BESTSELLER

Linda Lael Miller

DRAGOSTE REGĂSITĂ

LINDA LAEL MILLER
DRAGOSTE REGĂSITĂ

The Legacy by Linda Lael Miller

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin

Editurii **MIRON**

Editura
MIRON

1

Ian Yarbro nu avea deloc chef de petrecere.

De luni şi până acum, câinii Dingo îi omorâseră patru din cele mai frumoase oi.

Ochiurile de apă de pe toată proprietatea începuseră să sece.

Şi, mai rău decât toate, Jacy Tiernan, fir-ar să fie de treabă, se întorsese din America.

E drept, primele două erau nişte necazuri mari, dar dacă vrei să te apuci de crescut oi în Australia de Sud, trebuie să ştii din capul locului că necazurile nu or să te ocolească. Ultima veste, însă, asta *da,* era o treabă care îl lovea pe el personal, era un blestem trimis de Dumnezeu lui special.

Cu un oftat răsunător, Ian s-a sprijinit de zidul dinspre sud al şopronului de tuns oile, cu cană de bere într-o mână plină de băuturi şi zgârieturi şi s-a uitat urât în zare. Toţi muşchii îi tremurau; tunsese mai multe oi decât oricare din echipă şi se simţea în stare să doarmă o lună întreagă, dacă i-ar fi dat cineva ocazia. Bineînţeles că nu o s-o facă, nu cu toate necazurile astea care îi veniseră pe cap.

Ian a mai sorbii o înghiţitură de bere, dar nici aceasta nu îl mai atrăgea, când se gândea la toate noutăţile căzute pe cap, între timp supraveghind şi festivităţile rustice.

În seara caldă de vară, muzica scoasă de scripcari şi de harpistă părea să se înfăşoare şi să se răsucească precum o beteală invizibilă. Frizerii de oi şi crescătorii tropăiau unii pe lângă alţii, în cercuri, pe scândurile lungi ale podiumului; unii dansau cu femei, alţii între ei... Aerul nopţii era greu de căldură – era ianuarie – încărcat cu praf şi peri de fină şi puţea a sudoare şt a bere, a colonie ieftină şi a fum de ţigări.

Iar Jacy se întorsese.

Ian a mormăit o înjurătură. Îi fusese destul de greu şi aşa, să ştie că Jacy locuieşte la doi paşi, la Corroboree Springs, dar măcar fusese destul de delicată că să se ţină la distanţă. Asta până acum cinci minute, când a venit la serbare, împreună cu tatăl ei.

Ian ar fi putut să o ignore complet şi probabil că aşa ar fi şi făcut, dar asta ar fi însemnat să îl supere pe Jake. Tatăl lui Jacy era unul dintre cei mai buni prieteni pe care îi avusese vreodată şi mai şi ieşise din spital. Collie Kilbride îi adusese pe amândoi, pe Jake şi pe fiica lui, tocmai de la Adelaide, cu avionul lui vechi de secole, alaltăieri. Ca să nu se facă de ruşine pentru tot restul vieţii – s-a gândit Ian cu amărăciune – o să trebuiască să se ducă la Jake şi să dea mâna cu el. Şi o să-i spună cât de bucuros e că îl vede din nou sănătos. Şi nu o să fie nevoie să arunce vreo privire în direcţia lui Jacy, credea el. Doar dacă o să trebuiască, o să dea din cap în cel mai politicos mod de care era el capabil.

Şi-a luat inima în dinţi, s-a împins în zid, a zvârlit ce îi mai rămăsese din bere pe uşa şopronului, după care i-a dat cana lui Alice Wigget, când a trecut pe lângă ea. Să îţi faci loc printre perechile care se învârteau era ca şi cum te-ai fi mişcat printre roţile unui mecanism imens.

Lumina colorată a lanternelor de hârtie care se clătinau pe grinzi se juca în părul blond al lui Jacy, care îi cădea acesteia pe umeri şi i se învolbura pe faţă. Se mai şi împlinise puţin de când o văzuse ultima dată, s-a gândit Ian cu răutate, dar tot surplusul ăsta se pusese exact acolo unde trebuia.

Apropiindu-se mai mult, Ian a văzut cum ochii ei verzi-albaştri, erau luminaţi de afecţiune când se uita la tatăl ei. Ştia *să se uite,* era bună la asta, de parcă i-ar fi păsat de cineva, cât negru sub unghie. Dar unde fusese ea în toţi anii ăştia, când norocul lui Jake începuse să dispară, când în fiecare zi îi fusese tot mai greu? Unde fusese dumneaei când sănătatea lui taică-său se ducea de râpă?

Când a ajuns la ei, Ian era fiert. Simţea cum un muşchi îi juca pe obraz şi şi-a strâns falca, să nu i se vadă rictusul şi şi-a întins mâna spre Jake.

— Era şi timpul să te mai întorci şi să începi să vezi de proprietate, nu să îi laşi pe ortaci în loc să aibă ei grijă, i-a spus el, pe jumătate lătrându-şi cuvintele. A încercat din greu, dar nu a putut să îşi forţeze nici măcar un zâmbet.

Jake, mereu binedispus şi gâdilat de vreun drăcușor, nu avea asemenea probleme. S-a grăbit să îi scuture mina lui Ian, dar strânsoarea lui nu mai era vechea strângere de mână, care îţi zdrobea oasele. Iar el era subţire, de ziceai că e pe cale să moară de inaniţie. Sub ochii lui albaştri erau cearcăne adânci, iar faţa avea aspect de schelet.

— Păi, l-a tachinat ei pe Ian, să vedem ce ai făcut tu, înainte să te plângi cu voce tare, Ian Yarbro. Abia am venit de două zile şi am şi auzit că m-ai „ajutat” să ajung la azilul de săraci.

Ian simţea dureros apropierea lui Jacy; îi simţea privirea insistentă asupra lui, îi

mirosea parfumul. Şi, Doamne, cum îşi mai amintea de toate câte fuseseră între ei, pe vremuri!

— Bună, Ian, a spus ea. I-a simţit şi vocea moale şi ceţoasă, evocându-i tot felul de reacţii senzuale.

Era clar că voia să-l oblige să o salute. Ar fi trebuit să ştie că ea nu se putea mulţumi doar să vină aici şi să răscolească amintirile acelea vechi.

S-a forţat să o privească direct în faţa ridicată spre el şi şi-a regretat imediat hotărârea. Jacy avea acum douăzeci şi opt de ani, cât avea şi el, şi era mai frumoasă decât fusese la optsprezece. A văzut în ochii ei o sclipire de speranţă, o emoţie.

— Bună, a răspuns el, iar cuvântul i-a ieşit din gură grav şi ruginit, de parcă nu îl mai folosise de mult. Jake şi frizerii de oi şi crescătorii, cu tot cu femeile lor, au dispărut undeva în depărtare şi nu au mai rămas cu el decât Jacy. Ian era supărat că încă îl mai afecta în felul ăsta şi o ura şi pe ea că îi deschidea răni vechi, lăuntrice.

Dansatorii s-au apucat iar să tropăie în jurul lor, scuturând vechile scânduri

bătute de ploi şi de soare, iar Ian a avut deodată sentimentul neliniştitor că o să cadă cât e de lung, fără scăpare, în ochii adânci ai lui Jacy Tiernam. Şi-a dat seama că muzica s-a oprit, abia când a început să cânte din nou, mai tare ca înainte şi straniu de ascuţit.

Jake şi-a pus o mână pe spatele lui Jacy şi una pe al lui Ian, apoi i-a împins unul spre celălalt cu o mişcare blândă, dar energică.

— Cred că p-ăsta îl sar, a strigat el, ca să acopere vacarmul, şi a dispărut în mulţime.

Ian s-a trezit că îşi ţine în braţe, fără să fi vrut, prima iubire. A înghiţit în sec şi şi-a reprimat impulsul şcolăresc de a fugi şi a început să se mişte stângaci, înainte şi înapoi, privind ţintă peste capul ei. Jacy se mişca odată cu el şi amândoi erau pe lângă muzică.

Nimic nou.

— E chiar atât de groaznic să dansezi cu mine? a întrebat ea cu accentul acela yankeu care lui îi bântuia de zece ani amintirile.

— Nu! Cuvântul lui era jumătate avertisment, jumătate scuză.

Ian simţea cum disperarea îi străbate trupul lui Jacy ca un curent, deşi abia o atingea.

— Vrei să o laşi puţin mai moale? i-a şoptit ea, ridicându-se pe vârfuri ca să îi vorbească la ureche. Nu eşti singurul care se simte stingher, să ştii!

Pe Ian îl încercau nişte emoţii complexe, de care nu putea să scape. Asta îl supăra, pentru că el era un om logic şi ura haosul, mai ales pe cel din interiorul lui însuşi. Voia să o scarmene pe Jacy Tiernam pentru toate prin care îl făcuse să treacă, dar mai voia şi să facă dragoste cu ea. Era furios că se întorsese, dar în acelaşi timp îi venea să se urce în turla bisericii şi să strige că ea e aici.

A apucat-o de braţul neacoperit, fin, căci ea purta o rochie de vară, fără mâneci şi aproape a târât-o de pe rampă pe iarbă. Curtea fermei era plină de maşini şi camionete, iar casa era o umbră lungă, undeva departe.

— Ce cauţi aici? a întrebat el cu o şoaptă indignată.

Jacy şi-a ridicat bărbia şi şi-a pus mâinile în şolduri. Rochia ei galben-pai părea să strălucească în lumina puternică a lunii şi a stelelor, iar ochii ei aruncau scântei de argint.

— Asta depinde de ce înţelegi prin „aici”, i-a întors-o ea, la fel de furioasă. Dacă mă întrebi ce caut la petrecerea asta nefericită, răspunsul e că tata a vrut să vină şi să-şi vadă prietenii şi vecinii, iar eu l-am însoţit ca să am grijă să nu sară peste cal şi să aterizeze iar în spital. Dar dacă mă întrebi de ce am venit în Australia, e limpede: tata a făcut un atac de cord şi am venit să am grijă de el.

Ian simţea că se înăbuşe de câte îi treceau prin minte. Ar fi dat un pumn în peretele şubred al şopronului, dar mâinile îi erau deja tăiate până la os şi zgâriate şi bătucite de cât trăsese la foarfecele de tuns oi.

— Zece ani ai lipsit, i-a spus el în loc. *Zece ani.* Nu crezi că a avut nevoie de tine tot timpul ăsta? „Nu te-ai gândit că aveam

şi eu nevoie de tine?” şi-a mai spus el în gând.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi. La asta, el nu se aşteptase.

— Fir-ar să fie, Ian, a spus ea, nu face să îmi fie şi mai greu! Mă aflu aici şi am de gând să stau o vreme. Dacă nu eşti de acord, bine, stai departe de mine şi eu o să stau departe de tine. Când nu o să avem încotro şi o să ne lovim unul de altul, ne purtăm politicos, ce zici? Dacă nu de altceva, atunci de dragul lui Jake.

Ian a rămas fără cuvinte. Reieşea după spusele ei că o să mai stea multă vreme pe acolo. Un singur lucru îl putea înnebuni mai mult decât absenţa ei, şi acela era prezenţa ei zi de zi la Corroboree Springs.

Evident, ea nu putea să plece şi să îşi ţină naibii gura. Nu. N-ar mai fi fost ea.

— Ei? a întrebat ea în aşteptare, cu o voce ştrengărească, dulce.

Ian şi-a trecut o mână prin părul lui negru. Îl lăsase să crească prea mare, cu toată treaba asta cu număratul şi tunsul oilor, cu mâinile băgate în dezinfectant, ca

să evite infecţiile şi ca să ţină departe tăunii; acum îl simţea neţesălat printre degete.

— Trebuia să stai în America, i-a spus el încăpăţânat. Jake are prieteni aici. Am fi fost bucuroşi să vedem de el, fără ajutorul tău.

Ea şi-a şters ochii cu dosul palmei, pătându-şi pălărioara, apoi a scuturat din cap.

— Doamne, Ian, cum poţi fi *atât* de ticălos? Mureai dacă erai măcar puţin politicos?

— Dar tu, mureai dacă spuneai la revedere înainte să pleci? i-a întors-o el şi şi-a regretat cuvintele încă înainte să îi iasă din gură toate. Măcar „du-te dracului”, sau „vedea-te-aş mort”, sau orice, orice ar fi fost mai bun decât să pleci cum ai plecat tu.

— Acuma e greşeala mea! a izbucnit ea, fără să mai facă efortul de a-şi controla glasul. Nu cumva îţi scapă un amănunt, nu cumva ai uitat cum a venit la noi, în faţă la cinema, la Yolanda, Elaine Bennett şi a spus că poartă copilul tău? Şi-a

aruncat mâinile în sus a disperare. Sau poate *ai uitat.* Din câte îmi amintesc, nu prea mi-ai spus că te culcai cu ea cât timp am fost împreună.

Ian şi-a dat capul pe spate şi a privit la stele. Nu ştia de ce se mai oboseşte să-i spună, că tot nu îl credea, dar nu avea altceva de oferit decât adevărul. De multe ori în viaţă lui Ian i-ar fi prins bine o minciună, dar niciodată nu o rostise. Când a încercat, a început să tremure de fiecare dată şi gâtul i s-a înroşit urât, aşa că de mult renunţase.

— Când te-am întâlnit pe tine, eu şi Elaine o terminasem de mult, Jacy. S-a forţat să se uite în ochii ei şi a văzut lipsa de încredere de care se temuse. Şi undeva adânc în sinea ta ştii că aşa e. O ştiai şi atunci. Aveai doar nevoie de ceva ca să arunci o scuză şi să fugi, pentru că îţi era o frică de moarte de ceea ce simţeai!

Jacy s-a dat înapoi un pas şi şi-a strâns mâinile la piept, ca şi cum ar fi cuprins-o frigul, deşi era zece şi jumătate şi încă era o căldură în stare să sufoce o cămilă.

— Bine, eram speriată, a murmurat ea cu ţâfnă, dar cu mai puţină convingere decât înainte. Aveam doar optsprezece ani…

— Şi eu aveam optsprezece ani, i-a răspuns el brusc, întrerupând-o, şi îmi era la fel de frică. Dar ce simţeam pentru tine era real şi real a fost şi iadul în care am intrat de când ai plecat.

Numai atât a mai putut să-i spună. S-a întors şi a pornit-o spre casa lungă, betonată, cu etaj, pe care o împărţea cu Chris, fiul lui de nouă ani, ca să urmărească de acolo petrecerea. Nu mai voia să vorbească cu nimeni.

Ea l-a apucat de braţ, iar el s-a oprit, ţinându-se cu mâinile de coate şi nevrând să se mai întoarcă cu faţa la ea.

— Îmi pare rău, Ian, a spus ea. Te rog să mă crezi.

El s-a smucit din strânsoare. Nu era destul, după cât suferise.

— Fă ceva pentru amândoi, a spus el, refuzând în continuare să o privească. Întoarce-te în America şi rămâi acolo. Şi cu asta a pornit cu paşi mari spre casa

întunecată şi pustie, unde lumina şi muzica petrecerii nu-l mai ajungeau şi parcă păşea prin propriul suflet întunecat.

Jacy a rămas privind la el cum dispare în întuneric şi a tresărit când a auzit în depărtare o uşă trântită. Nu se aşteptase la o primă întâlnire uşoară, după zece ani de zile – în niciun caz, după cum se terminase povestea lor – dar nici nu se aşteptase la ceva atât de sfâşietor şi de dificil.

I-a luat un timp să îşi compună o figură liniştită, pentru că nu voia ca tatăl ei, vecinii şi prietenii adunaţi la şopronul de tuns oile al lui Ian să vadă cât era de întoarsă pe dos. Unele din lucrurile pe care i le spusese Ian o înţepaseră în suflet, cum intră ţepii de măceş şi urzicile în lâna oilor şi apoi în degetele bătătorite ale frizerilor – în special ce îi spusese despre frica faţă de iubirea pe care o simţea pentru el. Dragostea aceea tinerească fusese atât de intensă, fusese un ocean. Uneori credea că valurile lui or s-o înconjoare şi or s-o înece.

Jacy a suspinat şi a privit spre luna de vară, urmărind în minte munţii cenuşii şi văile cu lumină rece. O altă acuzaţie a lui Ian îşi atinsese ţinta; aceea că îşi neglijase tatăl şi stătuse departe de el zece ani, când ştia cât de mult însemnau vizitele ei pentru el. Îi fusese greu să stea departe, pentru că ea şi Jake erau suflete îngemănate, dar, pur şi simplu nu fusese pregătită să dea ochii cu Ian.

Se pare că nici acum nu era pregătită, s-a gândit ea, dar acum nu prea mai avea de ales.

— Jacy-fata-tatii.

Surprinsă de vocea tatălui ei, deşi aceasta era blândă ca întotdeauna, Jacy şi-a întors repede capul.

Jake stătea lângă rampă, sprijinit în bastonul pe care îl purta de la ieşirea din spital. Atacul de cord îl lăsase slăbit, fără vlagă, iar Jacy nu apucase încă să se obişnuiască cu noua lui înfăţişare. În tinereţe fusese atât de puternic, la fel de plin de viaţă şi de neobosit cum era Ian acum, doar că el fusese mereu un tip mai optimist.

— N-a mers prea bine, nu-i aşa? a întrebat el cu accentul acela tărăgănat, care îi plăcea ei atât de mult.

Jacy a roşit, ştiind că Jake îşi pusese mari speranţe în întâlnirea din seara asta. El fusese pentru Ian un al doilea tată, pentru că bătrânii Yarbro se duseseră unul după altul, la o distanţă de câţiva ani, când Ian era foarte tânăr. Jake nu făcuse niciodată un secret din credinţa lui că Jacy şi Ian erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Mai rău nu ar fi putut fi, a spus ea cu un suspin şi cu un surâs trist, abia vizibil. Nu mai avea decât să scoată un pistol şi să mă împuşte.

Jake a urcat pe scenă cu o încetineală pe care te durea să o vezi şi a luat loc pe un scaun de lângă fiica lui.

— Lasă-i ceva timp, a sfătuit-o el. Ian e un soi de om încăpăţânat, ştii bine.

— Da? Nu îmi dădusem seama, a râs ea, dar şi-a mutat scaunul mai aproape de al tatălui ei şi şi-a lăsat capul să se odihnească pe umărul lui. Jake a bătut-o pe umăr.

— Îndată ce îi trece, o să se dea pe brazdă.

Jacy şi-a strâns iar mâinile ia piept.

— Nu vreau să se „dea pe brazdă”, tată. Nu aşa cum vrei tu să spui, cel puţin.

Jake a zâmbit cu o neîncredere amuzată, amplificată în lumina lunii.

— Aşa să fie? Atunci stau eu şi mă întreb cum de şopronul ăsta de tuns oile s-a umplut până la grinzi cu trăsnete albastre din clipa în care v-aţi zărit voi doi, unul pe altul? Zbura atâta electricitate pe acolo, că îmi era frică şi să calc în vreo băltoacă de bere vărsată.

Jacy nu şi-a putut stăpâni un zâmbet la descrierea aceasta a tensiunii care se acumulase între ea şi Ian în seara aceasta. Şi-a înfăşurat braţele în jurul lui Jake şi i-a spus:

— Mi-a fost aşa dor de tine!

— Nu schimba subiectul, a răspuns el, cu un accent mai pregnant decât oricând. Asta i se întâmpla din când în când, când era pus pe şotii sau avea probleme cu controlarea propriilor emoţii. Suntem o comunitate mică, iar tu şi Ian nu o să vă

puteţi evita la nesfârşit. Trebuie să lămuriţi lucrurile.

Ea a prins degetele tatălui ei şi le-a strâns cu putere. Jake spunea bine ce spunea; proprietatea lui Ian se învecina cu a lor, şi, ca şi cum asta nu era de ajuns, erau obligaţi să se întâlnească la poştă sau în magazinele din Yolanda, oraşul aflat în apropiere. Sau în Willoughby, un oraş doar cu puţin mai mare, aflat cam cincizeci de kilometri spre nord-est, în care mergeau şi fermierii şi orăşenii deopotrivă la doctor, sau să îşi facă aprovizionarea şi să îşi rezolve problemele pe care nu le puteau rezolva în Yolanda.

— Eşti sigur că nu vrei să te întorci în State cu mine, doar cât să te mai întremezi? a încercat ea, deşi ştia chiar din timp ce vorbea care o să fie răspunsul. Jake nu avea nimic împotriva Americii – la urma urmei, se însurase cu o yankee dar spunea mereu că se potriveşte pe acolo ca un cangur în Manhattan.

El doar şi-a ridicat sprâncenele.

— Bine, a izbucnit Jacy. Atunci hai să mergem la Cairns, cum am făcut când

aveam doisprezece ani. O să culegem scoici, o să stăm întinşi la soare şi o să mâncăm avocado din acelea uriaşe. Mai avea şi acum câteva din scoicile alea foarte colorate de atunci, pe care le ţinea la fermă, în camera ei. Pentru ea, scoicile simbolizau eternitatea şi extravaganţa, continuitatea lipsită de griji a vieţii. Putem pleca chiar mâine. Ce spui?

— Spun că încerci iar să fugi. Jake a tăcut, ţinând-o în continuare de mână, ca să scruteze priveliştea impresionantă a stelelor, al căror spectacol nu era atenuat de luminile nici unui oraş. Când şi-a îndreptat din nou privirea spre ea, expresia îi era tristă şi blândă. Ai fugit destul la viaţa ta, Jacy. E timpul să te opreşti şi să priveşti lucrurile în faţă.

Ea şi-a abătut privirea; îi era frică de tot ce era în inima ei, bun şi rău, nobil şi meschin, îngrozită că toate emoţiile acestea amestecate se vor revărsa şi o vor face de ruşine dacă o să coboare garda fie şi pentru o clipă. Dar nu avea niciun rost să nege cele spuse de Jake, pentru că acesta avea dreptate. Jacy avusese

dintotdeauna o vorbă nerostită: *cine iubeşte şi lasă, are zile multe-n casă.*

Atâta că nu mai iubise niciodată. Nici înainte de Ian şi categoric nici după Ian.

— Ce pot să mai fac? a întrebat ea cu voce stinsă.

— Nu poţi mare lucru, a răspuns liniştit Jake. Doar să stai cuminte o vreme, Jacy-fata-tatii. Atâta tot. Stai bine pe picioarele tale şi vezi ce vine spre tine.

Ea a râs, dar râsul ei semăna mai mult cu un suspin.

— Şi dacă vine un tren de marfă?

Jake a chicotit, şi-a strecurat mâna peste umerii ei şi a îmbrăţişat-o scurt.

— Atunci să nu fii pe linie, iubito. Acum hai să ne îndreptăm spre casă. Sunt stors.

Jacy a plecat uşurată de pe proprietatea lui Ian. Dar şi îngrijorată de starea sănătăţii lui Jake.

— Te simţi bine, nu-i aşa? a întrebat, cercetându-l neliniştită. Putem să mergem la Willoughby să vedem un doctor, aşa, ca să fim siguri…

— Şi să-l sculăm din pat? i-a răspuns Jake condescendent, ca mai mereu; dar

Jacy şi-a dat seama că sugestia ei îl cam tulburase, pentru că a refuzat-o nervos când i-a întins mâna să-l ajute să se ridice. Ajută-te singură, fato. Nu pot să mă duc învârtindu- mă la doctor de câte ori mă simt puţin dărâmat. Tu cam ce crezi?

Jacy, înţeleaptă, nu a zis nimic. Doar a mers pe lângă Jake şi când au ajuns la camioneta lui hodorogită s-a urcat la volan şi l-a lăsat să se salte singur în maşină.

Dimineaţa următoare, Jacy s-a sculat devreme, chiar şi înaintea lui Jake. Era deja de trei zile acasă, dar era dornică să regăsească priveliştile, sunetele şi mirosurile locului. Iubea casa asta, cu pajiştea verde din faţă şi cu perdeaua de arbori de piper şi cu trandafirii de modă veche pe care bunica Matty îi plantase la unul din capetele Verandei. Îi plăcea şi grajdul, deşi nu mai erau cai în el, şi staulele, deşi nici oile nu mai erau. Oricât de puţin ar fi stat aici, ferma îi era foarte dragă, cum nu îi fusese niciodată casa luxoasă a mamei şi a tatălui ei vitreg.

A zăbovit pe verandă un timp, a privit la jocurile de lumină făcute de soare în eleşteul alimentat de izvorul aflat la o mică distanţă, în mijlocul unui pâlc de copaci. De acolo, apa curgea prin ţarcul de oi, într-un şuvoi lat, constituind în cele din urmă hotarul natural dintre Tiernan şi staţiunea Merimbula, uriaşul domeniu al vitelor, aflat în sud.

Stând acolo liniştită, a auzit în gând glasul mamei ei: „Eşti o australiancă pur-sânge, îi spunea adesea Regina şi adăuga un suspin lung, pentru efect. Ai în sânge locul ăla fierbinte şi izolat şi dur şi pentru asta, draga mea, îţi ofer scuzele mele cele mai sincere.”

Jacy a zâmbit. Îşi petrecuse mai toată viaţa în America, dar spusele mamei ei aveau un sâmbure de adevăr. *Era* o canguroaică din cap până în picioare.

O parte din plăcere i-a pierit. În ciuda moştenirii ei australiene, Ian şi nu puţini alţii o considerau o străină. Ar fi fost naivă să creadă că numai-fostul ei iubit o trata ca pe o fiică nedemnă, care stătuse departe atâta timp. Aici, în ţara

tufişurilor, unde fiecare zi e o luptă, să abandonezi pe cineva era cel mai rău lucru pe care putea o persoană să-l facă. Iar trădarea unuia însemna trădarea tuturor şi fermierii din jurul Yolandei aveau o memorie de invidiat în asemenea privinţe.

S-a întors fără tragere de inimă la răcoarea casei.

Jake părea să doarmă încă, aşa că a revenit în camera ei şi a tras de pe pat cuvertura lucrată de mână de bunica Matty. Acoperământul nu mai fusese de mult timp spălat şi căpătase un miros de praf.

În bucătăria primitivă a fermei, Jacy a încălzit apă pe plita cu gaz, căutând să facă cât mai puţin zgomot. Apoi a spălat cuvertura în chiuvetă de la bucătărie, a stors-o cu grijă, a dus-o în spatele casei şi a întins-o pe funia de rufe. Apoi a băut o ceaşcă cu ceai pe scară din spate, în timp ce aştepta să se usuce cuvertura în soarele fierbinte al dimineţii, privind cu încântare o turmă de canguri care săreau

prin ţarcul care separa proprietatea lor de cea a lui Ian.

Era epuizată, şi nu de schimbarea rapidă a fusului orar, după aflarea veştii despre atacul de cord al lui Jake şi de lunga veghe de la spitalul de la Adelaide care i-a urmat. Avea probleme de rezolvat în State, necazuri care îşi arătau colţii, lucruri de la care fugise, în adevăratul sens al cuvântului.

Aşa cum fugise şi de Ian.

— Ian. I-a rostit numele cu duioşie, dar tare, şi asta a durut-o mai mult decât se aşteptase. Amintirile au năpădit-o ca un incendiu din tufişuri; lacrimile au podidit-o, i-a scăpat un oftat şi în cele din urmă şi-a dat seama că nu avea niciun rost să îşi înfrâneze durerea. Aşa că a plâns de-a binelea.

Când furtuna personală a fost gata, Jacy şi-a şters nasul, şi-a dat capul pe spate şi şi-a închis ochii umflaţi de plâns. Scene din vremurile acelea îngrozitoare din urmă cu zece ani au început să apară pe ecranul minţii ei, tehnicolor şi stereo.

A făcut o călătorie prin amintiri, uitându-se la ele, una câte una. S-a gândit că făcând acest lucru va fi în stare să îl privească pe Ian în ochi data următoare când se vor întâlni, fără să se mai facă de ruşine.

Jacy a văzut în minte o versiune mai mică şi mai sălbatică a celei care acum avea douăzeci şi opt de ani şi era mult mai sofisticată; a văzut o golancă arsă de soare. Pe vremea aceea, părul ei blond era tăiat scurt, iar ea călărea peste tot prin proprietate pe iapa ei bătrână, Biscuit. În zilele acelea era liberă, nimic nu îi spunea că există pe lumea asta şi durere. Nici măcar divorţul părinţilor nu o atinsese cu adevărat, căci era prea tânără ca să îşi amintească de plecarea de la fermă cu mama ei, şi făcuse oricum în copilărie drumul de acolo de departe ca să fie împreună cu tatăl ei.

În anul în care lumea se întorsese cu dosul în sus, Ian avea, ca şi ea, optsprezece ani, dar era deja mai mult bărbat decât băiat. Începuse să vorbească

de răspunderi, de conducerea fermei pe care i-o lăsase moştenire tatăl lui.

Jacy se îndrăgostise de Ian la o petrecere de primăvară, foarte asemănătoare cu cea din seara trecută, după ce oile fuseseră tunse şi lâna strânsă în baloturi şi trimisă în semiremorci la Adelaide, ca să fie vândută. Şi, minunea minunilor, şi el simţea la fel pentru ea, sau aşa spunea, cel puţin, şi o învăţase în locuri secrete de pe proprietatea tatălui ei şi de pe a lui, minunea feminităţii ei. O introdusese în plăcerile cele mai înnebunitor de dulci şi, de fapt, niciun bărbat nu o mai atrăsese atât de intim de atunci.

Plănuiseră să se căsătorească, în ciuda protestelor îndârjite ale mamei lui Jacy. Regina Tiernan Walsh era puternică şi inteligentă, dar ea însăşi făcuse o căsătorie grăbită într-o ţară străină şi, după nuntă, Australia şi propriile deziluzii au făcut să i se frângă inima. Nu era de mirare că Regina era îngrozită că pe fiica ei o aştepta aceeaşi soartă.

Dar până la urmă Elaine Bennett, fiica managerului american al staţiunii Merimbula, fusese cea care îi distrusese visurile lui Jacy, cu o lovitură care îi sfărâmase sufletul. Venise la Ian şi la Jacy, care erau lingă cinematograful din Yolanda, îl privise pe Ian drept în ochi şi îi spusese că îi purta copilul.

Chiar şi acum, după un deceniu, Jacy mai simţea şocul teribil al momentului şi furia fără margini, uriaşă, care i-a urmat, Ian nu negase acuzaţia; şi nici nu se obosise să explice sau să se scuze. Pur şi simplu se aştepta ca Jacy să înţeleagă.

Un şuierat îndepărtat a trezit-o pe Jacy din reverie şi ea s-a ridicat de pe treaptă pe care stătea. A văzut în depărtare o mare de oi proaspăt tunse, apropiindu-se şi ridicând un nor de praf roşu.

Inima lui Jacy i s-a oprit în gât şi a început să bată acolo, impasibilă. Oile erau ale lui Ian – nu avea nicio îndoială – şi se îndreptau spre izvoare, la adăpare.

Câteva momente a nutrit speranţa că turma (sau gloata, cum îi spuneau localnicii) era mânată de altcineva, poate

că era unul dintre cei doi-trei angajaţi ai lui Ian. Dar a ştiut că nu are norocul ăsta încă dinainte de apariţia lui Ian pe enormul armăsar despre care îi scrisese Jake.

„Nu sunt pregătită”, s-a gândit ea panicată.

Nu atât de devreme.

Behăitul şi tropăitul oilor a crescut până când zarva i-a umplut capul şi stomacul lui Jacy, iar ea a văzut „gloata” despărţindu-se ca apa în jurul unei stânci. Doi câini slabi le ţineau în mişcare pe aceste animale ciudate, căci oile s-ar fi oprit să încerce iarbă grasă din curte. Aerul, deja fierbinte şi stătut, s-a umplut cu nori de praf roşu care au acoperit cuvertura proaspăt spălată.

Jacy stătea acolo, pe scară din spate, ca un criminal pe eşafod, aşteptând că nodul să se strângă în jurul gâtului. Se simţea neplăcut în hainele acelea – blugi şi un tricou alb părul probabil că îi arăta ca dracu’ şi nici măcar nu se obosise să se fardeze. În viaţa ei nu se simţise atât de puţin pregătită pentru ceva.

Şi-a închipuit că după ce lucrurile se mai liniştesc o să fie furioasă pentru cuvertură, dar acum era prea distratată pentru aşa ceva.

Acum, în lumina orbitoare a zilei de vară, se vedea că maturitatea îi înăsprise lui Ian trăsăturile feţei. Privirea lui violet părea să o pătrundă până în străfundul sufletului, tăind-o ca un bisturiu.

Şi-a simţit dintr-o dată genunchii moi şi a căzut înapoi pe scară. Ameţeală de avion, a insistat ea să creadă, deşi trecuseră trei săptămâni de când aterizase la Adelaide.

Ian purta haine cât se poate de obişnuite – o pălărie de duzină, spălăcită, o cămaşă albastră de doc, cu pieptul pătat de transpiraţie, blugi şi cizme, şi totuşi vederea lui i-a tăiat răsuflarea lui Jacy.

— Cum îi mai e lui Jake în dimineaţa asta? a întrebat el, strigând ca să se facă auzit peste vacarmul ultimelor oi şi coborând din şa. Nici urmă de cordialitate în întrebare; ea putea vedea din expresia lui că lucrurile nu se schimbaseră din seara precedentă.

— Vezi şi singur, i-a răspuns ea, uimită că din gâtul ei uscat ieşiseră asemenea cuvinte, inima îi bătea ca o tobă şi se temea să nu fie şi deranjată la stomac.

Ian a legat strâns frâul calului de un piron ruginit, şi-a dat pălăria pe ceafă şi a traversat curtea ca să ajungă la ea.

— Sigur am să văd, i-a spus el cu vocea aceea groasă, răsunătoare, care îi trezise pe vremuri pasiunea şi a cărei amintire după aceea o mângâiase, când ea se temuse că ţăndările sufletului ei nu vor mai reuşi vreodată să îşi găsească drumul spre ea. Dacă te dai din drum.

Jacy s-a uitat drept în ochii lui imposibil de albaştri şi inima i-a tremurat din nou. S-a ridicat şi s-a întors cu spatele la Ian, rugându-se să nu vadă cât de răscolită este.

— Înainte să vii tropăind ca o turmă de bivoli, tata dormea, i-a spus ea cu o acreală temperată. Îl simţea în spatele ei, deşi bineînţeles că nu o atingea, simţea în spate căldura şi puterea lui, le simţea cu omoplaţii, cu pielea şoldurilor, cu spatele genunchilor. Cred că nici măcar nu ai

observat ce au făcut animalele tale cu cuvertura mea.

— Cred că nici nu am observat, a răspuns el răspicat, fără vreo remuşcare.

— O să îi spun lui Jake că eşti aici.

— Mulţumesc şi pentru atâta, oricum, a mormăit el. Cu o privire involuntară aruncată în spate, Jacy l-a văzut agăţându-şi pălăria în cuierul de lângă uşă şi trecându-şi degetele grosolane prin păr.

Dintr-odată, vechea furie a străpuns toate barierele ei elaborate cu grijă, inundând-o, iar lui Jacy i-a fost necesar şi ultimul dram de autocontrol ca să îşi păstreze vocea calmă şi plată.

— Ce aşteptai, Ian? Să te primesc cu braţele deschise? Asta pentru că m-ai învăţat că dragostea are şi colţi?

Ian a strâns din dinţi şi înainte să îi poată răspunde, în uşa de la coridor a apărut Jake, sprijinit în baston.

— Salut, camarade, a spus el. Mă întrebam când o să îţi aminteşti să-l vizitezi pe boşorog.

Râsul lui Ian era o izbucnire sonoră de care Jacy îşi amintea atât de bine. Dar acum nu mai râdea cu ea.

— Crezi că nu am nimic mai bun de făcut decât să ronţăi biscuiţi şi să sorb ceaiuri cu alde tine, Jake Tiernan?

Jacy s-a grăbit să iasă, înainte ca tatălui ei să-i vină ideea să-i sugereze să pună ceainicul pe foc. Mai degrabă ar mânca un balot de lână netoarsă decât să facă un ceai şi să aducă prăjiturele pentru Ian Yarbro. Dacă voia să se răcorească, putea foarte bine să se servească şi singur.

2

Jacy stătea afară şi îi auzea pe Jake şi pe Ian discutând în bucătărie. Nu îşi găsea locul şi era şi indignată. Praful se aşezase, dar oile erau aproape la fel de zgomotoase, pentru că erau chiar la marginea curţii şi pe panta din faţa casei, la izvoare.

A lăsat deoparte cuvertura, care oricum avea nevoie de o altă spălare, şi şi-a întors

atenţia spre calul masiv al lui Ian, căruia îi strălucea pielea de sudoare. A adus o găleată veche din grajdul care se prăbuşea din lipsă de îngrijire şi a umplut-o de la robinetul de afară.

Tocmai o aşezase pe pământ în faţa armăsarului, ca acesta să poată să bea, când vocea lui Ian a plesnit-o din spate ca un bici invizibil.

— Pleacă de lângă calu-ăla! *Acum!*

Cuvintele lui erau ca un tăiş ascuţit, brutale, reci şi au tăiat adânc mândria lui Jacy. Ea s-a înroşit, surprinsă şi înfuriată de noua răbufnire emoţională a lui Ian şi s-a dat la o parte.

— Doar îi dădusem să bea apă, a spus ea când şi-a recăpătat glasul.

Ian a venit la ea, a apucat-o zdravăn de umeri şi pe jumătate a târât-o, iar pe jumătate a împins-o mai departe de cal.

— Lua-o-ar dracu’ de treabă, i-a strecurat el printre dinţi, ăsta e cal sălbatic, nu e îmblânzit, abia săptămâna trecută i-a rupt unuia coastele!

Jacy şi-a muşcat de furie marginea tricoului şi şi-a smucit capul, ca să îi arate

lui Ian că nu dădea doi bani pe el şi pe blestematul lui de armăsar sălbatic. Mai mult decât orice, o înfuriase ideea implicită că ar fi o neofită în ale cailor, care intrase din prostie în pericol. Ea, care îşi petrecuse toată viaţa printre cai!

— Mie îmi pare destul de îmblânzit, a spus ea, uitându-se încă o dată cu ochi de expert la cal, după care a privit direct în ochii îngustaţi de furie ai lui Ian.

Un muşchi al fălcii lui tremura vizibil. Apoi, cu o mişcare furioasă şi bruscă, şi-a smuls pălăria şi a trântit-o de pământ. Jacy a sărit în sus surprinsă, iar armăsarul a început să danseze neliniştit şi să tragă de frâiele care îl ţineau legat de stâlp.

Când Ian s-a aplecat să îşi ia pălăria de jos, Jacy îşi revenise. El şi-a mai plesnit o dată cu putere pălăria şi a mai ridicat un nor de praf, după care şi-a îndesat-o pe cap.

— Nu e de mirare că obiectul arată de parcă ar fi fost călcat de toţi elefanţii, girafele şi porcii de la circ, a spus ea cu o dulceaţă în glas, menită să îl irite. Ar trebui să învăţaţi să vă ţineţi cumpătul,

domnule Yarbro. De dragul garderobei, dacă nu de altceva.

Şi cu asta, Jacy s-a întors şi a luat-o spre casă. Simţea cum lasă în urmă un Ian care fierbe, dar nu s-a uitat înapoi. A trecut pe lângă Jake, care ajunsese şi el la treapta de jos şi a văzut o umbră de zâmbet pe faţa tatălui ei.

Vederea acestuia a mai temperat-o puţin, dându-i noi speranţe că Jake va redeveni vechiul tip pus tot timpul pe şotii. Era încă profund răvăşită. Dar nu din cauza vreunei răni pe care i-ar fi putut-o cauza calul. Nervii îi erau întinşi la maximum pentru că o atinsese Ian. Şi-a auzit tatăl bocănind cu bastonul prin bucătărie, dar nu s-a uitat la el.

— Azi mâncam ceva rece, a spus ea, deschizând larg uşa frigiderului şi privind înăuntru. Valul de aer rece era binefăcător, pentru că ea era plină de transpiraţie; nu se obişnuise încă cu căldurile de pe aici.

În frigider erau nişte caserole cu carne şi nişte salate; ştirea că Jake se întorsese se întinsese rapid şi câţiva dintre prietenii

lui se grăbiseră să-i aducă ceva de mâncare din prima zi a venirii lui acasă.

— Lasă prânzul, i-a spus Jake liniştit. Se vede de la o poştă că ultimul lucru la care ţi-e gândul acum e masa, Jacy-fata-tatii; dacă mi se face foame, îmi iau eu singur ceva.

Jacy a dat din cap, fără să se uite în ochii lui şi s-a grăbit să ajungă în sanctuarul camerei ei. Şi-a dat jos blugii şi a pus pe ea un halat de bumbac. Apoi a traversat holul şi a intrat în baie, unde a făcut un duş rece, scurt, pentru că în ţara tufişurilor apa e foarte preţioasă.

Când a revenit, cam după douăzeci de minute, avea părul ud, dar îngrijit pieptănat şi purta pantaloni scurţi, albi, şi un tricou, sutien şi sandale.

Jake stătea la masă şi citea săptămânalul publicat în Willoughby. A scos un *ţţţ* sonor şi a dat din cap; găsise ceva în ziar.

— Ce e atât de interesant? a întrebat Jacy, deschizând încă o dată frigiderul. Acum, că avusese timp să se răcorească, la propriu şi la figurat, i se făcuse foame.

A ales o salată de fructe cu frişcă, în dauna unei caserole cu carne de vită cu paste făinoase, pentru că nu avea niciun rost să folosească cuptorul cu propan câtă vreme era atât de cald. La Corroboree Springs nu era electricitate şi ce nu mergea cu gaz funcţiona cu curent de la un generator care şi el mergea cu gaze.

— E încă o scrisoare a lui Ian, au publicat-o la ziar, asta-i tot.

„Da, s-a gândit ea cu amărăciune. Trebuie să fie ceva despre *el.* Ce Dumnezeu, nu există alte subiecte de conversaţie?”

— Ian şi-a făcut obiceiul să scrie la ziar? a întrebat ea într-o doară, ca să demonstreze că îşi stăpânea emoţiile. Desigur, nu şi le stăpânea.

Jake a dat din cap. În timpul lungii ei priviri spre el, Jacy a prins o umbră a vechiului lui zâmbet.

— Ian crede că în zilele noastre vin prea mulţi străini în Australia. Şi nu se gândeşte la cei care conduc Merimbula. Zice că ar trebui să se întoarcă în State şi să ne lase în pace.

Jacy nu s-a putut stăpâni să facă o asociaţie de idei. Ian se „gândise” cu certitudine la o persoană de la Merimbula – Elaine Bennett. La urma urmei, îi plăcuse destul de mult ca să îi facă un copil.

A trântit ceainicul pe arzător mai tare decât era necesar.

— Ian e un tip obtuz, a spus ea iritată.

— Da, acum e obtuz? a întrebat el distrat, semn că citea din ziar şi nu asculta cu mare atenţie spusele ei. Cred că până la urmă o să mănânc ceva, dacă nu îţi e greu să speli vasele.

Nu şi-au mai vorbit până ce Jacy a pus masa şi s- a aşezat în faţa lui.

— Cred că e cazul să mă duc la Yolanda după provizii, l-a anunţat ea. Am cam terminat ce ne-au adus vecinii. Vrei să facem o tură?

Jake a clătinat din cap.

— Cred că o să mă odihnesc, mai bine. Am mâncat cu poftă. Ai putea să iei nişte plăcinte din alea cu carne? În spital muream să mănânc una.

Bucuroasă de pofta de mâncare a tatălui ei, Jacy a mâncat repede şi a pus resturile în vechiul frigider. Apoi, oftând uşor, s-a apucat să spele vasele.

— Jacy?

Sinceritatea vocii lui a făcut-o să se întoarcă spre el şi să îl asculte cu atenţie.

— Pentru mine înseamnă imens întoarcerea ta, a spus el. Mulţumesc.

Din ochii ei au ţâşnit lacrimi de iubire – în zilele astea plânsese mai mult decât plânsese de la moartea lui Paul – dar ştia că îi fac bine.

— Nimic nu m-ar fi putut ţine departe, a răspuns ea.

Jake a făcut un efort să zâmbească, şi-a împins scaunul cu un scrâşnet şi s-a mişcat cu greu spre camera învecinată. Câteva momente mai târziu, Jacy a auzit scârţiitul familiar, reconfortant, al balansoarului.

Înainte să plece la Yolanda, Jacy şi-a dat cu cremă de soare pe nas şi pe obraji şi a ochit o pălărie de paie veche într-unul dintre dulapuri. Pentru orice

eventualitate, şi-a pus şi o cămaşă de bumbac cu mâneci lungi.

Drumul prăfuit care ducea la oraş cu greu putea fi socotit mai răsărit decât cărările care traversau în toate direcţiile proprietatea tatălui ei şi pe cea a lui Ian. Căldura verii era enervantă, iar praful pătrundea în valuri prin ferestrele deschise, aproape sufocând-o.

S-a gândit cu furie că a făcut degeaba duş şi şi-a spălat părul. În sfârşit, oraşul i-a apărut în faţa ochitor.

Yolanda era un amestec straniu de barăci, case şi vitrine, aruncate în debandadă pe pământul gol. Erau acolo o băcănie, o secţie de poliţie goală, o cârciumă numită*, „La câinele şi gâsca”* şi o poştă. Cinematograful fusese închis, probabil din lipsă de fonduri, iar unică biserică arăta meschină şi bătută de vreme, în comparaţie cu vastul peisaj care se întindea dincolo de gardul ei din ţăruşi putreziţi.

Jacy a făcut un tur de dragul vremurilor trecute şi apoi a intrat în băcănie şi şi-a

aruncat pălăria pe scaunul destinat oaspeţilor.

Peisajul interior era parcă rupt din anii ’50. Frigiderele mari gemeau de efortul de a ţine reci laptele, ouăle şi semipreparatele – spre deosebire de regiunea înconjurătoare, Yolanda avea electricitate – iar reclama de Coca Cola de pe tejghea ar fi făcut o avere la licitaţiile de antichităţi din State. Podeaua era din lemn negeluit, dar fusese netezită de zecile de ani de trecere pe ea, iar casa de bani era îmbrăcată în alamă.

Darlis Shifflet măturа podeaua. Părul blond spălăcit îi atârna la spate. Purta peste rochia decolorată, un şorţ vechi de cizmar, cu un ecuson de plastic cu numele ei.

Ea a zâmbit timid.

— Jacy Tiernan? a întrebat ea.

Jacy a înclinat din cap şi i-a întors zâmbetul.

— Hello, Darlis. Nu a întrebat-o cum se întreabă de obicei, ce mai face, pentru că era clar că Darlis era tot căsătorită cu Redley Shifflet, că o încasa în fiecare

seară şi că îi găsea mereu câte o scuză bărbatului. Ceea ce o întrista era că situaţia lui Darlis nu era deloc neobişnuită nici în State, nici în Australia; era prinsă în capcana lipsei ei de respect faţă de propria persoană.

Soţul ei, Redley, pe care Jake îl numea un terchea-berchea, o înfuria la culme pe Jacy. Pentru asemenea oameni, femeile şi copiii sunt proprietăţi şi atât, nu fiinţe umane. Şi meritau toate pedepsele pe care le născocea pentru ei domnul şi stăpânul lor.

Dar dacă Darlis nu se ajuta singură, nimeni nu o putea ajuta. Jacy şi-a scos din minte problema lui Darlis şi s-a concentrat asupra listei de cumpărături. A deschis unul dintre frigidere şi a scos nişte lapte, o chestie nouă, fără cofeină, pentru cafeaua de dimineaţă a lui Jake, unt şi ouă.

Darlis i-a adus unul dintre cele două cărucioare ale magazinului, care avea o roată care scârţâia groaznic.

— Cum îi mai este lut Jake?

— Mai bine, a spus Jacy, fără să fie convinsă că ăsta era adevărul. S-a uitat prin jur, dar se pare că era singura clientă din magazin în momentul acela.

— Să îi zici ’nă z’ua de la Darlis şi Redley, a mai spus Darlis.

Pe Jacy, atitudinea femeii a înduioşat-o.

— Am să îi transmit, a spus ea blând şi a împins căruciorul spre raionul cu cereale şi paste făinoase.

În timp ce îşi îngrămădea cumpărăturile în camionetă, în jurul ei s-a strâns un mic grup. De la *„Câinele şi gâsca”* au ieşit nişte clienţi cu furculiţele în mâini, ca să întrebe de-sănătatea lui Jake, iar bătrâna doamnă Dinter chiar a părăsit poşta că să dea mâna cu ea şi să îi transmită urări de sănătate lui Jake.

Când Jacy a ajuns la Corroboree Springs, soarele îşi mai domolise dogoarea, iar prin frunzele arborilor de piper plantaţi de Matty cu cincizeci de ani în urmă trecea o briză aproape imperceptibilă. A tras la uşa din spate a casei, ca să nu care cumpărăturile prea mult şi a fost surprinsă să vadă curtea

plină de camionete vechi şi de maşini, împreună cu un cal ciudat şi un scuter demodat.

A ieşit zâmbind şi a ocolit spre uşa cealaltă, ca să ia prima cutie cu de-ale gurii. Alţi „camarazi” de-ai lui Jake veniseră să îi ureze un bun-venit oficial.

Jacy a pus cutia pe masa din bucătărie şi s-a dus să ia alta, fericită de zvonul de râsete şi de discuţii care se auzea din camera din faţă şi în acelaşi timp sperând ca Jake să nu fie prea obosit de atmosferă. Se întorcea din nou în casă cu braţele pline şi s-a ciocnit de Ian.

Ian făcuse un duş şi îşi schimbase hainele de când se văzuseră ultima dată, iar părul lui negru era încă ud. Fără un cuvânt, el a luat din braţele ei cutia şi a dus-o înăuntru.

Jacy l-a urmat cu ultima parte a cumpărăturilor, simţind un fior rău şi neplăcut când a văzut că Ian încă se mai afla în bucătărie. Stătea sprijinit de frigider, cu braţele la piept, privind la Jacy uşor încruntat.

Prezenţa lui părea să umple întreaga cameră, nu numai spaţiul pe care îl ocupa fizic, iar ochii îi arătau tulburarea.

— Am nişte bere, a spus ea cu un aer penibil, incapabilă să mai suporte tăcerea. Ar fi vrut să se prefacă amândoi că nimic nu se întâmplase şi să înceapă totul fără bagajele lor emoţionale. Nu cred că e prea rece, dar…

În salon, cineva a spus un banc şi a urmat imediat o explozie de râs.

— Lasă berea, a spus Ian. Cât ai de gând să stai la Corroboree Springs?

Îi spusese deja în seara dinainte că avea de gând să stea o vreme. Era evident că el speră ca ea să se fi răzgândit, sau că nu o înţelesese prima dată.

Şi cică să trăieşti şi să îi laşi şi pe alţii să trăiască.

— Am luat doar bilet dus, a răspuns ea, cu un ton calm, dar sfidător. Nu mai scrii o scrisoare la ziar, să le plângi şi de mine? Poate că mă dai afară din ţară…

Ian s-a holbat la ea, şi-a deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

Jacy se simţea ridicol de mulţumită să vadă că îl ameţise, cel puţin pentru moment; dar în acelaşi timp era foarte decepţionată. Era dureros să vadă cât de rău era primită într-un loc după care inima ei tânjise încă de la plecare.

Jacy s-a gândit să bată fierul cât e cald. S-a întors cu spatele la Ian şi a cotrobăit prin pungi şi cutii până când a găsit berea. Şi-a deschis una pentru ea.

S-a uitat la el numai după ce şi-a turnat în pahar şi a sorbit de câteva ori. Abia atunci s-a obosit să vadă dacă Ian mai era în bucătărie. El se uita la ea de parcă ar fi vrut să o ardă cu privirea.

— Mai doriţi ceva? a întrebat ea cu o politeţe înţepătoare.

Ian stătea sprijinit de frigider. Şi-a îngustat ochii ca şi cum s-ar fi gândit la Jacy ca la o enigmă a cărei soluţie nu mai apărea odată.

— Jake s-a descurcat foarte bine fără tine în toţi anii ăştia, a spus el într-un sfârşit. N-ai ce căuta aici. Nu poţi să aduci decât necazuri.

Jacy şi-a strâns degetele tare pe pahar şi şi-a ridicat bărbia uşor.

— Nu am ajuns să îmi spui tu ce să fac, Ian, a spus ea încercând să vorbească încet ca să nu strice petrecerea tatălui ei. Dacă plec sau rămân e treaba mea şi a lui Jake. Aşa că fii bun şi vezi-ţi de treburile şi de oile tale.

După terminarea speech-ului, Jacy a descoperit că i se dusese toată energia. Avea nevoie de un sprijin şi s-a rezemat de marginea chiuvetei, i-a trecut prin minte că fiecare întâlnire cu Ian Yarbro o consumă cât un concurs de atletism. În loc să mai spună ceva, el s-a împins în frigider şi a parcurs spaţiul dintre el şi ea cu câţiva paşi leneşi şi s-a aplecat spre ea, luând-o prizonieră între braţele sprijinite de ciuvetă. Muşchii lui încordaţi păreau să fie făcuţi din oţel. Răsuflarea lui îi atingea faţa. Mirosea a mentă, iar parfumul de săpun şi aer proaspăt al pielii lui era mai bun decât orice colonie.

Au stat un timp îndelungat faţă în faţă, privind unul la altul. Într-un târziu, el a rupt tăcerea.

— Se pare că tu şi cu mine suntem mereu pe picior greşit, a spus el cu o voce puţin peste şoaptă. Ea i-a simţit vorbele atingând-o pe buze şi gâdilându-i-le. Senzaţia s-a transmis rapid măi departe în restul sistemului şi a pulsat în toate locurile în care nu ar fi trebuit, de parcă i s-ar fi multiplicat bătăile inimii. De ce i se întâmpla asta?

„Ştii al dracului de bine de ce se întâmplă toate astea”, s-a gândit Jacy, dar nu a reuşit să o spună cu voce tare. Îşi epuizase stăpânirea de sine înainte. Acum se părea că tot ce putea să mai facă era să tremure.

Ian şi-a aplecat capul şi şi-a trecut uşor gura lui peste a ei. Apoi mâinile i s-au strâns în jurul mijlocului și a sărutat-o de-a binelea, desenând cu limba linia buzelor ei, despărţindu-le pentru a le primi pe ale lui.

„E o nebunie”, s-a gândit Jacy îngrozită. Omul ăsta ţi-a zdrobit inima! Dar ceva o făcea să nu îl împingă. Mai mult, i-a întors sărutul lui Ian, ca în vremurile de demult, iar în momentul acela a pierdut contactul

cu realitatea. Ar fi vrut să fie din nou nişte puşti care făceau dragoste în iarba moale care creştea în jurul izvoarelor Corroboree.

El şi-a ridicat încet mâiniie spre sânii ei şi i-a mângâiat sfârcurile cu buricele aspre aie degetelor lui mari. Ea a simţit, chiar şi prin pânza bluzei şi prin dantela subţire a sutienului, cum vârfurile se întăresc şi vin în întâmpinarea lui.

Iar în tot acest timp sărutul continua, înfocat, etern, interzis.

Mintea lui Jacy era înceţoşată; instinctele ei cele nai primitive luaseră controlul; trupul ei dorea să fie cucerit de Ian şi se pregătea pentru aceasta.

Ian a respirat adânc şi şi-a lipit iarăşi gura de a lui Jacy, cu o fervoare disperată, care se putea măsura numai cu a ei. I-a eliberat sânii care pulsau de dorinţă şi i-a cuprins fesele cu ambele mâini şi a lipit-o strâns de el.

Dorinţa ei era atât de feroce, încât a gemut. Crezuse că în anii care trecuseră învăţase să se stăpânească, dar acum ştia că dorinţa stătuse în tot acest timp acolo,

periculoasă, în aşteptare, ascunsă sub suprafaţă.

În acest cel mai nefericit, sau poate fericit, moment, şi-a făcut apariţia Jake.

El a tuşit semnificativ, iar ei s-au despărţit, stânjeniţi şi dezorientaţi. Inima lui Jacy i se zbătea în piept ca o pasăre care dă din aripi într-un efort disperat de a-şi lua zborul; ştia că are o faţă purpurie.

— Mă scuzaţi, a spus Jake, binedispus, îndreptându-se spre plasa care conţinea berea şi scoţând o sticlă.

Abia atund şi-a dat Jacy seama că petrecerea se spărsese. În spatele casei se trânteau uşi şi se porneau motoare. „Slavă Domnului că adunarea nu a ieşit pe uşa din faţă”, s-a gândit ea.

Se simţea tulburată şi ruşinată, ca o adolescentă care a fost prinsă mozolindu-se cu prietenul ei pe bancheta din spate a unui Chevrolet vechi. A plecat de lângă Ian, fără să se uite la el, dar încă îl simţea lipit de ea. De fapt, îi era teamă că o să rămână imprimat pe pielea ei tot restul vieţii ei.

Ian a suspinat adânc – fără îndoială, uşurat că soarta îl salvase din ghearele unei blestemate de străine – apoi i-a murmurat ceva lui Jake şi a plecat.

Jacy a izbucnit în lacrimi şi a fugit spre dormitorul ei, ca şi cum ar fi avut optsprezece ani, iar crăpăturile şi fisurile pe care le făcuse Ian în inima ei erau noi-nouţe.

Ajuns înăuntrul camionetei lui ultimul model, Ian şi-a strâns degetele într-un pumn şi a izbit cu putere în volan. Ce dracu' avusese în cap când se apropiase atât de mult de Jacy şi o sărutase şi practic făcuse dragoste cu ea în bucătăria tatălui ei? Aproape că murise când a fugit prima dată. Nu învăţase nimic din lecţia aceea?

Adevărul era că Jacy Tiernan nu era croită să trăiască-n Australia. Era prea cocoloşită şi bogată, şi maică-sa înaintea ei, iar când viaţa va începe să fie grea – iar în ţara tufişurilor asta se întâmpla moreu – o să urce într-un avion şi o să se

întoarcă în America, la viaţa liniştită de la oraş, care o aștepta acolo.

În urmă cu zece ani, când ea îi dăduse înapoi inelul şi please în State, făcuse de fapt foarte bine, cu toată durerea care rupsese ceva din el. Şi la fel de adevărat era că revenirea ei însemna ghinion curat, iar dacă ar fi deştept s-ar ţine departe de ea.

I-a apărut în faţă casa lui, o clădire pătrăţoasă, cu o verandă de jur împrejur şi cu obloane la toate ferestrele. Priveliştea familiară l-a mai liniştit puţin şi l-a mai reconfortat. Dincolo de ea se găseau diversele magazii, terenuri, ţarcuri, caii pe care îi creştea şi îi vindea în toată Australia.

A parcat camioneta în spate şi a zâmbit la vederea fiului lui de nouă ani, Chris, care îşi scotea calul bălţat din grajd. Băiatul arăta ca maică-sa, avea părul castaniu lucios şi ochi rotunzi, căprui, iar Ian îl iubea din toată inima.

— L-ai văzut pe Jake? a întrebat Chris, sărind sprinten în şa. Călărea încă înainte să meargă, datorită lui Ian.

Ian a confirmat din cap şi a prins gâtul musculos al calului cu o mână.

— Jake se face bine, e în regulă, doar arată puţin slăbit. Nu merge departe, cred că doamna Wigget o să fie curând gata cu cina şi mai ai şi lecţii de făcut.

Chris a jubilat

— Nu am niciun fel de lecţie. Domnul Ryerson a plecat iar în vâjâială.

Ryerson era profesorul de la şcoala cu o singură sală de clasă şi un băutor de categorie grea. Dispărea în mod regulat şi îşi lăsa de izbelişte cei câţiva elevi; totuşi, oraşul se simţea norocos să îl aibă chiar şi aşa. Puţini profesori voiau să vină într-un loc atât de izolat, iar localnicii nu mai voiau decât bărbaţi. Cele câteva tinere idealiste care îl precedaseră pe Ryerson se măritaseră cu vreun fermier la mijlocul anului şcolar, sau fuseseră covârşite de izolare şi de lipsa civilizaţiei şi se întorseseră în Adelaide sau la Melbourne, sau la Sydney, unde viaţa era mai sigură şi mai domestică.

— În ritmul ăsta, îi spuse Ian fiului lui, o să rămâi un ignorant şi nu o să poţi să îţi

porţi de grijă şi o să trebuiască să te ţin până faci o sută şi trei ani.

Chris a râs, iar sunetul i-a amintit lui Ian de clopoţeii care atârnau de veranda din faţă şi care cântau uşor ori de câte ori apărea o adiere de vânt. Dumnezeule din ceruri, îl iubea pe băiatul ăsta. Îl iubea atât de mult, încât se şi speria.

— Nu o să trebuiască să mă ţii tu, şi-a asigurat el zâmbind tatăl. Când mă fac mare, o să fiu partenerul tău. Şi când o să fii bătrân, o să am grijă de tine. Cuvintele lui l-au făcut pe Ian să îşi închidă strâns ochii şi i-au uscat gura. Cu seceta asta şi cu cei de la Merimbula care îl strângeau cu uşa şi cu economia care mergea cum mergea, uneori se întreba dacă o să aibă ce proprietate să îi transmită fiului lui. Ferma fusese înfiinţată de bunicul lui, iar Ian ar fi putut jura că are în sânge pământul ăsta. Nu voia ca ei să fie cel care să o piardă.

— Mulţumesc, partenerule, l-a tachinat el. Abia aștept să îţi predau toată munca şi să stau să mă hâţân toată ziua pe verandă şi să mă uit la canguri cum sar.

L-a plesnit uşor peste blugi pe băiat.

— Ia-o din loc, a spus, dar ţine cont de ce ţi-am spus şi să fii la masă spălat într-o jumătate de oră.

Chris l-a salutat ştrengăreşte, a tras de frâu ca să întoarcă poneiul şi a pornit spre locul lui de joacă favorit, o aşezare minieră părăsită, aflată la câţiva kilometri de casă. Ştia că trebuie să se ferească de mina propriu-zisă. În spatele lui alerga Blue, cel mai bun câine ciobănesc al lui Ian. Dulăul era blând ca un canar tot timpul, dar la cel mai mic semn de pericol pentru Chris se transforma în fiară.

Ian i-a urmărit cu privirea cum se duc şi apoi a intrat în casă să se schimbe de hainele cele bune.

Camera lui era cea mai mare din casă, ocupa aproape o treime din ea. Patul se afla chiar sub acoperiş, iar peste tot se aflau rafturi, burduşite cu cărţi. Le citise pe cele mai multe de câteva ori; Ian era un autodidact; multe din cărţile lui erau dezmembrate de atâta folosire. De pereţi atârnau câteva fotografii, una cu mama lui îmbrăcată în mireasă, alta cu Chris, făcută

când un fotograf ambulant venise prin Yolanda, primăvara trecută.

Lui Ian îi plăcea foarte mult camera lui, mai ales când ploua. Niciodată nu se gândise să se mute în dormitorul tatălui său. Dar în momentul ăsta, când lumina zilei începea să dispară, camera îi părea un loc singuratic, prea mare şi prea obişnuit şi prea gol.

S-a îmbrăcat în blugi şi în cămaşa de lucru înjurând încetişor. Începea să devină sentimental, poate pentru că o sărutase pe Jacy în bucătăria tatălui ei şi încă ardea, pe dinăuntru şi pe dinafară, de dorinţa pentru ea.

Era hotărât ca de data asta să nu mai asculte de bătrâna ciocănitoare, ci de cap, dar ştia prea bine ce urma să se întâmple cu hotărârea lui dacă se mai apucă să o sărute pe Jacy şi dacă îi mai atingea sânii şi o trăgea aproape de el…

Ian a mai înjurat o dată şi a ieşit din camera lui, trântind uşa.

Jacy era ca un om cuprins de ameţeli. Continua să retrăiască sărutul lui Ian,

senzaţia mâinilor lui pe ea, greutatea lui şi căldura trupului lui lipit de al ei.

În timp ce Jake mai trăgea o duşcă de bere, ea a pus alimentele la locul lor, a făcut ordine în salon şi a spălat cănile şi paharele folosite de oaspeţi. La cină avea să se gândească mai târziu.

A ieşit din casă şi s-a dus la locul după care tânjise de atâtea ori în State, când era tulburată, confuză, amărâtă.

Jacy s-a dus la Corroboree Springs, lacul mare şi cu apă proaspătă care dădea numele proprietăţii. Cu multă vreme în urmă, poate în Epoca Visului, aborigenii folosiseră locul pentru întruniri ceremoniale şi sărbători. Numele Corroboree rămăsese de la ei.

Pe trei laturi ale lacului creşteau ecucalipţi, care apărau malurile de vânturi şi, cel puţin în partea aceea a zilei, de soare. Oile călcaseră în picioare iarba din jurul lacului, dar la marginea apei se afla o stâncă înaltă şi plată, pe care s-a aşezat Jacy, cu picioarele strânse sub ea, cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate.

I se părea că locul avea calităţi curative. Adesea venise aici în timpul vizitelor pe care i le făcuse lui Jake în copilărie – ca să viseze, ca să se gândească, ca să citească poezii şi romane de dragoste. După ce aflase de Ian şi Elaine, venise aici şi se aşezase pe stânca încălzită de soare ca să plângă şi să îşi spună că ar fi vrut să fi murit.

Şi acum îi venea să plângă, de fapt, dar şi să râdă în acelaşi timp. Îşi pierdea minţile.

Când s-a întors în casă, venise seara şi începea concertul nocturn. La fereastră ardea o lampă – din cauză că energia electrică era furnizată de un generator, o foloseau foarte parcimonios -, care arăta că Jake se temea ca ea să nu se rătăcească.

A intrat în casă şi l-a găsit în bucătărie, făcându-şi o omletă şi mâncând „carne de bou”, de fapt o conservă de carne de vită. Asta era pentru el „ceaiul de la ora 5”. Când a venit şi s-a aşezat la masă, a primit-o cu un zâmbet larg.

— Un bărbat care găteşte, a spus ea. S-ar putea să îmi placă.

— Doar nu te gândeai că o să te las să faci toată treaba, aşa credeai? a tachinat-o el, iar Jacy a fost mişcată, suna ca acel Jake pe care îl cunoscuse şi îl iubise dintotdeauna.

— Chiar începusem să mă întreb, a răspuns ea cu un zâmbet.

El a râs, sunet mai preţios pentru Jacy decât pulberea de stele, şi a început să gesticuleze cu lopăţica în mână.

— Stai jos, turtureaua mea şi ai grijă cum te porţi. Jake s-a apucat să amestece în omletă, sprijinindu- se în acelaşi timp în baston, iar când s-a uitat iar la Jacy expresia lui era serioasă.

— Ia spune-mi ce mai e cu mama. E bine?

De câte ori Jacy se întorcea la Corroboree Springs, Jake îi punea invariabil aceeaşi întrebare. Asta deşi şi lui îi era greu să întrebe, şi ei să răspundă.

— E foarte bine, a spus Jacy, aşezată la masă ca un copil cuminte, desenând cu

vârful degetului o floare pe fața de masă de plastic. E ocupată cu cluburile şi orele ei şi cu proiectele caritabile.

— Tipul ăla, doctoru', cu care s-a măritat, o tratează cum trebuie?

Jacy a dat din cap că da. Ştia că decizia de a divorţa a lui Jake şi a Reginei fusese una de comun acord, dar ghicise, corect, că în timpul cât durase, relaţia lor fusese una pasională.

— Michael e un tip foarte de treabă, a spus ea. Dar el nu îmi poate fi tată. Nu este Jake Tiernan şi nu aş putea să îi iubesc în acelaşi fel sau la fel de mult.

Jake a adus ouăle şi carnea la masă în chiar tigăile în care le preparase şi s-a trântit în scaun, fericit că a terminat. Arăta tensionat şi palid; vizita prietenilor şi efortul de a pregăti masa îl secaseră de ultimele puteri, dar Jacy nu l-ar fi lipsit de niciuna din cele două plăceri. Din senin, el a întrebat-o:

— Cum a fost cu tânărul acela, Paul? Cel care a murit acum câţiva ani. L-ai iubit?

Furculiţa lui Jacy a rămas suspendată în aer. Nu îi mai scrisese despre Paul de

mult, pentru că până şi să scrie despre el o durea.

— L-am iubit, a confirmat ea cu glas răguşit. Dar nu aşa cum crezi tu. Eram prieteni. Camarazi, asta-i tot.

— Uneori asta înseamnă mult, a răspuns Jake, privindu-i faţa cu ochii lui albastru-palizi. Îi lipsiseră strălucirile şi năzdrăvăniile care jucau în ochii aceia. Turturico, pe dinafară arăţi foarte bine, a continuat el, dar pe dinăuntru eşti plină de vânătăi şi de fracturi. Crezi că nu se vede? Sau crezi că sunt prea fragil ca să îţi ascult necazurile? a făcut o pauză. Mai sunt încă bătrânul tati al tău, Jacy-fetiţo, şi te iubesc.

Jacy şi-a lăsat jos furculiţa şi şi-a înghiţit suspinul care o încerca.

— Ar fi atât de multe…

— Ce? a insistat Jake. Ştiu, desigur, de problema ta cu Ian, dar din modul în care încercaţi să vă înghiţiţi unul pe altul mai există speranţe în direcţia asta, îndrăznesc să spun. Dar e ceva mai mult, nu-i aşa? Mai mult decât prietenul tău, care a murit cum a murit.

Jacy s-a uitat în lături, apoi s-a hotărât să privească în ochii tatălui ei.

— Am dat greş în atâtea lucruri, a mărturisit ea. Nu am terminat niciodată ceva. Întotdeauna fug când devine prea greu. Nu vreau să fiu aşa, dar aşa sunt.

— Oamenii se schimbă, a comentat Jake printre înghiţiturile de omletă. Iar tu eşti tânără. Dacă nu îţi place cum eşti, mai lucrează puţin asupra ta.

— Nu e chiar aşa de simplu, a protestat Jacy.

— Oare aşa să fie? s-a îndoit Jake. A luat o sorbitură din cana de cafea, apoi a continuat: e nevoie de un profesor la şcoala din Yolanda, pentru că ultimul a plecat aiurea. Poate vrei să îi ajuţi.

Jacy a fost intrigată; pe vremuri ar fi fost încântată să fie profesoară. După un moment, însă, a clătinat din cap.

— Tu ai nevoie de îngrijire. La urma urmei, pentru asta mă aflu aici.

Jake s-a prefăcut că se uită urât la ea şi şi-a înăsprit vocea.

— Cine zice că trebuie să stai toată ziua aici să mă încurci? Un bărbat are nevoie de ceva timp şi pentru el, ce Dumnezeu.

Jacy a zâmbit.

— Nu mă păcăleşti, bătrâne domn. Toţi bărbaţii de pe lumea asta vor să fie aşteptaţi, îngrijiţi, fie că sunt sănătoşi, fie că sunt bolnavi, iar tu nu faci excepţie. Nu încerca să fii nobil şi să mă salvezi de mine însămi. Zâmbetul i-a pierit. Şi cât de mult mi-aş fi dorit să pot…

Şi-au terminat masa într-o tăcere grea, apoi Jacy a spălat vasele, în timp ce tatăl ei ascultă ştirile la radioul portabil. Când a aflat ce se mai întâmplase în lume, l-a oprit şi s-a sculat din scaun cu o dificultate care pe Jacy a durut-o. Acesta era omul care se urca până în vârfurile copacilor ca să dea jos pisoi, care câştigase premii pentru cel mai rapid frizer de oi şi pentru îmblânzirea cailor sălbatici.

El a tuşit ca să îi atragă atenţia.

— Ar trebui să fii mai răbdătoare cu Ian, zic eu. Nu e soi rău, dar când s-a întâmplat toată tărăşenia era foarte tânăr.

Jacy nu i-a răspuns, pentru că nu putea să spună ceea ce credea că i-ar plăcea tatălui ei.

Jake a mai zăbovit câteva momente, apoi a spus noapte bună şi a plecat să se pregătească de culcare.

Jacy era epuizată. Nu dormise nicio noapte ca lumea de când părăsise New York-ul. Zborul acela fără sfârşit nu fusese deloc odihnitor, iar după ce ajunsese la Adelaide şi la spital nu se mai dezlipise de patul lui Jake. Mersese la hotel numai ca să facă un duş şi să se schimbe, iar majoritatea nopţilor le dormise într-un scaun în rezerva tatălui ei, îngrozită că acesta s-ar putea stinge, cum făcuse Paul.

Apoi Jacy s-a dus în camera ei, s-a dezbrăcat şi a intrat în pat cu o carte, îngrozită de ideea că ar putea să stingă lumina şi să închidă ochii. Ştia că dacă o va face îşi va aminti de sărutul lui Ian şi îl va retrăi, împreună cu toate dorinţele dureroase şi cu toate lucrurile care nu aveau dreptul să se întâmple, care se vor ridica împrejurul ei ca nişte stafii.

3

Comitetul şcolar din Yolanda s-a întrunit a doua zi la cârciuma *„Câinele şi gâsca”,* sub conducerea lui Ian Yarbro.

Acesta stătea cu coatele pe masa prezidiului, o masă ordinară de cârciumă, şi se uita solemn la cei trei colegi din comitet. Pentru ocazie făcuse chiar duş şi îşi pusese o cămaşă albă, iar părul îi era încă ud.

— Trebuie să facem cumva să îi înlocuim pe Ryerson, a anunţat Ian. S-a dus iar să vâneze raze de lună şi a lăsat puştii iar de capul lor.

Bram McCulley, care era proprietarul localului, ca şi al băcăniei, s-a aşezat pe un scaun mai din spate, cu un suspin de uşurare. Avea pe el un tricou sojos, blugi şi nişte cizme de motociclist. Pe bicepsul lui drept era un tatuaj cu o sirenă bine dotată, înfăşurată în drapelul australian. Cu toate astea, Bram era tatăl devotat al unicului lui copil, o fetiţă numită Jasmine.

— Dacă o să meargă tot aşa, puştii ăştia sunt blestemaţi să rămână la fel de deştepţi cu oile pe care Ian, aici de faţă, le goneşte de la un ţarc la altul.

Wilson Tate, care lucra la staţiunea Merimbula şi avea grijă de cai şi de viţele de rasă pură, avea la şcoala din Yolanda trei copii. Relaţiile dintre el şi Ian urau destul de reci, având în vedere antipatia lui Ian faţă de patronii lui Tate.

Un bărbat subţirel, cu trăsături şi haine banale, Tate şi-a umezit buzele cu bere, s-a şters la gură cu mâna şi a spus încruntat:

— Nu trebuia să refuzăm niciun profesor din puţinii care au vrut să vină aici. Eu mă gândesc să îmi trimit băieţii la şcoală la Melbourne, unde stă soră-mea.

Ian a simţit un gol în stomac când s-a gândit cum ar fi să îi facă bagajul lui Chris, ca să plece în alt oraş. Chiar dacă băiatul nu îşi cunoscuse practic mama – Elaine plecase de mult să găsească alte lumi de cucerit, iar tatăl ei nu mai conducea Merimbula –, băiatul avea sentimentul acut că fusese abandonat. În

nenumărate nopţi, Chris venise în goană prin întuneric şi aterizase în patul lui Ian, îngrozit de visul că rămăsese de unul singur.

— Fiul meu rămâne cu mine, a spus Ian. Chiar dacă o să trebuiască să fac eu lecţii cu el.

— Ai timp pentru aşa ceva? a întrebat fără patimă Bram. Mi se cam pare că între oi şi cai nu prea îţi rămâne mare lucru.

— Chris e mai important, a răspuns Ian, dar chiar în timp ce vorbea se întreba cum o să îl şi crească şi o să îl şi instruiască pe băiat în acelaşi timp. Vremurile erau foarte grele şi lui Ian îi trebuiau toată tăria şi toată hotărârea ca să răzbească. Zilele lui de lucru erau între paisprezece şi optsprezece ore.

— Jake ne-a vorbit despre diploma lu' fie-sa acum nişte ani. Am putea încerca să o angajăm pe ea, ce ziceţi? a sugerat Tate, evitându-i privirea. Ea are de gând să stea mai mult pe-aicea şi să aibă grijă de bătrânu'. Poate că o să îi placă o slujbă care să mai întrerupă monotonia.

Ian a îngheţat. Dumnezeu îi era martor că umbla disperat după ceva care să rezolve problema educaţiei din Yolanda, mai mult decât oricine în zonă, dar, în ce îl privea pe el, Jacy Tiernan nu era o soluţie. Ea o să îşi abandoneze postul îndată ce o să se lovească de primele greutăţi ale vieţii, copiii tot fără profesor or să rămână, iar comitetul o să fiarbă în suc propriu. În plus, se gândea Ian, ea avea o grămadă de idei yankee radicale. În doi timpi şi trei mişcări, o să ridice toate femeile din Yolanda la luptă pentru drepturile lor şi alte alea şi o să aducă numai necazuri.

— Nu e o idee bună, le-a spus el colegilor.

Bram şi-a strâns braţele groase, tatuate şi a zâmbit:

— Acum nu mai e? Pare-mi-se, pe vremuri, găseai că e, sau aşa mi se părea.

Ian nu avea chef să despice firul în patru.

— Hai să rămânem la subiect, ce zici? Nu am toată ziua la dispoziţie să mă cert cu voi.

— Ce ai împotriva tinerei Tiernan? a insistat Wilson. Da, ştiu de ailaltă, dar e o poveste veche, nu? a zâmbit uşor. Fata a plecat de la tine, cu toate farmecele tale. Şi?

Ian a strâns din dinţi, ca să îşi liniştească furia în urcare.

— Nu o să spun de două ori, i-a avertizat el. Orice s-ar fi întâmplat între mine şi Jacy acum mulţi ani nu e treaba voastră. Acum, ce ar fi să ne întoarcem la treaba noastră?

Bram a dat din umerii lui uriaşi.

— În ce mă priveşte, nu prea avem de ales. Sau îi trimitem pe puşti aiurea la şcoală, sau îi învăţăm chiar noi – şi ştim toţi că asta ar putea fi mai rău decât să rămână fără şcoală sau îi cerem o mână de ajutor lui Jacy Tiernan.

Şi Bram şi Wilson se uitau amuzaţi cum Ian se face roşu la faţă.

— Ei, camarade, cum rămâne? a întrebat Wilson.

Ian a tras o înjurătură.

Bram a râs.

— Tu ar trebui să o rogi, ai? Tu eşti şefu' comitetului şi toate alea.

Ian ştia că nu are de ales – poate că nu avusese niciodată de ales. Pur şi simplu încercase să scape de inevitabil cu împotrivirea asta la angajarea lui Jacy. Dar, la fel de sigur pe cât era că a doua zi o să răsară soarele, la fel de sigur era că or să urmeze necazuri.

— Nu prea se numără printre admiratorii mei, a spus el, după ce a tras aer în piept. Mai bine merge unul din voi.

Bram a rânjit şi mai tare, iar Wilson chiar râdea de-a binelea.

— Nici nu te gândi, prietene, i-a spus Bram.

Wilson s-a sculat şi l-a bătut pe Ian pe umăr.

— Dă-i subiecte de gândire. Cred că o să îţi aminteşti cum o faci să spună da.

Pentru o clipă, Ian şi-a strâns pumnii. Oricât de rău ar fi stat lucrurile între el şi Jacy, nu putea să accepte insinuările legate de caracterul ei. Da, i se dăduse atunci, de bunăvoie şi de multe ori, dar muncise mult să o convingă. Iar apoi se

purtaseră unul cu altul într-un mod care şi acum îl durea când se gândea.

— Nu mai spuneţi nici un cuvânt, i-a avertizat el, ridicându-se de pe scaun. O să vorbesc cu Jacy despre şcoală. Privirea i-a zăbovit o clipă pe faţa lui Bram, apoi s-a mutat pe cea a lui Wilson, arătându-le că urmă ceva serios. Ţineţi minte de la mine, când prostia asta o să vă iasă pe nas şi o să vreţi să nu fi auzit în viaţa voastră de Tiernan, să nu veniţi la mine.

Bram a dat din umeri şi s-a apucat să şteargă tejgheaua barului, în timp ce Wilson s-a îndreptat spre uşă. Şi-a atins borul pălăriei lui de comerciant în semn de salut, a chicotit la dilema lui Ian şi a ieşit.

— Transmite-i lui Jake toate bune de la mine, i-a strigat Bram lui Ian, care îşi trântise şi el pălăria pe cap şi o luase pe urmele lui Tate, care şi el ieşise. Zi-i că are aici o cană de grog cu numele lui pe ea.

Ian nici nu s-a obosit să îi răspundă.

Jacy tocmai ieşea din lac, goală ca în clipa în care se născuse, când a auzit câinii lătrând şi inconfundabilul behăit al oilor. A apucat speriată prosopul pe care şi-l adusese de acasă şi rochia de vară şi s-a ascuns în tufişuri. Când a ieşit, cu rochia lipită de pielea udă şi iritată de întrerupere, s-a întâlnit din nou cu Ian, urcat pe calul lui pe jumătate sălbatic pe care părea să îl preţuiască atâta.

El a salutat cu mâna la pălărie, dar ochii nu i se vedeau pe sub boruri. S-a săltat din şa şi şi-a lăsat armăsarul să se adape, în timp ce el s-a apropiat de locul înalt, plin de iarbă, pe care se afla ea. Oile s-au îngrămădit la apă, înălţând în tărie un behăit de mulţumire.

Deşi nu vedea ochii lui Ian, Jacy îi simţea privirea lipindu-i-se de buze, apoi de sânii care aproape străpungeau pânza subţire a vechii rochii. Se simţea de parcă ar fi atins-o intim; îşi simţea pielea la fel de înfierbântată, iar chipul îi tremura de suferinţă şi de sfidare.

Iată de ce nu i-a vorbit chiar diplomatic.

— Ce vrei? s-a răstit ea.

Zâmbetul lui Ian a apărut ca un fulger alb pe faţa lui bătută de soare, iar pentru o clipă Jacy a simţit că cineva îi ia de sub picioarele desculţe dealul cu tot cu pajişte. Şi~a înfipt bine degetele în pământ, ca să reziste.

— Apă, i-a răspuns el, fără să se grăbească.

Jacy a oftat şi s-a luptat ca să găsească un pic de calm. Se făcuse de râs în faţa acestui om o dată, dar nu o să mai repete greşeala. Chiar de o să fie ultimul lucru pe care o să îl facă, o să îşi ţină sub control instinctele animalice şi va înceta să se mai poarte atât de violent ori de câte ori îl întâlnea.

Şi-a tras părul ud de pe faţă cu o mână care tremura doar puţin, a inspirat adânc şi i-a vorbit din nou.

— Jake e în casă, dacă pe ei îl cauţi, a reuşit ea să spună. Presupun că ar putea suporta o vizită.

Ian a dat un bobârnac în borul pălăriei, semn de nervozitate pe care Jacy şi-l amintea de pe vremuri, şi a tuşit.

— Am vorbit cu Jake, a spus el cu asprime. Cu tine am venit să am o discuţie.

La aceste cuvinte, inima lui Jacy a început să galopeze năvalnic, iar ea s-a blestemat că după atâta vreme tot o mai influenţează atâta. Chiar şi după ce Ian a lovit-o aşa cum o făcuse.

Neputând vorbi, a rămas pe loc, uitându-se la el întrebător şi aşteptând.

El şi-a scos pălăria şi apoi şi-a pus-o la loc, în aproape aceeaşi mişcare.

— Nu îmi e uşor să îţi cer un serviciu, Jacy, a spus el, mai ales după ce s-a întâmplat în ultima vreme.

— Nu pot să cred, a răspuns Jacy, nu prea conciliantă.

Ian a murmurat un cuvânt nu prea politicos, apoi a venit aproape de ea – dureros, delicios de aproape – şi s-a uitat drept în ochii ei.

— Nu mi-ai dat niciodată şansa să îţi explic, a spus Ian.

Jacy era uluită. Ce mai e şi asta, s-a întrebat ea, să fi apărut o crăpătură în mândria feroce şi de neclintit a lui

Yarbro? De neconceput. S-a căznit să vorbească rece, calculat.

— Ce să îmi explici? l-a chestionat ea.

Un muşchi de pe falcă lui a început să pulseze.

— La dracu, Jacy, nu face să îmi fie mai greu decât trebuie. Chris e fiul meu, nu am negat-o niciodată, dar a fost conceput înainte să începem să fim împreună. Elaine şi cu mine o terminasem de mult.

Se zice că timpul vindecă orice rană, dar durerea produsă de acea scenă cu Elaine venind la ei doi în faţa cinematografului din Yolanda era încă proaspătă. Din ochii lui Jacy au început să curgă şiruri de lacrimi – lacrimi pe care şi le ura şi pe care ar fi dat orice să le ascundă.

A încercat să se întoarcă, dar Ian a prins-o de umeri şi a obligat-o să se uite la el.

— Nu ţi-am spus niciodată un cuvânt care să nu fie adevărat, zise el cu voce răguşită. Nici măcar o dată.

Jacy şi-a muşcat buza de jos şi s-a luptat disperată să îşi păstreze controlul. Scăpase, cel puţin în teorie, de toate astea

în timpul anilor care îi despărţiseră. Dar nu putuse să îşi convingă inima ei zdrobită şi înfricoşată că logica o dusese la nişte concluzii corecte.

— Ştiu, a răspuns ea.

Ian a rămas ca trăsnit.

— Cum?

— Ştiu că tu şi Elaine vă despărţiserăţi înainte ca tu şi eu – înainte ca noi să fim împreună prima dată.

În adâncurile ochilor în continuă schimbare ai lui Ian se mişcau şiruri de emoţii de nerecunoscut, iar degetele lui s-au strâns pe umerii lui Jacy, aproape rănind-o.

— *Ştiai?* Şi totuşi ai plecat, totuşi m-ai lăsat să trec prin toate chinurile iadului?

— Nu am plecat pentru ce făcusei cu Elaine, Ian. Blestemata ta de mândrie m-a gonit – pretinzi că nu ai avut nicio şansă să îmi explici, dar atunci nu erai nici măcar pregătit să admiţi că eşti în stare să greşeşti. Dacă mă iubeai atât de tare pe cât spui, *trebuia să vorbeşti cu mine,* Ian. Poate că ar fi trebuit să vii după mine, să încerci să mă opreşti să plec…

În ochii lui, furia care se pregătea să izbucnească precum o furtună s-a transformat brusc în dispreţ. Practic, a aruncat-o departe de el, atât de repede şi-a retras mâinile.

— Dumnezeule de sus, a şuierat el. Voiai să fug după tine şi să te implor, aşa-i? Ai tu ideea prin ce am trecut eu după ce m-ai lăsat acolo în grădina aia din spatele casei, cu pălăria în mână şi cu maţele înşirate pe jos? Te-ai gândit măcar un pic?

Jacy a simţit imboldul de a îi atinge faţa, dar cealaltă parte a minţii ei a sfătuit-o să se abţină.

— Ba da, Ian, a spus ea, cu un regret resemnat în voce. M-am gândit mult. Dar eram tânără, ca şi tine, şi eram atât de prinsă în durerea mea, încât nu m-am gândit deloc la ce ai putea tu simţi.

Ian şi-a ferit privirea pentru câteva clipe, iar Jacy s-a întrebat iar ce avea în gând. Când el s-a uitat iarăşi ia ea, a îngheţat la vederea răcelii figurii lui.

— Să îţi spun eu ce am simţit, Jacy, a zis el pe un ton jos, lugubru. Au fost momente în care credeam că o să mă duc, atât de

tare durea. A fost ca şi cum *ai fi murit,* jur pe Dumnezeu – nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm, nu puteam nici să gândesc. Uneori plecam călare printre tufişuri, destul de departe să nu mă audă nimeni, şi urlam până nu mai aveam glas deloc.

Jacy şi-a ridicat degetele ambelor mâini la tâmple şi şi-a închis ochii.

— Şi eu am suferit, Ian. Şi eu am suferit. A suspinat şi şi-a ridicat privirea spre faţa lui, plină de durerea a ceea ce ar fi putut fi şi nu a fost. Nu ai venit să vorbim despre trecut, nu-i aşa?

El şi-a trecut prin păr o mână cu degetele răsfirate.

— Nu, a recunoscut el, iar ea a resimţit cuvântul ca pe nişte pietre aruncate pe acoperiş. Nu, la dracu! Nu de asta. E vorba de şcoala din Yolanda, se pare că nu putem să ţinem niciun profesor, iar Bram şi Wilson cred că tu ai fi potrivită.

Jacy nu a putut să îşi oprească zâmbetul format pe buzele ei, deşi organele ei vitale încă se simţeau că şi cum ar fi fost scoase dintr-o betonieră.

— Vai, ce drăguţ din partea lui Bram şi a lui Wilson să se gândească la mine, dar, ia spune-mi, domnule Yarbro, tu ce crezi, aş fi potrivită?

El a strâns din buze, iar ochii lui frumoşi au strălucit de încăpăţinarea înnăscută care îi susţinea pe oamenii ţării tufişurilor în mediul lor inospitalier.

— Eu nu am fost de acord, a spus el de-a dreptul. O să o iei şi tu la goană, când o să ţi se taie cheful și, în plus, o să le bagi în cap copiilor tot felul de prostii, mai ales fetelor.

Jacy era şi furioasă, şi amuzată. Iată un alt motiv – poate *adevăratul motiv,* s-a gândit ea – pentru care ea şi Ian nu ar fi putut să ajungă să îşi petreacă viaţa împreună. Ea era independentă, iar Ian, deşi era în stare să farmece orice femeie, dacă îşi punea mintea, era în esenţă un misogin. El credea sincer că femeile sunt nişte creaturi fragile, care au nevoie de cineva de sexul opus ca să îşi rezolve problemele şi să scoată dracii din ele.

— Nu prea ai încredere în mine, nu-i aşa? l-a întrebat ea.

El şi-a pus mâinile în şolduri.

— De ce să am? Eşti ca mama ta – la prima greutate, dai bir cu fugiţii. Ai mai făcut-o şi o să o mai faci.

Cuvintele lui Ian şi-au atins ţinta; Jacy fugise de prea multe ori, de prea multe lucruri. De fapt, mult mai multe decât şi-ar fi putut închipui el vreodată.

— Pentru mine asta sună ca o provocare. Şi te rog să o ţii pe mama departe de treaba asta.

El şi-a îngustat ochii şi şi-a trântit înapoi pălăria pe cap.

— Vrei slujba sau nu? Salariul e mai mult nu, orele sunt lungi, iar ca să ajungi acolo o să trebuiască să mergi pe cel mai prost drum din Australia.

Jacy a zâmbit, deşi de fapt îi venea să plângă.

— Da, o vreau. Măcar ca să-ţi dau peste nas, dacă nu de alta.

— Da, seamănă cu logica ta, a şfichiuit-o Ian. Apoi s-a întors cu spatele şi a mers spre cal, care îşi ridicase capul magnific din lac chiar atunci şi se uitau la el cu ceva ce semăna a nelinişte.

— Să fii la şcoală mâine dimineaţă, la opt şi jumate. A icnit, urcând în şa. Şi încă o chestie. Aici nu eşti în Statele Unite. Să nu te apuci să faci revoluţii p-aicea.

Şi cu asta a întors şi a plecat călare. Cei doi câini care însoţeau oile şi care stătuseră liniştiţi la umbră au intrat imediat în acţiune, lătrând şi alergând în jurul lor, şi imediat au fost mânate în direcţia din care veniseră.

Jacy s-a prăbuşit în iarbă, şi-a strâns genunchii şi şi-a sprijinit fruntea de ei.

— Despre ce e vorba?

Aşa blindă cum era, vocea tatălui ei a speriat-o.

Şi-a ridicat capul şi a încercat să schiţeze un surâs. Jake arăta foarte obosit; pentru el, chiar şi o asemenea plimbare scurtă era un efort imens, dar probabil că fusese foarte îngrijorat de făcuse tot efortul ăsta.

Jacy a culcat iarba de lângă ea şi a netezit pământul, iar Jake s-a aşezat cu un suspin recunoscător.

— Se pare că au nevoie de un profesor în Yolanda. Ian a venit să îmi spună că oraşul mă vrea pentru postul ăsta, dar el se opune categoric.

Jake a chicotit şi a dat din cap.

— E un băiat bun, Ian ăsta, dar uneori este mai cutâr decât un catâr care nu vrea să o ia din loc, oricât l-ai biciui. Şi o să accepţi oferta oraşului?

Ea s-a uitat insistent la tatăl ei.

— Asta depinde de tine, tată. Tu eşti prioritatea mea.

— Draga mea, îmi e de ajuns că ai venit iar acasă, a răspuns Jake, cu ochii strălucind de mândrie şi de iubire şi poate şi de nişte lacrimi.

Jacy a simţit un val de căldură şi un tremur. De fapt, predarea fusese unul dintre lucrurile de care fugise toată viaţa şi plecase de la ultima şcoală, fără ca măcar să anunţe, după moartea lui Paul. Venise vremea să îşi demonstreze ei înseşi că putea fi şi o fiinţă responsabilă, că putea să ducă la bun sfârşit o misiune sau o promisiune.

— Mi-e frică, a spus ea.

Jake şi-a pus un braţ pe umerii ei şi a îmbrăţişat-o scurt, patern.

— De ce, porumbiţo? Nu cred că puştimea din Yolanda e mai rea decât aia din State.

Ei i s-a părut că vede o sclipire vicleană în ochii lui Jake, dar nu era absolut sigură.

— Ştii, tată, am vorbit despre asta aseară, la cină. Când lucrurile încep să meargă rău, am tendinţa să o las baltă. Poate că sufăr de o laşitate incurabilă.

— Nici pomeneală, i-a spus Jake. Eşti la fel de tare pe cât e şi Ian. Nu ai avut timp să o demonstrezi, încă.

Jacy şi-a lăsat capul pe umărul tatălui ei şi a suspinat.

— Nimeni nu e tare ca Ian, a protestat ea, resemnată. Şi nici la fel de prost, de încăpăţânat, de…

Jake a chicotit iarăşi.

— Văd că încă eşti furioasă pe ei, a zis el.

Oricât ar fi vrut, Jacy nu putea să nege afirmaţia tatălui ei. S-a rugat, deci, în linişte, ca pasiunea furtunoasă pe care o

simţea pentru Ian Yarbro să fie orice, *orice,* numai dragoste nu.

Ian năduşea sub soarele fierbinte şi sub neliniştile lui, în timp ce săpa gropile pentru parii unui nou gard. Era o muncă foarte grea, pentru că pământul era uscat şi tare ca piatra, iar muşchii braţelor şi ai torsului îi pulsau a ceva foarte înrudit cu durerea. Mai rău, munca asta nu îl abătea de la gândurile lui.

De ce, s-a întrebat el, de ce a trebuit să îi spună toate lucrurile alea lui Jacy? De ce i-a spus de timpurile în care se ducea departe şi urla la cer până ce îşi pierdea graiul? Doamne, de ce s-a dus la Corroboree Springs să îşi adape oile şi să îi ofere lui Jacy o slujbă, ca să ajungă să îşi verse în faţa ei toate gândurile, cum fac proştii ăia din piesele pe care le ascultă la radio doamna Wigget, în timp ce face ordine prin casă?

A trântit maiul de bătut gropile în pământul nemilos, iar şocul i-a reverberat prin braţe şi umeri. A înjurat, a aruncat

unealta şi a mers la maşină, ca să ia burduful de apă.

Tocmai bea din lichidul călduţ din interiorul acestuia, când a reperat *Land Rover*-ul mare, care venea prin terenul accidentat direct spre el. Era de la Merimbula, iar la descoperirea acestui lucru Ian nu avu deloc gânduri de bun vecin.

Roverul şi-a făcut oprirea într-un nor de praf la numai câţiva metri de Ian. Din maşină a coborât Andrew Carruthers, care s-a îndreptat spre el.

Carruthers era yankeu şi încă unul foarte enervant. Avea cam vârsta lui Ian, absolvise cine-ştie-ce colegiu la modă, era îmbrăcat în kaki şi purta pe cap o caschetă colonială, de parcă venise la safari.

Ian nu i-a întins mâna, cum ar fi făcut cu Wilson Tate, sau cu Jake Tiernan sau cu oricine altul. Doar a rămas sprijinit în maiul de bătătorit pământul, spălat în sudoare din creştet până în tălpi, aşteptând.

— Muncă grea, a spus Carruthers, cu milă, privind fix de-a lungul şirului de gropi pe care le făcuse deja Ian.

Ian şi-a ţinut gura şi a dat din cap. Pentru un om al tufişurilor, cuvintele, ca şi apa, sunt preţioase, nu trebuie risipite de dragul de a te auzi.

Carruthers a oftat.

— Bine, Yarbro, faci cum vrei. Trecem peste politeţe şi ajungem direct la subiect. De ce refuzi să ne vinzi terenul, când ştii că până la urmă tot te obligăm să pleci? Americanul a oftat tare, ca să arate cât de exasperat era. Preţul este mai mult decât cinstit. Poţi să accepţi banii şi să o iei de la capăt oriunde altundeva.

— Nu vreau să merg nicăieri în altă parte, i-a spus Ian şi s-a apucat din nou să sape.

Carruthers s-a mutat în faţa lui.

— Dar fiul tău? a insistat el. Gândeşte-te la viitorul băiatului.

Ian a trântit unealta de pământ şi a lăsat-o acolo, ca pe un cuţit într-o rană.

— Băiatul meu o să lucreze pământul ăsta, ca taică-său, ca bunică-său şi ca străbunicu'.

Interlocutorul s-a dat înapoi un pas, gata să se retragă în siguranţa maşinii lui de serviciu.

— Poate, a spus el într-un târziu, diplomat. Dar ce te faci dacă seceta mai durează un an sau doi? Dacă mai pierzi un singur ochi de apă? Ce o să îi mai laşi băiatului, în cazul acesta?

Ian a vrut să îi repeadă capul lui Carruthers în ţeava de eşapament a *Rover*-ului, apoi s-a gândit că efortul nu îi aducea destulă satisfacţie.

— Pleacă de aici, a mârâit el.

Carruthers a ajuns la maşină şi a deschis uşa de la locul şoferului.

— Acum foloseşti apa de la Corroboree Springs, a insistat el. Dar Merimbula o să îi facă o ofertă de cumpărare şi lui Jake Tiernan, care e obosit şi bolnav. Lumea l-a auzit că vrea să meargă la Queensland şi să stea la soare toată viaţa.

Viermele a trântit şi a încuiat uşa şi a deschis puţin geamul, ca să îi vorbească prin deschizătură.

— Bătrânu' Jake te lasă să foloseşti apa, dar Merimbula nu o să fie la fel de generoasă.

Ian a venit aproape de maşină şi s-a uitat la Carruthers prin geam.

— Ţi-am spus o dată să pleci de pe proprietatea mea, i-a strigat el cu răutate. A doua oară nu o să ţi-o mai spun.

Carruthers a pornit bombănind motorul maşinii, s-a împins în schimbător şi a pornit-o înapoi, cu un vârtej de praf roşu în urma lui.

Ian s-a întors şi şi-a vărsat toată furia şi toate frustrările în muncă. Carruthers avea dreptate, deşi lui Ian nu îi plăcea deloc. Dacă Jake îşi vindea proprietatea, cu tot cu izvoarele ei de apă proaspătă, Ian nu i-ar mai fi putut rezista Merimbulei prea mult.

S-a rezemat în coada hârleţului şi şi-a lăsat capul pe mâini, închipuindu-şi cum ar fi să îşi părăsească pentru totdeauna pământul, să îl ducă pe Chris departe de

toate lucrurile pe care le cunoştea şi să o ia de la capăt la oraş, sau să muncească pe domeniul altcuiva.

Nu putea să lase să se întâmple un asemenea lucru.

În seara aceea, după cină, Jacy s-a dus pe veranda din faţă, în leagănul în care ca fetiţă visase atâta. Jake i s-a alăturat, cu bastonul bocănind familiar în timp ce se mişca.

— Trebuie să fii dimineaţă la Yolanda, a spus el, lăsându-se într-un scaun de lemn care stătea în unghi drept faţă de leagăn.

— Da, a răspuns Jacy, oftând cuvântul. Mai e telefonul de la *„Câinele şi Gâsca”?* Aş vrea să vorbesc cu mama şi să îi spun că sunt bine.

— Hei, am ţinut pasul cu vremea, a răspuns el uşor. La poştă, Mamie Dinter are o maşină fax şi se mai găseşte un telefon public şi la cafeneaua din Yolanda. Restaurantul are un nou proprietar, o femeie, Nancy Nu-ştiu-cum. E o fată foarte sprintenă, cam de vârsta ta. O să îţi placă.

Au stat acolo o vreme, în ceea ce Jacy ar fi numit o tăcere în doi. Apoi a vorbit Jake; se vedea pe el că îşi făcuse curaj tot timpul ăsta.

— Sunt nişte lucruri pe care aş vrea să ţi le spun în caz că... Mă rog, că nu reuşesc să răzbesc.

Ea a îngheţat şi apoi a început să protesteze, să îi spună că sigur o să se facă bine, că era tot mai viguros în fiecare zi, dar el a oprit-o, apucând-o de mână.

— Nu ştiu ce ţi-a spus mama ta despre despărţirea noastră, dar aş vrea să cunoşti punctul meu de vedere. Am fost un soţ bun pentru Regina, cât timp a durat, iar Dumnezeu îmi e martor că am iubit-o. Dar eram încăpăţânat şi rigid ca Ian - ţinutul ăsta te face aşa, dacă nu te omoară mai întâi. Am uitat, dacă am ştiut vreodată, că o femeie are nevoie din când în când de atenţie, de tandreţe. Mai ales una care a fost crescută într-un mediu mai blând, cum a fost şi ea.

Jacy a simţit cum i se usucă gâtul. Ce e cu ziua asta, în care fiecare se simte obligat să vorbească despre trecut?

— Ai făcut tot ce puteai, a spus ea. Până şi mama recunoaşte asta. Şi cred că şi ea are regrete, în ce o priveşte.

Vocea lui Jake avea în ea un zâmbet trist, pe care nu l-a permis buzelor să îl arate.

— Ar fi putut să te ţină departe de mine, după divorţ, i-ar fi fost foarte uşor, trăind atât de departe, în State, dar te-a lăsat să vii în vizită. Asta e ceva care spune multe despre ea.

Jacy nu a mai zis nimic. Înainte de fiecare călătorie în Australia, trebuise să se lupte cu ghearele şi cu dinţii cu mama, ca să o lase, dar nu era nevoie ca Jake să ştie treaba asta. „Lasă-l să îşi facă iluzii despre femeia pe care a iubit-o în tinereţe”.

El a continuat, privind ţintă în sus, spre cerul negru, cu stelele lui împrăştiate peste tot, evitând privirea lui Jacy, deşi i-a căutat mâna şi i-a prins-o.

— Mama şi tata au înfiinţat ferma asta şi au păstrat pământul ăsta, în ciuda tuturor incendiilor, a secetelor şi a recesiunilor, a spus el. Nu vreau ca tocmai eu să renunţ.

Jacy aştepta încordată. Probabil că nu o să stea tot restul vieţii ei în Australia, dar o durea să îşi închipuie că va trebui odată să nu mai considere Corroboree Springs acasă. Era axul existenţei ei, locul la care se gândea când era departe. Când ceva nu mergea cum trebuie, se plimba în gând prin fiecare centimetru al proprietăţii, iar gândul că avea unde se întoarce oricând constituia pentru ea un confort psihic.

Oricând. Iar acum devenise un concept abstract. La fel de bine se putea gândi la Camelot, sau la Brigadoon.

— Nu te văd conducând o proprietate, a continuat Jake, deşi multe femei au făcut-o – inclusiv bunica ta, până ce am mai crescut şi eu şi am putut să fiu de ajutor. A făcut o pauză, probabil amintindu-şi de mama lui, puternică şi curajoasă. Adevărul este că nu îmi place gândul că aş putea să vând la străini şi nici de bani nu am nevoie. Am pus deoparte tot ce îmi trebuie. A mai urmat o pauză. Apoi, în sfârşit, Jake şi-a privit fiica fix în ochi. Ian Yarbro a fost pentru mine un camarad adevărat, cel mai aproape de un fiu şi are

nevoie de apa de pe terenul ăsta ca să supravieţuiască. Jacy-fata-tatii, mă gândesc să îi las lui Corroboree Springs.

4

Timp de o clipă, parcă lumea a îngheţat; Jacy stătea acolo, ascultând în timpane bubuitul inimii. Jake voia să-i lase lui Ian Corroboree Springs – pentru totdeauna?

— Nu, a şoptit ea, după un timp foarte lung. Nu.

Jake i-a strâns iarăşi mâna.

— Ascultă-mă, draga mea, a spus el blând. Ştiu că tu şi Ian aveţi ceva de împărţit, dar este un om bun. El o să facă din nou proprietatea productivă…

Jacy simţea un amestec ameţitor de senzaţii. Era geloasă pe evidenta admiraţie a lui Jake pentru Ian. Era furioasă, dar şi tristă. Tristă că pentru Jake o fiică nu era destul; undeva înăuntru, el îşi dorea un fiu. Iar Ian nu era prietenul ei, în ciuda vechii şi ciudatei atracţii pe care o simţiseră unul pentru

altul. Cum se va vedea stăpân cu acte în regulă la Corroboree Springs, probabil că o să îi interzică să mai calce vreodată pe proprietate.

Şi-a întors faţa spre tatăl ei, ca să îl privească, în lumina slabă care venea pe fereastra salonului.

— Nu face asta, tată, a pledat ea în şoaptă. Te rog, nu da Corroboree Springs cuiva care nu este din familie.

Jake şi-a mângâiat gânditor bărbia, uitându-se la lacul şi la râul pe care îl alimenta acesta, care curgea direct spre Merimbula, ferma învecinată.

— Nu mai pot să conduc ferma, a spus el.

Jacy era la capătul nervilor.

— Asta nu înseamnă că trebuie să o dai, i-a spus ea, disperată. Ai putea să angajezi un arendaş.

— Ce rost ar avea, Jacy, fetiţo? A contrazis-o Jake, cu voce lină. Doar aş îndepărta inevitabilul. A bătut-o înţelegător pe genunchi, ca pe un copil poznaş. Trebuie să te obişnuieşti cu

gândul. Viaţa e mereu schimbătoare, la urma urmei.

Reacţia lui Jacy a surprins-o chiar şi pe ea.

— Nu am să accept niciodată, a strigat ea. Poate că nu am fost niciodată fiul pe care ţi l-ai dorit cu adevărat, dar nici idioată nu sunt. Pot să învăţ să conduc o proprietate, dă-mi doar o jumătate de şansă! Iar dacă îi dai Corroboree Springs *omului aceluia,* Jake Tiernan, nu o să te iert niciodată.

Jake s-a ridicat tremurând de pe scaun, cu faţa trasă şi palidă, iar Jacy a regretat izbucnirea ei încă înainte să o termine.

— Nu te-aş da pe o sută de băieţi, a spus el. În fiecare clipă a vieţii mele am fost mândru că sunt tatăl tău. Dar, oricâte intenţii bune ai avea, nu ai experienţa care trebuie ca să conduci un asemenea loc. Nu poţi să laşi deoparte necazurile, atunci când apar.

Există momente când adevărul doare, s-a gândit Jacy, lovită, iar acum este un asemenea moment. Jake nu voia să îi încredinţeze Corroboree Springs, pentru

că îi era teamă că o să renunţe la primul semn că ar putea să apară probleme, iar ea ştia că nu are nimic de spus în apărarea ei.

Ochii i s-au umplut de iacrimi şi a vrut să se întoarcă, să nu i se vadă, dar el i-a pus o mână pe umăr.

— Mai bine te duci să te odihneşti, draga mea. Te aşteaptă o zi foarte importantă.

Jacy a dat din cap, pentru că nu era în stare să vorbească, şi a privit mută cum Jake depune efortul laborios de a se întoarce în casă.

În noaptea aceea a dormit bine şi s-a trezit devreme. Avea ochii încă plânşi, iar nasul îi era foarte roşu, chiar şi după câteva jeturi de apă rece. Minunat, s-a gândit ea, intrând în bucătărie ca să îşi ia micul dejun. Într-o oră avea să dea ochi cu clasa ei de la Yolanda. O să le facă o primă impresie de neuitat!

Jake era deja aşezat la masă la intrarea ei, sorbindu-şi ceaiul de dimineaţă, în faţa unei scrisori scrise pe jumătate, i-a

aruncat lui Jacy o privire în acelaşi timp iubitoare şi precaută.

— Dimineaţa asta chiar eşti o privelişte, a spus el.

Jacy a chicotit la francheţea lui, în ciuda dispoziţiei iritate şi a necazului că arăta cum arăta.

— Mulţumesc, tată. Chiar aveam nevoie de cineva care să îmi întărească moralul. Eşti perfect pentru treaba asta.

El a zâmbit.

— Mai există o soluţie a dilemei tale, ştii bine, a spus el. Ai putea să te măriţi cu Ian. Râul Corroboree ar fi al tău, dar ai avea şi un soţ care să te ajute.

Jacy tocmai îşi turna cafeaua şi aproape că a scăpat şi ceaşca, şi cana.

— Cum poţi să îmi sugerezi un asemenea lucru? a întrebat ea, punând consternată totul pe masă. Doamne, Dumnezeule, tată, ştiu că în materie de drepturile femeii Australia e rămasă în urmă, dar o căsătorie de convenienţă? Asta vine direct din Evul Mediu!

Jake arăta foarte hotărât şi aducea mai mult cu ce fusese pe vremuri.

— M-am gândit la toate, a spus el, ca şi cum ea nu ar fi spus nimic. Tu eşti o Tiernan şi pământul îţi revine de drept. Pe de altă parte, Ian are nevoie de apă mai mult ca niciodată, pentru că ochiurile lui de apă se duc pe capete. Aşa că am hotărât să îţi trec ţie proprietatea şi apa lui Ian. Întreaga treabă ar fi mai simplă pentru amândoi, bineînţeles, dacă aţi fi căsătoriţi.

Jacy s-a uitat buimacă la el, deşi ideea de a fi soţia lui Ian Yarbro îşi avea şi avantajele ei. Dreptul de a împărţi patul cu el, de pildă…

Ea a aruncat gândul cu o scuturare a capului, dar senzaţiile care acompaniau această idee persistau şi a respirat adânc.

— Bine, tată, hai să presupunem, doar pentru o clipă, că vreau să fac după cum ai plănuit tu. De ce crezi că Ian o să fie de acord? Ai văzut cât de intens mă urăşte, sau ai uitat cumva?

— Nu, a răspuns Jake. Adevărul este că Ian se teme de tine.

Capul a început să o doară pe Jacy, durere care a coborât spre ceafă şi apoi spre muşchii umerilor şi ai spatelui.

— Ian nu se teme de nimic, l-a contrazis ea. Iar tu nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce să fie de acord?

Pe buzele lui Jake a revenit zâmbetul acela viclean.

— Pentru că are nevoie de apă, a spus el vesel.

Jacy s-a prăbuşit în scaun.

— Dar aseară ai spus că vrei să îi laşi lui Ian totul, tot Corroboree Springs, cu căţel şi purcel.

Jake a scuturat din cap cu putere, apoi a mângâiat-o pe creştet.

— M-am răzgândit, a spus el. Tu iei pământul, el ia apa. Cred că restul va trebui să îl faceţi voi.

Jacy a aruncat o privire spre ceasul zgomotos, de plastic, care i-a arătat că nu mai avea timp de discuţii în contradictoriu… Până la Yolanda avea cam zece mile şi voia măcar câteva minute ca să se obişnuiască cu şcoala.

A înhăţat un măr de pe fructieră şi un pahar de carton cu iaurt din frigider şi s-a îndreptat spre uşă.

— Discutăm mai târziu, i-a strigat tatălui ei.

— Nu mai avem ce discuta, i-a răspuns el cu veselie. Pământul e al meu, Jacy, fetiţo, iar eu fac cu el ce cred că e mai bine.

Jacy a scos un sunet care să îi arate exasperarea şi s-a grăbit spre camionetă.

Drumul până la Yolanda era prăfos şi accidentat, dar lui Jacy îi plăcea. Când i-a tăiat calea o turmă de canguri, şi-a dat seama că iubeşte pământul ăsta unic şi sălbatic din toată inima. Poate că ar trebui *să trăiască* aici, să locuiască la Corroboree Springs şi să predea la Yolanda…

Când a oprit în faţa şcolii cu o încăpere din Yolanda, o clădire îndesată şi urâtă, în minte i-a apărut Ian şi s-a forţat să îşi scoată din minte imaginea lui.

Avea de lucru, nu glumă.

Interiorul şcolii era la fel de urât ca exteriorul, cu harta lumii de mult

depăşită, cu băncile vechi, care mai aveau găuri pentru călimări, cu manualele de multă vreme ieşite din uz, dar Jacy simţea cum urcă în ea entuziasmul. Putea să dea un alt curs vieţilor acestor puşti; şi chiar voia să facă acest lucru.

A şters de praf catedră şi a răsfoit unul dintre manuale până la sosirea primului elev.

L-a recunoscut instantaneu pe Chris Yarbro, deşi nu îi semăna fizic tatălui. Părul îi era deschis la culoare, ochii aveau o nuanţă schimbătoare de castaniu şi avea una din acele feţe de băiat de cor care îi invită pe ceilalţi la bătaie. Mic pentru vârsta lui şi cam subţirel, Chris ezita să intre.

În acele clipe, Jacy s-a gândit cum ar fi trebuit să se simtă văzându-l pe fiul lui Ian şi al lui Elaine pentru prima dată. Realitatea era că băiatul îi plăcea şi că voia să fie prieteni.

— Nu vrei să intri? a întrebat ea. Eu sunt domnişoara Tiernan.

Chris a mai aşteptat un moment şi apoi a trecut pragul. Numai atunci a văzut ea că în spatele copilului se afla Ian.

— Ştie cine eşti, a spus Ian, venind spre ea la catedră. Avea faţa trasă şi colţuroasă şi se uita la ea ameninţător. I-am spus eu.

— Frumos din partea ta, a răspuns Jacy, când şi-a recăpătat glasul. S-a gândit că ar spera prea mult să creadă că el nu i-a observat adânca tulburare.

Ian şi-a pus mâinile pe marginile bătrânei catedre – Jacy a putut să îi vadă toate tăieturile, noi şi vechi – şi s-a aplecat spre ea şi i-a vorbit cu o voce joasă şi ameninţătoare.

— Ai grijă să îl înveţi ce trebuie pe flăcăul ăsta, şi nimic altceva, a avertizat-o el.

Jacy şi-a înghiţit o izbucnire de furie.

— Cum ar fi ce? a întrebat ea, cu o dulceaţă în glas pe care sigur nu o simţea.

Muşchiul de la falcă lui Ian începuse să tremure, iar ochii cu nuanţe indigo fulgerau o convingere profundă.

— Să nu îi bagi în minte idei americane radicale. Nu vreau să iasă din el un „sensibil”.

— Altfel spus, a început Jacy, vorbind fără patimă, cu o voce puţin peste şoaptă, vrei ca fiul tău să fie crescut ca un barbar care nu gândeşte şi nu simte nimic? S-a aplecat într-o parte, ca să îl privească pe Ian, şi a zâmbit liniştitor spre băiat, care se prefăcea că nu îl interesa scena. Prea târziu, Ian. Cred că paguba a fost făcută deja – Chris arată sănătos şi foarte inteligent. Unde ai greşit oare?

Muşchiul acela care nu îi dădea pace lui Ian a început iar să tremure, iar unul dintre pumni i s-a strâns.

— Vreau să nu uiţi cumva, a spus el, după o luptă interioară pe care ea a urmărit-o încântată, că Chris nu e yankeu, e un cangur.

Ian s-a întors şi a făcut un semn de salut către băiat, după care a ieşit.

Jacy l-a privit plecând, simţind atât iritare, cât şi triumf, dar gălăgia făcută de copiii adunaţi afară i-a spus că era cazul să se gândească la treaba ei. Chris luase

loc în spatele sălii de clasă. Ceilalţi s-au băgat şi ei în bănci: trei băieţei, fiecare cu exact un cap mai înalt decât precedentul; o fetiţă timidă de cam doisprezece ani, cu o girafă de cârpă în braţe; alta, mai bine îmbrăcată şi în mod sigur mai îndrăzneaţă. Când Jacy a sunat clopoţelul de modă veche, în băncile antice se aflau nouă copii.

Trebuiau să fie cel puţin douăzeci, după calculele lui Jacy, iar asta o cam neliniştea. Era clar că unii dintre părinţii din jurul Yolandei se hotărâseră să îşi tină copiii acasă.

Dar pe moment nu avea ce face şi trebuia să se concentreze asupra acestora. S-a prezentat copiilor și le-a spus că venise în Australia ca să stea un timp cu tatăl ei. Le-a spus că îşi petrecuse majoritatea vieţii în Statele Unite, dar şi aici era acasă; avea rădăcinile aici, unde bunicii ei fondaseră Corroboree Springs.

Când a terminat de vorbit, Jacy le-a cerut copiilor să iasă în faţă - unul câte unul, desigur să îşi spună numele şi câte ceva despre ei.

Nu s-a mirat când prima a ieşit în faţă fetiţa cea sigură pe sine. Avea cozi negre, nişte ochi minunaţi căprui-aurii şi pistrui. Ea a anunţat că se numeşte Jasmine McCulley şi că voia să trăiască în Sydney atunci când o să fie mare şi să aibă propriul ei magazin de rochii.

După ce Jasmine s-a aşezat, nu au mai apărut voluntari, aşa că Jacy a parcurs camera cu privirea și s-a oprit asupra celui mai mare dintre cei trei fraţi. Ca şi ceilalţi, acesta avea părul dat pe spate şi purta blugi noi şi o cămaşă curată.

— Vrei să fii bun şi să ieşi în faţă? i-a spus Jacy.

El a mormăit din banca lui:

— Toţi ştiu cum mă cheamă.

— Eu nu ştiu, l-a corectat Jacy.

În sfârşit, băiatul s-a ridicat şi s-a târât spre catedră, unde s-a întors cu spatele spre Jacy.

— Eu sunt Linus Tate, a spus el cu o răutate studiată. Iar aceia sunt fraţii mei, Lionel şi Liander. Locuim la Merimbula – tata e şef de echipă acolo.

După ce şi-a rostit replica, Linus s-a întors la locul lui.

Ca o chestiune de principiu, Jacy le-a cerut şi lui Lionel şi lui Liander să iasă câte unul şi să vorbească despre ei. Apoi s-a întors spre Chris Yarbro.

Acesta s-a prelins spre fundul băncii şi i-a evitat ochii.

Mai târziu, s-a gândit Jacy, şi a invitat-o pe fetiţa cu girafa jucărie să vină lângă ea.

Dureros de subţirică, cu rochia mult lungită, adolescenta s-a supus cu entuziasmul unui aristocrat francez care merge spre ghilotină.

— Bebeluşu'! a strigat Linus, sau poate unul din fraţii lui. Nu poate fără jucărie.

Jacy le-a aruncat celor trei fraţi Tate o privire mustrătoare, perfecţionată în Connecticut cu ajutorul lui Paul şi şi-a lăsat uşor o mână pe umărul subţirel al elevei ei.

Copila s-a uitat mai întâi la ea, apoi şi-a făcut curaj, s-a întors spre colegi şi a spus:

— Numele meu este Gladys Shifflet. Îmi place să citesc cărţi despre castele şi

prinţese. Jacy a dat din cap că e liberă, iar ea s-a întors în bancă.

Ultimul care a vorbit a fost Chris. În felul lui, şi el se simţea la fel de stânjenit că Gladys.

— Christopher Yarbro, a spus el, fără altă introducere. Îmi place să călăresc şi într-o zi eu şi tata o să fim parteneri.

— Vrei să spui că într-o zi o să lucrezi la Merimbula, dacă te primesc, a spus Linus Tate cu voce vicleană. Yankeii care conduc ferma or să te dea afară, o să vezi.

Chris, atât de timid înainte, atât de puţin asemănător cu tatăl lui, a arătat dintr-odată toată hotărârea sălbatică a tatălui lui. S-a întins spre Linus, iar Jacy s-a grăbit să îi despartă pe cei doi băieţi.

— Destul, Linus, a spus ea, calmă. Iar pe tine, Christopher, am să te rog să îţi ţii firea.

Tot restul dimineţii a fost foarte liniştit. Jacy i-a pus pe toţi să citească cu voce tare şi le-a testat cunoştinţele de matematică. În timp ce ei se aflau în recreaţia mare, ea a stat la catedră, făcând planuri de lecţii conform cu

nevoile fiecăruia dintre copii. În acelaşi timp, sorbea din iaurtul deja călduţ şi ronţăia din mărul adus de acasă.

Pe catedră a apărut o umbră, iar ea şi-a ridicat ochii zâmbind, aşteptându-se să îl vadă pe unul dintre elevi. Dar s-a trezit privind la faţa îngustă şi avidă a lui Reddley Shifflet, unicul om din lumea asta despre care ştia că tatăl ei, atât de afabil în rest, îl detestă.

Redley era mai bătrân şi mai subţiratic, hainele îi erau mai ponosite şi probabil că era şi mai rău. Jacy şi-l amintea de la vizitele ei de altădată. Acum stătea sprijinit de catedră, puţind a motor, a sudoare şi a băutură ieftină.

— Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat ea politicoasă. La urma urmei, Redley era tatăl unuia dintre elevii ei şi îi datora cuvenitul respect.

Redley a zâmbit, arătând un şir de dinţi maronii, strâmbi.

— Tu eşti fata lu’ Jake Tiernan, a spus el.

Se cam plictisise să fie cunoscută doar ca fiica lui Jake, dar nu dădea doi bani pe părerea lui Shifflet.

— Da, a răspuns ea. Iar dumneavoastră sunteţi tatăl lui Gladys.

Rânjetul vesel şi cam agresiv al bărbatului a dispărut, lăsând loc unei figuri gânditoare. A dat din cap.

— Am venit să iau fata. Mama ei e plecată la lucru şi e nevoie de Gladys acasă.

Jacy ştia, desigur, că să fii profesor într-un asemenea loc înapoiat este o permanentă provocare, dar nu se aşteptase să intre atât de repede într-un asemenea impas.

— Clasa ia liber la ora trei, a spus ea cu un ton plăcut, dar ferm. Poate veniţi să o luaţi pe Gladys atunci.

Redley s-a aplecat şi mai aproape de ea, iar mirosurile s-au intensificat, luând nuanţe noi şi tulburătoare.

— Poate nu m-ai înţeles, a spus el. E nevoie de Gladys acasă.

Ea era pe cale să protesteze, dar i-a trecut prin cap că dacă îl înfurie pe idiot, aceasta s-ar putea descărca pe Gladys.

— Foarte bine, a spus ea sec. Sper să nu uitaţi, domnule Shifflet, că fiica

dumneavoastră are nevoie de o educaţie. Ca să o obţină, trebuie să frecventeze regulat cursurile.

— Gladys nu are nevoie de prea multă deşteptăciune, a spus Redley, împingându-se în catedră, cu un licăr de triumf în ochii lui ruginii. Într-o zi o mărit cu un fermier şi o să înceapă să toarne copii şi gata.

De dragul lui Gladys, Jacy şi-a ţinut cumpătul, Ian îi spusese să nu înceapă să facă revoluţie. Aşa că, în ce o privea, mai întâi trebuia să îşi găsească adepţi şi să planifice strategii de bătălie.

— Lumea se schimbă, a spus ea, moderat.

Redley nu a răspuns, de fapt Jacy nu putea face nimic ca să îl împiedice să o ia pe Gladys de la şcoală, l-a privit prin uşă şi un fior rece i-a trecut prin suflet. Gladys i-a adresat lui Jacy o privire rugătoare, apoi şi-a urmat tatăl în camioneta care duduia şi scotea fum la poarta şcolii.

Jacy se simţea mai mult decât frustrată, mai mult decât furioasă. Se simţea bolnavă, deşi era vorba de o boală a

spiritului, mai degrabă decât de una trupească.

S-a simţit uşurată când a venit ora trei, deşi elevii avuseseră o după-amiază plină şi fructuoasă. Incidentul cu Redley o tulburase şi avea multe îndoieli legate de ea. Poate că totuşi nu trebuia să accepte slujba.

Jacy s-a recules. Un lucru era sigur; nu o să fie în stare să dea replici fără să îi dea apă la moară lui Ian, care spusese din capul locului că nu e potrivită. Iar ea chiar avea de gând să reacţioneze.

Deşi colegii lui dispăruseră deja în soarele după-amiezei în chiar clipa în care Jacy le-a dat liber, Chris mai zăbovea, lucrând harnic în banca lui.

Jacy s-a apropiat prudentă, nevrând să îl întrerupă.

— Aş putea să te duc până acasă, dacă vrei, s-a oferit ea. Nu aş face niciun ocol.

Chris şi-a ridicat ochii de pe desenul pe care îl făcea – reprezenta un bărbat cu un băiat şi un cangur iar expresia pe care a văzut-o Jacy în ochii lui era foarte deosebită.

— O să vină tata să mă ia, a spus el. De obicei, merg călare pe bătrânul Meathead, dar şi-a pierdut o potcoavă.

Înainte ca Jacy să poată răspunde, afară s-a auzit o uşă de maşină trântită. Şi-a strâns braţele în jurul corpului.

Se întorsese Ian. De ce era pentru ea o surpriză?

Nu îi putuse simţi apropierea; parcă ar fi fost o rachetă care îi era destinată şi care urma să explodeze la impact. Pielea i s-a făcut ca de găină şi a început să o mănânce, iar inima a pornit iar să îi galopeze. Deşi nu îi venise în minte în timpul precedentei lor întâlniri, planul absolut nebunesc al tatălui ei, de divizare a proprietăţii între ea şi Ian i-a reapărut brusc în conştiinţă.

Şi pe fundalul acestui gând, fără vreun avertisment, în faţă i-a apărut imaginea tulburătoare a ei înseşi că soţie a lui Ian, culcată între el şi nişte cearceafuri…

Când el a umplut uşa, luminat de soarele strălucitor, cu pălăria ieftină în mină, faţa ei era roşie ca focul.

Jacy ar fi vrut să se uite aiurea, dar s-a descoperit privind ţintă la Ian, la V-ul de sudoare care se profila pe pieptul cămăşii lui de lucru de culoare deschisă, la blugii lui spălăciţi şi la cizmele uzate.

El l-a salutat pe Chris cu un zâmbet scurt, fulgerător şi, trecând pragul, i-a făcut semn cu degetul spre poarta şcolii.

— Aşteaptă-mă în maşină, i-a spus el băiatului. O să luăm nişte îngheţată înainte să plecăm acasă.

Chris s-a năpustit spre uşă, apoi s-a repezit înapoi să îşi ia desenul şi a ieşit.

În momentul în care au rămas doar ei doi, faţa lui Ian s-a schimbat. Se dusese zâmbetul, se dusese lumina aceea minunată din ochii iui, căldura purtării. Privind-o pe Jacy, trăsăturile lui parcă s-au înăsprit. Ea a simţit o durere ascuţită, amintindu-şi de vremurile în care se uita la ea cu dragoste.

— Ei, a întrebat el brusc, cum merge?

Ea a înghiţit în sec. Îi venea să plângă, dar trebuia să o lase pe mai târziu.

— Lecţia a mers bine, a răspuns ea cu un ton la fel de rece ca al lui Ian. A strâns

din umeri. Totuşi, ar fi o problemă – Redley Shifflet.

Ian s-a îndreptat, ascultând cu o atenţie gravă, după ce şi-a pus încet pălăria pe cap. Ochii i s-au îngustat.

— Ce e cu el?

Jacy a oftat.

— Atitudinea lui faţă de educaţie, mai ales când e vorba de fete, nu e tocmai modernă, nici măcar după standardele *voastre.* A luat-o pe Gladys de la şcoală devreme astăzi, a zis că „e nevoie de ea acasă”. Şi de fapt mulţi copii nu s-au prezentat astăzi la şcoală. În timp ce vorbea, rotea cu vârfurile degetelor un glob terestru vechi şi a fost uluită că Ian şi-a pus mâna lui aspră pe a ei, oprind mişcarea globului.

Era un contact inocent, cât se poate de banal, dar din cine-ştie-ce loc secret un alt val de căldură s-a ridicat spre faţa ei şi a umplut-o de senzaţii. Ea şi-a tras mâna încet.

— Te-am avertizat că oamenii din jur de Yolanda nu sunt tocmai vizionarii la care

te aşteptai, a spus Ian, iar vocea lui liniştită suna cumva brutal.

— E mai mult decât atât, a insistat Jacy, iarăşi nerăbdătoare şi bucuroasă de asta. Îşi găsise un refugiu în acea emoţie, pentru că aceea care tocmai trecuse – dorinţa ei intensă de a fi luată în braţe de omul acela, pentru totdeauna – era inacceptabilă. I-a întâlnit ochii şi, timp de un ameţitor moment, a crezut că se scufundă în ei.

— În familia asta e ceva îngrozitor.

Ian a oftat cu tristeţe.

— Da, aşa e. E Redley. E o jigodie, aici nu încape nicio îndoială. Dar pe aici nu ne băgăm nasul în treburile altora.

Jacy şi-a amintit privirea imploratoare lui Gladys şi disperarea ei şi a simţit un val de furie.

— Nici chiar când e vorba de siguranţa unui copil?

Sprâncenele lui negre s-au unit mirate pentru o clipă.

— N-ai de unde şti.

Ea şi-a ridicat braţele în sus, disperată.

— Ian, pentru numele lui Dumnezeu, gândeşte-te numai! Toată lumea ştie că Redley o bate pe Darlis cu regularitate. E oare greu de crezut că face la fel şi cu fiica lui?

Jacy s-a uitat cum faţa lui devine impenetrabilă, ca un zid între ei şi a simţit dorinţa de a-l lovi în pieptul acela puternic şi de a striga la el până ce va asculta. Până ce o va lăsa înăuntru.

— Doamna mea, asta e o acuzaţie foarte gravă, a spus el. Ai grijă să vii cu dovezi când o mai zici o dată.

După care Ian s-a întors şi a ieşit, lăsând-o pe Jacy privind după el cu o furie mută.

A fost o plăcere să închidă şcoala până a doua zi.

Voia să îi telefoneze mamei, înainte de a o porni spre Corroboree Springs. New York-ul avea cincisprezece ore înainte, asta însemna că pe Coasta de Est e şapte dimineaţa. Ar fi putut să folosească telefonul de la cafeneaua din Yolanda, dar era sigură că acolo se aflau Ian şi Chris, care se bucurau de îngheţata promisă, iar

ea nici de a naibii nu o să îl facă pe Ian să creadă că se ţine după el.

Jacy a parcat camioneta tatălui ei în faţă la *„Câinele şi gâsca”,* singurul local din Yolanda şi probabil cel mai prăpădit din toată Australia de Sud. Dacă îşi amintea bine, în locul acela exista o regulă nescrisă, care nu lăsa nicio „păsărică” să intre, în ideea că un bărbat are nevoie din când în când de un loc în care să se ascundă.

A urcat treptele şubrede şi, mergând spre uşi şi spre balamalele lor ruginite, se întreba în ce loc s-ar putea ascunde o femeie dacă ar avea nevoie de nişte timp numai pentru ea.

S-a oprit, pentru că nu era chiar atât de vitează pe cât pretindea de obicei că ar fi. A tras adânc şi hotărât aer în piept. Şi-a reamintit în sine că localul este un loc public. Avea dreptul moral de a intra înăuntru, dacă nu şi pe cel legal.

Interiorul era rece şi ceţos, luminat doar de câteva becuri chioare şi de luminile de la tonomat. Acesta tocmai cânta o piesă country-western americană. În jurul mesei

de biliard se strânseseră trei-patru tipi cu aspect de duri, probabil angajaţi pe la ferme.

La intrarea lui Jacy, Bram McCulley, proprietarul burtos al cârciumii, s-a oprit din lustruirea tejghelei, cu cârpa în aer, iar jucătorii de biliard s-au întors ca să se zgâiască la ea.

Bram a tuşit ca să îl atragă atenţia, pregătit să fie în acelaşi timp tolerant şi ferm cu „fata lu' Jake".

— Nu servim doamnele, a spus el.

Jacy nu voia decât să folosească telefonul – ideea că ar putea să comande ceva de băut nu îi trecuse prin minte –, dar cuvintele lui Bram au lovit-o ca o palmă. Nu fusese niciodată tratată aşa, nici măcar cât de cât politicos, ca acum, şi îi era greu să accepte. De fapt, asta i-a adus în minte o grămadă de emoţii pe care le trăise după ce cel mai bun prieten al ei, Paul, primise diagnosticul, emoţii pe care crezuse că le-a uitat.

Stătea acolo, în mijlocul acelei cârciumi ostile, cu bărbia tremurând şi cu inima bătându-i tare. Nu mai trăise experienţa

de a i se interzice un loc din cauză că era ce era, iar acum era şi furioasă şi înfricoşată.

— Vreau să dau un telefon, a spus ea, după o tăcere penibilă, în timpul căreia Bram o măsurase din ochi cu milă, ca şi cum să fii femeie, mai ales americancă, ar fi fost un soi de blestem.

Bram nu i-ar fi făcut niciun rău, ştia asta – era prietenul tatălui ei şi un tip cu bun simţ, în primul rând dar se simţea ca şi cum ar fi fost doborâtă la pământ şi călcată în picioare.

— Există unul peste drum, la cafenea, a pus-o la punct unul dintre jucătorii de biliard.

Jacy nu-l cunoştea pe niciunul dintre ceilalţi bărbaţi, iar felul în care se uitau la ea îi mărea nervozitatea.

— Am să îl folosesc pe acesta, a reuşit ea să spună. Apoi a rupt cumva inerţia care o ţinea paralizată şi a căutat prin geantă cartela ei telefonică, apoi a luat-o spre vechiul telefon de pe perete. În spatele ei, liniştea căpătase consistenţă şi greutate, ca o creatură însufleţită.

A ridicat receptorul negru al telefonului şi a cerut o telefonistă de pe reţeaua internaţională. I s-a părut că aude uşa închizându-se şi deschizându-se de câteva ori, dar nu s-a întors să vadă ce era. Echilibrul ei era fragil, chiar şi acum, când avea receptorul în mina. Nu îşi putea permite niciun fel de distragere.

A obţinut repede convorbirea, ceea ce a făcut-o să se sprijine de zidul cârciumii, plin de iniţiale scrijelite şi de desene obscene şi să mulţumească cerului în linişte.

Probabil că vocea îi tremura când a răspuns la alo-ul vesel al mamei, pentru că Regina Walsh a răspuns cu un „Cum te simţi?” alarmat.

Dezaprobarea care se ghicea în spatele ei pulsa în cameră ca o bătaie a unei inimi gigantice. Jacy a zâmbit în microfon.

— Minunat.

— Tatăl tău se simte mai bine?

— Da şi nu, a spus Jacy, iar după aceea vorbele i s-au împleticit una după alta, în graba de a termina convorbirea şi de a pleca de acolo. O să îţi explic într-o

scrisoare. Nu am vrut decât să îţi spun că o să mai stau o vreme – am o slujbă de profesoară şi nu sunt pregătită să îl părăsesc pe tata, deocamdată. Uite ce e, mamă, sunt grăbită, pe bune, dar promit să îţi scriu înainte de terminarea săptămânii. Salută-l pe Michael din partea mea. Cu bine, mamă, te iubesc!

A mai auzit-o pe mama ei spunând „Jacy”, după care a închis.

Când s-a întors, simţindu-se de parcă trebuia să facă faţă unui tribunal de puritani, a mai avut un şoc. În spatele ei stătea Ian, cu mâinile în şolduri, cu pălăria trasă pe ochi, fierbând.

— Ce faci tu aici, a mormăit el, luând-o de mâna într-o manieră deloc graţioasă şi trăgând-o spre uşă, în fiecare seară faci o listă, înainte de culcare, cum să calci oamenii pe bătături?

Jacy a privit cu coada ochiului la jucătorii de biliard, care se uitau la ea cum se uită un câine Dingo la un accident rutier. Apoi ei s-au întors posomorâţi la jocul lor.

— Îmi pare rău, prietene, i s-a adresat vesel Ian, probabil lui Bram, nu o să se mai întâmple. După care a împins-o pe Jacy în stradă.

Jacy era furioasă, dar era în acelaşi timp veselă că era afară, la soare. Uşurarea a făcut-o să se simtă iar tare, iar furia i-a refăcut bravura şifonată. Şi-a tras braţul din strânsoarea lui Ian şi s-a uitat furioasă la el.

— Să nu îţi mai ceri scuze *niciodată* pentru ce am făcut *eu,* Ian Yarbro, i-a şuierat ea. Mai mult, dacă mă mai manipulezi cum ai făcut-o acum, o să îmi petrec restul vieţii făcându-te să îţi pară rău!

— Cârciuma asta are o regulă care ţine de cincizeci de ani, i-a răspuns Ian, gesticulând fioros cu un braţ musculos, iar în tot timpul ăsta, nici măcar o femeie nu a pus piciorul acolo. La dracu, femeie, asta e o *tradiţie!*

Jacy s-a ridicat pe vârfurile degetelor, ca să ajungă nas în nas cu Ian. Era vag conştientă că ei doi se dau în spectacol, strigând unul la altul în faţă la *„Câineie şi*

gâsca”, dar în momentul acela nu îi păsa nici cât negru sub unghie.

— Vrei să îţi spun eu ce să faci cu tradiţia ta? a strigat ea.

Ian şi-a scos pălăria, şi-a plesnit-o de coapsă, apoi şi-a pus-o la loc, cu o forţă destul de mare ca să îi rupă cupola. A tras adânc aer în piept, ca să îi strige o replică, dar s-a oprit.

— Du-te acasă, a spus el, cu o voce periculos de calmă. Dacă nu te duci, jur pe îngerii din cer şi pe diavolii din iad că te bat la fund acum şi aici!

Jacy şi-a îngustat ochii şi şi-a strâns buzele îndărătnică, dar ştia că îşi forţează prea tare norocul, l-a adresat lui Ian cea mai distrugătoare şi mai obraznică privire de care era capabilă şi s-a grăbit spre camionetă.

În timp ce gonea spre Corroboree Springs, cu faţa prăfuită brăzdată de lacrimi de mânie, se întreba de ce încă îl dorea atât de mult pe Ian, de ce îi păsa ce gândeşte despre ea, când era clar că ei doi nu pot să stea împreună mai mult de cinci minute fără să se certe ca chiorii.

5

Când Jacy a ajuns la Corroboree Springs, l-a găsit pe Jake îmbrăcat în nişte pantaloni kaki largi şi într-o cămaşă sport cu dungi. El i-a aruncat o singură privire şi a definit imediat situaţia cu un cuvânt:

— Ian.

Înainte să scoată un cuvânt, Jacy s-a dus la chiuvetă şi s-a spălat energic cu apă călduţă pe faţă. După ce a făcut aceasta, era mai calmă, iar furia care o făcuse să tremure până atunci se transformase într-o senzaţie de gol în stomac.

— Nu vreau să discut despre mizerabilul ăla arogant, încăpăţânat şi misogin!

Jake şi-a permis un uşor zâmbet.

— Se pare că chiar despre el ai vorbit, i-a răspuns el. A arătat spre masa din bucătărie. Stai jos, draga mea.

Jacy a tras un scaun şi s-a prăbuşit în el, uitându-se la tatăl ei cum ia din frigider două sticle de bere şi pune una în faţa ei.

— Unde te duci îmbrăcat aşa?

Răspunsul a uluit-o.

— Am nişte treabă la Adelaide. Treburi legale. Mă duce Collie cu avionul lui.

— Dar nu eşti în stare să zbori…

Jake a întrerupt avalanşa de proteste, ridicând mâna cu palma îndreptată spre ea.

— Destul. Încă răspund de propria mea viaţă, Jacy, fetiţo, şi nu o să îmi spui tu ce să fac.

Jacy a luat o înghiţitură lungă, disperată, din băutura rece ca gheaţa. Parcă lumea spunea altceva despre înecarea necazurilor în alcool, s-a gândit ea iritată.

— Tată…

Jake a oprit-o iarăşi, înainte să termine.

— Sunt nebun de legat şi cu asta, basta, acceptă şi gata. Când o să mă întorc acasă, o să am o discuţie lungă cu tine şi cu Ian, iar după aia cred că o să mă pot retrage la Cairns sau în vreun loc la fel. Ochii i-au căpătat un aer visător. Nu îmi imaginez cum m-aş putea plictisi uitându-mă la mare.

Jacy a simţit dintr-odată o tristeţe sălbatică; voia să se agaţe de Jake, să îl facă cumva să stea la Corroboree Springs, să fie tatăl pe care îl ştia dintotdeauna. Dar, desigur, nu a făcut-o. Orice fel de milogeală ar fi îngreunat despărţirea pentru amândoi și în plus, nimic nu ar fi împiedicat-o să îl viziteze acolo, la tropice. Or să se uite împreună la mare.

— Cum mama naibii ai reuşit să păstrezi legătura cu Collie? a întrebat ea, refugiindu-se în argumente de ordin practic.

— A trecut pe aici să mă întrebe dacă nu am nevoie de ceva, a spus zâmbind Jake. Bătrânul Collie e un prieten de nădejde. Când vine vremea, mă duce în nord.

În spusele lui Jake era ceva definitiv, cu care Jacy nu se putea lupta. Nu se obişnuise niciodată cu despărţirile – după ce îi spusese adio lui Ian, la optsprezece ani, se transformase într-o salcie plângătoare şi petrecuse cinci sau şase luni bocind. După moartea lui Paul şi ultimul rămas-bun, îşi pierduse încrederea în capacitatea ei de a duce până la capăt

până şi cel mai banal lucru. Acum nu o să îi mai aibă nici măcar pe Jake, cu care să se ajute.

El s-a aplecat peste masă şi i-a luat mâna.

— Nu îţi face griji, draga mea, a spus el. O să fie bine şi pentru tine, şi pentru mine.

Jacy a aprobat din cap, şi-a lăsat berea neterminată şi s-a dus să facă un duş şi să îşi schimbe hainele. Când s-a întors în bucătărie, acolo era Collie, aşezat la masă şi cinstindu-se cu Jake.

Collie era pe jumătate nebun chiar şi fără bere. Ideea că or să zboare împreună, doar ei doi, a făcut-o să tremure, dar se resemnase să ştie că nu avea niciun rost să protesteze.

Le-a gătit o cină uşoară lui Jake şi lui Collie, deşi ea nu a putut să înghită nicio bucăţică şi chiar a reuşit să zâmbească atunci când tatăl ei i-a spus la revedere, l-a privit cum urcă în maşina împrumutată de Collie şi cum pleacă.

Deşi era aproape ora şapte, soarele strălucea încă puternic. Jacy a lăsat vasele

nespălate şi s-a dus la grajd, pe care şi l-a amintit cum arăta atunci când îl popula o jumătate de duzină de cai. Acum locul arăta ca şi cum era gata să se prăbuşească în orice moment. Aerul mirosea a şoareci, a paie stătute şi a praf.

Jacy s-a gândit la bunica ei, Matty Tiernan şi, deşi nu o întâlnise niciodată, era sigură că bătrâna nu ar fi fost de acord cu halul în care arăta proprietatea.

Hotărârea de a comanda cherestea, de a angaja oameni şi de a renova grajdurile a luat-o instantaneu.

S-a simţit foarte bine trecând la acţiune. Dacă o să fie ai ei, atunci pământul trebuia să fie exploatat corespunzător. Or să fie iar cai în grajduri şi în ţarcuri şj poate o să pună şi ceva grâu pe câteva pogoane. Recolte se culegeau în Australia de Sud, chiar şi în timp de secetă.

Deşi avea treabă în casă, Jacy a zăbovit în grajd, făcându-şi planuri şi măsurând din ochi. Scara părea să fie întreagă şi s-a aventurat în sus pe ea, amintindu-şi că acolo se aflau nişte lucruri ale bunicii ei.

Abia când a ajuns sus, amintirile au apărut din senin şi aproape că au zdrobit-o sub greutatea lor dulce-amară.

Ea şi Ian stătuseră aici în paie şi îşi împărtăşiseră visele şi secretele într-o după-amiază ploioasă de vară, când Jake era plecat cu turma. Mai întâi, Ian o sărutase nevinovat, dar apoi fuseseră prinşi amândoi de pasiune tinerească şi făcuseră dragoste. Chiar dacă pentru ea fusese pentru prima dată, cunoscuse o plăcere incredibilă, pentru că Ian fusese atât de răbdător şi de blând.

Jacy s-a agăţat de scară, abia suportând amintirea, iar când răul a trecut a terminat urcuşul. Într-un colţ al podului, a descoperit un cufăr îmbrăcat în pânze de păianjen, o masă de machiaj veche şi ceva ce semăna cu un schelet de pat cu o formă curioasă.

Conţinutul cufărului consta mai ales din rochii şi diferite stofe şi se transformase de mult în cârpe, cu ajutorul şoarecilor şi al timpului. Spre dezamăgirea lui Jacy, nu erau nici fotografii vechi, nici scrisori şi nici jurnale personale.

Ar fi fost pentru ea foarte interesant să ştie ce gândise, ce sperase şi ce visase Matty. Mama lui Jake folosise probabil tiparul găsit acolo pentru a face minunata cuvertură, aceea pe care trebuise să o spele de două ori, din cauza prafului pe care îl ridicaseră oile lui Ian.

Simţindu-se mai puţin singură, poate din cauza legăturii peste timp cu Matty, Jacy a coborât cu grijă scara. S-a întors în casă, a spălat vasele şi a şters masa şi bufetul. Se simţea foarte eficientă şi s-a hotărât să schiţeze plănui şcolar pentru a doua zi, înainte să se trântească în pat cu o carte în mână. S-a aşezat la masă, gata să scrie şi a descoperit un carnet, în care se afla o scrisoare neterminată.

Deşi nu avea intenţia să citească ceva personal, a recunoscut scrisul tatălui ei, iar în fracţiunea de secundă dinaintea închiderii carnetului câteva rânduri i s-au imprimat în minte*. „O să fim împreună… Nicio zi nu trece fără să mă gândesc la tine… înapoi acasă, în Queensland, curând…”*

Acasă în Queensland? S-a gândit Jacy. De când era Queensland acasă?

A simţit o exaltare, ca şi puţină gelozie filială, atunci când a pus carnetul la loc. Jake devenise poetic; o femeie îl aştepta în Queensland. De ce nu îi vorbise despre ea? Când Jacy se îndrăgostise de Ian, atunci, pe vremuri, nu ar fi vorbit decât despre el.

Da, s-a gândit ea puţin încurcată, dar pe vremea aceea ea era o fetiţă naivă. Jake era bărbat, unul sofisticat, în ciuda vieţii petrecute într-o relativă izolare.

Ian terminase de citit povestea, băiatul mititel şi cu aer sincer îşi terminase şi el rugăciunile, abia îşi mai ţinea ochii deschişi.

— E drăguţă, a anunţat el din senin, tocmai când Ian era pe cale să stingă lumina şi să părăsească încăperea.

Ian a fost năpădit brusc de senzaţia că se clatină cu cameră cu tot şi s-a întrebat ce e cu el.

— Cine? a întrebat el, deşi ştia deja. Categoric, ea era.

— Domnişoara Tiernan, profesoara mea. În ochii lui Chris s-a citit deodată îngrijorarea. Ţie nu îţi place, nu-i aşa? Nu ai fost prea politicos cu ea când m-ai dus la şcoală. Şi când ai scos-o de la *„Câinele şi gâsca”* ai strigat la ea.

Ian a tresărit. Vinovat, domnule preşedinte, s-a gândit el.

O văzuse pe fereastra cafenelei pe Jacy intrând în cârciumă, în timp ce ei îşi savurau îngheţata şi ştiuse că urmează necazuri, aşa că se luase după ea. Intenţiile lui fuseseră bune, chiar nobile, dar în ciuda lor situaţia explodase.

— Nu aş putea spune categoric că nu îmi place Ja…, domnişoara Tiernan. Pur şi simplu, nu ne înţelegem în anumite privinţe.

Chris s-a încruntat, dezorientat.

— Când m-am bătut atunci cu Linus Tate, mi-ai spus că oamenii nu trebuie să sară la bătaie de câte ori nu sunt de acord cu nişte lucruri.

Ian s-a simţit vinovat.

— Aşa am spus, partenere, a recunoscut el. Şi aşa şi cred. Poate că o să îmi cer

scuze de la domnişoara Tiernan. Scuze, pe dracu, s-a gândit el, ipocrit. Dacă ar fi fost omul care să încerce să îmbuneze o femeie furioasă, atunci ar fi făcut-o încă de atunci.

Dar să creşti un copil nu e o treabă aşa simplă. Nu e destul să îl dăscăleşti ce să facă; trebuie să fii şi un exemplu de urmat şi să mergi drept de fiecare dată.

Chris i-a adresat un zâmbet larg şi somnoros.

— Cred că şi ţie ţi-ar plăcea, dacă ai încerca puţin, a spus el. E drăguţă.

Ian nu a făcut niciun comentariu, pentru că dacă ar fi recunoscut că Jacy e drăguţă şi-ar fi înghiţit cuvintele. După părerea lui, individa era o aducătoare de necazuri, cu un talent deosebit de a îşi face duşmani. Aşa că s-a aplecat să îşi sărute fiul pe frunte şi a stins lumina.

Când s-a oprit în cadrul uşi ca să îl mai vadă o dată, Chris ere deja adormit. În momentele acelea, Ian a simţit un val de iubire pentru fiul lui şi şi-a jurat în linişte că o să salveze pământul şi o să i-l lase

băiatului, indiferent ce ar fi trebuit să facă.

La capătul lungului hol, ajuns în bucătăria lui cea mare, Ian a aprins o lampă cu kerosen şi a pus-o pe masă, apoi a ieşit afară şi a stins generatorul. Ca toate celelalte lucruri, petrolul era scump.

După aceea, s-a oprit să se uite la cerul spuzit cu stele. Spectacolul nu încetase niciodată să îl uimească; era şi el parte a acestui pământ, aşa cum erau şi acei arbori, cu rădăcinile lor înfipte în pământul tare.

Întors în casă, Ian s-a aşezat la masă şi s-a aplecat asupra socotelilor. Obţinuse pe lână un preţ decent şi putea să pună deoparte o sumă însemnată pentru educaţia lui Chris. Dar linia dintre prosperitate şi ruină era îngrijorător de subţire. Dacă Merimbula punea mâna pe Corroboree Springs şi împrejmuia apa, nu ar fi rezistat mai mult de un an.

După o oră şi-a închis registrele. Lampa filă, din cauza lipsei de kerosen, dar el mai zăbovea, iar degetele mâinii drepte i se plimbau prin păr. Încercase să o ţină pe

Jacy departe de gândurile lui, dar ea se afla acolo tot timpul, tulburându-l, momindu-l, forţându-l să se gândească la vremuri mai bune.

Era o ironie a soartei: lucruri care fuseseră insuportabil de delicioase când se întâmplaseră deveniseră o adevărată tortură când se gândea la ele. În ciuda eforturilor susţinute de a uita, îşi amintea perfect cum simţea trupul fin al lui Jacy sub al lui, mişcându-se amândoi ca unul. Amintirea degetelor ei mai persista pe pielea spatelui lui; auzea şi acum strigătele ei de plăcere, de parcă ar fi fost acum, îi vedea ochii iluminaţi de extaz. Îl făcuse să se simtă ca un rege de câte ori o atinsese…

Ian şi-a strâns pumnul şi a lovit masa. Când o să se termine cu amintirile şi cu suferinţa asta?

A oftat, s-a ridicat de la masă şi a luat lampa. Poate că singura soluţie e să mai facă încă o dată dragoste cu Jacy, s-a gândit el de-a lungul drumului spre patul lui gol. Poate că aşa o să o poată scoate din gândurile lui.

A zâmbit amuzat, în timp ce închidea în urma lui uşa camerei. De parcă Jacy ar fi fost de acord să o seducă.

— Amice, femeia asta te urăşte de moarte, şi-a amintit el cu voce tare, în timp ce se dezbrăca. Ai face bine să nu uiţi asta.

Ian era epuizat după o zi de muncă, aşa că a stins lampa, a tras pătura şi s-a prăbuşit cu faţa în cearceaf.

Murmurând o înjurătură, s-a întors pe spate. La fel de bine ar fi putut să încerce să doarmă călare pe un trunchi de copac, s-a gândit el, înainte ca mintea să i se întunece.

A doua zi, Ian l-a dus iarăşi pe Chris la şcoală, iar Jacy s-a întrebat cu neplăcere dacă nu avea să devină un obicei. Spera că nu, efectul pe care îl avea el asupra inimii ei era practic violent şi îi lua de fiecare dată cel puţin o oră să treacă peste urmările întâlnirii cu el.

I-a adresat lui Ian o privire indiferentă la intrarea în şcoală şi la apropierea de catedră, cu pălăria în mâini. Nu o să îl

lase nicio clipă să uite că, cu o zi în urmă, a fost un ticălos, înăuntrul şi în afara cârciumii.

Chris şi-a ocupat locul şi şi-a deschis cartea de citire, dar urechile i se lungiseră de cât de atent asculta.

Între timp, Ian părea să fie şi furios, şi melancolic, iar Jacy nu şi-a putut opri un zâmbet, văzându-l atât de încurcat. Nu era nevoie să fii un geniu ca să ghiceşti că Chris văzuse şi probabil şi auzise partida lor de strigăte din ziua precedentă – confruntarea ar fi fost aproape imposibil să nu sară în ochi. Acum, probabil că Ian încerca să dreagă nefericitul exemplu pe care îl dăduse.

Cu toate astea, expresia feţei lui îi arăta că de fapt el nu avea nici cel mai mic regret. Scuzele pe care avea de gând să i le ofere erau de la un capăt la altul false.

— Domnişoară Tiernan, ieri nu ar fi trebuit să ridic vocea la dumneavoastră, a spus el. Am fost nepoliticos şi vă cer scuze.

Jacy i-a zâmbit dulce şi a fantazat puţin pe tema unui gard care să separe

proprietatea lui Ian de apă. De dragul lui Chris şi ca să nu îl stârnească pe bărbatul imposibil care stătea în faţa catedrei ei, ea a spus cu mărinimie.

— Domnule Yarbro, sunteţi iertat.

El a strâns din dinţi, iar în ochi i-au jucat focuri albăstrui-aurii. Şi-a pus pălăria cu mişcări studiate, s-a întors şi a plecat.

Jacy s-a întrebat cum ar fi reacţionat dacă Jake i- ar fi spus că vrea să împartă Corroboree Springs între ei. Problema apei ar fi fost rezolvată pentru el, dar mândria lui l-ar fi făcut să nu îi placă ideea de a fi parteneri.

Curând, Jacy era prea ocupată ca să se mai gândească la planul lui Jake privitor la proprietatea familiei. Avea planificată întreaga zi, care era o vineri, iar în timp ce copiii lucrau, ea făcea liste cu ceea ce le-ar trebui – hărţi mai precise, texte, materiale artistice, romane şi cărţi documentare pentru mică bibliotecă, poate şi ceva echipament pentru terenul de joacă. Tot ce aveau la ora aceea era un cauciuc vechi de maşină suspendat de un stâip metalic ruginit.

Ar fi fost o zi aproape perfectă, dacă ar fi venit la şcoală şi Gladys Shifflet.

La ora trei, copiii au plecat. Veniseră nişte elevi noi, iar Jacy avea mari speranţe că se vor înscrie şi alţii. Chiar şi aşa, avea de gând să înceapă să bată casele şi să le ceară direct oamenilor să îşi trimită copiii la şcoală.

Spre uşurarea şi dezamăgirea amestecate ale lui Jacy, pe Chris a venit să îl ia Alice Wigget, nu Ian.

Jacy a închis şcoala şi a mers la băcănie, sperând să nu îl întâlnească pe Bram McCulley, care era proprietarul magazinului, ca şi al infamului *„Câinele şi gâsca”.* Ca niciodată, în fiecare pasaj dintre rafturi se găsea câte un cumpărător, cel puţin. Unii erau străini, iar pe alţii Jacy şi-i amintea din vremurile de demult.

A luat un coş şi, uitându-se şi după Darlis, a ales un hamburger, o salată şi o Coca Cola dietetică. Doar când s-a dus la casă să plătească a ieşit Darlis în sfârşit din ascunzătoarea ei, şi chiar şi atunci avea o privire care o ocolea cu grijă.

— Ne-a fost dor de Gladys astăzi, la toţi, a spus Jacy, cu cea mai plăcută voce pe care o avea.

Tânăra de lângă Jacy, cu păr castaniu tuns scurt, le privea cu ochii larg deschişi, cu gura gata să pornească un zâmbet.

— Redley a spus că Gladys să stea acasă, i-a răspuns Darlis lui Jacy. A ignorat-o pe tânăra de lângă Jacy. Nu vrea ca fata noastră să capete idei aiurea. Sub bărbie avea vânătăi care băteau spre galben, de parcă ar fi fost strânsă de gât.

Jacy ştia să recunoască un zid al refuzului când întâlnea unul, dar nu putea să renunţe, pentru că asta ar fi însemnat să o abandoneze pe Gladys, de fapt să o trădeze.

— Fata ta e un copil inteligent, a spus ea calmă. Dar o viaţă bună o să aibă numai dacă o ajuţi.

Pentru o clipă, Darlis şi-a ridicat ochii, iar Jacy a văzut în ei o rugăminte şi aceeaşi nefericire profundă pe care o văzuse şi pe faţa micuţă a lui Gladys.

Deprimată, Jacy şi-a luat punga cu cumpărăturile şi a pornit spre uşă, dar tânăra cu păr castaniu îi stătea în cale.

Aceasta i-a zâmbit şi i-a întins mâna.

— Nancy McPatrick, i-a spus ea. Ţin cafeneaua.

Lui Jacy i-a revenit bună dispoziţie; avea nevoie de o prietenă de vârsta ei, o femeie în care să poată avea încredere, iar Nancy părea o bună candidată.

— Jacy Tiernan, a spus ea, strângând mâna întinsă a lui Nancy.

— Ştiam, a spus Nancy. Voiam să te întâlnesc mai de mult, dar după ziua de ieri chiar trebuia să o cunosc mai îndeaproape pe femeia care a făcut praf tradiţia de la *„Câinele şi gâsca”.*

La amintirea zilei de ieri, Jacy a roşit, resimţind în acelaşi timp şi o stinghereală, dar şi o convingere reînnoită că avea dreptate. Fără îndoială, Nancy, ca şi întreaga Yolandă, de altfel, fusese martoră la spectacolul pe care îl oferiseră ea şi Ian, strigând unul la altul pe stradă.

— Nu fac nicio cruciadă, a spus ea. E drept că voiam să demonstrez ceva, dar e

clar că o parte se datora încăpăţânării, pur şi simplu. De ce nu putea să îi spună asta lui Ian, de dragul liniştii ei? S-a întrebat ea, dar în acelaşi timp fiind sigură că mai degrabă ar muri decât să cedeze un pas.

A plecat din magazin împreună cu Nancy.

— Ce contează e rezultatul final, a spus Nancy, cel puţin în privinţa asta. Poate că Bram şi restul celor de teapa lui vor înţelege că vremurile se schimbă.

Jacy şi-a pus punga pe podeaua camionetei.

— Nu sunt atât de sigură că lucrurile or să se schimbe prea mult, cel puţin aici, a spus ea veselă.

— Vino la mine să mai discutăm puţin, ce zici? Nancy avea o vorbă sănătoasă şi gesturi îmbietoare spre cafeneaua *Yolanda,* care era o structură metalică acoperită cu carton de smoală. În colţul acela de ţară, problema termitelor era atât de acută, încât nimic nu se făcea din lemn. Mă simt cam singură.

Fiind sigură că Ian nu mai este acolo ca să îşi trateze băiatul cu îngheţată, Jacy şi-a urmat noua prietenă în micul local. Mesele Formica şi scaunele de vinil din urmă cu zece ani încă se aflau acolo, ca şi semnele vechi şi maşinile vechi şi părăsite de distribuitorii de dulciuri. Se părea că singurul lucru care se schimbase era proprietarul.

Jacy a luat loc la tejghea – ventilatorul lent de deasupra producea o briză binevenită – şi s-a uitat pe listă. A cerut o îngheţată cu ciocolată, iar Nancy a continuat să vorbească, în timp ce aducea comanda.

— Cum îi mai este tatălui tău? Mi-a plăcut întotdeauna de el, deşi, nu ştiu de ce, niciodată nu a fost în stare să îmi ţină minte numele de familie.

Jacy a zâmbit. Jake abia plecase, dar i se făcuse un dor teribil de el, ca şi cum ar fi plecat de pe planetă cu o rachetă. „Nancy nu-ştiu-cum, o să îţi placă de ea”, îi spusese el.

— A plecat la Adelaide cu Collin Kilbride, a răspuns ea.

— Poftim, a spus Nancy, punând îngheţata în faţa lui Jacy. Ea a rămas în spatele tejghelei, cu coatele pe marginea acesteia şi cu bărbia în palmă. A fost formidabilă comportarea ta ieri cu tânărul Ian Yarbro. Nu oricine poate să îi facă faţă şi era timpul să îi mai taie careva din nas.

— Nu îţi place Ian? a întrebat Jacy, fără să fie sigură de răspunsul pe care şi-l dorea.

Alt zâmbet ameţitor.

— O, e un tip ca lumea Ian ăsta. Doar că e încăpăţânat uneori ca un catâr şi, nu ştiu de ce, crede că trebuie să fie ca el mereu. El cu Bram McCulley şi cu Wilson Tate practic conduc oraşul.

Jacy nu avea nicio îndoială că aşa era şi a cuprins-o o tristeţe uşoară. Pe vremuri cunoscuse un alt Ian, unul care vorbea blând, care preţuia ideile și, care o atingea cu degete care lăsau în trecerea lor urme de foc.

Doamne, Dumnezeule, ce dor îi era de acel Ian!

— Hei, fii veselă, i-a ordonat Nancy. Arăţi de parcă soarele a dispărut şi nu crezi că va mai apărea vreodată.

Jacy i-a răspuns cu un zâmbet cât se poate de real, deşi puţin forţat.

— Iartă-mă. Nu am avut intenţia să fiu posomorâtă.

A întrebat din nou de ce îi era imposibil să îi spună la fel şi lui Ian: „Iartă-mă. Ştiu că încercai să mă protejezi, în felul tău stângaci şi repezit, atunci când m-ai târât afară de la *Câinele şi gâsca…”*

—… Aşa că uneori televizorul merge, alteori nu, a terminat Nancy o idee. Era limpede că în timp ce ea îşi elabora o scuză pe care nu o va oferi niciodată, Nancy continuase să vorbească. Oricum, eşti binevenită într-o seară la mine să ne uităm, dacă îţi face plăcere.

Jacy a dat la o parte rămăşiţele îngheţatei şi i-a zâmbit iar. Nu era o privitoare la televizor prea entuziastă. Jake nu avea televizor, pentru că la Corroboree Springs energia electrică era furnizată de un generator şi se folosea foarte parcimonios, iar Jacy nu ducea

dorul privitului la ecran. Dar voia să fie prietenă cu Nancy, iar o invitaţie e o invitaţie. În Yolanda, evenimentele mondene nu prea existau.

— Doar un cuvânt să îmi spui, a răspuns ea. O să aduc pizza. S-a oprit şi s-a încruntat. Nu îi plăcea prea mult de Yolanda, dar a cuprins-o o curiozitate subită.

— Ce s-a întâmplat cu cinematograful? Mai este deschis?

Nancy a clătinat din cap şi a oftat.

— Nu. E închis de când am venit eu aici. Se vorbeşte ceva de un grup teatral şi de piese, dar nu a ieşit nimic din asta. A râs. Poţi să ţi-l închipui pe vreunul din mocofanii ăştia în colanţi şi tunică şi repetând Shakespeare?

Într-adevăr, părea ridicol. Dar chiar era?

Ian în colanţi.

Temperatura, deja înăbuşitoare, a părut să se mai ridice cu câteva grade. Jacy a pus-o pe seama îngheţatei şi a ieşit.

Jacy a fost ocupată tot weekend-ul. Sâmbăta a spălat rufe, iar când a găsit un

catalog al unei case de comenzi printre cărţile poliţiste şi cu cowboys ale lui Jake, şi-a petrecut câteva ore foarte plăcute plănuind noua faţă a casei.

Duminică şi-a pus o rochie şi s-a dus la Yolanda, ca să participe la slujba de la biserică. De la moartea lui Paul nu fusese în termeni prea apropiaţi cu Dumnezeu, dar voia să îi iasă în întâmpinare. Deşi l-a văzut la biserică pe Chris, însoţit de Alice Wigget, femeie subţirică, bătută de soare, care împărţea cu o droaie de pisici o rulotă – sau o caravană, cum spun australienii, de Ian nici urmă.

Nu e de mirare, s-a gândit Jacy pufnind superior.

Luni a venit la şcoală Gladys Shifflet, dar nu s-a uitat în ochii lui Jacy toată ziua. Liander Tate şi-a udat pantalonii şi a trebuit să fie consolat, iar Chris ia zâmbit de vreo două ori, deşi foarte timid. Frecvenţa era dezamăgitor de slabă.

Seara, Jacy a cumpărat o pizză semipreparată de la băcănie şi s-a dus la apartamentul lui Nancy, care se afla în spatele cafenelei. Au urmărit reluarea

unui film american TV pe un ecran care uneori devenea atât de neclar, încât personajele păreau nişte stafii. Yolanda era la mare distanţă de orice releu TV, iar recepţia era o chestie de mare noroc.

Dar Jacy s-a distrat de minune, iar când a pornit spre casă, noaptea târziu, era într-o dispoziţie foarte veselă. Când a ajuns la Corroboree Springs, lămpile de la bucătărie erau aprinse, iar în spate era parcată camioneta lui Ian Yarbro.

Jake venise acasă. Probabil că nu îşi pierduse vremea şi îl chemase pe Ian ca să îi spună despre combinaţia lui cu împărţirea proprietăţii. Probabil că îl chemase cu ajutorul lui Collie.

Jacy a scos un suspin, şi-a luat geanta de pe locul mortului şi a trântit uşa maşinii. Era foarte bucuroasă să îşi vadă tatăl, dar nu era deloc fericită de prezenţa lui Ian. Nu avusese timp să se pregătească pentru asta.

Când a intrat în bucătărie, a auzit vocea lui Jake în salon, apoi pe cea a lui Ian. Şi-a aruncat geantă pe pat, s-a spălat cu apă

rece pe faţă, s-a pieptănat şi apoi a intrat să li se alăture.

La vederea ei, ochii lui Jake s-au luminat de o bucurie secretă – ce mai cocea, oare? Dar Ian arăta de parcă era gata să o pună pe genunchi şi s-o bată la fund. Spre cinstea lui, totuşi, s-a ridicat în picioare şi a mormăit un bun-venit.

Jacy a răspuns cu un salut rece din cap şi a traversat camera ca să ajungă la Jake.

— Salut, chipeşule, a spus ea, aplecându-se să îl sărute pe obraz. Mi-a fost dor de tine.

Jake părea foarte fericit, iar lui Jacy i s-a părut că este mult mai rumen în obraji decât înainte. Probabil că băuse nişte pahare în plus cu Collie, sau îşi petrecuse mult timp în aer liber, cât fusese plecat.

— Ia loc, Jacy-fata-tatii, a spus el. Tocmai voiam să îi spun lui Ian de marele meu plan.

„Dar să nu spui nimic de căsătoria de convenienţă, s-a rugat Jacy în linişte, aruncându-i tatălui un zâmbet fals şi aşezându-se pe scaun. Dacă faci asta, o să mă umileşti de moarte”.

— Bine, a spus ea cu voce tare.

A simţit privirea lui Ian atingând-o, încălzindu-i pielea şi durând-o înăuntru, în locurile ei intime. Nu a îndrăznit să se uite la el, iar el, din fericire, nu a vorbit.

Cel puţin, nu atunci.

Scoţând documentele oficiale gata semnate, ca să arate cât de serios vorbeşte, Jake i-a anunţat că trecuse deja pământul pe numele lui Jacy, iar apa pe numele lui Ian.

Surprinza lui Ian era foarte vizibilă. Pentru o clipă, a prins privirea lui Jacy, deşi aceasta încerca să scape, iar ea a văzut în ochii lui o întrebare mută. El nu a pus-o cu voce tare, însă.

— Nu poţi face una ca asta, i-a spus el lui Jake. E pământul tău şi are nevoie de tine.

Jacy nu a scăpat modul în care vorbea el despre pământ, ca despre o fiinţă vie, cu dorinţe şi nevoi. Şi- a muşcat buza şi a stat liniştită.

Jake a scuturat din cap.

— Nu, Ian. Am obosit, iar asta este singura cale să dau ştafeta mai departe

fără să regret. Mai sunt şi alte lucruri pe care le am de făcut.

Jacy s-a gândit, poate puţin cam cu răutate, la misterioasa femeie care aştepta în Queensland.

Ian era încă ameţit, deşi ar fi trebuit să simtă o uşurare, poate un triumf. Jake spusese că Ian avea nevoie de apă pentru oile lui, că o să îşi piardă proprietatea fără aceasta, iar acum avea apă din belşug. Lui Jacy i se părea că ar fi trebuit să fie satisfăcut.

— Dar eu nu sunt…

— … fiul meu, i-a terminat Jake ideea. Afecţiunea pentru prietenul lui era foarte evidentă pe faţa lui, aducându-i lui Jacy lacrimi în ochi. Nu, nu eşti. Dar ai fost cel mai bun tovarăş pe care şi-l poate dori un om şi cred că pot avea încredere în tine, că o să vezi de lucrurile de aici.

Jacy a tresărit. „Nu, nu, a gândit ea sălbatic. Tată, le rog, nu spune…”

— Desigur, dacă o să mi se îndeplinească visul cel mai drag, acela că te vei căsători cu fata mea, l-a auzit ea pe Jake vorbind în felul lui afabil şi necioplit.

Ea a scos un geamăt, incapabilă să se uite la Ian, iar după aceea a urmat o linişte lungă, ele îţi ţiuiau urechile.

După mult timp, a vorbit Ian.

— La paştele cailor, a spus el concluziv.

6

La paştele cailor.

Jacy şi-a recăpătat repede atitudinea bătăioasă şi culoarea obrajilor.

— De parcă aş fi vrut vreodată să mă mărit cu vreunul că tine, Yarbro!

Ian s-a aplecat înainte în scaun.

— De parcă ţi-ar fi cerut-o cineva!

— La potoliţi-vă, amândoi! a curmat-o Jake. Vă certaţi ca nişte copii. A oftat şi s-a uitat exasperat la amândoi. E aşa greu să vă închipuiţi o căsătorie? A fost o vreme când vă iubeaţi.

Jacy şi-a muşcat buza şi s-a lăsat înapoi în scaun, foarte aproape să izbucnească în lacrimi, iar Ian a oftat iritat.

— Vremea aia a trecut, Jake, a spus el după o scurtă tăcere, i-a aruncat o privire

lui Jacy, a părăsit-o şi s-a uitat drept în ochii lui Jake. Trebuie să mă însor cu fata ta ca să capăt apa?

Jake şi-a studiat timp de câteva secunde prietenul, apoi pe Jacy. După care a spus răguşit:

— Nu, nu. Apa e a ta, Ian, nu contează ce faci.

Jacy voia să îi spună lui Ian că pentru a ajunge la apă trebuie să treacă peste pământul ei, ca să nu mai vorbească de cadavrul ei, dar şi-a dat seama că ar fi fost o idee infantilă şi nedemnă. Ştia că, în cele din urmă, o să se întoarcă în Statele Unite, lăsându-i lui Ian controlul întregii proprietăţi.

Gândul ăsta o amăra.

Ian l-a privit pe Jake cu o uimire neprefăcută.

— Nu îmi vine să cred că faci asta. Merimbula ţi-ar fi dat un preţ bun pentru pământul ăsta.

— Ăia de la Merimbula sunt nişte jigodii, a spus Jake. Deşi încerca să fie în continuare vesel, Jacy citea pe el dezamăgirea că seara nu era aşa cum și-o

dorise. Era evident că se aşteptase ca Ian şi Jacy să lase deoparte diferendul lor şi să fie de acord cu un mariaj bazat pe dreptul la apă, garduri despărţitoare şi înlesniri.

Bărbaţii!

Ian, fir-ar să fie el de arogant, arăta foarte uşurat că Jake refuzase propunerile celei mai mari ferme din zonă. Dar pentru grosolănia lui dinainte părea să nu aibă niciun fel de regret, i-a întins mâna lui Jake și s-a ridicat şi din scaun în acelaşi timp.

— Îţi mulţumesc, i-a spus Ian prietenului lui. Nu știu ce ţi-aş mai putea spune.

Jake a zâmbit slăbit; era foarte obosit.

— Ce zici de un „noapte bună”? Sunt frânt.

Ian a ezitat o clipă, încă ţinându-l de mână, apoi s-a întors să îşi ia pălăria lui de două parale de pe masa de lângă scaun. În timpul mişcării, probabil din greşeală, a întâlnit privirea lui Jacy, iar ostilitatea netă din ochii ei l-a durut.

— Draga mea, vrei să îl conduci tu pe Ian? a spus Jake, deja în drum spre camera lui. Eu mă duc în pat.

Jacy l-a condus pe Ian prin casă până la uşa din spate fără chef, pentru că ştia că mai degrabă ar fi preferat să fie lăsat să îşi găsească singur drumul.

La capătul treptelor, el s-a întors spre ea. Expresia feţei îi era ascunsă de borul pălăriei şi de umbrele nopţii. Jacy s-a gândit că aşa e mai bine.

Au stat amândoi acolo în picioare un timp lung, fără ca vreunul să rupă tăcerea. Jacy suferea profund. Ştia că nu îi plăcea lui Ian, dar abia când îşi întâlniseră privirile în momentul acela, în salon, îşi dăduse seama cât de mult o dispreţuia acesta.

În cele din urmă a vorbit Jacy, fără să îşi planifice vorbele.

— Nu îţi face probleme, Ian, nu o să îţi produc niciun fel de necazuri. O să ai acces la izvoare – izvoarele tale – ori de câte ori o să doreşti.

Vocea lui era încordată şi la fel de fără ţintă ca pământul care se întindea în jurul lor în toate direcţiile.

— Bine. Şi cu asta, s-a dus la maşină şi a plecat.

Jacy s-a aşezat pe o treaptă şi şi-a pus fruntea pe genunchi. Nu voia să se mărite cu Ian Yarbro, a insistat ea, nici măcar o clipă. Dar dacă acesta era adevărul, de ce a răscolit-o atât de mult refuzul lui imediat?

Îndată ce a ieşit într-un loc în care nu putea fi auzit şi nici văzut din casa de la Corroboree Springs, Ian a oprit, maşina s-a clătinat, iar el a ieşit şi şi-a aruncat pălăria la pământ. Ar fi trebuit să fie o sărbătoare, pentru că Jake Tiernan îi salvase pielea dându-i izvoarele, dar în loc de asta era furios pe el însuşi, pe vechiul lui prieten şi pe lume în general.

O voia pe Jacy cu fiecare muşchi şi fibră, iar ideea de a o face soţia lui, cu toate privilegiile acelea dulci şi înspăimântătoare pe care le implica, îi făcea sângele să fiarbă. În hotărârea lui

de a rezista tuturor acestor dorinţe periculoase, a tratat-o pe Jacy ca şi cum ar fi urât-o.

Iar asta, fie că ar fi admis-o, fie că nu, era departe de a fi adevărat.

Ian a înjurat, s-a aplecat să îşi ia pălăria şi a intrat în maşină. Decât să meargă înapoi şi să îşi ceară iertare, mai degrabă s-ar fi lăsat trimis în iad, sau cufundat gol în scăldătoarea oilor; ultima dată când îi ceruse iertare acelei femei, ea îl răsplătise batjocorindu-l.

Ian s-a urcat la volan şi a pornit în goană spre casă. Se lăsa seara, dar mai avea de lucru la grajduri.

În timp ce hrănea şi adăpa caii, se gândea la inepuizabila sursă de apă de la Corroboree Springs, iar asta i-a mai ridicat moralul. A intrat în casă fluierând, s-a spălat şi a mers să mănânce cina, care probabil se cam uscase în cuptor, în aşteptarea lui.

Alice, care stătuse cu Chris, se pregătea să se ducă la maşina ei veche şi să pornească spre casa ei.

— Era cazul să te cam întorci, Ian Yarbro, l-a boscorodit ea. Fusese odată în America şi îşi tatuase pe braţul drept un cowboy călare pe un taur. Ian murea de curiozitate să ştie ce era cu tatuajul acela, dar nu avusese niciodată curajul să o întrebe.

— De când lipseşti, băiatul a făcut baie şi s-a dus în pat, i-a spus Alice lui Ian care rămânea tăcut.

El şi-a luat ochii de pe cowboy-ul de pe braţul ei şi a trecut în partea cealaltă a camerei. După ce a luat o farfurie, s-a uitat în cuptor şi a ridicat precaut folia care acoperea mâncarea.

— Nu boscorodi, Alice, i-a replicat el bine dispus, mergând spre masă. E privilegiul unei neveste, iar eu, slavă Domnului, nu am aşa ceva.

Încă. Cuvântul i-a apărut pe neaşteptate în minte, dar l-a trimis la loc, în afundurile conştiinţei.

— Atunci de ce eşti aşa vesel? a întrebat Alice. Era clar că nu avea să plece până nu afla toată tărăşenia. Ţi se auzea fluieratul de la o milă.

Ian era radios; a luat de pe farfurie o bucată de carne şi s-a uitat la ea cu poftă.

— Jake Tiernan mi-a dat astăzi izvoarele de pe proprietatea lui, a spus el, muşcând din bucata de friptură, în aşteptarea reacţiei menajerei sale.

— Ce a făcut? Cuvintele ei erau mai mult o expresie a neîncrederii decât o întrebare. Fugi de aicea! Jake îşi iubeşte pământul. Mama şi tatăl lui au făcut ferma aia. Păi, au trecut prin potopuri şi incendii…

Ian a înghiţit şi şi-a şters gura cu şerveţelul de hârtie pe care i-l pusese Alice pe masă. A tresărit, gândindu-se pentru prima dată la cât de mare fusese sacrificiul lui Jake, care părăsea casa familială.

— E obosit, zice el.

Alice a scos un sunet de ţâfnă, dar ochii îi erau trişti.

— Mie îmi pare că Jake s-a hotărât să o ia din loc şi să moară, a spus ea. Apoi şi-a luat sacoşa şi un pachet mototolit de ţigări şi a plecat.

Cu ea s-a dus şi poftă de mâncare a lui Ian. Bănuia că Alice avea dreptate, Jake se cam ducea.

Şi-a golit farfuria la gunoi şi a intrat în camera din faţă, folosită foarte rar. S-a aşezat în vechiul balansoar al mamei sale, fără să se obosească să aprindă vreo lampă ca să risipească bezna şi a căzut pe gânduri.

Jake voia ca Ian să se căsătorească cu Jacy şi să aibă grijă de ea pentru că ştia că nu o să mai stea prea mult prin partea locului.

Ian şi-a frecat tâmplele cu degetul mare şi cu arătătorul. Mii de draci! Jake Tiernan îi oferise preţioasa sursă de apă, care însemna diferenţa dintre supravieţuire şi moarte şi contase pe Ian că o să aibă grijă de fiica lui în schimb. Nu numai că îl refuzase, dar o şi făcuse cu emfază.

A suspinat zgomotos în întuneric şi s-a întrebat ce dracului ar mai putea să facă. Chiar dacă se ducea să o ceară pe Jacy, cum dorea Jake, ea i-ar fi râs în faţă.

— Tată?

Vocea lui Chris l-a surprins pe Ian. S-a oprit din balans şi s-a întors spre uşă, unde fiul lui se vedea ca o mică pată pe umbrele nopţii.

— Salut, băiete.

Chris a rămas acolo unde era.

— Am auzit-o pe Alice că spunea că Jake o să moară, a spus el tremurând. Eu şi Jake suntem prieteni. M-a învăţat să arunc cu bumerangul.

Ian a traversat încăperea, şi-a luat băiatul de umeri şi l-a îndreptat spre holul principal. Era cazul să lase deoparte necazurile şi neliniştile zilei şi să se ducă la culcare.

— Suntem cu toţii îngrijoraţi pentru Jake, a recunoscut el, dorind să poată fi cât mai onest cu Chris. A fost bolnav şi e mai mereu obosit. Dar niciodată nu o să putem şti ce o să se întâmple, iar doamna Wigget doar făcea speculaţii.

Camera era inundată de lumina lunii, iar când Chris s-a aşezat în pat din nou, Ian a putut să îi citească pe faţă toată teama.

— Tu nu o să mori, nu-i aşa, tată?

Ian a tras adânc aer în piept şi l-a dat afară cu un suspin puternic.

— Bineînţeles că o să mor, ştii asta. Toţi trebuie să murim când ne vine vremea.

Chris şi-a deschis ochii larg, iar lui Ian i s-a rupt sufletul pentru el.

— Dar dacă tu mori înainte să ajungi bătrân, poate mâine sau luna viitoare? Ce o să se întâmple cu mine atunci?

Grea întrebare, pentru că toată avuţia lui Ian şi Chris era faptul că se aveau unul pe celălalt. Elaine nu voise băiatul; de fapt, ar fi făcut un avort, dacă nu ar fi implorat-o Ian, dacă nu i-ar fi căzut în genunchi ca să ducă sarcina la bun sfârşit şi să îl lase pe el să crească băiatul. Chris nu îi cunoştea pe părinţii mamei lui, familia Bennett, iar Ian nu avea nicio idee unde plecaseră după ce domnul Bennett demisionase din postul de manager la Merimbula. Probabil că se întorseseră în State. Din câte ştia, nu fuseseră mai interesaţi de nepotul lor decât fiica lor.

Dar Chris se uita la el şi aştepta un răspuns.

— O să aibă grijă de tine doamna Wigget, a spus Ian. Şi nu îţi face griji în privinţa asta, mă auzi? Nu vreau să ies cu picioarele în faţă prea curând. Ca să mai atenueze tensiunea momentului, i-a gâdilat pe Chris, dar în loc să râdă, cum făcea de obicei, puştiul şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui Ian şi l-a strâns cu toată puterea.

Numai când Ian s-a întins în patul băiatului, încă complet îmbrăcat, chiar şi cu cizmele, abia atunci băiatul s-a mai liniştit şi a adormit.

Ian a rămas acolo întins multă vreme, privind la umbrele generate de lună pe tavan. Îi promisese lui Chris că nu o să moară, dar era conştient că nu are niciun control asupra acestui lucru.

Ce *s-ar fi* întâmplat cu băiatul dacă el, Ian, ar fi murit înainte de timp? Doamna Wigget nu era tipul de om care să crească copilul altuia; ea intenţiona să se pensioneze oricum într-una din zilele acelea. Economisise bani ani de zile şi plănuia să călătorească prin lume, îndată ce ultima din pisicile ei avea să moară de

bătrâneţe. Nu. Probabil că Chris ar fi ajuns să fie înfiat sau să stea la orfelinat, chiar dacă avea o moştenire, până la optsprezece ani.

În mintea lui Ian a apărut pe neaşteptate Jacy. Poate că îl dispreţuia, dar Jacy era blândă şi iubitoare cu elevii ei; Ian văzuse asta chiar şi din scurtele lui vizite la şcoală. Dacă s-ar fi căsătorit cu ea – dar nu avea în niciun caz să se umilească cerând-o, nu! — ar fi fost o mamă foarte bună pentru Chris.

Ian a plecat din camera copilului încercând să facă cât mai puţină gălăgie, după care s-a dus în propria lui cameră. Acolo s-a dezbrăcat şi s-a întins în pat, cu mâinile împreunate la ceafă. Se auzea vântul, care începuse să bată şi să fluiere pe la colţurile casei şi pe la streşini.

Dacă ar fi fost perfect onest, ar fi recunoscut că mai există un motiv pentru care şi-ar fi călcat pe inimă şi ar fi cerut-o. O voia în patul lui.

— Ai înnebunit de tot, Ian Yarbro, şi-a spus cu voce tare. Jacy Tiernan nu te-ar

alege nici dacă ar pleda pentru tine un cor de îngeri.

Vântul s-a intensificat, şoapta lui fiind înlocuită de un şuierat grav. În mod normal s-ar fi sculat, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi ieşit să vadă dacă nu se schimbă cumva vremea. Dar în noaptea aceea a stat pur şi simplu, singur cuc şi mai dezorientat decât fusese vreodată.

Vântul se intensificase tot timpul nopţii şi dimineaţa se transformase într-o furtună uscată, urlătoare, care mătura cerul şi lovea pereţii şi ferestrele cu nisip. Jacy s-a trezit în zori şi a descoperit pământ intrat pe sub uşa de la bucătărie, întinzându-se tot mai mult pe podea.

Furtunile de nisip erau unul dintre lucrurile care, *nu* îi plăceau în Australia. De obicei durau doar câteva ore, dar fuseseră şi unele care duraseră zile întregi. Oamenii înnebuneau din cauza zgomotului care nu mai înceta, a tristeţii, a izolării.

Jake a intrat în bucătărie în timp ce ea aprindea focul sub ceainic. Jake avea pe

figură un zâmbet optimist, dar cam obosit. Dumnezeule din ceruri, cum a putut să îmbătrânească atât de mult în numai zece ani? Şi cum a putut ea să stea departe tot timpul acesta, gândindu-se numai la ea?

— Nu te speria, Jacy-fata-tatii, i-a spus tatăl ei, atingându-i umărul în treacăt şi ducându-se la fereastră. O furtună ca asta e un lucru natural, pământul mai respiră şi el.

Jacy a simţit cum se eliberează de tensiunea de pe ceafă şi de pe umeri. De fapt, nu numai furtuna o deranja; dormise foarte puţin, amintindu-şi cât de rapid respinsese Ian ideea căsătoriei cu ea, amintindu-şi dezgustul din ochii lui. Nu îl voia – pe toţi sfinţii, *nu îl voia,* dar o durea să ştie că nici el nu o voia.

A scos ouăle şi laptele şi a început să facă o omletă pentru amândoi.

— O să mi se pară ciudat să nu merg la şcoală, a spus ea. Deşi voia să vorbească despre Ian, nu aborda subiectul, căci ar fi trebuit să îl acuze pe tatăl ei de situaţia jenantă în care o pusese.

— Puştii abia aşteaptă o vacanţă, abia aşteaptă să scape de lecţii, a observat Jake, încă stând în faţa ferestrei şi privind afară. Îşi umpluse cana din ceainic şi sorbea încet din ea. Când a vorbit din nou, parcă vorbea de unul singur şi nu cu Jacy. Dacă aş mai fi în putere, m-aş duce să văd cum se descurcă Ian cu oile alea. Nu încape îndoială că o să piardă câteva.

Jacy şi-a închis ochii pentru o clipă, nu pentru că ar fi interesat-o oile lui Ian, ci pentru că o durea şi să îi audă numele. S-a întrebat cum o să scape vreodată de obsesia asta stupidă, pentru un om care o învăţase tot ce se putea în materie de suferinţă a inimii.

— Sigur că nu o să iasă pe o vreme ca asta, a spus ea. Vântul urla cu fiecare moment mai enervant. Jake i-a răspuns cu siguranţă:

— Ian Yarbro are grijă întotdeauna de ce e al lui.

Jacy a tăiat omleta pe din două cu muchia spatulei, apoi a făcut jumătăţile să alunece în două farfurii.

— Da, a murmurat ea iritată. E un fermier model, e cel mai tare. Subiect de inspiraţie pentru noi toţi.

La vorbele ei, Jake s-a aplecat brusc peste masă, cu o lumină tristă în ochi, în timp ce se aşeza pe scaun.

— Nu cred cu niciun chip că îl urăşti pe Ian, a spus el, dar pentru un motiv oarecare tu vrei ca noi toţi – în special el – să credem asta.

Mâncarea fusese deja acoperită cu un strat subţire de praf, dar, ştiind că oricum nu puteau scăpa de el, au mâncat-o aşa.

Jacy nu s-a grăbit să răspundă.

— Ar fi o stupizenie din partea mea să ţin la el, nu crezi? a raţionat ea, cu ochii ta haosul de afară. E limpede ca lumina zilei ce crede despre mine.

— E aşa oare? a întrebat blând Jake, aplecându-se peste masă. După ce ai plecat, a fost aproape distrus, Jacy, fato. Poate că nu mai vrea să rişte să treacă încă o dată prin aşa ceva.

Ea şi-a mutat privirea spre mâncarea din farfurie, incapabilă să se uite în ochii tatălui ei. Ştia că există un cod nescris al

ţării tufişurilor din Australia: locurile erau dure, vremea imprevizibilă şi adesea ostilă, iar cel mai urât lucru pe care puteai să i-l faci cuiva, fie el camarad sau iubit, era să îl abandonezi.

— Nu l-am părăsit fără motiv, a spus ea, dar cuvintele i-au sunat neconvingător chiar şi ei. Ian a făcut un copil unei alte femei…

— O femeie cu care nu se mai întâlnea. Pentru tine nu înseamnă nimic faptul că Ian s-a înhămat singur la creşterea unui copil la vârsta de nouăsprezece ani? Asta ar trebui să îţi spună că omul ăsta nu se joacă cu responsabilităţile şi asta e o calitate rară în zilele noastre.

Ian era un bun tată pentru Chris; Jacy văzuse asta din modul în care interacţionau băiatul şi tatăl lui. Era limpede că Ian îşi iubea fiul şi că, spre deosebire de alţi bărbaţi, nu îi era frică să îşi arate afecţiunea.

Jacy şi-a plecat fruntea şi a suspinat, masându-şi tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Bine, tată, ai câştigat. E adevărat că nu am scăpat niciodată de Ian, că după el nu am mai avut o relaţie adevărată cu un bărbat. Eu am plecat, pe mine mă doare. Şi îmi este groază să îi vorbesc deschis – ai auzit ce a spus aseară pentru că dacă mă mai loveşte o dată nu ştiu dacă mai sunt în stare să mă ridic. Când Jake i-a întâlnit privirea din nou, aceasta era înceţoşată de lacrimi. Şi ştii ce? Asta e partea ironică a lucrurilor, dacă ar fi fost de acord să se căsătorească cu mine, chiar şi ca o propunere de afacere, cred că şi eu aş fi spus da.

— Şi ai fi continuat să zici că nu ţii la el? s-a minunat Jake calm.

Ea şi-a înfipt furculiţa în omleta ei prăfuită, hotărâtă să o termine, deşi pofta de mâncare îi cam dispăruse. La Corroboree Springs, până şi să respiri necesita energie, iar ea trebuia să supravieţuiască cumva.

— Da, a recunoscut ea.

— Cât timp?

— Până când m-ar fi iubit din nou, a spus Jacy încăpăţânată. Şi asta ar fi putut însemna pentru totdeauna.

Jake a expirat aerul pe care uitase să îl mai respire.

— Da, e posibil, a spus el, cu un fel de resemnare. A renunţat la restul mesei şi şi-a dus farfuria la chiuvetă, după care a plecat în camera din faţă fără să mai spună ceva. Nu o ignora pe Jacy, doar era distrat, ca şi cum prezenţa ei i-ar fi ieşit din minte.

Când Jacy i s-a alăturat, prefăcându-se că are ceva de citit, el şedea la birou şi dădea drumul la radio. Jacy a trebuit să asculte, pe lângă artileria vântului care lovea pereţii casei şi făcea ferestrele să vibreze, şi ţiuiturile intermintente.

A încercat să se concentreze asupra cărţii, aşezată în balansoarul bunicii, dar radioul şi furtuna au făcut-o să renunţe. Tocmai când pleca, o rafală de vânt a venit pe coş şi a împrăştiat peste tot prin cameră cenuşa din cămin.

Conversaţia era inutilă. Pe măsură ce ziua înainta, şi furtuna se înteţea. Parcă

vântul era hotărât să măture de pe faţa pământului orice urmă a oamenilor.

Ian îşi pusese peste gură şi nas o batistă, dar nisipul pătrundea şi prin aceasta, iar curând plămânii şi căile respiratorii îl ardeau. Ochii îi erau permanent atacaţi şi mai şi trebuia să se lupte cu calul – pe care îl antrenase personal să facă faţă în orice situaţie – să nu se cabreze.

Nu dădea vina pe animal că voia să meargă la adăpost şi el ar fi dat aproape orice să nu se afle acolo, în vântul care arunca nisip în el, dar mergea înainte şi la fel făceau şi câinii ciobăneşti: turmele se aflau la loc deschis.

Oile nu sunt cele mai strălucite creaturi ale Domnului şi era destul de probabil să intre în panică şi să se împrăştie îngrozite. Oamenii lui, Killogan şi Bates, puteau să aibă grijă de turmele de care se ocupau în mod normal, dar cele din ţarcul cel mai apropiat de casă erau sarcina lui Ian personal.

Le-a găsit îngrămădite unele în altele, cu capetele spre centrul grămezii, behăind şi încercând să sară unele pe altele.

Nu departe de locul acela se afla un şanţ destul de adânc, în care oile şi-ar fi putut găsi adăpostul până ce furtuna se mai potolea, dar ducerea lor acolo era destul de dificilă, pentru că oile erau pe jumătate înnebunite de groază.

Printr-o minune pe care Ian o văzuse de multe ori, dar pe care nu ajunsese niciodată să o înţeleagă, câinii au intrat imediat în acţiune, flancând oile şi încercând să le îndrepte în direcţia cea bună. Ian i-a dat pinteni calului, care a sărit imediat în mijlocul acelui balamuc care se rotea şi a început să strige până ce a răguşit, încercând să împingă corpurile care săreau la întâmplare sau stăteau locului pierdute, spre adăpost.

Eforturile lui oarbe, împreună cu câinii, au făcut ca masa de animale să se mişte, în sfârşit. Când majoritatea ajunseseră în şanţ, behăind în continuare, de parcă erau

jupuite de vii, Ian s-a întors să caute oile rătăcite.

Era imposibil să vezi ceva. Nu îşi auzea nici câinii, Blue şi Mustard, dar ştia că poate avea încredere în ei şi că nu vor lăsa oile să se împrăştie.

Ian crescuse în ţara tufişurilor, iar asta nu era prima furtună de nisip pe care o trăia, dar pentru un moment, stând singur acolo, în vidul acela care urla în jurul lui, i s-a făcut frică. Nu ştia încotro să o ia spre casă sau spre acareturi. A auzit o behăială îndepărtată, mai mult a simţit-o decât a auzit-o, şi a intrat mai adânc în întunericul care îl înconjura.

A descoperit un miel prins între nişte arbuşti şi l-a eliberat. Animalul îngrozit a behăit şi a încercat să fugă. Ian l-a prins şi l-a ţinut la piept şi şi-a îngropat faţa în lâna lui.

Vântul, plin cu nisip, îl lovea din toate direcţiile. Îi săpa prin pânza cămăşii, îi zgâria ceafa, îi intra pe sub pălărie şi îi umplea părul, Ian se lupta să rămână pe picioare, în timp ce căra mielul, încercând să audă câinii şi restul turmei. Nu a auzit

nimic, doar zbieretele animalului pe care îl căra şi urletul nepământesc al vântului.

„Nu te opri”, şi-a spus el. Nu îi plăcea gândul că ar putea să se afunde mai adânc în tufişuri, unde un om putea muri de sete sau de insolaţie, fără să aibă alte necazuri, cu adevărat mari. Acolo se mai aflau şi şerpi maronii şi boi sălbatici, cu care te puteai întâlni, dar Ian prefera să creadă că aceia se ascunseseră, ca toate animalele sălbatice, de ferocitatea vântului.

Furtuna a crescut în intensitate, iar în cele din urmă urletele ei le-au covârşit şi pe cele ale animalului pe care îl căra Ian în braţe. Respiraţia a devenit tot mai dificilă, până ce a simţit că se asfixiază.

S-a gândit înnebunit la Chris şi la conversaţia lor din seara trecută, când îi promisese foarte grăbit că nu o să moară. Ar fi fost o ironie lugubră a soartei să devină atât de repede un mincinos.

Ian era obosit. Genunchii l-au lăsat; a continuat să meargă cu spatele, ţinând încă mielul. A căzut a doua oară când ceva tare l-a lovit la ceafă. Oaia s-a eliberat şi a

fugit panicată, iar Ian a stat unde era, pe jumătate inconştient şi respirând nisip.

S-a trezit cândva, mai târziu, cu senzaţia unei limbi lungi care i se plimba pe ceafă. Vântul se oprise, venise întunericul, iar el era pe jumătate îngropat în nisip.

Zâmbind fericit că e în viaţă, deşi îşi simţea căpui gata să expolodeze, Ian s-a întors pe spate şi a văzut un ochi albastru şi unul verde uitându-se la el pe întuneric. Blue. Cel mai bun câine al lui.

Cu un râs răguşit, Ian şi-a smuls batista de pe faţă şi a început să zburlească părul de pe capul dulăului.

— Ai venit să mă cauţi, aşa-i? a spus el. Mulţam, prietene, îţi rămân dator. S-a ridicat în picioare cu ezitări. Se făcuse noapte, dar o lună mare şi strălucitoare arunca lumină asupra peisajului, iar distribuţia familiară a stelelor i-a arătat drumul spre casă.

Întâmplarea făcea să se afla mai aproape de casa lui Jake Tiernan decât de a lui, iar el era puţin cam ameţit şi nu prea se ţinea bine pe picioare, de la lovitura pe care o primise în ceafă. Deşi

ştia că asta însemna să o întâlnească pe Jacy – ultima persoană din lumea asta pe care ar fi vrut să o vadă în momentul acela a înţeles că nu avea de ales şi trebuia să tragă acolo. Nu era în stare să meargă pe propriile picioare până acasă.

Luminile de la casa lui Jake i-au ridicat moralul; bătrânul fusese un bun prieten, mai ales după moartea tatălui lui. Era sigur că va fi bine primit, indiferent de oră la care ar fi picat.

A traversat curtea, oprindu-se doar o dată, ca să scape de nisipul de sub haine. Dacă nu ar fi fost pe punctul de a se prăbuşi, ar fi râs la vederea figurii lui Jacy, care a deschis la bătaia lui. Probabil că arăta ca o stafie roşie, acoperit cu praf din cap până în picioare.

El s-a împiedicat, iar ea l-a prins – era puternică pentru o fată – iar când l-a strigat pe tatăl ei, vocea ei părea să vină de departe, printr-un tub.

Ian s-a prăbuşit într-un scaun de lângă masă, iar Jacy a început să îi maseze şi să îi ungă vânătaia de la ceafă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, iar cuvintele i-au sunat de parcă veneau dintr-o altă cameră şi nu de lângă el.

El a tresărit, apoi a înjurat, când ea i-a dat la o parte părul, ca să mai examineze rana.

— M-a lovit trenu', a răspuns el cu toată batjocura pe care o putea pune în glas în momentul acela. În cameră a apărut Jake, care s-a încruntat şi a început să umble prin pahare, umplând unul cu ceva dintr-un ceainic.

Jacy a egalat scorul când a venit cu apă fierbinte şi pansament.

— Gata, facem pauză, a spus ea cu vocea aceea stranie, distorsionată. Facem schimb de amabilităţi mai târziu. Acum, Ian, eşti rănit şi trebuie să avem grijă de tine.

Ian s-a simţit cuprins de o tandreţe ciudată, stânjenitoare; nu îşi amintea când mai avusese grijă de el o femeie.

— M-a lovit ceva – o piatră sau ceva adus de vânt, a spus el cu o răguşeală pe care a atribuit-o prafului pe care îl înghiţise în ultimele ore. S-a ridicat din

scaun. Nu am nimic. De Chris îmi e mie. Alice e cu el, dar o să fie foarte îngrijorat dacă nu apar acasă. Şi Ian s-a gândit încă o dată la conversaţia despre moarte pe care o avusese cu băiatul lui. A vrut să se ridice şi să meargă la băiat chiar atunci, dar Jacy i-a pus mâinile pe umeri şi l-a împins înapoi în scaun.

Între timp, Jake se uitase la tăietură.

— Aici se cer nişte copci. Două, poate trei.

S-a dus să aducă instrumentele de tortură adecvate.

Jacy s-a aşezat pe scaunul de lângă cel al lui Ian şi şi-a pus palmele pe obrajii lui plini de praf. El nu avea nicio îndoială că şi genele şi sprâncenele îi erau pline de praf şi s-a trezit că ar vrea să arate mai bine.

— Odihneşte-te, i-a spus ea, cu un zâmbet pe buze şi dansându-i şi în ochi. Ian a simţit o senzaţie dureroasă până în străfunduri. O să merg la tine şi o să îi spun lui Chris că totul e în regulă.

Ian a aprobat din cap, dorind să o poată strânge pe Jacy lângă el, ca să simtă

senzaţia dulce a îmbrăţişării ei. Poate că rana era mai urâtă decât crezuse el, pentru că, uite, l-a apucat sentimentalismul. De fapt, ar fi mers şi mai departe şi ar fi sărutat-o, dacă nu ar fi intrat Jake cu un ac şi nişte gută şi cu o sticlă de rom, anunţând că e gata să îl coasă.

7

Jacy conducea maşina spre casa lui Ian şi se minună de frumuseţea care îţi tăia respiraţia a locurilor. Îi părea suprarealist, în lumina farurilor ei şi în cea a lunii, era ca peisajul unei planete îndepărtate, stranii. Praful se aşezase peste tot, nu numai pe pământ, ci şi pe stâlpii gardurilor care mărgineau ţarcul gol al lui Jake. Pe ici-colo, nisipul făcuse nişte mici dune chiar în mijlocul drumului, iar ea trebuia să încetinească şi apoi să accelereze ca să treacă de ele.

Proprietatea Yarbro era foarte apropiată, iar Jacy a ajuns acolo în zece

minute. În marea casă ardeau lampioane – fără îndoială că furtuna oprise generatorul, ca şi la Corroboree Springs – iar la ieşirea lui Jacy din maşină uşa din spate a casei s-a deschis.

Pe prag stătea Chris, iar faţa lui arăta dezamăgire.

Jacy şi-a pus mâinile pe umerii mici şi subţiri ai băiatului.

— Tatăl tău e bine – acum e la Corroboree Springs, cu Jake.

În spatele băiatului a apărut Alice Wigget, iar Jacy a văzut în ochii ei lacrimi de uşurare. Deşi părea destul de tare ca să se lupte cu un bivol sălbatic şi să îl învingă, Alice era de fapt foarte blajină – Jacy o ştia de mult.

— Pe nebunu' ăla tare de cap nu l-a putut opri nimic să iasă în furtună…

Chris s-a uitat la Jacy cu îndoială.

— De ce stă tata cu Jake? De ce nu l-ai adus cu tine?

Jacy l-a îmbrăţişat repede şi i-a dus în bucătăria spaţioasă. Familiaritatea locului a lovit-o, pentru că mâncase de multe ori

în camera aceea, exact la masa aceea, cu Ian şi cu tatăl acestuia, Mike.

S-a aşezat lângă Chris pe bancă şi a clătinat din cap când doamna Wigget i-a oferit ceai.

— Ian a avut un mic accident, a spus Jacy cu grijă. L-a lovit ceva la ceafă în timpul furtunii şi e şi puţin tăiat. Văzând panica din ochii lui Chris, s-a grăbit să continue: tatăl tău o să fie în regulă, ai cuvântul meu. Doar are nevoie de puţină îngrijire, asta e tot. Am să ţi-l aduc dimineaţă.

Chris nu prea se lăsa convins.

— Aş putea să merg şi eu la Corroboree Springs şi să dorm acolo. Poate că tata are nevoie de ceva…

Inima lui Jacy s-a înmuiat, dar şi-a amintit de Jake, care probabil că începuse coaserea tăieturii, şi asta a făcut-o să îl refuze. Toată treaba aceea însemna multă durere şi nu era cazul să fie arătată unui copil şi să îl tulbure.

— Te rog să ai încredere în mine şi să mă laşi să am grijă de el, a spus ea, îmbrăţişându-l cu o mână şi punându-şi-o

pe cealaltă la inimă, ca la o promisiune solemnă. Ce zici? Promit să îl protejez în numele tău.

Într-un sfârşit, Chris a zâmbit.

— E bine, a acceptat el. Dar nu uita să mi-l aduci acasă mâine dimineaţă la prima oră.

Jacy l-a sărutat uşor pe frunte.

— Pe cuvânt de onoare, a spus ea. Iar acum ar cam trebui să mă întorc. Somn uşor, Chris – dacă drumurile sunt destul de bune, mâine avem şcoală şi trebuie să fii odihnit.

Chris s-a uitat în sus la Jacy, cu ochii lui minunaţi de culoarea castanei, iar din momentul acela a cucerit-o definitiv.

— Spune-i tatii că sunt foarte bucuros că nu a murit, a zis el.

Jacy a simţit un nod în gât şi a schimbat o privire cu Alice. Adevărul era că Ian putea foarte bine să moară. Mulţi oameni ai tufişurilor, mulţi cu experienţă, muriseră în furtuni ca aceea.

— Şi eu sunt bucuroasă, a răspuns ea blând.

La dus, Jacy fusese în stare să nu se gândească la Ian, având în faţă urmările furtunii. Dar la întoarcere lucrurile stăteau altfel. Ce s-ar fi întâmplat dacă Ian *chiar* ar fi murit, iar el ar fi nutrit tot sentimentele acelea? Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, ea ar fi rămas cu durerea şi cu multe remuşcări.

A băgat într-o viteză inferioară, pentru că praful era foarte gros pe drum şi a oftat. Ce-ar fi să facă pace cu Ian? Probabil că o să îi râdă în faţă.

Perspectiva asta a făcut-o să simtă un nod în gât şi să strângă din dinţi. Nu, nu o să îi dea acelui catâr ocazia să îşi bată joc de ea.

Durerea era cea mai rea pe care o suferise Ian în viaţa lui şi nici măcar jumătatea de sticlă de rom pe care o băuse nu îi ajutase cu nimic. Spălarea rănii fusese ea însăşi destul de dureroasă, dar când Jake i-a trecut acul prin carne prima dată aproape că a sărit din scaun.

— Hei, tu de acolo, stai liniştit, l-a ocărit Jake. Înjură cât vrei, da’ nu mai mişca aşa.

Ian a înjurat suculent, dar nu s-a mişcat şi a stat liniştit câtă vreme prietenul lui şi-a făcut treaba şi aţa a fost tăiată.

— O să trebuiască să fim cu ochii pe ea, a spus Jake, încruntându-se. Ar putea să apară o infecţie.

Ian a mai tras o duşcă lungă de rom. Ca şi emoţiile, băutura îl făcea să se simtă mai tare.

— Gata, Jake Tiernan, m-ai torturat destul. Mă duc.

— Nu mergi nicăieri, a răspuns Jake, uitându-se atent la faţa lui Ian, plină de noroi. Probabil că trebuia să te stropim puţin înainte de cusătură. Ţi-aş oferi duşul, dar eşti plin-ochi de nisip şi pariez că o să îmi înfunzi canalizarea. Mergi şi bagă-te în lac, dacă eşti destul de tare pentru treaba asta, iar eu îţi fac patul.

Ian s-a ridicat, împingându-şi scaunul în spate, s- a uitat un moment la Jake, apoi şi-a făcut drum până la uşa din faţă. Dacă avusese puterea să ajungă până acolo, îşi spunea el, probabil că avea să ajungă şi la lacul care i se părea la o distanţă interminabilă.

Acolo, ca peste tot, iarba era acoperită cu praf. Erau acoperite până şi frunzele copacilor, dar apa era deja curată. Încet, dureros, Ian şi-a dat jos hainele şi a intrat în lac, pe partea cu izvoarele. A fost ca o mângâiere răcoroasă, iar pentru câteva clipe a uitat de tot pe lume, nu şi de plăcerea senzuală, pură, a apei, lunecând pe pielea lui bătută de vânt.

Îşi curăţa praful din cap, lucru care s-a dovedit foarte dureros şi înjura pe tema asta, când a simţit o subită linişte interioară. De obicei, senzaţia era un avertisment împotriva pericolului, dar când şi-a întors capul a văzut-o pe Jacy în picioare, la mal.

— Ţi-am adus nişte haine de-ale lui Jake şi un prosop, a spus ea, arătându-i o legătură. Îi vorbise prudent, de parcă s-ar fi temut să nu o repeadă iarăşi, iar pe Ian l-a străpuns părerea de rău.

Răspunsul lui a fost la fel de răsunător şi de aspru ca nisipul care i se băgase în piele.

— Mulţumesc, a spus el. Chris e în regulă, nu-i aşa?

Jacy a confirmat din cap, stând acolo, în lumina lunii, cu legătura de haine la piept, Ian ar fi vrut ca ea să plece, dar, în acelaşi timp, ar fi dorit să se dezbrace şi ea şi să intre în apă cu el.

Au stat un timp şi s-au uitat unul la altul, iar tăcerea dintre ei părea la fel de vastă cu pământul din jurul lor.

În cele din urmă, Jacy a rupt tăcerea, punând bocceluţa cu grijă pe iarbă.

— Noapte bună, a spus ea, prea senin, de parcă nimic nu ar fi fost vreodată între ei, ca şi cum nu s- ar fi iubit şi nu s-ar fi urât niciodată, ca şi cum nu ar fi creat întregul univers atunci când făcuseră dragoste.

Ea s-a întors, iar Ian, obosit şi cu capul plesnindu-i de durere, cu maţele protestând la romul care ajunsese la ele, şi-a dat seama că nu putea să o vadă plecând astfel.

— Jacy, a spus el, iar ea s-a oprit, fără să se întoarcă spre el. Chiar la lumina lunii, umerii ei se vedeau tensionaţi pe sub pânză subţire a bluzei. Nu pleca, te rog.

Ea a ezitat câteva momente a crezut că o să reziste, sau că o să se răsucească pe călcâie şi că o să îl trimită direct la dracu'.

— Mai devreme ai spus să facem o pauză, a zis el cu o linişte disperată. Hai să facem un armistiţiu, măcar pentru noaptea asta.

În sfârşit, ea s-a întors să îi privească în faţă, iar Ian s-a simţit ridicol de fericit numai pentru atât. Avea un aer precaut, dar furia care îi făcuse falca să tremure nu mai era acolo.

— Asta a fost o glumă?

Ian s-a uitat în altă parte o clipă, supărat că ea îl bănuia de aşa ceva. Dar trebuia să admită că şi el tot la aşa ceva s-ar fi aşteptat.

— Cred că putem vorbi, asta e tot. La urma urmei, o să fim parteneri, ştii bine. Poate că învăţăm să schimbăm nişte cuvinte civilizate, ce crezi?

Jacy a făcut un pas spre apă, dar era încă precaută, gata de bătălie sau de fugă. I-a făcut cu ochiul şi gura i-a format un zâmbet. Gura ei moale, lascivă, aţâţătoare...

— Aşa vorbeşte Ian Yarbro? l-a tachinat ea.

El a râs drept răspuns şi a lovit apa, ridicând stropi spre ea, iar pentru câteva secunde magice parcă aveau iar optsprezece ani şi erau siguri de iubirea lor tinerească. El ar fi vrut să rămână sub stăpânirea farmecului clipei, dar ştia că e un lucru trecător, cu atât mai preţios.

Jacy s-a aplecat şi a trimis spre el o ploaie de stropi. Apoi s-a aşezat pe vine lângă lac şi l-a privit cu o curiozitate tristă. Voia o explicaţie pentru schimbarea lui de atitudine, iar el a considerat că, ar fi cinstit să i-o ofere.

— M-am gândit la ce a spus Jake – despre căsătoria noastră.

Ea a rămas tăcută, parcă aşteptând ivirea unui pericol.

Ian a oftat. Era evident că greutatea discuţiei era pe umerii lui.

— Poate că nu e o idee atât de rea.

Jacy şi-a pus mâna la inimă, cu degetele răsfirate. Gura i s-a deschis, apoi i s-a închis din nou. În cele din urmă, a fost în stare să vorbească.

— *Nu e o idee atât de rea?* Ian, cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă, ai spus că la paştele cailor. Sincer, mă întreb cât de gravă e rana aia de la cap.

El a simţit cum farmecul se risipeşte şi stă gata să se prăbuşească la picioarele lor şi şi-a mobilizat întreaga putere a spiritului.

— Am greşit, a spus el.

Jacy s-a uitat la el zăpăcită un timp lung, întrebându-se ce urmăreşte.

— Nu ne iubim, a pus ea lucrurile la punct. Asta e o problemă.

Ian a ridicat din umeri şi a întins o mână. Ea i-a aruncat prosopul.

— Şi ce? Nu am fi primul cuplu căsătorit din motive practice, mai ales prin locurile astea.

— Şi tu ce câştigi? a întrebat ea suspicioasă, uitându-se la el cum vine la mal. El şi-a pus pe îndelete prosopul în jurul şoldurilor.

— Păi ar fi mai întâi pământul. Cele două proprietăţi reunite ar fi egale cu Merimbula. S-a aşezat pe iarbă lângă ea, mişcându-se încet, în parte pentru că

trecuse prin calvarul zilei, în parte pentru că nu voia să o sperie. În cele din urmă, îmbrăcat în doar prosopul din jurul şoldurilor, a găsit curajul să se uite direct în ochii ei. Nu neg că te doresc, Jacy Tiernan. Am vrut să termin cu asta – cu dorinţa, vreau să zic –, dar nu am reuşit niciodată.

Jacy era tăcută. El i-a văzut gâtul mişcându-se ca şi cum ar fi înghiţit ceva şi şi-ar fi dorit să o sărute acolo, pe loc. Printre altele.

— Tiernan, trebuie să vorbesc numai eu? a întrebat el cu un zâmbet slab. Ai de gând să mă ajuţi puţin?

Ea şi-a umezit buzele, iar Ian a simţit o strângere de inimă.

— Pur şi simplu m-ai prins cu garda jos, asta e tot. Nu ştiu ce ar trebui să spun.

Ian nu mai putea rezista. Şi-a aplecat capul şi i-a atins buzele cu ale lui şi a rămas aşa, lăsându-i ei posibilitatea de a se retrage, dacă ar fi dorit.

Iar când ea şi-a pus braţele în jurul gâtului lui şi l-a tras spre ea, el a simţit cum jubilează din tot trupul.

Sărutul a fost adânc şi complet reciproc, iar în Ian s-a trezit vechea dorinţă, care i-a cuprins sufletul ca un foc care devorează iarba uscată. Ştia că nu o poate avea – nu acolo, cu Jake atât de aproape – dar în acelaşi timp se întreba dacă va fi în stare să se oprească, pentru că ea i se oferea.

Cu un geamăt, Ian a pus-o pe iarbă şi i-a sărutat gâtul, iar mâinile ei s-au mişcat pe omoplaţii lui goi, pe coloană. El şi-a înălţat capul şi a şoptit:

— O, Jacy, Doamne, trebuie să ne oprim, acum…

Ea tocmai îşi desfăcea nasturii de la bluză şi dădea în lături pânza. Sânii nu îi mai erau ascunşi decât de mătase subţire şi de dantele, iar el i-a văzut sfârcurile întărindu-se pentru el. Cerându-i.

El a gemut din nou şi i-a mai spus o dată:

— Jacy…

Ea a desfăcut gaica din faţă a sutienului şi a rămas goală în faţa lui, iar Ian era pierdut. S-a prăbuşit peste ea cu un strigăt mut, lacom de ea, iar ea s-a arcuit

ca să îl primească mai bine. Cu o mână, ea i-a risipit părul, atentă să nu îi atingă rana, iar asta l-a electrizat mai mult decât orice ar fi făcut ea.,

Ea respiră rapid şi uşor, iar Ian i-a desfăcut fermoarul blugilor cu o mână, între timp bucurându-se de sânii ei, câte unul pe rând. Şi-a strecurat degetele între hainele şi pielea ei, iar când a ajuns la ascunzătoarea moale, umedă, a feminităţii ei, ea a avut un uşor strigăt şi s-a ridicat spre el.

Cât de mult ar fi dorit-o pe această femeie caldă de sub el, el ştia că nu o putea avea – nu atunci, nu acolo, la o aruncătură de piatră de uşa tatălui ei. Dar putea să o satisfacă şi să o facă să tânjească după patul lui, iar mintea lui s-a concentrat asupra acestui lucru.

El ştia cum să o atingă şi unde – îşi amintea perfect.

— Ian, a şoptit ea, rugătoare.

— Şşşt, a spus el, blând, dorind să o liniştească chiar în timp ce o aprindea. Fii liniştită, totul e bine, iubirea mea, o să îţi placă, îţi promit…

Jacy a scos un sunet gâtuit, de disperare şi de predare.

Sunet divin pentru urechile lui Ian. A lunecat în jos şi i-a sărutat pântecul fin şi tremurător, în timp ce îi trecea blugii peste şolduri şi coapse. În timp ce el o dezbrăca, ea suspină, iar când a pus stăpânire pe ea cu gura, ea i s-a abandonat total.

Jacy se zvârcolea în iarba plină de praf, cu sânii goi îndreptaţi spre cerul nopţii, cu blugii şi lenjeria duse şi uitate. Tot ce ştia în acele momente era Ian – gura lui Ian, mâinile lui Ian, limba lui Ian.

O satisfăcea în etape, aşa cum făcuse întotdeauna, aducând-o la un nivel al extazului, ca apoi să o facă să urce pe un alt plan al plăcerii. Şi în timp ce o consumă, îşi ridică mâinile spre sânii ei şi îi mângâia, strângând şi ciupind alternativ sfârcurile.

Ea scotea un strigăt lung, mut, se ridica, se arcuia, iar înainte de a atinge pământul iar se arcuia, dusă de o nouă culme a plăcerii.

Ian ar fi putut să o facă să treacă de la un nivel la altul al excitării toată noaptea, dacă ea nu s-ar fi prăbuşit epuizată la pământ, implorându-l să o lase acolo.

Ea se aştepta ca el să vină deasupra ei, dorea ca el să facă acest lucru, dar în loc de aceasta el s-a retras, evitându-i privirea, şi a început să îşi pună pe el hainele.

Jacy s-a uitat la el, nevenindu-i să creadă; era evident că o dorea, dar era la fel de evident că avea de gând să renunţe.

— Ian? Şi-a găsit blugii, şi i-a tras şi a început să îşi încheie nasturii de la bluză. Ce s-a întâmplat?

El a arătat spre casă.

— Jake e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, a spus el trăgându-şi pantalonii cu oarecare dificultate. Nu ştiu ce aveam în minte, cum să fac dragoste cu fata omului, chiar în curtea lui din faţă?

Jacy se simţea frustrată, dar şi uşurată. Se temuse că Ian o respingea, iar asta nu ar fi putut suporta.

— Te-ai schimbat, l-a tachinat ea. Dacă îmi amintesc eu bine, nu te deranja să faci dragoste în şura de paie a lui Jake.

— Eram un puşti pe vremea aia, a spus el iritat. S-a ridicat, a întins o mână şi a ridicat-o şi pe Jacy în picioare. Din greşeală sau intenţionat, ea s-a împiedicat şi i-a căzut la piept, iar zâmbetul lui a fulgerat-o în întuneric.

— Voiam să te întreb dacă ţi-a plăcut, dar modul în care te-ai comportat mi-a răspuns la toate întrebările.

Jacy era uimită să îşi dea seama că se putea topi în el, că i-ar fi răspuns şi *ar fi dorit* să îi răspundă şi dacă o punea jos şi o penetra pe loc.

Era tulburător să ştie că un bărbat avea atâta putere asupra ei, mai ales un bărbat care nu o iubea.

S-a uitat în ochii lui, sperând ca noaptea să camufleze roşeala intensă de pe faţa ei.

— Ian Yarbro, nu eşti un gentleman.

El şi-a făcut o palmă cupă pe sânul ei şi s-a aplecat să o sărute pe gură uşor. Oricât de uşor ar fi fost, era o promisiune

pentru alte ore lungi de seducţie, de abandon delicios şi total.

— Nu cred că ţi-ai dori un gentleman în pat, a răspuns el, în timp ce sfârcul ei îl înţepa dornic în palmă, cum nici eu nu mi-aş dori o lady.

Era foarte adevărat. Ei îi plăcea modul dominant în care făcea el dragoste cu ea, iar când erau intimi, ea era orice, numai o lady nu.

Ea i-a atins pantalonii în faţă, acolo unde a simţit ceva tare, puternic, care apăsa stofa aspră.

— Îmi eşti dator, l-a avertizat ea cu o voce toridă şi vreau să mă asigur că o să plăteşti.

Ian a gemut şi şi-a dat capul pe spate, abandonându-se degetelor ei avide.

— O, am să plătesc, a spus el, respirând sacadat, strângându-i mâna şi dând-o deoparte. Crede-mă.

Când au intrat în casă, mai ardea doar o lampă. Patul era făcut. Era clar că Jake se dusese la culcare.

Pentru Jacy, să îl lase pe Ian să plece şi să se ducă în propriul ei pat a fost unul

dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut în viaţa ei. Trupul ei încă fremăta şi îi pulsa în diferite puncte, plin de ecourile plăcerii nemiloase pe care i-o oferise Ian. Se simţea hipersensibilă, ca şi cum cea mai neînsemnată atingere ar fi fost prea mult pentru ea. Şi-a scos hainele şi s-a culcat dezbrăcată în pat şi şi-a închis ochii.

În clipa următoare era adormită.

A doua zi dimineaţa, la micul dejun, îi era greu să se uite la el. Ian i-a spus că Jake se dusese la izvoare, ca să mediteze. Ştiau amândoi care era adevărul: Jake voia să îi lase împreună, singuri.

Jacy s-a dus la filtrul de cafea, roşie de amintirea evenimentelor din noaptea trecută, şi şi-a turnat cafea cu o mână tremurândă. Când l-a simţit pe Ian în spatele ei, şi-a ţinut răsuflarea. El şi-a pus posesiv mâinile pe şoldurile ei şi a sărutat-o pe gât.

— Nu trebuie să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută, iubito, a spus el bând. A fost ceva vrăjit şi nu am

dorit niciodată o femeie cum te-am dorit pe tine.

Jacy s-a întors şi s-a uitat în ochii lui, căutând cu disperare în ei o minciună, un semn că o să o rănească iarăşi. S-a înroşit şi mai tare, dar întrebarea a spus-o pe un ton glumeţ:

— Şi când aveţi de gând să faceţi ceva în direcţia asta, domnule Yarbro?

El a zâmbit, amuzat de tulburarea ei, şi deşi avea în ochi o lumină lină, în aceiaşi ochi ea a putut citi şi un dram de pasiune.

— Cât mai curând posibil, a spus el. Am să iau legătura cu Collie, ca să aducă un judecător cu avionul. Când vei deveni soţia mea, o să o pun pe Alice să îl ia la ea pe Chris, să doarmă acolo şi o să îmi îndeplinesc obligaţiile contractuale. I-a atins vârful nasului cu degetul arătător. Prima dată o să avem nevoie de toată casă doar pentru noi, pentru că o să faci o grămadă de zgomot.

Jacy a zâmbit şi s-a lipit de el.

— S-ar putea să strigi şi tu de câteva ori, acolo, a prezis ea. Şi-a dat capul pe spate, iar Ian a sărutat-o. Niciunul din ei nu l-a

auzit pe Jake intrând în casă. Înainte ca ei să îşi dea seama, el era deja în bucătărie. Şi nici aşa nu şi-ar fi dat seama, dacă el nu ar fi tuşit tare.

Ian s-a uitat la prietenul lui şi s-a încruntat, iar când Jacy s-a întors să îşi vadă tatăl, a simţit dintr- odată un val de frică străbătând-o. Era ca o presimţire, pe care a respins-o imediat.

Jake zâmbea. Umbra vechiului hâtru a apărut pentru puţin timp pe faţa lui.

— Ei? Are vreunul din voi să îmi spună ceva?

Jacy şi-a lăsat ochii în jos; îi era frică să spună cu voce tare, chiar după asigurările lui Ian. Poate că nu a înţeles bine lucrurile, sau poate că se mai află în patul ei şi visează.

— Azi-noapte, i-am cerut lui Jacy să se căsătorească cu mine, a spus Ian. S-a uitat în ochii ei şi a luat-o de mijloc. Dacă spune nu, nu răspund de consecinţe.

— Nu am să spun nu, a şoptit ea.

Şi aşa au rămas lucrurile stabilite.

Jacy l-a dus pe Ian acasă cu maşina, iar când au oprit, de pe uşa deschisă din

spate s-a repezit Chris. Înainte să iasă, Ian i-a mângâiat uşor coapsă.

Un frison scurt a traversat-o şi, în ciuda efortului de a îşi ascunde reacţia, Ian a simţit-o. De fapt, fusese de parcă el se aflase în pielea ei şi ar fi împărţit cu ea fiecare respiraţie şi bătaie de inimă.

— Nu îţi face griji, turtureaua mea, a tachinat-o el, am să am grijă de tine cum se cuvine. Şi foarte curând.

Jacy tremura, bucuroasă că nu trebuie să iasă din maşină, pentru că nu era sigură că genunchii or să o ţină. A zâmbit în timp ce Chris se arunca în braţele tatălui lui.

— Nu uita, l-a abordat ea pe Chris cu o voce pe care o spera obişnuită, azi avem şcoală.

Chris a făcut o faţă dezamăgită, iar Ian i-a smotocit părul cu o tandreţe care a atins o coardă sensibilă în sufletul lui Jacy. Când şi-a ridicat privirea spre ea, Ian avea o privire de bărbat, plină de promisiuni delicioase.

— Am să îl aduc în oraş chiar eu, i-a spus el, Am ceva de vorbit cu Collie şi cu puţin noroc îl găsesc la *Câinele şi gâsca.*

Ea a mai înghiţit o dată şi a dat stupid din cap, neştiind ce să spună. Totul se întâmplase atât de rapid, încât nu putea să scape de teama că Ian o să îşi schimbe brusc atitudinea şi o să o trateze iar cu acea distanţă rece.

Ar fi fost prea îngrozitor, prea umilitor să îl piardă din nou pe Ian acum, după ce îi răspunsese cum îi răspunsese în noaptea trecută. Îi încălzise sângele, iar nevoia de el devenise o durere permanentă, o dorinţă pe care numai el o putea satisface.

În ziua aceea şi în cea următoare şi în cea de după aceasta, Jacy a predat lecţii. În tot acest timp, ea îl avea în minte pe Ian, se pregătea pentru cucerirea lui.

În duminica următoare, Collie a adus un magistrat. Nunta a fost foarte liniştită, s-a săvârşit în casa lui Ian, de faţă fiind Jake, Collie şi Alice cu Chris. Dar se înţelegea că va avea loc şi o petrecere în curând.

Comunitatea dorea să participe la eveniment într-o anumită măsură, iar a-i dezamăgi pe aceşti prieteni vechi şi credincioşi era de neconceput.

Festivitatea i-a părut lui Jacy interminabilă. Dar în fapt s-au rostit cuvintele ceremoniei, apoi toată lumea a mâncat din prăjiturile făcute de Alice Wigget şi a băut un punch şi un rând sau două de bere, după care Collie şi judecătorul erau gata de plecare.

— Dacă nu vă supără, merg şi eu cu voi, i-a spus Jake prietenului său, pilotul nebun al ţării tufişurilor. Lasă-mi doar o clipă, să sărut mireasa şi să dau mâna cu mirele.

Când Jake s-a uitat adânc cu ochii lui albaştri în ochii lui Jacy, a zâmbit de ce a văzut acolo.

— Să fii cuminte, i-a spus el. Nu mai era nevoie să îi spună că o iubeşte; între ei, această emoţie era aproape palpabilă. Să fii bună cu el, altfel, să mă trăsnească, o să scot toţi dracii din iad ca să îţi facă necazuri.

A început o ploaie uşoară, care a bătut în ferestre şi în acoperişul verandei. Poate că era doar un joc al luminii, dar Jacy a crezut că vede în ochii soţului ei o mare îngrijorare, atunci când şi-a luat rămas-bun de la Jake.

Următorii plecau doamna Wigget şi Chris. Chris era tot numai zâmbet; deja o întrebase pe Jacy dacă poate să îi spună mamă – nu şi la şcoală, bineînţeles. Ea l-a îmbrăţişat strâns şi l-a sărutat apăsat pe frunte şi i-a spus că dintotdeauna îşi dorise pe cineva exact ca el care să îi spună mamă. Ce bine că a apărut el!

— Hai, Chris, vino odată, l-a chemat Alice în stilul ei impulsiv, dar bun. Trebuie să o luăm înaintea ploii ăsteia, nu uita că ne aşteaptă mâțele alea. Acestea fiind zise, au plecat şi ei, iar în casă au rămas doar mirele şi mireasă.

Timp de un moment paralizant, Jacy s-a întrebat în ce a intrat oare. Nu îl iubea pe acest om, oricât de mult îi stârnea el simţurile, şi totuşi se măritase cu el. Şi acum îşi asumase şi obligaţii faţă de

Chris, un băieţel care de acum înainte se baza pe ea şi avea nevoie de ea.

Ian a venit în faţa ei, în umbra salonului drapat cu hârtie creponată şi i-a ridicat bărbia cu un deget.

— Nu am nicio îndoială, iubirea mea, asta e o noapte care te face să crezi în miracole.

I-a atins buzele, nu cu pasiune, ci cu o tandreţe devastatoare, iar Jacy a crezut, pentru că acel sărut era el însuşi un miracol.

— Iar acum, a spus el, când în sfârşit şi-au revenit, trebuie să mă ţin de o promisiune sau două. A ridicat-o cu uşurinţă şi a purtat-o spre scări, iar Jacy a crezut că aşteptarea o să o omoare. Sau te-ai răzgândit între timp?

Jacy i-a aruncat soţului ei un zâmbet seducător.

— Hai să spunem că e bine că suntem singuri, domnule Yarbro, pentru că în cam cinci minute o să fiu eu cea care face dragoste, iar tu cel care strigă.

El a zâmbit viclean.

— Vom trăi şi vom vedea, a spus el.

Ian a cărat-o pe toată lungimea holului, până la camera lui, unde ploaia bătea puternic în acoperiş, ca o muzică binevenită, iar Jacy era hotărâtă să îşi îndeplinească ameninţarea.

8

Îndată ce uşa de la camera lui Ian – acum camera *lor* – s-a închis în urma lor, toate neliniştile şi nesiguranţele lui Jacy s-au topit ca prin farmec, iar ea şi-a încrucişat mâinile în jurul cefei bărbatului ei şi a coborât cu picioarele pe covor. Ştia că îndoielile se vor întoarce atunci când le va veni vremea, dar în noaptea aceea, în noaptea aceea fermecată, ploioasă, timpul îi aparţinea numai ei şi lui Ian şi avea de gând să îl folosească în întregime.

S-a lipit de el, având revelaţia corpului lui puternic şi fiind conştientă că trupul ei moale lipit de al lui îl incită.

Lui Ian i-a scăpat un sunet, jumătate chicoteală, jumătate geamăt:

— Încetează cu joaca asta, porumbiţo, altfel jur că te posed aici, în mijlocul camerei.

Ea a râs, pentru că la ea se afla puterea. Măcar o dată.

Fără să scoată un cuvânt, ea i-a luat de pe umeri haina costumului şi a aruncat-o departe. Imediat a urmat cravata, apoi a început să desfacă nasturii de la cămaşă, dând la o parte pânza. Palmele ei simţeau trupul lui cald, aspru, cu păr negru, la fel de aspru ca pământul însuşi.

„Te iubesc”, a gândit Jacy. S-a oprit cu greu să o spună cu voce tare.

Încet, foarte încet, a scos cămaşa şi a aruncat-o. Chiar şi atunci, în mijlocul dorinţei sălbatice, se minună de puterea lui, de încrederea lui în propria masculinitate. Puţini bărbaţi îşi pot permite să lase unei femei iniţiativa în dragoste şi să se bucure de experienţă, în loc să se simtă ameninţaţi.

Ian şi-a închis ochii şi şi-a dat capul pe spate uşor, în timp ce Jacy făcea cu vârfurile degetelor cercuri ca apăsarea unui fulg în jurul sfârcurilor lui întărite.

— Doamne, Dumnezeule, a spus el cu respiraţia tăiată.

Jacy s-a aplecat şi a sărutat locurile pe care le atinsese cu o clipă înainte, iar Ian a inspirat întretăiat. Imediat după aceea, el şi-a întins mâinile bătătorite de muncă spre urechile ei, degetele lui mari jucându-se cu pielea delicată de la tâmplele ei şi a ridicat capul ca să i se uite adânc în ochi.

Expresia feţei lui era serioasă, aproape adoratoare, dar în felul în care Ian o privea pe Jacy se putea citi şi tulburare. Era ca şi cum nu şi-ar fi putut crede ochilor că o ţinea în braţe, că erau căsătoriţi şi pe cale să facă dragoste pentru prima dată ca soţ şi soţie – pur şi simplu că ea se afla acolo cu el.

Când el a început să îi vorbească, ea i-a pus un deget pe buze şi a clătinat din cap. Magia momentelor acelora era prea fragilă şi un singur cuvânt putea să o risipească.

S-a ridicat în vârful picioarelor ca să îşi lipească gura de a lui, iar el a sărutat-o, la început diafan, întrebător, apoi cu o

foame care s-a transmis până în cele mai îndepărtate cotloane ale ei. Instantaneu, Jacy era pierdută.

Parcă toate cusăturile de la rochia ei au dispărut dintr-odată, atât de repede a fost aruncat vesmântul în vidul din jurul lor şi de sub ei. Slipul, sutienul, toată lenjeria au dispărut cu aceeaşi repeziciune.

Jacy nu şi-a amintit cum l-a dezbrăcat pe Ian, dar el se afla în picioare, gol, magnific, lângă ea, iar ea nu se putea abţine să nu îl atingă.

El i-a suportat mângâierile, uneori tresărind, ca şi cum mâinile ei ar fi fost de foc, degetele flăcări. Apoi, cu un strigăt primitiv, el a ridicat-o în braţe şi a cărat-o spre pat.

Jacy îşi dorea bărbatul, era disperată să îl aibă şi s-a arcuit sub atingerile uşoare ale mâinii lui, scoţând un sunet slab, şuierat, din adâncul gâtlejului ei.

— Nu încă, a spus Ian aspru, aplecându-se să îi captureze sfârcul sinului cu buzele.

Jacy şi-a înfipt mâinile în părul lui şi a strigat:

— O, Ian, Dumnezeule, *te rog…*

El nu a schiţat nicio mişcare ca să mărească ritmul, ci a făcut o punte de sărutări între sânii ei, sărutând pe rând sfârcurile care îl aşteptau cu nesaţ. El se plimba nemilos cu vârful limbii în jur, înainte de a le permite buzelor să se aşeze şi să sugă.

Jacy se zvârcolea în pat ca o creatură sălbatică cuprinsă de nebunie.

— Ian, l-a rugat ea iar şi iar, incapabilă să rostească alt cuvânt decât numele lui, în cele din urmă, când ea credea că o să moară dacă nu o va satisface, el s-a aşezat deasupra ei, cu degetele împletite cu ale ei, presându-i mâinile pe saltea. Privirea lui trecea de orice barieră ar fi ridicat ea, până în cele mai întunecate colţuri ale sufletului ei.

— Mă doreşti? a întrebat el cu o şoaptă întretăiată.

Ea a dat din cap că da, cu ochii strălucindu-i de lacrimi de fericire.

— Spune-mi-o, a insistat, nu fără blândeţe. Jacy a înţeles că ei îi cerea permisiunea de a intra în trupul ei.

— Te… Te doresc, a zis ea.

Atunci Ian s-a plasat între picioarele ei, iar ea a fost învăluită în căldura care i-a pătruns în fiecare celulă, când a simţit mărimea şi puterea lui, pătrunzând printre coapsele ei.

Ea a icnit de plăcere şi şi-a ridicat şoldurile când el a găsit-o şi a pătruns puţin. Întreaga ei fiinţă, trupească şi sufletească, părea să pulseze de nevoia de a fi una cu el.

— Te rog, a spus ea iarăşi.

El a plonjat adânc, într-o singură mişcare puternică, sigură, ochii lui i-au capturat pe ai ei, iar Jacy a simţit cum îşi pierde raţiunea acolo, sub el. Era ca şi cum ar fi fost aruncată afară din ea însăşi, în toţi anii aceştia cât fusese departe de el. Acum erau din nou împreună, iar ea se întorcea la propriul trup, acasă, la mintea şi inima şi sufletul ei propriu.

Ea a suspinat, zvârcolindu-se şi împingându-se cu frenezie în el, iar Ian a înţeles. Şi-a strecurat mâinile sub fesele ei, a ridicat-o deasupra lui şi a avut loc explozia lor violentă, dar benignă;

trupurile lor se loveau unul de altul, tot mai puternic, până când într-o unduire finală, furioasă, amândoi au strigat în dulcea agonie a satisfacţiei lor.

Când s-a terminat, au adormit, ghemuiţi unul în altul, consumaţi de focul pe care îl stârniseră ei înşişi.

Mai târziu s-au trezit şi au făcut dragoste din nou, de data asta cu artă, cu o încetineală delicioasă. Au urmat alte sesiuni, unele pline de inventivitate, altele pline de graţie, ca şi cum sufletele lor ar fi valsat împreună.

A fost o noapte lungă.

În dimineaţa următoare, Jacy s-a trezit treptat, întinzându-se cu încântare, cu întregul trup pulsând de plăcerea atenţiei de care se bucurase din partea lui Ian, apoi deschizând, în sfârşit, ochii.

Bătăile s-au auzit deodată puternice – sau durau de mai mult timp? Jacy nu ştia. Lângă ea, Ian a înjurat şi s-a rostogolit din pat, ca să tragă pe el o pereche de blugi şi un tricou.

În zgomotul de la uşă era o urgenţă înfricoşătoare. Jacy s-a sculat şi ea din pat

şi şi-a luat pantalonii scurţi şi un tricou din geamantanul pe care îl adusese de la Corroboree Springs. S-a oprit doar o clipă în faţa oglinzii de lângă birou, şi-a aranjat părul ciufulit cu degetele şi s-a grăbit prin holul care ducea la bucătărie.

Bătăile au încetat, iar locul lor a fost luat de o tăcere prevestitoare de rele. Jacy a îngheţat în uşa bucătăriei, văzându-i în celălalt colţ pe Ian şi pe Collie, iar muşchii abdomenului i s-au contractat, parcă încercând să reziste inevitabilului.

Ian era sprijinit de masa barului, cu capul în jos, în timp ce Collie nu intrase bine pe uşă. Avea ochii înroşiţi şi cam prea strălucitori. Cei doi bărbaţi au devenit conştienţi de prezenţa ei în aceeaşi clipă, iar Collie a înghiţit în sec, evident prea marcat ca să vorbească, lan a venit spre ea cu o expresie serioasă.

Jacy a ştiut imediat ce s-a întâmplat: Jake se dusese. Dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru şocul devastator pe care îl resimţea.

— Nu, a şoptit ea. A ajuns la capătul băncii de lângă masa de lemn şi s-a

aşezat. A clătinat din cap. Era prea nedrept, nu putea fi adevărat. Nu.

Nu voia ca Ian să i-o spună, a decis ea cu vigoare. Dacă nu o spunea răspicat, poate că Jake mai era în viaţă.

Ian a venit şi s-a aşezat lângă ea; ea i-a simţit căldura şi puterea trupului. El şi-a pus ambele mâini pe umerii ei.

— Nu, a spus iar Jacy, cu voce înceată, sălbatică, rugătoare, întorcându-se ca să privească faţa aspră a bărbatului ei.

Ian ezita, ca şi cum şi-ar fi mobilizat forţele interne, apoi i-a spus cu o voce răguşită:

— Collie 1-a găsit cu puţină vreme în urmă căzut la izvoare.

O durere sufocantă a început să urce în Jacy. Acum era o realitate. Tatăl ei era mort. A suspinat şi s-a aplecat, punându-şi capul pe masă, mijlocul tremurându-i. Ian a luat-o în braţe şi a lipit-o de el; ea s-a prins de pânza cămăşii lui cu degetele şi s-a agăţat de el.

— Îmi pare rău, porumbiţo, a murmurat el, cu vocea tremurând de emoţiile pe

care voia să şi le controleze. Îmi pare atât de rău.

Ian a ţinut-o pe Jacy multă vreme, până ce a trecut primul val de durere. După o vreme, ea a tras aer pe nări şi şi-a şters lacrimile cu dosul palmei şi s-a îndreptat spre Collie, care stătea în partea cealaltă a camerei.

— L-ai lăsat acolo, lângă izvoare? l-a întrebat ea.

Collie a clătinat din cap.

— Nu, fato, a mormăit el. Jake era prietenu' meu, l-am cărat în casă şi l-am acoperit cu o pătură. Şi-a întors privirea spre Ian, rugătoare..

— Eu ce fac acum?

Ian a venit în spatele lui Jacy şi a luat-o pe aceasta de mijloc. Ea s-a lăsat pe spate, dependentă de calmul şi de puterea lui, permiţându-i să o susţină.

— Trebuie să chemăm un doctor care să elibereze un certificat de deces, a spus el cu calm. Apoi o să aibă ceva de spus şi popa, bineînţeles.

Jacy ştia să toate lucrurile astea erau necesare, dar îşi simţea genunchii slăbiţi,

pentru că aici se vorbea despre *tatăl ei,* nu o cunoştinţă oarecare sau o rudă îndepărtată, Ian şi-a întărit brusc strânsoarea, ca să nu o lase să se prăbuşească.

Ea a avut un frison la gândul că s-ar fi putut să facă faţă unei asemenea veşti cumplite de una singură.

— Trebuie să mă duc la Jake, a spus ea. Chiar acum.

Collie era împotrivă.

— Nu, don’şoară…

Ian s-a întors şi s-a uitat blând la ea.

— Poate că nu e o idee tocmai bună, a zis el. Avea ochii îndureraţi. Collie o să aducă un doctor. Lasă-mă pe mine să merg la Jake, te rog mult.

Ea a rămas cu fruntea pe umărul lui.

— Ştia, a spus ea înecându-se. Când şi-a luat rămas-bun după nuntă, atunci ştia. Şi-a ridicat capul ca să se uite din nou în ochii lui Ian. În vocea ei nu era nici umbră de acuzaţie. Şi tu ai ştiut. Am văzut pe faţa ta când te-ai uitat după el când a plecat.

Ian a suspinat şi şi-a ridicat o mână, cu care a mângâiat-o pe faţă, degetul mare urmărindu-i linia buzelor.

— Nu ştiam, a spus el cu voce uscată. Nu cu adevărat. Dar ceva am simţit, recunosc.

Din ochii lui Jacy au izbucnit lacrimi proaspete, iar ea a reuşit doar să încuviinţeze uşor din cap. Era de acord ca Ian să se ducă singur la Corroboree Springs.

— Am să aştept aici, a spus ea.

El a sărutat-o pe frunte.

— Nu o să lipsesc mult. Promit.

Collie zăbovea, căutând cu greutate nişte cuvinte potrivite. În cele din urmă, a luat mâna lui Jacy şi a bâiguit:

— Jake era un soi bun. O să ne lipsească la toţi.

Jacy şi-a lăsat mâna să atârne fără viaţă.

— Mulţumesc.

Ian s-a întors în dormitor, ca să-şi ia ciorapii şi cizmele, iar Collie s-a grăbit spre maşina lui închiriată. Jacy s-a întors la masa de lemn şi s-a aşezat, ameţită, pe bancă. În minte îi alergau scene cu Jake

din toate fazele vieţii lor împreună, imagini vii, care te loveau prin frumuseţea ior simplă.

Ian a venit în bucătărie şi şi-a luat pălăria lui de doi bani din cuierul de lângă uşă. A ezitat în pragul uşii, uitându-se peste umăr la Jacy.

— Nu o să se întâmple nimic cât lipsesc, aşa-i?

Ea a încuviinţat, deşi nu era prea sigură că aşa va fi. Jacy se simţea de parcă urma să explodeze în toate direcţiile; avea un neastâmpăr sălbatic şi în acelaşi timp era cuprinsă în inerţia stranie a şocului.

Când uşa s-a închis în urma lui Ian, din gâtul ei a izbucnit un strigăt de protest, dar şi l-a înghiţit şi a rămas ţeapănă pe bancă, cu mâinile în poală. Îi era mai greu să fie singură decât s-ar fi aşteptat.

După câteva clipe, Jacy a început să plângă din nou, îmbrăţăşându-se şi legănându-se uşor, în timp ce plângea. Ticăitul greu al ceasului vechi de pe poliţa căminului din bucătărie era un metronom care marca notele şi pauzele şi crescendo-ul durerii ei.

Când Ian s-a întors, Jacy stătea în acelaşi loc. Trecuse poate o oră, dar ei îi era teamă să se mişte în afara micului spaţiu pe care îl ocupa. Îi părea că lumea e atât de puţin previzibilă, un loc în care durerea te poate lovi fără de ştire.

Ian s-a aşezat pe bancă lângă ea fără un cuvânt şi a ridicat-o pe genunchii lui. Ea şi-a îngropat faţa la pieptul lui, tremurând, cu izvorul lacrimilor secat şi simţind mai multă durere decât ştia că poate duce.

Când au sosit Alice şi Chris, i-au găsit în poziţia aceea, cu Jacy agăţată de Ian, prea zdrobită ca să vorbească. Privirea îndurerată a bătrânei femei i-a arătat lui Jacy că vestea ajunsese şi la ea, cu iuţeala inconfundabilă din ţara tufişurilor.

Chris s-a apropiat de Jacy cu atitudinea directă pe care ţi-o dă inocenţa şi a atins-o uşor pe mână.

— Îmi plăcea de Jake, a spus el. Eram prieteni. Trebuia să îmi trimită o carte poştală din Queensland. Una cu un rechin pe ea.

Jacy a zâmbit, şi-a şters nasul şi a mângâiat părul mătăsos, blond, al băiatului. S-a gândit că putea fi copilul ei, iar legătura între ei s-a întărit printr-o altă îmbrăţişare dulce-amară.

Alice s-a apropiat în stilul ei abrupt, energic, purtând o sticlă de medicamente şi o lingură.

— Cred că ai nevoie de asta, doamnă Yarbro, a anunţat-o ea, umplând lingura şi oferindu-i-o. O să te ajute să dormi şi chiar de asta ai nevoie acum.

Jacy nu avea cum să protesteze, nici la somn nici la lipsa lui, dar a acceptat lichidul amar. Cuvintele „doamnă Yarbro” erau pentru ea un adevărat balsam; s-au întins peste spiritul ei ca o pătură favorită a unui copil.

Ian a dus-o înapoi la patul lor şi a întins-o în el, iar el a luat un scaun şi s-a aşezat pe el. Nu a vorbit, nici Jacy nu a vorbit; nu aveau nevoie de cuvinte. Amândoi îi duceau dorul lui Jake şi amândoi se luptau cu ideea că el se dusese pentru totdeauna.

Jacy nu şi-a mai dat seama decât că se prăbuşea în somn şi a simţit mâna aspră a

lui Ian strângând-o pe a ei. A visat că era iar copil şi că fugea spre Jake, care o ridica sus de tot în braţele lui puternice.

Ian nu s-a mişcat de la patul lui Jacy până când la uşă a venit Alice şi a spus că se întorsese Collie. Găsise un doctor la Willoughby, al doilea oraş ca apropiere, şi îl adusese ca să vadă trupul şi să semneze toate actele necesare. Amândoi erau în drum spre Corroboree Springs.

Ian a netezit păturile care o acopereau pe Jacy şi s-a aplecat să o sărute pe fruntea palidă. În hol s-a întâlnit cu Chris; băiatul venea din camera lui. În mâinile micuţe ţinea bărcuţa pe care i-o făcuse cadou Jake la ultimul Crăciun.

— Jake e în rai? a întrebat Chris cu ochii larg deschişi spre tatăl lui.

Ian a atins faţa copilului. Fusese prea ocupat să o ajute pe Jacy să treacă de şocul morţii tatălui ei şi cu alte amănunte şi nu avusese timp să vorbească despre lucrurile acestea cu Chris. De fapt, chiar şi propria durere şi-o ţinea în frâu şi avea să îi facă faţă mai târziu. Între timp

trebuia să îşi ţină propriile sentimente bine închise în el, în locul acela în care sunt stocate lucrurile care dor.

— Mda, a spus el cu vocea lui aspră. Jake e în rai.

Chris a dat din cap, aparent satisfăcut pentru moment, şi a plecat în camera lui, cu barca în braţe.

Alice stătea în bucătărie şi învârtea energic foaia pentru legendara ei plăcintă cu carne şi se uita la lan cu ochii uscaţi, umflaţi.

— Nu e drept, s-a plâns ea. Jake Tiernan era încă tânăr şi era un om bun.

Ian a oftat.

Alice s-a încruntat reprobativ. Dar, întrucât nu fusese în viaţa ei prea timidă, fie că aproba, fie că dezaproba, i-a luat în primire pe Ian.

— Ieşi iar, ai? Eu zic că doctorul şi Collie pot să se ocupe de rămăşiţele lui Jake fără ajutorul tău.

Ian a primit răzvrătirea menajerei sale cu o privire mirată. Al dracului să fie dacă stătea el să îi explice că voia să fie aproape de Jake pe ultimul lui drum de la

Corroboree Springs la Yolanda. Era tot ce mai putea face.

— Dacă o să pot, o să mă întorc la timp pentru ceai, a spus el. Şi a plecat.

Jake a fost înmormântat a doua zi, la marginea cimitirului din Yolanda, într-un loc de lângă gard. Chiar lângă el începeau tufişurile, care se pierdeau la orizont, sălbatice şi primitive şi uluitor de frumoase.

Locul fusese ales de Ian, pentru că Jake ar fi vrut sigur să aibă vedere la marea de tufişuri. Jacy era sigură de acest lucru. Niciodată lui Jake nu îi plăcuseră oraşele, nici măcar cele mici, ca Yolanda.

La serviciul funerar a participat întreaga populaţie şi, deşi Jake nu făcuse parte din congregaţie – „pe mine să nu mă băgaţi în nicio chestie” – locul era plin. Era acolo chiar şi familia Shifflet, aşezaţi pe scaunele cele mai apropiate de uşă. În faţă stătea Bram McCulley, care a vorbit despre Jake, ca şi Collie şi alţi câţiva oameni.

Jacy a participat la întreaga ceremonie cu ochii uscaţi şi cu spatele drept, până când Ian a plecat de lângă ea şi a rostit un scurt elogiu. Cuvintele lui au fost simple, nu neapărat poetice, dar Jacy le-a ascultat cu lacrimile rostogolindu-i-se pe faţă, pentru că în acele momente reuşise să zărească bogăţia sufletească a soţului ei.

Când totul a fost gata, sicriul lui Jake a fost cărat afară de Collie, Ian, Bram şi alţi trei bărbaţi şi lăsat cu grijă cu funiile în groapă. La New York sau la Sydney, lucrurile s-ar fi petrecut altfel, cu mai mult decor, dar aici acesta era compensat de peisajul tufişurilor. Aici, oamenii trăiau mult mai apropiaţi de natură, umăr la umăr cu realitatea şi nu încredinţau morţii străinilor, ci se ocupau personal de înhumare. Mai mult, la ei înmormântarea era urmată de un „priveghi”, un fel de a medita mai adânc la problema morţii, de a celebra viaţa tocmai terminată.

Ian, Jacy, Chris abia se întorseseră acasă de un sfert de oră, când orăşenii şi fermierii au început să sosească cu

caserole, coşuri şi tot felul de alte recipiente.

Prietenii lui Jake au umplut casa, verandă şi o bună parte a curţii. Au mâncat şi au jucat un joc în care se arunca o monedă, numit „doi-în-sus” şi şi-au povestit unii altora întâmplări cu Jake Tiernan. Jacy era mută de durere, dar s-a ţinut bine toată ziua, a circulat printre oaspeţi şi i-a primit pe noii veniţi. La urma urmei, Jake exact asta şi-ar fi dorit. Şi ar fi fost foarte fericit să ştie cât de multă lume se adunase ca să îi ureze drum bun.

Dar terminarea zilei a fost pentru ea o uşurare. Vizitatorii au rostit condoleanţe, şi-au luat coşurile şi farfuriile şi au plecat.

— Nu ar trebui să te aşezi sau să te odihneşti cumva? a întrebat Ian atunci când au rămas ei singuri în dormitorul uriaş. Se schimbă în hainele de lucru, pentru că treburile trebuiau făcute, indiferent de ce se întâmpla peste zi. Jacy, în picioare la fereastră, privea pământurile şi s-a uitat la el peste umăr.

— Nu sunt atât de fragilă pe cât crezi, a spus ea cu un zâmbet slab. O să îmi

lipsească Jake în fiecare; clipă a vieţii mele, dar am să rezist.

El a traversat camera şi a ajuns în spatele ei şi şi-a încolăcit braţele în jurul mijlocului ei.

— Vreau doar să îţi aminteşti că nu e nevoie să treci prin toate astea singură. Şi s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât, după care s-a întors şi a ieşit, închizând uşa încet după el.

Jacy a mai zăbovit la fereastră câteva clipe, cu ochii închişi, gândindu-se la Jake. Tatăl ei obţinuse până la urmă ceea ce îşi dorise, pentru că îşi văzuse fata măritată cu bărbatul pe care el îl alesese pentru ea. De asemenea, ei doi, tatăl şi fiica, apucaseră să mai petreacă un timp împreună, înainte de venirea sfârşitului. Poate, se gândea ea, poate că Jake Tiernan murise fericit.

Şi-a desfăcut nasturii mari, îmbrăcaţi cu stofă, ai rochiei ei de lână, bleumarin, singura pe care o considerase potrivită să o aducă din State. A ieşit din rochie şi a agăţat-o cu grijă în dulapul antic care conţinea hainele lui Ian şi câteva ale ei.

După ce a pus pe ea perechea ei favorită de blugi, mult mai confortabili, o bluză de bumbac deschisă la gât şi papuci, a ieşit din cameră. Alice făcea curăţenie după petrecerea de adio a lui Jake, iar Jacy a ajutat-o, deşi privirea îi era tot timpul aţintită spre fereastră, ca să vadă când se întunecă.

— Nu trebuie să faci asta, doamnă Yarbro, i-a spus Alice, care şi-a pus mâna pe a ei şi a strâns-o cu simpatie. În ochii ei a licărit o privire vicleană. Dacă insişti să faci toate treburile în casă, eu o să rămân fără slujbă, ce zici?

Jacy a pus şi ea mâna pe mâna menajerei.

— Prostii! Dacă Ian nu îţi mai plăteşte salariul, o să ţi-l plătesc eu. Cuvintele acestea i-au amintit că, dacă voia să stea permanent în Australia, avea nişte lucruri de făcut. În primul rând, trebuia să transfere contul de la New York. Apoi să îşi aducă hainele, cărţile şi lucrurile personale. Şi mai era şi casa din Connecticut, care trebuia să fie vândută…

Erau foarte multe lucruri de aranjat. Iar singurul lucru pe care putea să îl facă la ora asta era să stea picior peste picior şi să îşi numere respiraţiile şi bătăile inimii.

Se aflau în vasta sufragerie a casei, iar doamna Wigget a împins-o pe Jacy într-un scaun mare, capitonat, din faţa căminului.

— La loc aicea. Eşti albă ca laptele şi nu te mai las să mişti un deget până nu bei nişte ceai bun şi tare.

Era plăcut să se ocupe cineva de ea şi Jacy nu a putut rezista ispitei.

— Numai dacă bei şi tu cu mine.

Alice a zâmbit şi a dat din cap că da. Câteva minute mai târziu, s-a întors cu o tavă. Pe ea se aflau ceşti de porţelan şi un ceainic, fragile şi translucide, un lux neobişnuit aici, între tufişurile australiene. Menajera a pus toate aceste ustensile legate de ceai pe o masă butucănoasă de lemn şi a tras un scaun ca să stea faţă în faţă cu Jacy.

— Da, asta ie trebuia aicea, o femeie, i-a şoptit Alice confidenţial; respiraţia îi mirosea a tutun şi poate şi a o duşcă, două de gin. A turnat ceaiul în delicatele ceşti.

Vreau să spun, Ian şi Chris. Da, e curat, am eu grijă şi au şi mâncare bună şi haine de îmbrăcat – şi şi-a îndreptat privirea spre pianul care stătea într-un colţ al uriaşei camere, Ian e un om bun şi îl iubeşte la nebunie pe băiat. Dar nu e muzică, nici flori, nici lucruri frumoase. A fost tot timpul o casă de bărbaţi şi nu mi-e frică să spun că asta mă cam îngrijorează. Un copil are nevoie de influenţa unei femei, la fel de mult cu aia a unui bărbat.

— Sunt de acord, a spus Jacy, stând rezemată de spătarul scaunului şi uitându-se gânditoare la menajeră. Dar eu cred că ai avut foarte bine grijă de Chris. Ian e un tată foarte bun, dar e plecat mai tot timpul de acasă, bănuiesc, cu oile şi cu caii ăştia sălbatici la care ţine atât de mult.

În ochii lui Alice au apărut lacrimi, dar s-a forţat să arate demnă.

— Îmi pare rău, a spus ea. Azi nu sunt bună de nimic. Nu e drept, Jake a plecat mult prea devreme dintre noi.

Jacy s-a uitat din nou la fereastră şi a văzut că venise întunericul. A năpădit-o un

sentiment copleşitor de durere, care semăna foarte mult cu dorul de casă pe care îl simţise într-o vară, când mama şi Michael o trimiseseră într-o tabără, în locul obişnuitei călătorii în Australia, la Jake.

— Nu, a şoptit ea, nu e drept. Va trebui să îi scrie mamei în curând, să îi spună despre căsătoria cu Ian şi să o informeze despre moartea lui Jake.

Oricât de îndurerată ar fi fost de moartea soţului tinereţii ei, Regina ar fi ascuns durerea – nu ar fi „cadrat" dar reacţia ei la vestea că se căsătorise putea fi foarte violentă. Regina era în stare să zboare până aici şi să încerce să o convingă pe Jacy că făcuse o greşeală.

Şi-a închis ochii şi a încercat să îşi imagineze ce argumente ar fi putut folosi Regina. În primul rând putea pune pe tapet propria poveste cu o căsătorie nereuşită în Australia – probabil într-o izbucnire pasională – şi descoperirea faptului că viaţa în ţara tufişurilor e foarte dificilă. Asta una la mână. Apoi ar fi talentul de netăgăduit al lui Jacy de a da

bir cu fugiţii de câte ori apăreau dificultăţi.

Probabil că Alice a fost izbită de ceva ce văzuse pe faţa lui Jacy, pentru că i-a luat ceaşca din mână:

— Biata de tine, eşti dărâmată. Du-te sus şi fă o baie bună, fierbinte, şi urcă-te în pat. Când ai terminat, îţi aduc ceaiul acolo.

♣ ♣ ♣

La grajduri, Ian se mişca de la o boxă la alta, hrănind toţi caii pe rând, umplând cu mâna vasele lor de apă. Făcuse aceste treburi simple de atâtea ori, încât acum se mişca automat, lăsându-şi mintea să se plimbe în libertate.

În aceste minute aflate la dispoziţia lui, Ian îi plângea pe Jake, cu faţa plină de lacrimi pe care nu se obosea să le mai şteargă. În minte îi veneau amintirile, una câte una…

După ce Jacy se întorsese furioasă în America, cu zece ani în urmă, şi îi lăsase pe Ian în urmă, cu inima zdrobită, Jake jucase cu el nesfârşite partide de cărţi şi îi spusese mereu că totul o să fie bine. Jake

fusese tot timpul lângă el când îi murise tatăl, subit, lăsându-i enorme responsabilităţi şi o grămadă de datorii. Jake stătuse alături de el şi când devenise tatăl de nouăsprezece ani al unui copil şi îi luase apărarea în faţa bârfitorilor şi venise primul să vadă pruncul, când Ian îl adusese pentru prima dată de la Adelaide.

Ian a zâmbit, amintindu-şi ziua aceea. Nici el şi nici Jake nu ştiau nimic despre copii, dar noroc că acolo se afla şi Alice Wigget. Dumnezeu să îi dea sănătate, fără ea nu ar fi fost în stare nici să schimbe scutecele, nici să prepare laptele. Fusese luat de multe ori peste picior de către băieţii de la *„Câinele şi gâsca”,* pentru că făcea munci de muiere, asta până pusese piciorul în prag Jake. Acesta a spus că nu e nevoie să fii bărbat ca să faci un copii

— Orice puştan care ajungea la vârsta pubertăţii e în stare de asta –, dar e sigur că trebuie să fii un om al dracului ca să creşti un copil.

Terminând cu caii, Ian a urcat în fânar ca să dea jos paiele pentru a doua zi, mişcând repede şi ritmic din furcă. În

timp ce muncea, îşi amintea de evenimentele recente – cum ar fi fost ziua precedentă, când l-a găsit pe Jake întins pe sofaua din camera de zi, unde îl lăsase Collie, acoperit cu o pătură.

Când a ridicat colţul păturii ca să îl privească, Jake arăta foarte liniştit, Ian adusese un scaun de la bucătărie şi a stat o oră încheiată lingă vechiul lui prieten, ţinând mâna lipsită de viaţă a lui Jake într-a lui.

Ian nu a plâns atunci; era prea marcat. Iar mai târziu se abţinuse, pentru că Jacy avea nevoie de el.

— Tată?

Chris. Ian a tras aer adânc în piept şi şi-a şters repede faţa cu mâneca.

— Aici, sus, a spus el, cu o voce gâtuită. Stai unde eşti, vin eu acolo imediat.

A rezemat furca de peretele fânarului şi a coborât scară înaltă şi l-a găsit pe fiul lui aşteptându-i la baza scării. Chris era în pijamaua lui favorită, una care avea imprimate desene cu Yosemite Sam, tenişi şi avea pelerina pe care probabil Alice insistase să o ia.

Chris s-a încruntat când l-a văzut pe tatăl lui.

— Ai plâns, a spus el. Era un fenomen al naturii pe care Chris nu îl văzuse vreodată. Probabil că nici nu îşi închipuise că tatăl lui poate să plângă.

Ce să-i faci, s-a gândit Ian, e timpul ca băiatul să ştie că uneori şi un bărbat trebuie să îşi dea drumul emoţiilor, l-a răsfirat părul şi i-a zâmbit trist.

— Da, O să îmi lipsească mult Jake.

S-au aşezat amândoi pe un cufăr vechi de lemn, plin cu cuie, bride şi alte asemenea lucruri.

Deşi durerea lui era evidentă, în ochii lui Chris se mai găsea şi o luminiţă, o speranţă secretă pe care Ian nu o mai observase. Asta i-a înmuiat inima, dar l-a făcut în acelaşi timp şi să îi fie frică pentru fiul lui.

— Sunt bucuros că domnişoara Tiernan e cu noi acum, a spus băiatul. Şi-a coborât vocea până la şoaptă, ca şi cum ar fi avut de împărtăşit o veste foarte importantă. Mi-a spus că pot să îi spun mamă. A făcut o pauză, evident gândindu-se la

implicaţiile faptului. Crezi că o să fie tristă mult timp?

Ian a zâmbit şi şi-a pus mâna pe umărul mic al lui Chris.

— O să fie tristă o vreme – toţi o să fim. Pentru moment, parcă l-a simţit pe Jake pe undeva pe aproape, încurajându-l, cum făcuse mereu. După ce o să treacă un timp, o să ne putem gândi la Jake fără să ne mai doară.

Chris a raţionat din nou.

— Dacă domnişoara… mama e acum nevasta ta, asta înseamnă că o să aveţi copii împreună?

Ideea l-a încălzit pe Ian pe dinăuntru. „Aveai atâta dreptate, Jake”, s-a gândit el. Viaţa merge înainte.

— Sper să avem.

Băiatul s-a apropiat mai mult de lan, lunecând pe ladă cu scule.

— Dar tot o să mă iubeşti, nu?

Cu un braţ, Ian l-a apăsat pe băiat un moment de el.

— Tu o să fii întotdeauna partenerul meu, a spus el. Păi, de fapt, mă bazam pe tine ca să ai ceva grijă de puştime şi să îi

înveţi cum se aruncă bumerangul şi cum se găsesc pietre colorate.

L-a simţit pe Chris relaxându-se lângă el şi şi-a închis pentru moment ochii, savurând această senzaţie de dragoste adâncă, puternică, ce îl învăluia.

— Poţi să te bazezi pe mine, tată, a spus Chris solemn.

Ian a crezut o clipă că o să plângă iar. De data asta, totuşi, ar fi fost de bucuria care se instalase atât de adânc şi înlocuise durerea. Ce minune mai e şi viaţa asta, atât de plină de lucruri complexe şi complicate.

— Asta e foarte bine, a spus el când s-a crezut în stare să vorbească.

Munca era terminată, dar au mai stat acolo o vreme, într-o linişte camaraderească. După o vreme a venit afară Alice să îi cheme înăuntru, pentru că afară se răcorise. Înainte să intre în casă, Ian s-a oprit ca să se uite la cerul plin de stele care sclipeau.

A simţit că rădăcinile lui se înfig mai adânc în pământ şi a ridicat o mulţumire tăcută spre ceruri, pentru ceea ce avea.

Cu toate necazurile astea, a reflectat Ian, era un om bogat.

Alice îi preparase ceva uşor de mâncat – Chris mâncase deja –, iar de Jacy, nici urmă. S-a dus să îl culce pe băiat, iar apoi a luat-o spre camera pe care o împărţea cu soţia lui.

Jacy stătea în pat, scăldată în lumina lunii, cu părul blond încă ud de la baia pe care o făcuse, Ian a simţit o strângere de inimă când a văzut-o. Ar fi luat bucuros asupra lui durerea pierderii, dacă acest lucru ar fi fost posibil.

— Bună, a spus ea.

A văzut-o zâmbind uşor şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că nu o iubea pe femeia asta. Nebunia aceea rămăsese undeva în urmă, în tinereţea lui; niciodată nu o să mai fie vulnerabil la neliniştile pe care le putea aduce ea. Niciodată.

Nu s-a apropiat de pat. Jacy era fragilă acum, iar el nu ştia dacă să o atingă sau să stea deoparte. O să aştepte şi o să îi lase ei decizia.

— Te simţi bine? a întrebat-o.

— Am să supravieţuiesc, a murmurat ea. În noaptea trecută, se lipise de Ian, încercase să se piardă în el. Făcuseră dragoste cu o tandreţe feroce.

Ian a înghiţit, simţindu-se ca un şcolar aflat la prima iubire.

— Alice a făcut ceai, a spus el. Ar putea să se răcească.

Jacy şi-a muşcat buza de jos, iar el ar fi vrut să vadă expresia ochilor ei, dar lumina difuză a lunii îi masca.

— Ian, a început ea cu vocea încă slabă, vrei să mă întrebi dacă vreau sau nu să dormi în patul nostru?

Chiar asta se întreba, fără să îşi dea seama conştient de acest lucru, Ian a simţit cum căldura i se urcă în obraji şi s-a bucurat de întunericul relativ.

— Da. Spre neplăcerea lui, cuvântul a ieşit cam butucănos, cam răguşit.

Jacy s-a ridicat în genunchi, a păşit jos din pat şi s-a apropiat de el. Şi-a pus mâinile pe pheptul lui şi palmele i-au simţit căldura prin cămaşă.

— Te vreau lângă mine, a spus ea.

Era o simplă discuţie între un bărbat şi nevasta lui. Ian s-a întrebat de ce se simţea de parcă era legat cu un lasou de cazanul unui tren în goană. Nu putea vorbi, aşa că s-a aplecat şi a sărutat-o uşor, în treacăt.

Când s-a întors de la cină, după ce mai întâi făcuse un duş rapid, Jacy îl aştepta. S-a uitat cum îşi dă jos cămaşa de noapte şi o aruncă pe un spătar de scaun, se apropie de pat şi dă la o parte pătura.

— Ai fost deosebit de bun cu mine, Ian Yarbro, a spus ea. Şi îţi sunt foarte recunoscătoare.

Ian nu era prea sigur că de recunoştinţa ei avea nevoie, dar nu s-a oprit să se întrebe mai mult. Avea nevoie de Jacy mai mult ca oricând, avea nevoie de refugiul din braţele ei şi de adâncurile calde ale feminităţii ei.

El s-a strecurat în pat lângă soţia lui şi a tras-o spre el, mai întâi sărutând-o blând, apoi cu o foame crescândă.

— Şi cât de recunoscătoare eşti? a întrebat el cu răsuflarea tăiată, când, în sfârşit, s-au dezlipit din sărut.

— Atenţie, domnule Yarbro, a răspuns ea. Sunt pe cale să îţi arăt.

9

Lucrurile rele vin întotdeauna câte trei.

Ian nu se putea opri să se gândească la lucrul ăsta. Era o superstiţie care nu îi ieşea din cap, în timp ce călărea spre Corroboree Springs, în dimineaţa de după înmormântarea lui Jake. Mai întâi fusese furtuna aia, care îl costase câţiva miei şi câteva oi. Şi nici nu îşi mai găsise calul pe care îl călărea în ziua aia, pe lângă că aproape îşi pierduse viaţa. Apoi, exact după asta, cel mai bun prieten al lui se aşezase sub un copac şi îşi dăduse sufletul.

Ian şi-a scos pălăria şi s-a scărpinat la ceafă cu aceeaşi mână, atent să ocolească locul pe care îl cususe Jake. S-a mişcat incomodat în şa, parcă fiindu-i şi frică să se gândească la cea de-a treia nenorocire.

Poate că o fi căsătoria asta cu Jacy, se gândea el, în timp ce oile se repezeau spre apă.

Calul cel nou, neînvăţat şi nărăvaş, dansa nervos în frâu, speriat de oile care îi treceau printre picioare, Ian şi câinii s-au odihnit puţin; oile prinseseră mirosul apei şi setea le mâna pe restul drumului.

Ian s-a uitat spre casă, peste umăr. Ştia că Jacy o acolo, aranjând lucrurile lui Jake, hotărând pe care să le păstreze şi pe care să te dea. Era o muncă singuratică şi dureroasă prin natura ei, dar ea îi refuzase ajutorul.

El a înţeles-o. Ritualul trebuia îndeplinit de Jacy, ea trebuia să decidă ce se păstra şi ce se dădea altora. Totuşi, Ian avea o strângere de inimă, pentru ca ea nu îl lăsa să pătrundă în cercul durerii ei.

El s-a dat jos din şa şi a lăsat liber frâul calului. La început, Jacy îi permisese să o consoleze – se bazase pe el, se agăţase de el, îi plânsese în braţe. Amândoi se refugiaseră în această relaţie, pe care o făceau atât de bine: dragostea lor explozivă de fiecare noapte.

Dar dimineaţă, când Jacy a anunţat că are intenţia să facă ordine la Corroboree, în glas avea o oarecare răceală, iar ochii ei îi evitaseră pe cei ai lui Ian. Ea a spus că problema lucrurilor lui Jake era a ei şi numai a ei, iar când el a mers până acolo încât să sugereze că ea ar putea să aibă nevoie de ajutor, ea l-a fulgerat cu privirea.

Acum stătea pe iarbă, cu pălăria în mână, privind lung la casa în care jucase atâtea jocuri de cărţi, pe care le pierduse pe mai toate. Locul care era pentru el un al doilea cămin, în care trăise şi Jake care pentru el fusese al doilea tată. Acolo se ducea să îşi anunţe succesele şi tot acolo se dusese de vreo două ori să plângă. Cu toate astea se putea împăca. Dar nu şi cu faptul că Jacy nu îl voia.

Jacy a început cu sortarea lucrurilor din bucătărie, pentru că încă nu era pregătită să facă faţă trecerii prin cărţile lui Jake, prin hârtii sau prin lucrurile lui personale. Scrisoarea de care se lovise cu câteva zile

în urmă, cea destinată unei femei din Queensland, i-a ajuns imediat în mâini.

S-a aşezat pe un scaun de la masă, uitându-se atentă la cuvinte – atâtea cuvinte parcurgând rândurile. Trebuia să afle cine era femeia şi să o anunţe despre moartea lui Jake, dar, cu toate astea, se simţea cumva o intrusă. Scrisorile sunt ceva personal, mai ales cele de dragoste.

Jacy a tras aer adânc în piept şi a parcurs apoi paginile care începeau cu *„Dragă Margaret…”*

Inima lui Jacy a fost inundată de resentimente. Aşa deci, dragă Margaret. Între vizitele el în Australia, tatăl ei nu trimitea nici măcar felicitări de ziua ei sau de Crăciun, nici măcar un rând. Dar îi scrisese unei femei pagini întregi.

— Potoleşte-te, Jacy, a spus ea cu voce tare. În ciuda greşelilor, Jake fusese un tată bun cât timp stătuse cu el, chiar dacă neglijase corespondenţa şi în mod sigur avea dreptul la o viaţă a lui.

A împăturit restul scrisorii fără să o citească, fiind deja absorbită de mesajul principal al ei. Jake era îndrăgostit de

Margaret, oricine o fi fost aceasta. Plănuise să meargă la ea în Queensland. Ce nevoie avea să ştie mai mult?

Resemnată, Jacy a părăsit bucătăria şi a intrat în salon. Masa de lucru a lui Jake era la perete, acoperită cu praf, deşi restul camerei era curat. Primul lucru pe care trebuia să îl facă, dacă voia să îşi afle pacea, era să găsească adresa lui Margaret şi să îi scrie.

În timp ce căuta în sertar o agendă sau măcar un plic care să conţină o adresă, a dat peste un teanc de scrisori legate cu sfoară ordinară. A cuprins-o o senzaţie curioasă de alarmă şi de fericire, când şi-a dat seama că scrisorile îi erau adresate ei. Fiecare avea pe ea un timbru îngrijit lipit, dar fără ştampila poştei. Jake chiar *îi scrisese*, dar, atunci, de ce nu pusese scrisorile la poştă?

Şi-a ţinut un moment la inimă pachetul, apoi l-a strecurat cu grijă în geanta ei. Va citi scrisorile lui Jake într-un loc ferit, când va avea timpul să se pregătească pentru emoţiile lecturii.

Auzise oile lui Ian trecând pe lângă casă, desigur, şi când se dusese la fereastră să caute în continuare în sertar urmele misterioasei Margaret îşi văzuse şi soţul.

Ian stătea în picioare în apropierea izvoarelor, exact – poate din întâmplare, poate înadins – în locul în care făcuseră dragoste. În mâini avea semnul lui inconfundabil, pălăria de două parale şi se uita spre casă cu o expresie pe care Jacy nu o putea vedea.

Nu ştia dacă o poate vedea sau nu, iar în cele din urmă a hotărât că nici nu contează. Voia ca Ian să o ajute la lucrurile lui Jake; putea chiar să admită, cel puţin în sinea ei, că *avea nevoie* de el. Totuşi, dintr-un motiv neştiut, nu putea să îl lase înăuntrul zidului de durere şi de regrete care o înconjura.

Jacy şi-a muşcat buza inferioară, luptând cu tentaţia de a se duce pe verandă, să îl strige pe Ian şi în cele din urmă a găsit tăria de a se întoarce la treabă. Putea să îi permită lui Ian intrarea în trupul ei, chiar era fericită de energia cu care făcea lucrul acesta, dar sufletul ei, cea mai

personală şi mai vitală parte a ei, rămânea închis. Şi pentru el, şi pentru restul lumii.

A trecut în revistă hârtii, chitanţe, tăieturi din ziare şi, în sfârşit, un plic gol cu o adresă în colţul din stânga sus. Numele femeii era Margaret Wynne şi locuia într-un orăşel de pe coasta nordică a Queenslandului.

Jacy a pus plicul pe birou, netezind încet cu mâna hârtia fină, ca şi cum ar fi putut să definească pe cineva atingându-i lucrurile, ca un mediu parapsihologic. Şi s-a întrebat, deşi îşi dădea seama de stupizenia întrebării, ce avea această Margaret Wynne de oferit şi Regina nu?

„Nu e corect să pun o asemenea întrebare”, şi-a spus ea. Jacy nu ştia prea multe despre despărţirea părinţilor ei, trecuseră atâţia ani, dar un lucru era foarte clar. Divorţul fusese mai ales ideea Reginei. Îl părăsise furioasă pe Jake, luând-o cu ea pe fetiţă, dar Jacy nu reuşise niciodată să afle de la mama sau de la tatăl ei de ce se întâmplase lucrul acesta.

Ca mai toată lumea, Jacy şi-a închipuit că din cauză că mama bogată şi văduvă a Reginei o crescuse pe aceasta în puf. Singura dată când se revoltase pe Regina, fusese când se măritase cu „australianul acela”, cum îi spunea bunica lui Jake. Regina tocmai terminase colegiul şi venise în Australia într-un ocol al lumii. Făcuse călătoria la Yolanda din cauza fostei ei colege de cameră, o studentă venită în schimb de experienţă, care locuia chiar acolo. În timpul vizitei, Regina îl întâlnise pe Jake Tiernan şi se îndrăgostise de el până peste cap.

— Ce s-a întâmplat? s-a întrebat Jacy cu voce tare. Nu putea să nu se gândească la ciudăţenia acestei întâlniri şi căsătorii, exact la fel cu a ei. Dumnezeu îi era martor că tot ce simţea pentru Ian era puternic, fie că era dragoste adevărată, fie că nu. Iar ea voia că legătura lor să dureze – Doamne, se rugă ea, fă să ţină.

Şi-a strâns ochii cu putere. Când Paul se îmbolnăvise, ea se rugase cu fervoare, dar Dumnezeu nu o ascultase. Dacă El nu voia să salveze pe cineva ca urmare a unei

rugăciuni, de ce ar fi catadixist El să pună umărul la legătura ei cu Ian?

La moartea iui Paul, Jacy pierduse mai mult decât un prieten. Îşi pierduse credinţa.

Scuturându-se de gândurile negre, Jacy a trecut iar la treabă. A auzit din nou oile trecând pe lângă casă, behăind, a auzit lătrăturile câinilor, dar nu s-a mai dus la fereastră. Numai vederea lui Ian şi ar fi înmuiat-o, iar ea nu îşi permitea una ca asta.

Pe la ora unu, Jacy terminase de împachetat în cutiile pe care i le dăduse Alice hainele lui Jake, golise patul şi strânsese cearşafurile şi păturile, curăţase sertarele biroului şi cabinetul medical. Nu plângea privind lucrurile, dar îşi simţea ochii umezi şi înţepând-o, iar pielea de pe faţă îi ardea.

A pus cutiile ordonat, unele peste altele şi s-a dus să aducă vechiul camion al lui Jake. Conducând camioneta spre casa lui Ian, Jacy se simţea goală pe dinăuntru – nu putea încă să se gândească la această ca la casa ei, dar poate că în timp va

reuşi. Luni dimineaţa, a anunţat că reîncepe şcoala. Şi-a propus să meargă pe la familiile tuturor elevilor ei ca să anunţe personal reînceperea cursurilor. Familia Shifflet era în cap de listă.

Gândul la slujba ei a ajutat-o să nu se mai gândească la Jake, să îşi pună deoparte toate regretele şi îndoielile, măcar pentru un timp.

Nu se aşteptase să îl întâlnească pe Ian înainte de cină, dar când a ajuns acasă, curtea din spate era plină de oi şi de mieii lor lânoşi, iar Ian îşi ducea calul la grajd. Mereu la datorie, câinii păzeau turma, cu urechile ciulite la ordine.

Jacy a ezitat, prinsă între dorinţa de a îl evita pe Ian şi nevoia de a fi lângă el. În cele din urmă, a tras aer adânc în piept şi a început să meargă printre oi. Ian era în uşa fânarului, mormăindu-i ceva calului năbădăios, în timp ce îi scotea catarama curelei şi îi dădea jos şaua.

— E unul din caii tăi sălbatici? a întrebat Jacy, crezând că e mai prudent aşa.

El s-a uitat la ea; borul pălăriei îi ascundea expresia feţei.

— Da, a răspuns. Unii dintre băieţi îi prind printre tufişuri, eu îi cumpăr şi îi învăţ să lucreze cu oile şi vitele.

Jacy şi-a muşcat iar buza de jos, pierdută. Voia să fie aproape de Ian, dar îi era teamă, atât de teamă. Nimeni în lumea asta nu avea atâta putere să îi facă rău câtă avea Ian, iar să devenă vulnerabilă faţă de el era ca şi cum s-ar fi dus singură la tăiere.

Ian a tras şaua de pe cal şi a pus-o pe peretele din grajd, cu tot cu pătura de sub ea. Tocmai dădea jos şi căpăstrul și a vorbit din nou:

— Ai reuşit să faci ceva la Jake?

Jacy a venit puţin mai aproape, nu prea mult, şi s-a aşezat pe marginea unui balot de paie. Ce ciudat, s-a gândit ea, cât de bine se înţeleg în pat şi cât de frică îi e de el la lumina zilei. Dar să îţi expui trupul este altceva decât să îţi deschizi sufletul.

— Nu avea mare lucru, a spus ea, frângându-şi degetele. E trist că spaţiul pe care îl ocupăm piere atât de repede.

Ian a păstrat distanţa, probabil simţind ciudata ei fragilitate. Şi-a dat pălăria pe

ceafă şi s-a rezemat de un stâlp, cu braţele încrucişate la piept. A privit-o mult timp serios, iar când a vorbit, vocea îi era răguşită.

— Jake a fost un om bun. A lăsat în urmă multe amintiri.

Jacy a simţit că gâtul i se usucă şi lacrimi îi apăr în ochii deja răvăşiţi.

— Cum ar fi ce? Câţiva acri de pământ, scrisori, hârtii…

Ian a traversat spaţiul dintre ei şt s-a proptit în faţa lui Jacy, prinzindu-i bărbia şi forţând-o să se uite la el.

— Cum ai fi tu, a spus el. A arătat spre locul în care era casa. Cum ar fi băieţelul acela care îşi va aminti toată viaţa de omul care l-a învăţat să prindă broaşte şi apoi să le dea drumul. O grămadă de oameni, care sunt mândri să spună că le-a fost prieten. Asta a lăsat Jake în urmă.

Jacy s-a aplecat în faţă, cu bărbia încă în strânsoarea mâinii lui Ian şi a început să suspine.

— Credeam că am reuşit să trec peste asta! a spus ea între hohotele sfâşietoare, Ian a început să îi frecţioneze spatele cu

amândouă mâinile, mai întâi cu precauţie, apoi cu ceva ce aducea a uşurare.

— Porumbiţo, furtuna are nevoie să se adune, înainte să se dezlănţuie. Tot ce putem face e să o lăsăm să treacă peste noi.

Ea şi-a ridicat capul, după câteva minute de durere pură, nealterată şi i-a studiat faţa febrilă, cu ochii acoperiţi de pleoape grele.

— De ce te-ai căsătorit cu mine, Ian? Ca să te asiguri că nu pun un gard, ca să fii sigur că o să îţi poţi duce oile la apă?

Pentru o fracţiune de secundă, el a tresărit, dar a fost destul ca Jacy să simtă şi să ştie că dăduse peste adevăr. El s-a dat înapoi, cu mâinile strângând puternic umerii ei, şi i-a căutat faţa cu ochii lui albaştri, minunaţi, care făceau să îi stea inima în loc.

— Te doream, a spus el în felul lui direct, dintr-o bucată. Înnebuneam gândindu-mă la tine, dorindu-te, amintindu-mi cum era când între noi totul era bine…

„Mă dorea, se gândea la mine, şi-a spus Jacy. Dar cu iubirea, cum e cu iubirea, Ian Yarbro? Asta ţi-a trecut vreodată prin minte?”

În acel moment, ea şi-a dat seama că îl iubeşte pe Ian cu toată inima şi din tot sufletul. Niciodată nu încetase să ţină la el, deşi se amăgise multă vreme.

În loc să o liniştească, descoperirea a îngrozit-o pe Jacy. Era vulnerabilă, sufletul ei era gol, ca un melc în afara cochiliei lui. Iar asta i-a întărit hotărârea de a se apăra.

S-ar fi ridicat de pe balotul acela şi ar fi plecat, dar Ian o ţinea în loc.

— Tu de ce te-ai măritat cu mine? a contraatacat Ian. Întrebarea era foarte corect pusă, dar era ultima la care Jacy ar fi vrut să răspundă în acel moment.

„Pentru că te iubesc, prostule”, a gândit ea cu durere şi furie. Dar a spus cu totul altceva.

— Tot de aia. Te voiam în patul meu. Ce e al tău e al tău, eşti un amant şi jumătate.

El şi-a îngustat ochii pentru o clipă, evident dezorientat, iar asta i-a făcut bine inimii încercate a lui Jacy. De mii de ani, bărbaţii evaluau femeile după acest criteriu; ia să vedem dacă le place aplicat pe pielea lor!

— Cu cine mă comparai? a întrebat el, prinzind-o iar cu garda jos. Cu Paul?

Roşeaţa s-a urcat pe gâtul şi pe faţa lui Jacy.

— Nu m-am culcat cu nimeni, în afară de tine şi nu pot face comparaţii. Din câte ştiu, eşti pe undeva pe partea de jos a scalei.

El a stat să rumege spusele ei, iar dacă Jacy nu ar fi fost atât de întoarsă şi de prinsă de alte lucruri, ar fi râs la vederea expresiei lui contrariate.

— Ce a fost cu Paul? a insistat ei, după un moment.

Jacy a oftat.

— Mă întrebam de unde ştii de el, a zis ea. Bănuiesc că ţi-a spus tata, aşa e?

Ian arăta cu adevărat contrariat, iar asta i-a mai ridicat moralul lui Jacy. Poate că îl

preocupa puţin mândrta şi masculinitatea lui fără compromis.

— Nu a spus mare lucru. Nu era prea vorbăreţ.

Jacy şi-a muşcat iar buza de jos, înainte de a răspunde.

— Nu, nu era. Şi nici nu ştia tot adevărul, oricum.

Ian a simţit cum se încrâncenează; a simţit şi ea, prin intermediul mâinilor lui, care îi ţineau strâns umerii.

— Bănuiesc că nu te deranjează să împărtăşeşti tot adevărul.

Ea a zâmbit. Asta era. Puterea. Atât de volatilă, dar atât de otrăvitoare.

— Paul a fost cel mai bun prieten al meu, a spus ea, atunci când nu a mai putut suporta tăcerea. Şi a fost şi un homo.

Ian şi-a arcuit sprâncenele a mirare; pentru un moment, lui Jacy i s-a părut că vrea să o întrebe „cum adică, om?”, dar apoi el a răsuflat grăbit. Zâmbetul îi reapăruse şi arăta foarte sigur pe el.

— Deci nu te-ai culcat cu el.

Ea era exasperată.

— Nu te împăuna atâta, Yarbro, a spus ea. Probabil că m-aş fi culcat cu el, dacă nu se întâlnea cu un camerier de la *Waldorf-Astoria.*

Zâmbetul lui Ian a dispărut.

— Şi a murit…

— De SIDA, a spus Jacy cu ferocitate, pregătindu-se pentru bătălie. Tipii ăştia, masculi feroce, ca Ian, se repezeau să minimalizeze sau să condamne, iar ea nu era dispusă să suporte asta. Paul fusese prietenul ei – fusese o victimă, nu un criminal –, iar ea nu putea permite nimănui să îi întineze memoria sau să îşi bată joc de modul în care murise el.

Ian s-a făcut palid.

— Doamne, a spus el şi a tras-o pe Jacy strâns lângă el. Doamne, porumbiţo, îmi pare atât de rău!

Jacy şi-a închis ochii. „Mulţumescu-ţi ţie”, s-a gândit ea, iar una din rănile inimii ei, veche, s-a vindecat. S-a împins de lângă Ian în clipa următoare, totuşi, pentru că îi era frică să rămână prea mult în îmbrăţişarea lui.

— Nu îţi e teamă că m-ar fi putut contamina cumva?

El s-a încruntat.

— Vrei să mă atragi într-o dispută? a contracarat el.

Ea s-a uitat în altă parte, incapabilă să se apere de acuzaţie.

Ian i-a luat faţa în palme şi s-a uitat adânc în ochii oi. Ochii lui oscilau între neîncredere şi o tandreţe prudentă.

— Fără dispute, porumbiţo. Aş putea să te înving uşor, ştii asta şi nu vreau să profit de minţile mai slabe. Nu ar fi cinstit.

Jacy a râs şi şi-a pus ambele palme pe pieptul lui Ian, împingându-l.

— Minţi mai slabe, zici? a întrebat ea, în timp ce Ian bălăbănea din mâini în căutarea echilibrului şi cădea în fund pe paie. De data asta ţi-ai găsit naşul, Ian Yarbro – pot să fiu a dracului exact cât eşti şi tu.

Ian s-a ridicat în picioare, iar Jacy a făcut la fel. Ea a fluturat din degete un salut şi s-a întors să plece, dar Ian a prins-o de cureaua de la blugi şi a învârtit-o în loc până s-a ciocnit de el. Tare.

Cum numai el putea, Ian i-a luat spatele în mâini şi a tras-o spre el. Sfârcurile i s-au întărit îndată ce sânii ei au simţit presiunea pieptului lui, iar căldura lui a parcurs-o de parcă ar fi fost un fum. Ea ura această putere pe care el o avea asupra ei şi se temea de ea, dar nu se putea desprinde din îmbrăţişarea lui, nici de-ar fi fost să salveze lumea.

El a sărutat-o total, apăsat, până ce ea s-a sprijinit de el, lipsită de apărare în faţa dorinţei ei. Când el a condus-o într-un colţ întunecat al grajdului, în care paiele miroseau dulce şi proaspăt, ea nu a făcut nicio mişcare să reziste. De fapt, nici nu i-a trecut prin cap; dacă era ceva care să o îngrijoreze, aceasta era să nu fie prinşi.

— Îţi aminteşti, porumbiţo? i-a şoptit Ian, deschizându-i nasturii bluzei cu îndemânare. Îţi aminteşti toate locurile în care ne ascundeam şi făceam dragoste până ce uitam de tot? Ei bine, asta o să se întâmple acum. Pentru puţin timp, eu şi cu tine o să uităm de toate necazurile.

Ea a gemut când el i-a scos bluză şi i-a dat jos sutienul, iar sânii au rămas liberi, cu vârfurile gata întărite şi fierbinţi.

— O, Doamne, Ian, a bolborosit ea.

— Aminteşte-ţi, a repetat el, desfăcându-i şi blugii şi strecurându-şi mâna ca să îi mângâie locul cel mai intim, ca să atingă acel loc, cu abundenţa lui de nervi, până ce a început să palpite şi să se comporte ca sfârcurile sânilor. Respiraţia lui a devenit scurtă şi rapidă, în timp ce el s-a aplecat să îi morfolească totul, de la gât şi până la vârfurile rotunde ale sânilor ei.

— Dumnezeule, Jacy, spune-mi că nu ai uitat cum era.

Ea tremură.

— Nu aş fi putut uita, a recunoscut ea, cu răsuflarea întretăiată, dându-şi capul pe spate, întărindu-se în timp ce el îi lua între buze un sfârc şi îl sugea lacom. Mâna lui o atingea şi o mângâia în tot timpul acesta; ea era udă, lăuntrul ei deja se pregătise să îl primească, dar va trece mult timp până ce el să o mulţumească. O, Doamne, *o, Doamne,* îmi amintesc.

El a îngenuncheat în faţa ei şi i-a tras blugii şi restul, iar Jacy în acel moment era pierdută. S-a rezemat de peretele fânarului, cu ochii închişi, aşteptând, oferindu-se, dar şi temătoare, pentru că de câte ori Ian făcea dragoste cu ea o transportă pe alte şi alte înălţimi şi o făcea să dea tot mai mult din ea însăşi.

Ei i-a scos pantofii, ciorapii, apoi blugii şi lenjeria s-au dus şi ele. Singura ei haină era bluză, care atârna deschisă, şi sutienul, care se mai ţinea de umeri.

— Îţi aminteşti de asta, porumbiţo? a întrebat el, parcurgând-o cu vârfurile degetelor. Ea i-a simţit răsuflarea cu cea mai intimă şi delicată parte a ei, acea parte care ardea de atâta dorinţă.

A suspinat şi şi-a trecut degetele prin părul lui, atentă la rana pe jumătate vindecată de pe ceafă, încordată toată, pentru că îşi amintea. Bineînţeles că îşi amintea, zece ani de zile retrăise întâlnirile cu Ian şi se trezise de fiecare dată într-un vârtej dureros de căldură. Căldura aceea nu dispăruse niciodată; nu apucase să se răcească.

El a început să morfolească, iar ei i-a scăpat un geamăt.

— Să mă opresc? a glumit el, după ce a trimis în Jacy flăcări nimicitoare.

Ea şi-a strâns degetele în părul lui.

— Nu, a scâncit ea, aşa cum făcea de fiecare dată când Ian o iubea în felul acesta. Nu, te rog…

Limba lui a început să şfichiuie, iar ea şi-a înghiţit un urlet animalic şi a început să dea din cap înainte şi înapoi şi să îşi simtă transpiraţia curgând pe piele. Jacy i-a pus un picior pe umărul lui, apoi şi pe celălalt; spatele ei gol stătea sprijinit pe peretele fânarului. Urma să o posede în stilul acela metodic, chinuitor de frumos dintotdeauna.

— Ţine-te bine, porumbiţo, a spus Ian, cu vocea atenuată de trupul ei, urmează cursa vieţii tale.

Jacy s-a cabrat în faţa limbii lui – nu exista scăpare de gura lui, de limba lui, de buzele lui, de căldura respiraţiei lui. Nu i-a dat răgaz nicio clipă, ci a urmărit-o permanent şi a adus-o pe o culme explozivă. Strigătele ei erau primitive, ca

ale lupoaicei când se află cu perechea ei, iar ea nu şi le mai putea stăpâni, cum nu îşi putea stăpâni nici convulsiile dulci şi violente.

Când, într-un sfârşit, era terminată şi epuizată, cu spatele lipit de perete, plină de sudoare, ei a început din nou.

— Nu, Ian, s-a rugat ea, clătinând din cap, nu, nu…

Dar, chiar în timp ce spunea asta, îşi înfigea degetele în părul lui şi îl trăgea mat aproape.

A adus-o de trei ori la paroxism, de fiecare dată mai insuportabil de plăcut decât înainte, după care a întins-o pe paie. Jacy era epuizată, dar, în timp ce îl privea pe Ian dându-şi jos hainele, a simţit un nou val de energie, o disponibilitate care a uluit-o. Când el s-a întins peste ea, gol şi magnific, ea l-a primit fericită, iar mâinile ei s-au plimbat frenetic pe spatele lui.

Sărutările lui Ian erau înfocate şi repezi. Plăcerea arătată de Jacy îl excita mai mult decât orice. Vorbindu-i cu blândeţe, tandru, ca şi cum ar fi trebuit să îl consoleze, ea i-a condus pe lan până la

centrul feminităţii ei, şi-a pus mâinile pe fesele lui şi l-a tras încet, încet, în ea.

El a rămas drept, cu capul pe spate, ca un armăsar, cu dinţii strânşi, pentru că se lupta cu forţe pe care nici măcar el nu era în stare să le controleze. Ea a văzut cum muşchii grumazului lui se întăresc, formează nişte odgoane, în timp ce ea îl trăgea mai adânc.

Pentru un moment, Ian a rămas adânc înăuntru, dar apoi s-a retras şi a venit iar, şi iar s-a retras. Până în clipa aceea, ea crezuse că el îi dăduse tot, dar această fricţiune i-a aprins din nou cele mai primitive instincte. Curând, ea a început să se mişte sub el, să se împingă în el, să încerce să îl facă să se mişte mai repede.

Controlul lui era pe cale să se piardă. Îşi păstra mişcările lungi, lente, dar Jacy a început propriile ei mişcări, împingându-se în sus, abandonând toate apărările complexe care stătuseră vreodată între ei.

Când ea s-a liniştit şi a încetat să mai strige, Ian şi-a strigat propria lui satisfacţie, intrând adânc, iar şi iar, cu privirea legată de privirea ei. În cele din

urmă, cu un strigăt mut, el a rămas nemişcat, iar ea a simţit căldura lui revărsându-se în ea şi s-a arcuit să îl primească.

Când trupul magnific al lui Ian s-a oprit din pulsaţiile spasmodice, minunate, el s-a prăbuşit peste ea, în paiele frumos mirositoare, îngropându-şi faţa în umărul ei.

Ea ar fi vrut ca el să îi spună că o iubeşte – ar fi fost momentul ideal dar el nu a spus-o, iar Jacy nu putea să rişte să fie prima care să rostească aceste cuvinte. Erau prea puternice, prea pline de vrajă întunecată.

Aşa că a stat acolo, în aşteptare, ţinându-şi soţul strâns, cu trupul întreg reverberând de efectele devastatoare ale faptei lor, cu respiraţia şi pulsul mult peste normal. Poate că a trecut un sfert de oră până când Ian s-a ridicat într-un cot şi s-a uitat la sânii ei cu o sclipire caracteristică în ochi şi şi-a trecut limba peste buza ei superioară.

Jacy şi-a agăţat sutienul şi şi-a strâns bluza.

— Să nu o faci, a spus ea. Dacă o mai facem o dată, o să am un atac de inimă.

Ian nu a spus nimic. Doar a luat-o de mijloc şi a ridicat-o astfel încât să stea călare pe el. Ea a simţit cum bărbăţia lui se întăreşte sub ea, gata pentru noua ocazie.

— Ian, vorbesc serios, a scâncit ea. Dar deja se ivise acea durere în adâncul ei, acolo unde numai Ian putea ajunge.

El nu a spus nimic, i-a desfăcut bluza, i-a ridicat- o pe umeri şi a scos-o. A urmat sutienul, în timp ce ea se uita în ochii lui care o hipnotizau, cu ochii ei larg deschişi, îngrijoraţi.

— Ian, vorbesc *foarte serios,* a scâncit ea din nou.

Ian i-a tras capul spre el ca să o sărute.

— Şi eu, a răspuns el, după ce i-a oferit o mică avanpremieră a ceea ce urma să se întâmple.

— O să mă omori.

El a prins-o de şolduri şi a ridicat-o sus, iar ea a trebuit să îşi înfigă mâinile în paie, ca să nu cadă în cap. Sânii ei pulsau fără apărare pe faţa lui. El a prins uşor un

sfârc între dinţi, apoi a trecut de câteva ori peste el cu limba.

— O, Doamne, a gemut Jacy, ridicându-şi capul.

— Nu aş cere ajutor de acolo, a răspuns Ian, mai degrabă respirându-şi cuvintele decât rostindu-le, ţinându-şi mâinile pe fesele ei şi aranjând-o cum dorea.

— Ian, a bâiguit ea, *chiar vorbesc serios*, dacă o mai faci o dată…

Înainte de a răspunde, el i-a supt fără grabă unul dintre sâni.

— Am să îţi fac din nou tot ce ţi-am făcut şi încă altele. A tras-o înainte şi i-a sărutat pântecul, apăsând-o fără milă cu degetele. În timp ce ea gâfâia, pe jumătate ieşită din minţi de dorinţă, el a tras-o spre vârful bărbăţiei lui şi s-a uitat drept în ochii ei.

— Totuşi, sunt un gentleman, a spus el cu un zâmbet glumeţ. Dacă spui nu, dorinţa îţi va fi îndeplinită.

— La dracu, a gemut Jacy. Nu ar fi putut să spună nu nici dacă de asta ar fi depins viaţa ei, iar Ian ştia foarte bine asta. Dar a aşteptat şi a făcut-o să ceară:

— Te vreau! a strigat ea în final, cu furie, iar el i-a dat ce îşi dorea.

10

Jacy a avut grijă să nu se uite la Ian în timp ce îşi punea haineie pe ea. Îşi simţea faţa fierbinte şi trupul foarte slăbit şi se întreba dacă o să poată străbate distanţa de la fânar până la casă. Gândul că se pierduse într-o asemenea măsură în timpul intimităţii lor o înnebunea; în acele minute lungi, fermecate, devenea o cu totul altă femeie, o femeie pe care nici măcar nu începuse să o înţeleagă.

Din fericire, Ian nu a încercat să înceapă o discuţie. Doar s-a îmbrăcat şi a aşteptat răbdător ca Jacy să termine şi ea. Dar când ea credea că s-ar putea să nu fie nevoie să se uite în ochii lui, el a luat câteva bucăţele de paie din părul ei.

Ea a devenit şi mai neliniştită la gândul că Alice Wigget sau, Doamne fereşte, Chris, ar fi putut ghici ce făcuseră Ian şi ea la grajduri.

Ian şi-a pus mâna sub bărbia ei şi i-a ridicat-o.

— Cum se spune în State, porumbiţo, luminează-te. Suntem căsătoriţi şi nu e nicio ruşine în ce s-a întâmplat între noi.

Jacy şi-a trecut degetele prin părul ei mai mult ca sigur răvăşit. Nu îi era ruşine că făcuse dragoste, nu, niciodată; ceea ce o îngrijora era purtarea ei destrăbălată, propriile ei reacţii. Era faptul că Ian putea să îi risipească toate îndoielile, oricât de întemeiate, doar atingând-o în felul în care ştia că o excită.

Ea s-a uitat în ochii lui albaştri, şi-a umezit nervoasă buzele şi a spus:

— Când facem dragoste, devin o altă femeie. Una pe care nu o pot recunoaşte.

Ian a zâmbit şi a sărutat-o pe creştet.

— Nu, porumbiţo, a zis el cu o voce blândă şi amuzată. Devii femeia care eşti în realitate – o mică războinică, făcută din foc şi furie.

Jacy i-a absorbit cuvintele, dar a încercat să nu arate modul în care au atins-o.

— Eşti un adevărat poet, Ian Yarbro, a spus ea, ocolindu-l şi îndreptându-se spre uşa grajdului. Şi ştii să foloseşti un vers.

El a chicotit.

— Printre alte lucruri, a spus el.

Jacy a roşit şi mai tare şi a plecat în pas iute spre casă.

Alice era în bucătăria spaţioasă şi făcea pregătirile pentru cină, iar Chris stătea la masa lungă de lemn şi era absorbit de ce desena. Jacy nu voia să dea ochit cu niciunul dintre ei. A încercat să traverseze bucătăria fără să atragă atenţia.

Bineînţeles, tentativa nu a reuşit.

— Luni avem şcoală? a întrebat fiul ei vitreg, cu accentul lui australian tărăgănat.

Jacy s-a oprit, cu mâna pe clanţa uşii, şi şi-a adunat toate puterile într-un zâmbet şi s-a întors spre el. Cel puţin, era bine că măcar Alice şi Chris stătuseră în casă şi deci nu îi auziseră strigătele pe când o iubea Ian pe patul lor de paie.

— Sigur că avem, a răspuns ea, simţind o căldură în suflet, în timp ce se uita la băieţel. Îl iubea pe Chris pe zi ce trecea şi

se întreba cum o să poată să evite favoritismele la şcoală. După ce mâncăm, o să ne ocupăm puţin de pronunţia ta, dacă vrei.

Faţa lui Chris s-a luminat. Lui Jacy i s-a revelat dintr-odată cât de multe speranţe îşi pusese în ea acest copil care îşi dorea o mamă. Dacă îl respingea, l-ar fi distrus.

— Mulţumesc, a ciripit el. Vrei să vezi desenul meu?

Jacy şi doamna Wigget au schimbat o privire peste capul lui.

— Bineînţeles, a răspuns Jacy, cu inima bătându-i puternic. A venit şi s-a aşezat lângă Chris şi a simţit cum îşi pierde suflul când a văzut ce desenase: un alt portret de familie – un tată, un copil şi o mamă cu păr galben. Un timp a fost prea mişcată ca să poată comenta. Apoi şi-a recăpătat glasul:

— Vai, Chris! E un desen minunat.

Aproape în acelaşi timp, uşa din spate s-a deschis şi a intrat Ian, aruncând o privire de apreciere la soţia lui, după care şi-a agăţat în cuier pălăria lui de pomină. Timp de o clipă, parcă tot; universul a stat

în loc, iar aerul părea să duduie de un foc invizibil.

Jacy s-a trezit că se uită lung la el şi şi-a coborât privirea, exact la timp ca să vadă cum Chris îi arată, un loc pe desen şi îi spune:

— Copilaşul aş putea să îl pun aici. Când o să avem un copil, bineînţeles.

Jacy a încercat din răsputeri să nu mai cadă în capcana privirii lui Ian încă o dată, dar nu a putut rezista tentaţiei. Reacţia a fost automată.

El a zâmbit ca şi cum ar fi spus că dacă nu exista în pântecul ei un copil, asta nu era din cauză că el nu şi-ar fi dat osteneala. Obrajii lui Jacy s-au îmbujorat din nou.

— E foarte bine aşa, i-a răspuns ea lui Chris pe un ton distrat, când şi-a dat seama că lăsase subiectul în suspensie. Îşi planificase să se ascundă în dormitorul cel mare un timp şi poate să citească scrisorile pe care le găsise în biroul lui Jake, dar nu voia să rişte să fie urmată de Ian.

Căpătase toată plăcerea pe care o putea suporta — până acum, cel puţin – şi ştia prea bine cât de convingător putea fi soţul ei.

Smulgându-şi privirea din a lui Ian, a traversat bucătăria, poate prea hotărâtă, şi a luat castronul plin cu cartofi de pe masă. L-a dus la chiuvetă şi a început să cureţe cu duşmănie.

Ian, cu îndrăzneala lui tipică, a venit în spatele ei. Aparent fără să ia seama la prezenţa menajerei, fără a mai vorbi de cea a lui Chris, i-a ridicat părul lui Jacy şi a sărutat-o pe ceafă. Apoi, fără un cuvânt i-a lăsat părul la loc, a bătut-o uşor pe fund şi a plecat fluierând.

Jacy a prins întâmplător o privire aprobatoare a lui Alice. În ce o privea, Jacy s-ar fi dus la Ian şi l-ar fi tras de păr bine, cu amândouă mâinile. *Cum a îndrăznit?*

Chris era din nou absorbit de desenul lui, ocupat cu adăugarea unui copilaş la portretul de familie.

Jacy curăţa cartofii fără să se uite, până când Alice a observat şi a oprit-o.

— În ritmul ăsta, nu o să avem decât coji şi niciun cartof. De ce nu te duci pe verandă un timp, doamnă Yarbro, să citeşti o carte sau altceva?

Amestecată cu tribulaţiile lui Jacy, intervenţia a fost binevenită. Doar o femeie în vârstă putea să se ocupe fără ajutor de nişte cartofi. A fost pentru ea o uşurare. A încuviinţat, a luat din geantă scrisorile scrise ei de Jake şi niciodată trimise, nu se ştie din ce motiv.

Prima era datată cu douăzeci şi trei de ani în urmă, când Jacy era o fetiţă de cinci ani. Se aşteptase să sufere la vederea scrisului tatălui ei, dar scrisorile au reconfortat-o. Jake o iubise tot timpul, asta era limpede, dar nimic despre asta nu era scris acolo.

Jake scria despre cerul australian schimbător, despre subtilităţile luminii, despre trecerea anotimpurilor.

Pentru Jacy, citirea acelor scrisori era ca prezenţa lui Jake lângă ea, în cadrul uşii verandei. A rămas acolo, cu o scrisoare lipită de piept. Era scrisoarea de când ea şi Ian se despărţiseră, iar ea plecase

înapoi în State. Jacy ştia că atunci începuse tendinţa ei de a lăsa totul baltă atunci când devenea prea dificil.

Nu s-a uitat când s-a deschis brusc uşa de plasă, deşi era conştientă de prezenţa lui Ian. Acesta făcuse un duş şi îşi dobândise din nou mirosul lui specific, acela al săpunului folosit de Alice pentru spălarea rufelor, suprapus peste cel al şamponului pe care îl folosise pentru păr. Jacy s-a întrebat amuzată de când devenise ea expertă în detectarea aromelor lui Ian.

El stătea pe balustradă verandei, la câţiva metri de ea, ghicind, probabil, că simţurile lui Jacy erau sensibilizate de cele întâmplate în grajd şi că ea avea nevoie de puţin timp ca să îşi liniştească nervii întinşi la maximum.

— Ştii, chiar putea să se întâmple, a spus Ian încet.

Jacy a văzut cu coada ochiului că el privea pământul pentru care se bătea în fiecare zi, pe care îl iubea, şi îl ura, pe care îl blestema şi îl adora.

Jacy a pus scrisoarea împreună cu celelalte şi şi-a dat la o parte părul de pe faţă. Nu era nevoie să îl întrebe despre ce vorbeşte. Ştia.

— Da, a spus ea după o linişte lungă. Ar putea fi un copil. În sfârşit, o privire insistentă a lui Ian s-a mutat spre faţa ei. Ea l-a simţit şi a făcut la fel, pentru că nu avea de ales.

— Nu iei pilulă sau alte alea?

Jacy a râs.

— Ţi-ai găsit când să întrebi, Yarbro, a spus ea. Zâmbetul lui de răspuns i-a încălzit inima. Ea şi-a ridicat un genunchi şi l-a prins cu ambele mâini, aplecându-şi capul într-o parte.

— Nu, a răspuns ea, luminată de soarele după-amiezei târzii. Nu iau nimic. Nu aveam de ce, pentru că nu mă culcam cu nimeni şi – hai să fim sinceri – tu şi cu mine am avut o idilă prea scurtă ca să am timp să planific ceva.

Răspunsul lui Ian i-a spus ce credea el despre acest lucru şi ea s-a simţit dintr-odată timidă, ca o mireasă virgină. Îi plăcea la nebunie ideea că Ian vroia să

aibă un copil împreună, dar sub aceasta se găsea o frică tăcută, insistentă. Dacă vreodată s-ar fi hotărât să-l părăsească pe Ian şi Australia, nu ar fi lăsat-o să îl ia cu ea pe fiul sau fiica lor, nu fără o luptă înverşunată; dovedise cât de hotărât era la nouăsprezece ani, când îşi luase fiul de la spitalul din Adelaide şi îl crescuse singur.

S-a simţit datoare să schimbe subiectul discuţiei.

— Are comitetul şcolar nişte fonduri ascunse pe undeva? a întrebat ea încântată de faptul că îl prinsese pe Ian fără apărare, şi nu invers. Am putea să luăm bănci noi şi aparate pentru terenul de joacă şi e o nevoie disperată de cărţi mai noi, de hârtie, de dicţionare şi de îndrumare.

Ochii lui Ian s-au îngustat încet, apoi s-au mărit la loc, cu aceeaşi lipsă de grabă.

— Ar fi nişte dolari, a recunoscut el. S-a încruntat şi a făcut două linii scurte între sprâncene. Dar ce îţi pasă?

Jacy a simţit cum se încordează, apoi cum i se încreţeşte pielea pe ea. Nu

discutase faptul că voia să lucreze în continuare. Nu îi trecuse prin cap că Ian ar fi putut avea ceva împotrivă. Dar chiar avea, s-a gândit ea, Doamne, chiar are ceva împotrivă, căci pe faţă i se citea iritarea. Omul ăsta era orice, numai un gânditor progresist nu, cel puţin nu când venea vorba de femei şi de carierele lor.

Şi-a păstrat sângele rece şi s-a ţinut departe de panică ce o încerca.

— Vrei să spui, pe lângă calitatea mea de mamă vitregă a unuia dintre elevi? a întrebat ea direct. Lasă-l să spună el ce are de spus, dacă are curaj. Lasă-l să spună treaba aia cu „nevasta mea nu face aia şi nici ailaltă”.

— Ca profesoară, a spus el. Avem o grămadă de cărţi aici în casă şi ştii că am să cumpăr orice carte e nevoie pentru studiile lui Chris.

Jacy se uita la el, aşteptând.

Ian s-a uitat urât, a bătut puţin din degete, apoi a părăsit balustrada şi a început să se plimbe pe verandă, iar cizmele lui care bocăneau îi arătau enervarea în creştere. La întoarcere, s-a

oprit în faţa lui Jacy şi s-a uitat în jos la ea.

— La naiba, ai de gând să faci o cruciadă din treaba asta, a izbucnit el. O să insişti să lucrezi, de parcă nu aş fi în stare să ţin o nevastă.

Jacy s-a uitat la el liniştită. Era intimidată, dar nu voia să o arate.

— Nu am avut niciodată nevoie de o slujbă sau de tine ca să mă întreţin, Ian, a spus ea cu răutate. Am un cont curent mare cât Tasmania, sper că nu ai uitat.

Lui Ian i-a căzut falca, apoi a făcut un efort vizibil să se stăpânească.

— Dacă nu ai uitat cumva tu, porumbiţo, tu ai fost angajată cu titlu temporar.

Ea s-a aprins, ştiind că dacă cedează acum prea mult va fi în pericol să devină echivalentul unui căţeluş ascultător.

— Ian Yarbro, dacă mă ameninţi cu locul tău în comitetul şcolar ca să mă concediezi, mai întâi stai şi gândeşte-te bine ce faci. Dacă îmi faci una ca asta, jur pe ce am mai sfânt că nu o să te iert!

El a cedat, dar Jacy şi-a dat seama că era doar o retragere temporară, Ian nu

era gata să fluture steagul alb; pur şi simplu îşi regrupa forţele. Ochii lui albaştri au fulgerat de o furie subită, iar buzele i s-au subţiat.

Jacy a refuzat să se uite în altă parte, deşi ştia că şi privirea ei este plină de flăcări.

— Ai fost angajată să suplineşti până ce vom găsi pe altcineva, a insistat Ian, rupând liniştea după o lungă înfruntare a privirilor.

Ea s-a ridicat, dreaptă, ţeapănă, cu fruntea sus.

— Ei bine, puteţi să nu mai căutaţi. Eu sunt acel altcineva!

Stăteau aproape unul de altul, aproape nas în nas, dar de data asta energia care circulă între ei nu mai era dorinţă, ci furie.

— O să vorbim despre asta altă dată, a mormăit Ian. Când o să îţi mai vină mintea la cap.

— Mintea mea a fost întotdeauna la locul ei, i-a replicat Jacy. Apoi s-a plesnit peste şolduri, într-o izbucnire de frustrare. Nu vrei să îţi alegi alt subiect

pentru încăpăţânarea ta de catâr? Şi-a pus palmele pe piept. Sunt cel mai bun lucru care li s-a întâmplat vreodată acestor puşti şi a dracului să fiu dacă o să stau acasă să puric oile doar pentru că tu eşti un mascul egoist!

A fost rândul lui Ian să capete o figură fioroasă.

— Şi cum ai de gând să faci asta? s-a răstit el. A arătat spre clădirile anexe. Abia cu o oră în urmă, eram o singură persoană. Am fost un suflet, fie şi pentru puţin timp. Iar acum suntem gata să sărim unul la altul, ca doi dingo care se bat pentru o bucată de carne!

Ea s-a lăsat înapoi pe bancă şi şi-a strâns preţioasele scrisori.

— Ce te surprinde, Ian? a întrebat ea, cu ochii lăsaţi în jos, pentru că vederea furiei şi suferinţei din ochii lui ar fi atimentat-o pe a ei înseşi. Când e vorba de sex, suntem nemaipomeniţi împreună. Doar când încercăm să comunicăm astfel, atunci avem necazuri.

Ian a rămas liniştit mult timp, iar Jacy încă nu se uita la el, ci doar îl simţea prin

căldura şi substanţa lui. I se părea că sunt legaţi cu o coardă invizibilă, că împărtăşesc aceeaşi bătaie de inimă, aceeaşi respiraţie.

Când a vorbit, într-un târziu, vocea lui era uşor hârâită, iar cuvintele au lovit-o pe Jacy ca un bici.

— Vreau mai mult de atât, a spus el. Sexul formidabil nu e de ajuns.

Jacy a încuviinţat din cap.

— Ai dreptate, a răspuns ea. Nu e. Dar la ce se aşteptase? s-a întrebat ea, simţindu-se vinovată. Intrase în căsătoria asta ştiind că Ian nu o iubeşte, dar iubirea este un element vital, veriga lipsă, singura lor speranţă de a avea o legătură durabilă. „Nu am să fac toate concesiile, Ian, a spus ea şoptit spatelui lui, căci el plecase de lângă ea. Va trebui să mai laşi şi tu de la tine.”

Ian nu s-a întors, nu s-a uitat înapoi. În loc de asta, şi-a pus pălăria aceea infernală pe cap, a privit orizontul un timp ce părea să fie o eternitate, iar în final a întrebat:

— Ai de gând să pleci, deja?

Resemnarea din vocea lui a făcut-o pe Jacy să vrea să plângă. Dar nu putea. Îşi epuizase lacrimile; poate că nu va mai plânge niciodată.

— Nu, Ian, nu am de gând să plec. Numai dacă mă goneşti tu.

El s-a întors încet şi s-a uitat la ea, dar Jacy nu putea să îi vadă expresia feţei, din cauza umbrei care o acoperea. La naiba, s-a gândit ea. Doar s-a uitat la el şi a şi roşit.

— Şi tot ce trebuie să fac ca să nu te „gonesc" e să fiu mereu de acord cu tine, aşa e?

Jacy s-a apropiat de el şi i s-a proptit în faţă, dându-i pălăria la o parte. În ochii lui, ea a văzut o nuanţă de batjocură mânioasă, dar şi o anume fragilitate, care i-a înmuiat inima.

— Nu ai tu norocul ăsta, Yarbro. O să stau aici şi o să mă bat cu tine.

A strâns iritat din dinţi, dar după aceea s-a mai înmuiat şi el.

— Şi vrei şi să câştigi?

Jacy a zâmbit şi şi-a strâns mâinile la piept.

— Poate că nu mereu, a admis ea. Dar o să am şi partea mea de victorii, poţi să fii sigur de asta.

El aproape că a zâmbit. Jacy s-a gândit cu satisfacţie că el putea să îşi controleze muşchii feţei, dar nu şi ochii.

— Sunt în continuare împotriva predatului tău la şcoală, a spus el. O să avem necazuri pe tema asta.

Ea i-a atins gropiţa din bărbie cu vârful unui deget arătător.

— Poate că sistemul şcolar din Yolanda chiar are nevoie de o doză de probleme. Dacă tu şi Bram şi cine o mai fi în comitetul şcolar nu aţi remarcat, să ştiţi că ne apropiem cu paşi repezi de secolul douăzeci şi unu. Iar voi l-aţi ratat şi pe al douăzecilea. Jacy i-a proptit acelaşi deget cu care îl atinsese pe bărbie, pe vârful nasului. Şi, apropo, cum se face că în micul vostru grup care ia deciziile nu se află nicio femeie?

În ciuda unui evident efort de a rezista, Ian şi-a ridicat un colţ al gurii într-o schiţă de zâmbet.

— Femeile nu au timp de asemenea lucruri. Ele trebuie să coacă pâinea, să spele rufe şi, bineînţeles, să aibă grijă de bărbaţii lor.

Jacy şi-a îngustat privirea şi şi-a strâns mâinile la piept.

— Bărbaţii lor merită nişte bice pe cocoaşă, a contraatacat ea, bucuroasă că furtuna trecuse – dar şi conştientă că era doar un respiro temporar.

Ian şi-a umezit buzele şi s-a aplecat până ce au ajuns nas în nas şi a avertizat-o:

— Ascultă la mine, porumbiţo, nu stârni viesparul. O să te înţepi.

Jacy nu s-a dat înapoi. De fapt în sinea ei îşi suflecă mânecile.

— Mâine o să merg pe la toţi părinţii şi o să anunţ că şcoala începe din nou luni. Spune-mi unde stă exact familia Shifflet.

De pe figura lui Ian a dispărut orice urmă de amuzament.

— Familia aia are destule necazuri şi fără să îţi bagi tu nasul, a zis el strâmbându-se. În plus, e mai bine să provoci un taur sălbatic decât să îl superi pe Redley Shifflet. E la fel de prietenos.

Jacy a simţit un tremur rece în stomac – chiar îi *era* puţin frică de tatăl lui Gladys – dar era hotărâtă să înveţe să ducă lucrurile la capăt, iar pentru început familia Schifflet era la fel de bună ca oricare alta.

— Mă gândeam că poate vii cu mine, s-a aventurat ea, vocea ei sunând mai timidă decât şi-ar fi dorit.

Ian şi-a plesnit pălăria ca să o cureţe, apoi a pus- o la loc pe cap, un gest obişnuit de exasperare.

— Ştii că am o proprietate de condus. Iar tu eşti proprietară pe fiecare centimetru de pământ de la gardul meu şi până la Corroboree Springs, deci şi tu ai una. Ar trebui să te gândeşti să dai o utilizare acelui pământ.

Ea nu se gândise deloc la moştenirea ei, iar menţionarea acesteia a făcut-o să se încrunte.

— Ai dreptate, a murmurat ea. Va trebui să mă gândesc la asta. S-a întors, şi-a muşcat buza de jos şi şi-a strâns scrisorile. Când s-a întors, Ian nu mai era acolo.

Nu s-a întors nici la ceai.

Jacy a mâncat, a spălat vasele, astfel încât doamna Wigger să poată merge mai devreme la pisicile ei, apoi s-a aşezat la masa masivă de lemn, ca să îl ajute pe Chris la pronunţie. Din când în când arunca priviri nervoase spre uşă, dorindu-şi ca Ian să se întoarcă şi întrebându-se în acelaşi timp ce naiba îl reţinea.

Când lecţia s-a terminat, Chris a plecat în camera lui să îşi pună pijamaua şi să se spele pe dinţi. După aceea, s-a întors să îi ureze lui Jacy noapte bună.

Ea l-a îmbrăţişat.

— Tatăl tău stă întotdeauna atât de târziu? a întrebat ea, încercând să sune cât mai natural.

Chris a dat din cap.

— E nevoie de o grămadă de timp ca să conduci o proprietate ca a noastră, a spus el cunoscător. În prima parte a verii, când tundem oile, tata practic nu doarme deloc.

— Formidabil, a spus ea.

Jacy a mai stat puţin după ce Chris s-a dus să se culce şi a scris scrisori. Prima a scris-o mamei şi tatălui ei vitreg, anunţându-i nu numai despre moartea lui

Jake, ci şi despre căsătoria ei cu Ian. *Asta* urma să producă valuri, într-adevăr. A doua scrisoare, cea către Margaret Wynne, prietena din Queensland a tatălui ei, a fost mai greu de compus. Mesajul trebuia să fie scurt, dar Jacy nu voia să fie prea abruptă. Ştirea constituia oricum un şoc teribil.

Când Jacy şi-a terminat lucrul, era aproape miezul nopţii. Încă nu apăruse niciun semn de la Ian. S-a uitat pe fereastra de lângă chiuvetă şi a văzut că în grajd sunt lumini, dar nu s-a dus să vadă ce îl ţinea ocupat pe soţul ei. În primul rând, nu voia să fie acel tip de nevastă care stă toată ziua să scruteze orizontul în aşteptarea soţului, iar în al doilea nu mai voia o şedinţă de sex ca ultima.

În cele din urmă, Jacy a făcut îndelung baie, a citit puţin la lumina lămpii cu kerosen, iar apoi a adormit, Ian a venit spre dimineaţă, dar ea era prea adormită ca să spună ceva, sau ca să se uite la ceas. Când s-a trezit, tot ce şi-a amintit a fost că

el o cuprinsese în braţe şi îşi ţinuse bărbia pe creştetul ei şi adormise epuizat.

S-a ridicat în capul oaselor, uimită, Ian plecase deja.

După ce a stat acolo un moment, încercând să îşi dea seama dacă o supără sau nu faptul, Jacy a auzit mai mult zgomot decât de obicei. S-a dus la fereastră şi a văzut doi străini care mânau cam o jumătate de duzină de cai sălbatici în ţarcul de lângă grajduri, Ian se apropia de unul dintre animalele îngrozite cu un fel de funie, iar Chris era cocoţat pe gard şi privea.

Jacy s-a băgat repede în haine, şi-a periat părul şi şi-a dat cu nişte apă pe faţă. Era plină de un sentiment confuz, de curiozitate şi de teamă. S-a repezit pe scări, prin hol şi prin bucătărie, salutând-o pe doamna Wigget în trecere, şi a ieşit afară.

Curând se afla lângă Chris, cu picioarele pe scândura de jos a gardului şi cu mâinile ţinându-se de cea de sus. Când Ian a pus funia în jurul gâtului calului, ea şi-a deschis gura şi a uitat-o aşa. În

aceeaşi mişcare, Ian s-a şi aruncat pe spatele calului.

Animalul de culoarea nisipului şi-a proptit picioarele în ţărână, tremurând. Apoi a început să se desfacă precum un pachet prea strâns, să se învârtă şi să se scuture cu toată forţa pe care o posedă.

Lui Jacy i-a scăpat un strigăt îngrozitor, dar Ian râdea – *râdea* în timp ce călărea un cal sălbatic iar Chris şi cei doi străini îi strigau încurajări. În cele din urmă, animalul a luat-o într-o direcţie, iar Ian în alta.

El a făcut un salt în aer şi a aterizat destul de dur şi s-a rostogolit ca să ajungă iar în picioare, cu o graţie care nu putea veni decât dintr-o practică îndelungată.

Calul stătea în mijlocul ţarcului, tremurând, cu pielea strălucind de sudoare, cu ochii daţi peste cap, astfel încât li se vedea doar albul. Jacy îi simţea furia şi frica şi nu i-a venit să creadă când l-a văzut pe Ian apropiindu-se iar de el, murmurându-i ceva, prinzindu-i frâiele şi apucându-l de coadă şi urcându-se iar în spatele lui.

Ea a început să urce pe gard, ca să îşi strige dezacordul, dar Chris a oprit-o, punându-i o mână pe umăr.

— Ai putea să păţeşti ceva dacă intri acolo, a spus el cu bun-simţ.

Jacy a înghiţit în sec şi a îngheţat, văzând cum calul încearcă să îşi folosească toată forţa lui uriaşă pentru a îl da jos pe Ian de pe spatele lui. Celelalte cinci animale, tot sălbatice, erau neliniştite şi se agitau şi se îngrămădeau în cealaltă parte a ţarcului de cai. Jacy a avut imaginea unui Ian aruncat în mijlocul lor şi călcat în picioare până devenea o bucată de carne sângerândă şi pentru o clipă a crezut că o să se facă de râs, vomând în faţa tuturor.

Ian era prea ocupat cu activitatea lui de îmblânzitor de cai şi nu a văzut-o pe soţia lui agăţată de gard, îngrozită. Calul s-a învârtit şi a sărit până când a rămas epuizat, apoi a rămas pur şi simplu în picioare, în mijlocul ţarcului, cu muşchii tremurând şi cu pielea lucind de apă.

Cei doi oameni, aflaţi călare pe caii lor, au fluierat şi au strigat bucuroşi la Ian,

care şi-a ridicat piciorul drept peste gâtul calului şi s-a lăsat uşor la pământ. Pe faţa lui bătută de soare era un zâmbet mândru, iar când a văzut-o pe Jacy şi-a dus mâna la borul pălăriei, apoi s-a îndreptat spre ea şi Chris.

Chris era încântat de performanţa tatălui, dar el era copil şi nu ştia altceva. Jacy era o femeie matură şi putea să îşi închipuie uşor un umăr zdrobit sau nişte coaste rupte.

Ian şi-a împins pălăria pe ceafă şi a zâmbit.

— Credeam că o să dormi toată ziua, porumbiţo.

Jacy şi-a ţinut gura. Voia să îi spună lui Ian că îşi riscă viaţa nebuneşte, şi chiar i-ar fi spus, dacă nu ar fi fost de faţă Chris.

Ian şi-a potrivit mănuşile de piele – la fel de muncite ca şi pălăria lui infernală –, cu zâmbetul încă pe faţă. De parcă ar fi fost o aluzie, Chris s-a repezit spre grajd, să pună şaua pe calul său.

Jacy a arătat cu gesturi repezite spre animalele sălbatice de la capătul celălalt al ţarcului, cu urechile ciulite şi cu ochii

rostogolindu-se. A reuşit să îşi ţină vocea la un nivel jos.

— Bănuiesc că te crezi mare cowboy sau pe acolo!

Ian doar a râs. Îi plăcea, în mod evident, furia ei, iar asta o făcea şi mai furioasă.

— Nici măcar nu o să *încerc* să îţi bag minţile în cap, Ian Yarbro, pentru că mi-aş risipi preţiosul meu timp! Nu am să îţi spun decât atât: eşti un prost!

El şi-a arcuit mirat sprâncenele negre şi şi-a pus mâinile în şolduri. Mirosea şi era transpirat din cap până în picioare, iar ea l-a găsit formidabil de atrăgător aşa.

— Cum, iubito, nu îţi place cum îi zdrobesc pe nărăvaşii ăştia pe care îi călăresc? a întrebat el naiv.

Jacy a trecut peste gard şi s-a îndreptat spre el.

— Pentru informarea ta, nu, nu îmi place. Mă simt de parcă te-aş fi văzut sărind din avionul lui Collie fără paraşută. Dar să fiu *a dracului* dacă am să te las să mă mai atragi în vreo ceartă. Dacă vrei să mori, mergi tot aşa. Şi s-a întors ca o

furtună, dar Ian a prins-o de braţ şi a tras-o înapoi.

Spre surpriza ei, nici ochii şi nici faţa lui nu arătau niciun fel de mânie.

— Asta fac, Jacy, a spus el foarte calm. Conduc proprietatea. Cresc oi şi le tund şi le spăl ca să nu le mănânce tăunii de vii. Şi strunesc cai sălbatici pe care îi vând fermelor din toată Australia de Sud.

Jacy nu era mulţumită, dar ştia că nu îl va putea schimba pe acest om şi de fapt nu era prea sigură că vrea să îl schimbe, Ian prospera muncind din greu şi, cu cât era mai grea munca, cu atât îi plăcea mai mult; dar, după cum spusese, asta făcea el.

Ea a suspinat cu putere.

— În regulă, Ian. Pot să accept că asta faci tu. Şi-a pus mâinile în şolduri şi şi-a aplecat capul într-o parte. Problema este, tu poţi să faci acelaşi lucru pentru mine? Pentru că eu sunt profesoară, *asta fac eu.*

11

— Nu se prea discută chestiuni personale în mijlocul ţarcului, a spus înţelept Ian.

Jacy a lăsat să îi scape un oftat. Fir-ar să fie, omul ei avea dreptate.

— Bine; putem să ne certăm mai târziu. Acum am treabă. Şi s-a întors şi a plecat, de data aceasta pe poartă şi nu peste gard, şi a intrat în casă.

A făcut un duş scurt, apoi şi-a pus ciorapi lungi, s-a machiat, a îmbrăcat o rochie uşoară de stambă şi şi-a pus sandalele. Tocmai îşi aranja părul, când a intrat Ian, arătând de parcă ar fi făcut baie în bălegar.

— Arăţi foarte frumoasă, a spus el cu un ton morocănos. Jacy, privind în oglinda de birou, a văzut că avea ochii îngustaţi şi buzele cam subţiate.

Jacy a simţit un val de plăcere perversă: Ian era gelos. Îi venea să sărbătorească, să facă o petrecere, să strige peste tot. Dar a fost doar o fantezie trecătoare, care s-a dus repede.

— Mulţumesc. S-a uitat în oglindă, cu un tub de ruj în mână. Vei înţelege, sper, că nu pot să îţi întorc complimentul.

Ian a făcut un pas spre ea şi s-a oprit, mai încruntat.

— Unde te duci îmbrăcată aşa?

S-a întors şi ea, în sfârşit.

— Ian, i-a răspuns ea răbdătoare, ţi-am spus deja. Mă duc la cât mai mulţi părinţi ai elevilor mei, ca să îi anunţ că şcoala începe luni dimineaţa.

Gâtul lui îi fremăta vizibil şi, deşi vocea îi era calmă, ochii lui aruncau scântei.

— Şi începi cu familia Shifflet, bănuiesc.

— Da, a răspuns ea. Cred că trebuie să încep cu cazul cel mai dificil. Cred că şi tu îţi alegi înainte cel mai sălbatic şi mai rău cal.

Ian a înghiţit din nou.

— E altceva.

Jacy s-a întors cu spatele la el, s-a uitat pentru ultima dată în oglindă – arăta sută la sută a educatoare modernă – şi şi-a luat geanta.

— Nu, nu e altceva, a spus ea. Stătea acum în faţa lui. Totul depindea de el

acum, putea să o oprească sau să o lase să treacă.

El a tras o înjurătură.

— Aşteaptă să mă spăl şi vin cu tine.

Jacy a clătinat din cap. Triumfătoare, dar şi iubitoare. S-a gândit că totuşi au o şansă să reuşească, ei doi.

— Nu. M-am gândit la asta şi am hotărât că nu e o idee bună. La urma urmei, nici tu nu m-ai rugat să te ajut să îmblânzeşti caii aceia sălbatici.

El şi-a deschis gura şi probabil că ar fi spus din nou „e altceva”, dar Jacy l-a oprit, punându-i un deget pe buze.

— E acelaşi lucru, a insistat ea. Acum, spune-mi unde locuieşte familia Shifflet.

Ian a păstrat o tăcere încăpăţânată.

— Bine, a spus Jacy într-un târziu. A trecut pe lângă soţul ei şi s-a oprit în uşă, cu mâna pe clanţă. Bine. O s-o întreb pe doamna Wigget, sau pe Nancy; sau pe Bram McCulley.

— Stau la ferma aia părăsită, în casa aia veche, chiar la sud de Yolanda. Ne-am dus acolo la picnic, tu şi cu mine.

Jacy şi-a închis ochii şi şi-a amintit. Ea şi Ian se prefăceau că vechea casă, gata să se prăbuşească, ar fi a lor şi că or să o repare şi or să trăiască în ea, dar niciodată nu apucaseră să mănânce acolo, fiind prea ocupaţi să facă dragoste la umbra acelor câţiva copaci bătrâni şi noduroşi.

— Ştiu locul despre care vorbeşti, a spus ea fără să se uite la el. Dar în timp ce apăsa pe clanţă, mâna lui Ian, aspră şi puternică, a cuprins-o pe a ei.

— Ai grijă, a spus el răguşit.

Ea s-a uitat la el. Nu avea de gând să o oprească, iar din partea lui asta însemna o concesie enormă. Iubirea pe care a simţit-o în momentul acela era dulce şi profundă.

— O să am, a spus ea, aproape în şoaptă.

Ian s-a încruntat.

— Porumbiţo, vreau să îmi promiţi ceva. Dacă Redley e băut, te urci în maşina lui Jake şi vii direct aici.

Jacy a încuviinţat din cap. Era destul de puţin, în comparaţie cu concesia lui. În

plus, Redley Shifflet era destul de înfricoşător şi *fără să* bea; beat, era lugubru.

— Promit, a spus ea şi s-a ridicat pe vârful picioarelor, atentă să nu se murdărească de la hainele lui, şi l-a sărutat uşor pe gură.

O jumătate de oră mai târziu, Jacy sosea la casa familiei Shifflet. Un bărbat harnic ar fi reparat casa măcar puţin, dar era clar că Redley nu era un gospodar prea entuziast. Acoperişul se înclinase periculos – era o minune că nu fusese luat ca o frunză de furtună de nisip. Spărturile din ferestre erau astupate cu dopuri de hârtie. Pe verandă erau găini, iar Jacy se temea că erau şi în casă, uşa fiind larg deschisă.

Şi-a aranjat rochia şi a zâmbit, înainte să iasă din camionetă. A apărut Darlis, care a gonit găinile din calea ei şi şi-a şters mâinile de un şorţ mai murdar decât hainele din acea zi ale lui Ian. A încercat un zâmbet, iar Jacy s-a întristat văzând emoţiile femeii: Darlis era bucuroasă de companie, dar se şi temea. Mâna pe care

o ridicase ca să se apere de soare îi tremura.

— Jacy, a spus ea puţin surprinsă.

Jacy a zâmbit şi s-a apropiat, cu mâna întinsă, încercând să o liniştească puţin pe Darlis. Nu avea nicio îndoială că puţinii vizitatori care veneau în casa asta erau colectorii de impozite, creditorii şi prietenii de beţie ai lui Redley.

— Bună, Darlis, a exclamat ea. Am venit să vă spun că luni avem ore. Sper să vină şi Gladys.

Darlis fusese probabil frumoasă în tinereţe, dar timpul şi necazurile o gârboviseră. Arăta mult mai bătrână decât era în realitate, adică în jur de treizeci şi cinci de ani. A dat din cap cu putere, grăbită să o mulţumească pe Jacy şi nervoasă ca păianjen.

— Gladys nu se simte prea bine, a spus ea repede. Stă la pat, adică. Te-aş invita să intri, dar nu vreau să o deranjez.

Jacy a simţit un fior rece, în ciuda căldurii înăbuşitoare. S-a uitat spre casă, gândindu-se cum e mai bine să facă. Voia să aibă informaţii directe despre eleva ei,

dar ştia că în ţara tufişurilor regulile erau foarte stricte. Dacă insistă prea tare, putea să nu mai câştige niciodată încrederea lui Darlis.

— Dacă aş intra doar să o salut…

Faţa lui Darlis s-a contorsionat. Şi-a întins mâinile şi a prins-o pe Jacy de umeri.

— Te rog, a spus ea disperată, lasă-ne în pace. Dacă vrei, o trimit pe Gladys la şcoală, dar…

Jacy s-a speriat, dar înainte să se poată gândi la ceva, în cadrul uşii a apărut Gladys. Chiar şi de la distanţa aceea, Jacy a putut vedea că are ochii negri şi vânătăi pe braţe şi pe picioare.

— Doamne, a şoptit Jacy, uitând de toate regulile de pe acolo şi alergând spre copilă. Gladys, draga mea, ce s-a întâmplat?

Gladys stătea tăcută, cu buza de jos tremurând. Era clar că voia să fugă spre Jacy, în căutarea unui refugiu, dar avea în ochi şi o expresie resemnată. Copila ştia că nu putea să fie salvată ca prinţesele din

cărţile pe care le citea. În lumea ei, balaurii învingeau întotdeauna.

Jacy a mai făcut un pas spre ea, dar s-a auzit sunetul unui claxon, care a tulburat liniştea lăsată. Jacy s-a simţit învăluită în frică, iar Gladys a trântit uşa, în timp ce Darlis a fost cuprinsă de panică.

— Redley, a spus ea repede şi inutil. E cu prietenii lui şi beau întotdeauna când merg după câini Dingo. Cheltuiesc banii de recompensă de la guvern, înainte să îi vadă. *Te rog,* Jacy, ţie nu îţi face nimic, îi e frică de Ian, dar pe mine şi pe Gladys o să ne bată.

Jacy fierbea de indignare şi de frustrare, iar în ochi avea lacrimi de milă. Redley şi prietenii lui veneau repede, camionul lor vechi lăsând în urmă o spirală de praf roşu, iar cântecele lor de beţivi se auzeau peste zgomotul asurzitor al motorului ambalat.

— Nu poţi să îl laşi să facă asta, Darlis! a şoptit Jacy cu disperare. Lasă-mă să o ajut pe Gladys, te implor!

— Cum? Toată durerea şi disperarea lui Darlis se strânseseră într-un cuvânt.

Jacy s-a uitat nervoasă spre noii sosiţi. Redley trăsese în spatele maşinii ei, parcă vrând să îi taie retragerea.

— Scrie o hârtie că o laşi pe Gladys în custodia mea pentru câteva săptămâni şi apoi pur şi simplu o aduci luni la şcoală. Am să o iau de acolo.

Darlis şi-a muşcat buza de jos, pe jumătate înnebunită de frică, abia stăpânindu-se.

— Ce o să faci?

Jacy i-a luat mâinile într-ale ei.

— O să o iau de aici şi o să o trimit undeva unde Redley nu o să îi poată face nimic. Dar am nevoie de ajutorul şi de permisiunea ta, ca să o pot face.

Redley a oprit maşina într-un nor de fum, iar Darlis a scâncit învăluită. Se uita la soţul ei cu teamă, cu groază, iar Jacy a tremurat gândindu-se ce înseamnă să fii prinsă în capcana asta, să trăieşti cu un asemenea om.

— Am să încerc, a şoptit Darlis.

Jacy trebuia să pregătească totul. Şi-a îndreptat umerii, şi-a ascuns toată teama şi repulsia şi i-a făcut faţă lui Redley.

Acesta avea o puşcă într-o mână şi o sticlă în alta. Cei doi prieteni ai lui, pe care Jacy i-a recunoscut din vizita ei la localul fără de femei *„Câinele şi gâsca”,* au ieşit din maşină şi s-au postat de o parte şi de alta a lui Redley, ameninţători.

Jacy şi-a amintit ce-i spusese cu puţin timp în urmă Darlis: Redley nu avea să îi facă niciun rău, pentru că se temea de răzbunarea lui Ian. Îşi ţinea teroarea sub control, cel puţin într-o oarecare măsură, dar stomacul i se întorsese pe dos şi îi venea să vomite. Nimic în viaţa ei nu o lovise atât de mult ca faptul că ştia că Darlis şi Gladys erau blestemate să suporte toate umilinţele şi chinurile şi privaţiunile pe care le putea născoci Redley, pur şi simplu pentru că erau femei.

Abia ţinându-se pe picioare, cu un aer batjocoritor, Redley şi-a luat pălăria de pe cap – era chiar mai groaznică decât a lui Ian – cu mâna în care ţinea sticla şi le-a pus pe amândouă la piept, într-o parodiere a bunelor maniere.

— Ia uitaţi-vă aicea, băieţi, a bolborosit el. Drăguţa de madam Yarbro a venit să ne viziteze. Ochii i-au poposit cu o lentoare neruşinată pe rochia ei. Când a vorbit din nou, i s-a adresat lui Jacy. Eşti frumoasă şi proaspătă ca o îngheţată într-o zi călduroasă.

Lui Jacy i s-a oprit inima în loc, când a văzut că tovarăşii lui Redley îşi opresc şi ei privirile insolente asupra ei şi s-a făcut albă.

— La stai puţin, a spus unul, luându-l pe Redley de mâna cu arma. Ai zis madam Yarbro? Femeia asta e a lui *Ian Yarbro?*

— La dracu', a icnit şi celălalt, dându-se un pas înapoi şi scoţându-şi pălăria. Doamnă, nu am vrut să vă ofensăm.

Celălalt l-a tras mai tare de braţul cu arma pe Redley.

— Lasă păsărica în pace, Redley – ştii cum e Ian; dacă te iei de ea, te scopeşte.

Redley s-a eliberat furios de prinsoarea celuilalt şi şi-a strâns arma la piept, iar cu un deget unsuros şi-a mângâiat ţeava.

— Nu mi-e frică de Yarbro, a spus el, urmărindu-şi degetul. Poate să mi-o tragă o dată, dar a doua oară nu mai apucă.

Jacy a îngheţat gândindu-se la semnificaţiile vorbelor lui, dar mai degrabă murea decât să îl lase pe Redley să vadă cât îi era de frică. Mintea i s-a umplut cu imagini îngrozitoare: Ian sângerând de moarte undeva prin tufişuri, împuşcat de Redley Shifflet. Iar zâmbetul pe care a reuşit să îl arate a fost o mare realizare.

— Fii sigur că am să îi transmit lui Ian urările tale de bine, a spus ea, deschizând ca într-o doară uşa maşinii. Voia să vină şi el, dar era prea ocupat cu caii ăia sălbatici. Cred că până acum i-a îmblânzit pe toţi şi îi mănâncă deja din palmă. Aluzia era limpede, chiar şi pentru un tâmpit ca Redley. Ian era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, perfect capabil să se apere de trei beţivani. A intrat în maşină, i-a aruncat o privire semnificativă lui Darlis şi a plecat, făcând o întoarcere strânsă chiar în curte, pentru că maşina lui Redley îi stătea în cale.

În oglinda retrovizoare, chiar şi prin norul des de praf, Jacy l-a văzut pe Redley stând în mijlocul drumului şi uitându-se după ea, cu puşca în ambele mâini. Ura lui era atât de reală, de virulentă, încât parcă o vedea urmărind-o şi înhăţând-o.

Era îngrozită, pentru că ştia că Redley nu era doar rău, nu era doar leneş; era monstruos. Şi poate că era şi destul de isteţ, încât, să îşi dea seama că lovindu-l pe Ian era calea cea mai bună de a se răzbuna pe amestecul profesoarei în treburile lui personale.

Pe de altă parte, amintindu-şi de corpul plin de vânătăi al lui Gladys, Jacy ştia că nu avea de ales şi că trebuia să se implice. Nu putea să se întoarcă cu spatele la copilă şi să pretindă că nu se întâmpiă nimic. Nu, de data asta zâna cea bună trebuia să intervină şi să risipească vraja cea rea.

Îndată ce nu s-a mai văzut locul acela, Jacy a tras la marginea drumului de praf, a ieşit şi a vomat. Stomacul i se contracta încă dureros, când a ajuns în Yolanda şi s-a oprit la cafeneaua lui Nancy.

Prietena ei a ieşit imediat din local, radioasă, ca să o întâmpine, dar Nancy a simţit-o şi imediat zâmbetul ei larg, australian, a dispărut.

— Uită-te la tine! a strigat ea cu minunatul ei accent. Dumnezeule mare, Jacy, eşti albă ca Munţii Albaştri în iulie. Ce s-a întâmplat?

Jacy s-a aşezat la una din mesele din cafenea şi a băut o jumătate de pahar de apă, înainte să îi răspundă.

— Redley Shifflet, a spus ea, tremurând. Mi-am făcut un duşman, Nancy. Şi mi-e teamă că o să lovească în Ian.

— Fugi de aici, a râs Nancy. Dacă există vreun bărbat care să îşi poată purta de grijă, Ian Yarbro e acela. S-a aşezat în faţa lui Jacy, încruntată.

Jacy i-a povestit tot, începând cu nervozitatea lui Darlis, apoi cu apariţia lui Gladys, bătută şi învineţită şi sfârşind cu ameninţarea lui Redley.

Nancy şi-a pus mâna la gură.

— Dumnezeule, Jacy, asta da, zi de lucru. Şi ce ai de gând să faci pentru biata fată?

Jacy şi-a muşcat buza de jos. Nu mai tremura atât de tare şi putea să vorbească mai uşor.

— Mă gândeam să o iau la noi după şcoală. Nu l-ai văzut pe Collie în ultima vreme? Am putea avea nevoie de el, ca să o ducă pe Gladys cu avionul departe de aici.

Faţa lui Nancy s-a luminat.

— Ar putea să stea cu mătuşa Molly, la Darwin. Ea ia întotdeauna sub aripa ei fetele necăjite, asta e mătuşa Molly - cum crezi că am ajuns eu o doamnă atât de bine? a luat o poză comică.

Jacy a hohotit gâtuit, cu un amestec de eliberare şi de veselie.

— Nancy, ar fi minunat. Vrei să îi spui lui Collie, dacă îl vezi, că trebuie să vorbesc cu el? I-a mai trecut apoi optimismul. Uneori, Collie nu ateriza la Yolanda câte o lună întreagă; iar ea nu o să fie în stare să o ascundă pe Gladys la proprietate prea mult timp, chiar dacă Ian era de partea ei. Şi nici de asta nu era prea sigură.

Nancy a bătut-o pe mâna peste masă.

— Nu te amărî, draga mea, faci o faptă bună. Noi femeile trebuie să avem grijă unele de altele pe lumea asta. A făcut o pauză, iar ochii ei căprui, expresivi, s-au mărit. Ştiai că în India taţii îşi ard fetele de vii, doar pentru că nu au destui bani de zestre?!

Jacy a simţit că i se face iar rău.

— Ai dreptate, Nancy, a spus ea întunecată. Noi femeile trebuie să strângem rândurile. Ia legătura cu mătuşa ta, dacă poţi, şi fii cu ochii în patru după Collie. Luni dimineaţa vin la şcoală. A încercat să se ridice, dar a căzut înapoi în scaun.

— Trebuie să stai puţin, să te odihneşti! a strigat Nancy. Nu te las să pleci, eşti albă!

Jacy a tras aer adânc în piept, apoi s-a ridicat iarăşi.

— Nu am nimic, a insistat ea. O să mă opresc pe la cimitir, să îl salut pe Jake, apoi cred că mă duc acasă. Am toată ziua de mâine ca să îi văd pe toţi ceilalţi părinţi – majoritatea vor veni la slujbă.

Dar Nancy nu se lăsa convinsă aşa uşor.

— Ar trebui să petreci noaptea în oraş, a spus ea. O să iau eu legătura cu Ian, cumva.

Jacy a văzut iar imaginea aceea cu Ian, împuşcat de Redley, lăsat să moară în singurătatea tufişurilor şi s-a hotărât.

— Nu, a spus ea. Vreau să merg acasă. La familia mea.

În ciuda marii dorinţe de a se întoarce la fermă, ca să vadă cu ochii ei că Ian şi Chris sunt vii şi nevătămaţi, Jacy a revenit la planul iniţial şi s-a oprit la mormântul lui Jake. Piatra mortuară pe care o comandase prin intermediul magazinului lui Bram McCulley nu sosise încă; era acolo doar o cruce de lemn, făcută de unul din prietenii lui Jake şi, desigur, pământul încă răscolit care acoperea mormântul. Nu fusese timp pentru creşterea covorului de iarbă verde, mătăsoasă.

Jacy a îngenuncheat, fără să se gândească la rochie şi la ciorapi şi a atins crucea.

— Bună, tată, a spus ea, încercând să zâmbească. Am primit scrisorile. Încă nu înţelegea de ce nu i le trimisese şi a

acceptat faptul că nu o să înţeleagă niciodată.

Prin micul cimitir a trecut o binevenită briză răcoroasă. Era ca mângâierea unui înger păzitor şi a mai liniştit nervii întinşi la maximum ai lui Jacy.

— Te iubesc, tată, a şoptit ea, aş vrea să ţi-o fi spus mai des. A continuat să vorbească, uneori negăsindu-şi cuvintele, apoi i-a spus lui Jake despre descoperirea ei că îl iubeşte pe Ian, că de fapt nu încetase niciodată să-l iubească, l-a spus despre speranţele ei – despre o viaţă fericită şi o casă plină de copii, despre problemele ei şi despre temerile ei. Apoi, simţindu-se mai bine, s-a suit în maşină şi a pornit spre casă.

Când a ajuns, a fost foarte fericită să îi găsească pe soţul şi pe fiul ei vitreg în bucătărie, mâncând în linişte. Îşi luase o figură calmă, dar paloarea nu şi-a putut-o ascunde şi nici rochia murdară şi probabil nici mirosul asociat cu voma de la marginea drumului.

Ian şedea în capul mesei, nu pe banca laterală, ca de obicei. Când a văzut-o, şi-a

dat imediat scaunul în spate, s-a ridicat şi a venit la ea.

— Ce dracu...

Jacy i-a adresat un zâmbet chinuit, fantomatic.

— Chiar aşa rău arăt? a glumit ea, dar vocea îi tremura.

Ian a luat-o blând de umeri, susţinând-o. În ochii lui nu era nimic vesel, iar gura arăta de parcă nu ar fi zâmbit niciodată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el răguşit.

— Totul e în *regulă*, Ian, a spus Jacy, încercând să îi amintească de prezenţa lui Chris cu privirea.

El a cedat, fără chef.

— Du-te şi aranjează-te, a ordonat el.

Ea i-a aruncat o privire recunoscătoare şi i-a spus cu buzele *o să îţi explic mai târziu* şi s-a grăbit spre scări. S-a întors cam după o jumătate de oră, curată şi răcorită, îmbrăcată într-un halat de bumbac, cu machiajul refăcut, dar în interior se simţea ca o casă dărăpănată, gata să se prăbuşească la prima rafală.

Ian o aştepta în bucătărie; nici urmă de Chris sau de doamna Wigget. Tot el făcuse şi curat şi acum stătea la bar, cu un pahar de limonadă rece în faţă, uitându-se la ea.

— Să merg direct şi să îl fac praf pe Redley, sau îl las în viaţă?

Jacy nu voia să vorbească despre Redley, nu voia să se gândească la el, dar ştia că nu avea de ales. S-a dus la Ian şi şi-a pus braţele în jurul lui.

— Lasă-l să trăiască, i-a răspuns ea, încercând să zâmbească, Ian avea încă o figură foarte serioasă, dar s-a mai înseninat de la îmbrăţişarea lui Jacy.

— Ce s-a întâmplat acolo?

Ea a oftat.

— De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Doar am văzut cât de ticălos poate fi cu adevărat Redley Shifflet. O bate pe copila aia, Ian.

Un muşchi a început să palpite pe obrazul lui Ian.

— Eşti sigură?

Ea a înclinat din cap. Se simţea uşurată şi abia atunci şi-a dat seama că îi fusese

teamă că Ian ar putea să declare bătăile ca fiind o treabă din bătătura lui Redley.

— Ştiu că mi-ai spus să nu mă bag în necazuri, dar trebuie să fac ceva.

El i-a pus un deget pe buze.

— Da, ceva trebuie făcut. Ce ai de gând?

Ea i-a vorbit despre planul lui Nancy: Jacy o aduce luni pe Gladys la ei după şcoală, şi vor ţine copilul până ce Collie o să o poată duce la Adelaide. De acolo, Gladys putea lua o legătură spre Darwin, unde putea sta la mătuşa lui Nancy până ce se obţinea ceva permanent pentru ea. Spera că Darlis va fi în stare să îşi urmeze fata şi o vor lua de la capăt, în siguranţă.

— Eşti conştientă că pui la cale o răpire? a întrebat-o Ian, când ea a terminat.

Jacy a simţit cum i se face frică.

— Darlis o să coopereze cu noi.

— Iar când Redley pune mâna pe ea, o să o facă să jure că minţi, că toate hârtiile pe care le-a semnat, le-a semnat obligată.

— Eşti alături de mine, Ian Yarbro? Copilul acela este *bătut măr,* poate şi mai rău, şi nu îmi pasă dacă o să mă arunce în închisoare pentru o sută de ani. Nu o să

stau degeaba şi să spun că nu se întâmpla nimic!

El s-a strâmbat, apoi s-a aplecat şi-a sărutat-o uşor şi scurt pe gură.

— Dumnezeu să mă ierte, a spus el. Cred că asta se întâmpla dacă te însori cu o yankee.

Ea s-a uitat, serioasă şi îngrijorată, adânc în ochii lui.

— O să mă ajuţi?

— O să te ajut, a confirmat el.

Jacy şi-a aruncat braţele în jurul gâtului lui.

Aproape că îi venea să îi spună că îl iubeşte, dar şi-a amintit că el nu simţea la fel pentru ea şi s-a oprit îl chiar la timp.

— Mulţumesc, a spus ea, cu respiraţia întretăiată de la contactul cu el, ştiind că tot ce simţea pentru omul acesta i se putea citi în ochi şi întrebându-se dacă el a văzut şi a recunoscut sentimentul.

Ca să nu se facă de râs, a început să flecărească:

— Să nu îmi spui că ai îmblânzit toţi caii ăia şi acum sunt buni de călărit.

Jacy s-a înroşit imediat ce a spus aceste cuvinte şi a sperat ca Ian să nu facă nicio conexiune, dar toate speranţele i s-au năruit când a văzut că ochii lui râdeau.

— Ba da, iubito, a tachinat-o el, trăgând-o mai aproape. Sunt un maestru în toate. Şi sunt bun la îmblânzit creaturi de tot felul.

Jacy a scăpat un geamăt involuntar.

— O, nu! Ian a sărutat-o de-a binelea, iar râsul din ochii lui era tot acolo când i-a ridicat capul şi a întrebat-o:

— „O, nu”, ce?

A lipit-o de el cu mâinile lui diabolic de îndemânatice.

— Îţi displace atât de mult? Vreau să spun, să faci dragoste cu mine.

Ea tremură; dacă nu ar fi ţinut-o Ian, ar fi căzut ca o cârpă la podea.

— E… E mijlocul zilei şi ştii cum fac eu…

Ian şi-a aruncat capul pe spate şi a hohotit tare.

Ea a găsit undeva în ea voinţa de a îşi strânge pumnii şi de a lovi cu ei în pieptul lui.

O dată.

Şi foarte slab.

El s-a uitat în jos spre ea, cu ochii încă strălucind, cu umerii tremurând de efortul de a-şi controla veselia.

— Porumbiţo, poţi să faci tot zgomotul pe care vrei să îl faci. Alice l-a luat pe Chris în oraş, să îi dea o îngheţată şi să ridice corespondenţa. O vreme or să lipsească de aici.

Jacy s-a prăbuşit pe el.

— Sunt pierdută, a spus ea.

Ian a luat-o în braţe ca pe un fulg şi a dus-o spre scări.

— Cu totul, a fost de acord el. Numai să nu îmi sperii oile.

Jacy a râs şi s-a prefăcut că îl loveşte iarăşi, Ian era atât de imposibil, iar ea era atât de fericită că el era aşa, cu toate fobiile şi ciudăţeniile lui, şi îl iubea atât de mult.

Alice Wigget zâmbea pe sub mustaţă, în timp ce curăţa morcovii pentru masa de seară, Ian plecase la treburile lui fluierând, iar doamna Yarbro avea în ochi o strălucire, chiar avea una care promitea

că în curând o să fie un copilaş sau doi, şi cam era cazul să fie.

Alice a început să se gândească cu jind la Arizona, la cowboys şi la alte lucruri plăcute. Era gata să plece într-acolo, departe de singurătatea asta dintre tufişuri, Ian era bărbat în toată regulă, iar Chris nu mai avea nevoie de ea nici el, acum că avea o mamă adevărată care să aibă grijă de el.

Şi-a amintit de mica problemă din urmă cu zece ani, când doamna Yarbro – se numea atunci Jacy Tiernan, desigur – a fugit şi s-a cam încruntat. Să presupunem că fata asta dă iar bir cu fugiţii. Atunci Ian nu o să mai aibă încredere în viaţa lui în vreo femeie, iar băiatul, ei bine, nici nu voia să se gândească ce ar însemna pentru băiat plecarea ei!

I-a aruncat o privire îngrijorată doamnei Yarbro şi a văzut că aceasta se uita la rândul ei intens la ea, cu o curiozitate nedisimulată. Era ca şi cum tânăra ar fi ştiut ce gândeşte ea.

Soţia lui Ian i-a zburlit părul bălai lui Chris – stătea la masă, lucrând la unul din

desenele lui; apoi a venit să stea lângă Alice, Ian a rămas la masă, citind corespondenţa întregii săptămâni trecute.

Doamna Yarbro a luat din dulap un teanc de farfurii. Lui Alice i-a plăcut treaba asta; nu aştepta totul pe tavă, cum fac unele proaspăt căsătorite.

— Îi iubeşti mult, aşa-i, Alice? a întrebat ea cu o voce prea slabă ca să ajungă până la masă.

— Din toată inima, a răspuns Alice fără să stea pe gânduri. Şi era adevărat, deşi tânjea după Arizona şi cowboys.

Jacy şi-a trecut degetul pe dunga aurită a serviciului de porţelan al primei doamne Yarbro.

— Am să îţi spun un secret, dar e numai pentru tine, i-a zis ea, pe acelaşi glas scăzut. Şi eu. Să nu îţi faci griji, o să am grijă de ei. Ai cuvântul meu.

Alice a simţit în ochi nişte lacrimi cu care nu era obişnuită. Nu plângea prea des, deşi avusese o viaţă dură din multe privinţe, dar se descurcase.

— Se cred atât de tari, Alice se confesă şi ea în şoaptă. Dar au nevoie de tine, doamnă Yarbro. Amândoi.

Soţia lui Ian şi-a pus mâna pe a ei.

— Alice, nu suntem prietene? De ce nu îmi spui Jacy. S-a uitat la Ian şi la băiat şi în ochii ei albaştri era o licărire caldă. Iar în spatele acestei priviri, Alice a descoperit o iubire protectoare feroce, a unei tigroaice tinere. Şi a văzut-o şi când s-a mai uitat la ea, după aceea.

— Nu îţi face griji, a şoptit ea. Nimic şi nimeni nu o să mă determine să îi părăsesc.

Alice ar fi vrut să o creadă pe fata asta, dar încă îi era teamă. Nu uitase, niciodată nu o să uite, ce însemnase prima dată pierderea lui Jacy pentru Ian. Dacă nu ar fi fost Jake, să îl tragă şi să îl împingă, iar uneori chiar să îl târască de pe malul prăpastiei, băiatul sigur ar fi fost distrus.

Jacy i-a citit iar gândurile şi i-a atins liniştitor braţul.

— Nu te condamn că nu ai încredere în mine, a spus ea. Au fost dăţi când nici eu nu am avut încredere în mine. Dar am de

gând să îmi fac o viaţă aici, indiferent câtă durere, câte strigăte şi câtă dragoste cere.

Alice nu s-a putut stăpâni să nu zâmbească, pentru că strigătele le auzise, sigur că le auzise, iar iubirea, o văzuse şi pe ea. Poate că aici intră în joc şi partea ei naivă, dar Alice voia să creadă că în sfârşit sub acoperişul ăsta o să trăiască o familie adevărată şi întreagă.

12

În dimineaţa următoare, Ian i-a însoţit pe Jacy, Alice şi Chris la biserică. Jacy ştia că motivaţia lui nu era pur spirituală; voia să fie pe aproape dacă se iveau necazuri şi chiar dacă el era cam morocănos, ea a fost mişcată. Era evident că era hotărât să aibă grijă de ea.

Cu excepţia familiei Shifflet şi a lui Bram McCulley, erau de faţă familiile tuturor elevilor ei. Probabil că Redley vina câini Dingo prin tufişuri pentru recompensă, iar Bram păzea uşa sacrosanctului *„Câinele şi*

gâsca” de orice femeie care ar fi încercat să intre.

Jacy a suspinat şi s-a aşezat pe locul ei din spate. Nu era săptămâna cu popă la Yolanda, aşa că serviciul era condus de unul din membrii congregaţiei. Drept rezultat, ceremonia a fost extrem de plictisitoare, iar Jacy şi-a lăsat mintea să cutreiere liberă.

S-a gândit la Jake şi s-a întrebat dacă într-adevăr era pe undeva un rai şi dacă Jake era acolo. Când fiul ei vitreg a început să se foiască nerăbdător lângă ea, ea şi-a amintit de mama lui naturală. Oare se gândea vreodată Elaine Bennett la copilul pe care îl abandonase? Sau la bărbatul cu care făcuse acel copil?

Jacy s-a încruntat şi s-a uitat cu coada ochiului la Ian. Tâmpla lui pulsa uşor; ar fi vrut mai degrabă să fie acasă, ea ştia asta, să mai îmblânzească din caii aceia sălbatici, sau să îşi adape oile. Orice, numai să nu stea într-o clădire aglomerată şi să poarte un costum care probabil că părăsea dulapul numai la nunţi sau la înmormântări.

„Cavalerul meu în armură de lână şi bumbac tors”, s-a gândit Jacy cu o veselie tandră. S-a uitat peste umăr timp de o clipă.

Până şi predicile se termină la un moment dat, deci şi asta a avut aceeaşi soartă. Congregaţia a cântat imnul de încheiere, şi-a depus contribuţiile nu prea generoase în coşul respectiv şi s-a adunat la umbra arborilor de cauciuc şi de piper din curtea bisericii.

Ian a intrat într-o conversaţie despre ultima invazie a lăcustelor, iar Jacy s-a apropiat pe rând de familiile elevilor ei. Toţi au promis să îşi trimită copiii la şcoală în dimineaţa următoare, deşi păreau să o privească pe profesoară cu o curiozitate precaută.

La urma urmei, era încă o străină, s-a gândit ea, simţindu-se dintr-odată tristă. Deşi era fiica unui om al locului, trăise departe mai toată viaţa şi asta o făcea suspectă. Cu toate greutăţile şi necazurile vieţii dintre tufişuri, puţini localnici se gândeau să plece şi nimeni nu s-ar fi identificat cu aceşti fugari.

Jacy s-a simţit atrasă de mormântul lui Jake şi a rămas acolo uitându-se la peisajul sterp, când un om pe care nu îl cunoştea a venit la ea prin iarbă. Avea cam patruzeci şi cinci de ani, destul de atrăgător şi foarte bine îmbrăcat.

— Andrew Carruthers, a spus el cu accent american, întinzându-i mâna. Sunt actualul manager de la Merimbula.

— Jacy Tier… Yarbro, a răspuns Jacy, deodată tensionată. Jake nu avusese niciodată încredere în oamenii de la Merimbula, iar Ian se înfoia la orice menţionare a uriaşei ferme şi a conducerii ei.

Carruthers a zâmbit şi s-a uitat înapoi peste umăr, trecând în revistă congregaţia. Se pusese la cale un joc de *doi-în-sus,* iar femeile întinseseră pături pe iarbă şi deschideau coşurile de picnic.

După un moment, ochii lui albaştri, reci, s-au întors iarăşi spre Jacy.

— Da, a spus el, de parcă nu ar fi trecut nicio clipă de la începutul conversaţiei lor. Ştiu. Sunteţi fiica lui Jake Tiernan, nu-i aşa? Şi soţia lui Ian Yarbro.

Jacy i-a zâmbit rece.

— Toate astea şi chiar mai mult. Am şi calităţi numai ale mele, domnule Carruthers, calităţi care nu au nicio legătură cu soţul meu sau cu răposatul meu tată.

Carruthers a oftat, s-a uitat iar la mulţime. Jacy s-a întrebat dacă nu cumva se uită după Ian, care nu ar fi fost fericit să dea ochii cu el.

— Corect, a fost el de acord. Nu o să vă mai răpesc timpul, doamnă Yarbro. Merimbula – corporaţia, vreau să spun – doreşte să vă ofere o sumă apreciabilă de bani pentru pământul pe care vi l-a lăsat domnul Tiernan. Înainte ca Jacy să poată spune ceva, el a rostit o cifră care i-a tăiat suflarea.

Peste umărul domnului Carruthers, ea l-a văzut pe Ian apropiindu-se. Acesta nu părea prea încântat. Deşi îi apreciase atitudinea protectoare mai înainte, Jacy a simţit că trece în defensivă.

— Nu am de gând să îmi vând pământul, a spus ea, în timp ce Carruthers se întorcea încă o dată şi îl repera pe Ian. El

a tresărit şi pentru un moment Jacy a crezut că o să o ia la goană.

Managerul de la Merimbula şi-a revenit exact în momentul în care Ian ajungea lângă soţia lui, dar nu a putut să ascundă picăturile de sudoare de pe buza de sus. A tuşit şi, spre cinstea lui, a reuşit să se uite direct în ochii lui Ian.

— Soţia dumneavoastră tocmai a refuzat oferta noastră de a îi cumpăra pământul.

Ian era perfect tăcut, ca pământul înainte de cutremur, sau ca şi cerul înainte de o furtună de vară.

— Proprietatea ei nu v-ar ajuta prea mult, nici dacă ar vinde-o. Ceea ce vreţi voi sunt izvoarele, iar acestea sunt ale mele.

Carruthers şi-a închis ochii şi şi-a strâns pentru scurt timp nasul între degetul mare şi arătător, apoi s-a uitat întrebător la Jacy.

— Este adevărat, doamnă Yarbro?

Jacy a roşit. Carruthers era compatriotul ei şi ar fi vrut să îi placă. Dar în firea lui, în purtarea lui, era ceva care o încurca.

— Bineînţeles că e adevărat, a răspuns ea repede. De ce ar spune Ian ceva ce nu este?

Drept răspuns, Carruthers doar şi-a ridicat sprâncenele şi a făcut o strâmbătură.

Ian s-a pus între Jacy şi Carruthers, iar umerii lui laţi au blocat vederea ei pe timpul schimbului de cuvinte care a urmat. În cele din urmă, ea s-a agăţat de braţul lui Ian şi a văzut cum acesta are îndreptat un deget ameninţător spre Carruthers.

— Să o laşi în pace pe nevastă-mea, l-a avertizat el pe un ton furios. Nu vinde, nici acum şi nici altădată.

Era adevărat că Jacy nu avea niciun gând să vândă, dar a simţit un uşor resentiment ascultându-l pe Ian. Proprietatea, fie şi fără izvoare, era a ei, putea să facă ce voia cu ea, fără să ceară aprobarea soţului ei.

Sau trebuia? Jacy nu ştia ce spune legea australiană în privinţa asta; poate că prin căsătorie, terenul îi revenea lui Ian pe

jumătate, automat. Aşa ceva nu s-ar întâmpla în Statele Unite.

Ea şi-a închis ochii şi inima i-a fost atinsă de o bănuială dureroasă, Ian avea izvoarele de care depindea ca să supravieţuiască, dar dacă voia şi pământul? Era întins, se putea pune grâu şi se puteau creşte de două ori mai multe oi decât pe-al lui.

Iar cea mai bună cale de a pune mâna pe acrii mult râvniţi ai vecinului era să se însoare cu fata acestuia.

Ea a scuturat din cap şi a clipit din ochi. „Nu, a protestat o parte a ei, aflată în profunzime, care voia, avea nevoie să creadă în Ian. Te rog, nu lăsa să se întâmple asta.”

Jacy a tras adânc aer în piept şi a avut un frison lăuntric. Ce altceva ar fi putut fi? Ian nu a pretins niciodată că ar iubi-o. De fapt, în noaptea aceea de lângă lac, când el îi propusese un armistiţiu, ei se aflau practic în război…

— Jacy?

A simţit mâinile lui Ian pe braţele ei, şi s-a uitat la faţa lui îngrijorată. În câmpul

vizual periferic se afla Carruthers, care se îndrepta spre *Land Rover-ul* lui ultimul răcnet, parcat departe de toate celelalte maşini.

Timp de o clipă, lui Jacy i-a fost milă de managerul de la Merimbula. Chiar dacă oamenii din Yoianda se purtau prieteneşte cu ea, ea înţelegea că nu este de-a locului.

— Te simţi bine? a întrebat Ian, slăbindu-şi strânsoarea. Un moment am crezut că o să cazi, sau cam aşa ceva.

Jacy a înghiţit cu greu şi a reuşit să zâmbească, deşi simţea că inima îi este străbătută de o fisură, care deschide toate rănile vechi.

— Mă simt bine, a minţit ea. S-a uitat spre Carruthers, care plecă. De ce îl urăşti atât de tare pe omul ăsta? a întrebat ea, în încercarea de a-i abate atenţia lui Ian de la ea. Nu e nicio crimă să vrei să cumperi o proprietate, ştii bine. Doar îşi face datoria,

Faţa lui Ian s-a ascuţit, iar el s-a uitat la adversarul care dispărea într-un nor de praf.

— Este mai mult decât atât, a spus el liniştit. Merimbula ar înghiţi toată zona, dacă ar putea. În ultimii ani, au scos din pâine mai mulţi fermieri.

Se îndreptau spre biserică. Alice întinsese cele trebuitoare pentru picnic, iar Chris se uita la Jacy şi la Ian cu o curiozitate speriată, de parcă ar fi simţit tensiunea dintre ei.

Jacy voia să ştie mai multe despre Merimbula.

— Ian, asta e cam aiurea. Cum adică, i-a scos din pâine? Cum?

El s-a mai uitat o dată urât în direcţia în care dispăruse Carruthers.

— Nu avem nicio dovadă, a recunoscut el. Au fost nişte incendii cam dubioase şi nişte împrumuturi care au fost cerute înapoi exact când nu se putea. Şi au mai fost şi nişte ochiuri de apă otrăvite.

Curiozitatea lui Jacy s-a transformat în frică.

— Şi crezi că în spatele lor se află Carruthers?

Ian a oftat din toţi rărunchii.

— El este un simplu intermediar al corporaţiei americane care posedă Merimbula. Nu fac niciun secret din faptul că vor să cumpere tot pământul din jur ca să pună grâu. Dacă ar putea, ar pune plugurile şi pe Yolanda.

— Dar de ce?

— Bani, a răspuns Ian, trăgând de cravată care îl jena. Şi au destul de mulţi ca să ne pună pe toţi la zid, crede-mă.

Jacy l-a prins de braţ şi l-a oprit la limita de audiţie a amatorilor de picnic.

— Chiar şi pe tine, Ian? Ai vreo ipotecă pe care ei o pot prelua?

El a scuturat din cap.

— Nu, a spus el răguşit. Dar dacă pun mâna pe pământul tău, pot să mă ţină cu uşurinţă departe de apă, nu-i aşa? Dacă se întâmpla asta, sunt terminat în câteva luni.

Cuvintele lui Ian i-au reconfirmat lui Jacy bănuielile dinainte. Îşi iubea pământul, îl avea în sânge. Şi era clar că ar fi făcut orice ca să îl salveze.

Faţa ei a căzut probabil, căci el şi-a pus palma sub bărbia ei şi a întrebat-o:

— Ce e, porumbiţo? Ea a ezitat, incapabilă să dea glas durerii ei personale şi el a ajuns la o concluzie logică. Îţi e dor de Jake?

— Da, a spus ea, deşi era doar o parte a adevărului. Nu putea să îl întrebe pe Ian dacă se însurase cu ea doar ca să aibă controlul asupra pământului dintre proprietatea lui şi izvoare; dacă el ar fi răspuns afirmativ, ar fi distrus-o.

Blândeţea răspunsului lui Ian i-a muiat inima.

— Şi mie mi-e, porumbiţo, a spus el. Şi a luat-o de mină şi a dus-o la picnicul familial care îi aştepta, Ian şi-a scos cu o mare uşurare haina costumului şi a aruncat cravata, ba a mai şi descheiat trei nasturi ai cămăşii albe ca zăpada. Apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe un capăt al păturii, zâmbitor, iar Jacy s-a întrebat, numai privindu-l, cum a putut să stea departe de el timp de zece ani,

După ce au mâncat delicioşii pui fripţi ai lui Alice, ca şi salată de cartofi şi plăcinta, Ian şi Chris s-au înscris ca echipă în

turneul de *doi-în-sus.* Alice a rămas pe pătură, împreună cu Jacy.

— Şi zici că îi iubeşti, a spus menajera cu o satisfacţie liniştită.

Jacy i-a aruncat o privire uimită celeilalte femei, care a zâmbit şi a adăugat:

— Inima ta e cu ei, e vizibil pentru toată lumea. Toată lumea, în afară de Ian Yarbro.

Jacy s-a încruntat.

— Cum adică, toată lumea şi nu Ian?

Alice s-a apucat să strângă resturile picnicului.

— O să îţi ia ceva timp să îl convingi că îl iubeşti cu adevărat, cred eu, a spus ea. Şi-a construit un zid împotriva sentimentelor în toţi anii ăştia. Bătrâna femeie s-a oprit, uitându-se gânditoare la Ian, care tocmai arunca cele două monede în aer, râzând de ce îi spunea un alt bărbat. Ce vreau să zic e, dă-i timp să înveţe să aibă încredere din nou.

Jacy a simţit o durere ascuţită.

— Iar eu sunt motivul pentru care îi e frică, aşa-i?

Alice a surprins-o cu răspunsul ei.

— Nu, a spus ea. Ian are nevoie de încrederea în propriile sentimente. El se luptă cu el însuşi, Jacy, nu cu tine. Iar dacă o să îţi aminteşti asta şi o să fii răbdătoare, o să reuşească cu timpul.

Din ochii lui Jacy au izbucnit lacrimi.

— Sper să ai dreptate.

— Dar tu nu crezi că am? A pus Alice calmă degetul pe rană.

Jacy a luat un şervet de pe pătură şi şi-a şters lacrimile, înainte să îi strice machiajul.

— Ian s-a căsătorit cu mine din raţiuni practice şi atât. A fost foarte direct. Avea nevoie de o femeie cu care să împartă patul şi de o mamă pentru Chris. Dar cel mai mult, cred eu, voia terenul dintre proprietatea lui şi izvoare.

Alice a zâmbit pentru sine şi a reluat curăţarea păturii.

— Ian ar putea *gândi* că asta vrea – adică pământul. Dă-i o şansă, draga mea. O să ajungi la adevăr până la urmă.

Jacy l-a văzut cum îi smotoceşte părul lui Chris şi se apleacă să îi dea sfaturi de aruncare a monedelor.

— Cred că merit asta, a şoptit ea. Îl iubesc atât de mult, încât uneori cred că nu o să pot suporta. Iar când el a simţit la fel pentru mine, acum zece ani, l-am părăsit.

— Erai tânără, i-a reamintit Alice brusc. În plus, să afli în felul ăsta despre copil, asta ar fi fost un şoc pentru oricine. Elaine aia era o poamă, ascultă la mine. Îi plăcea să bage zâzanie, obrăznicătura, închipuieţi, şi-a lăsat copilul aşa şi a plecat şi nu a întrebat de el niciodată!

Jacy ar fi vrut să schimbe trecutul, să aibă o baghetă magică şi să facă din Chris cumva propriul ei fiu. Ah, dacă ar fi stat şi ar fi lămurit lucrurile cu Ian! Acum ar fi avut deja câţiva copii, iar ea şi Ian ar fi avut o relaţie pe care s-ar fi putut baza amândoi.

— Bănuiesc că Ian este foarte îngrijorat că Elaine ar putea veni să îl ia pe Chris, a spus ea într-un târziu.

Doamna Wigget a scos un sunet scurt, dispreţuitor.

— Nici pomeneală, Ian mai degrabă ar muri decât să renunţe la copil, iar ea e destul de isteaţă ca să ştie măcar atât. În plus, domnişoara Bennett voia un cu totul alt fel de viaţă, cu multe petreceri, cu bărbaţi, cu muzică. Nu avea ea timp să schimbe scutece.

Jacy şi-a pus o mână pe abdomen şi s-a întrebat, nu pentru prima oară, dacă în ea era un copil care creştea chiar în clipa aceea. A strâns din dinţi. Ea nu era Elaine. Dacă o să aibă norocul să aibă un copil, o să îl crească ea însăşi, cu sau fără Ian Yarbro.

— Nu îmi pare că te simţi prea bine, a remarcat doamna Wigget cu un aer de bănuială. Poate că e cazul să te ducem acasă, să scapi de căldură şi să pui capul jos.

Suna foarte tentant, dar Jacy a scuturat din cap. Soţul ei muncea ca un apucat toată ziua şi acum îi plăcea să îl vadă râzând cu fiul şi cu prietenii lui. O să

aştepte până când Ian şi Chris or să fie gata de plecare.

Curând, Ian a început să arunce priviri în direcţia lui Jacy. Ea nu a putut să nu se simtă măgulită, erau parcă nişte asigurări, dar ar fi dat orice ca să ştie ce gândeşte el.

În cele din urmă, el a venit la Jacy cu Chris de mână şi i-a întins cealaltă mână ca să o ajute să se ridice.

— Cred că e timpul să mergem acasă, a spus el.

Pentru Jacy, cuvintele lui sunau ca un cântec.

Ştia foarte bine că Ian e un tip încăpăţânat şi tare de cap, mai mult, un misogin, dar îl iubea. Ar fi trecut alături de el prin orice, numai să existe măcar o speranţă că într-o zi o să aibă iar încredere în ea şi, Doamne ajută, o să o iubească din nou.

Ajunsă acasă, a ascultat sfatul lui Alice şi s-a dus să se întindă în pat în răcoarea din umbra dormitorului. A venit şi Ian pentru scurt timp, ca să îşi dea jos costumul şi să îşi pună pe el blugii şi o

cămaşă de lucru. S-a aşezat pe marginea patului să îşi tragă cizmele de lucru.

— Ai face-o, Jacy? a întrebat el. Avea o faţă sumbră şi puţin îngrijorată.

— Să fac ce? a întrebat ea în glumă. Îi era somn şi se simţea bine, deşi inima încă îi era îndoită.

Ian s-a încruntat, şi-a dat un smoc de păr de pe frunte, distrat, de parcă nu era conştient de ce face.

— Să vinzi pământul. Ţi-ai vinde pământul?

Jacy a simţit un val de frică şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că nu i s-a văzut pe faţă, pentru că Ian se uita la ea foarte intens. Probabil că putea observa orice îi apărea pe faţă, deci trebuia ca ea să fie prudentă cu ce lăsa să se vadă.

— Nu, a răspuns ea. Şi-a înghiţit tremurul din voce şi chiar a reuşit să zâmbească timid. Cred că ar trebui să punem cele două proprietăţi la un loc, cum ai sugerat odată, şi să le muncim.

„Ce actriţă eşti, Tiernan, s-a gândit ea. Şi cât de nebună.”

S-ar fi aşteptat ca încruntarea lui Ian să dispară, dar aceasta s-a mărit, crestându-i fruntea.

— Chiar crezi asta?

Ea s-a ridicat, ridicol de aproape de lacrimi, exasperată. Poate că chiar *era* însărcinată, că prea era emotivă.

— Ce credeai că o să fac, Ian? a izbucnit ea. Că o să ridic un zid de piatră între tine şi apa ta?

— Nu m-ar fi mirat deloc, a spus el franc. Dar mâna lui s-a mulat pe faţa ei, mângâind-o. Odihneşte-te, iubito, a continuat el. Nu uita, sunt de partea ta.

Jacy a privit în altă parte. Şi-ar fi dorit să îl creadă, dar adevărul era că acum, când Jake nu mai era, se simţea singură şi foarte străină de locuri. După câteva momente, a fost iar în stare să se uite la el şi s-a gândit la Redley Shifflet, cum îşi plimba el degetele pe ţeava puştii şi spunea că nu îi e frică de Ian.

— Mergi afară? a întrebat ea alarmată.

Ian a întins-o pe perne cu blândeţe, ca pe un copil neastâmpărat, nu ca pe femeia

cu care făcea dragoste atât de des şi de bine.

— Am de lucru, porumbiţo, chiar dacă e duminică, a spus el răbdător.

Ea l-a apucat de cămaşă, gândindu-se iar la Redley şi la puşca lui, îngrozită.

— O să fii atent?

El s-a încruntat.

— Întotdeauna sunt atent, a spus el. S-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. Odihneşte-te acum, iubito. Am să vin la ceai.

Jacy şi-a închis ochii, dar numai pentru că era prea obosită ca să îi ţină deschişi. În câteva momente a căzut într-un somn adânc şi a visat că îi Ian fusese împuşcat şi pus într-un mormânt lângă al lui Jake.

S-a trezit plângând şi a văzut că umbra pusese stăpânire pe cameră. A simţit o mâna mică atingând-o şi l-a văzut pe Chris stând lângă pat şi privind-o îngrijorat.

— Nu e nimic, mama, a spus el consolator. Şi eu am vise urâte uneori. Toată lumea are.

Jacy a suspinat, puţin jenată. Se presupunea că aici ea era adultul, ea era

persoana cea tare. Când colo, ea era cea care se prăbuşea, iar un copil de şcoală încerca să o liniştească. A înclinat din cap, s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a aranjat părul.

Chris a ieşit şi s-a întors cu un pahar cu apă. Jacy l-a luat recunoscătoare şi după câteva înghiţituri s-a simţit mai bine.

— Chris Yarbro, eşti un adevărat gentleman, i-a spus ea cu un surâs nesigur. Îţi mulţumesc că încerci să mă faci să mă simt mai bine.

El a riscat un zâmbet timid, apoi şi-a reluat aerul solemn.

— Ai de gând să stai cu noi aici?

Întrebarea a lăsat-o pe Jacy în aer, ca şi cum patul cu tot cu podea ar fi dispărut de sub ea.

— De ce să nu stau, Chris?

Băiatul şi-a supt câteva clipe buza inferioară, apoi a răspuns într-o avalanşă de cuvinte.

— Linus Tate mi-a spus că tu şi tata aproape că v-aţi căsătorit odată, pe vremuri. Apoi tu te-ai supărat că eu

trebuia să mă nasc şi ai plecat în America, acasă.

Jacy şi-a închis ochii pentru scurt timp, încercând să îşi revină. Şi-a notat în minte să îl strângă de gât pe Linus Tate la prima oră a dimineţii, apoi a pus picioarele pe podea şi a netezit salteaua.

— Stai aici, a spus ea.

El s-a supus şi a aşteptat privind-o inocent.

Ea i-a luat mâna.

— Tatăl tău şi cu mine ne-am cunoscut când eram mai tineri şi ne-am iubit. A fost o problemă şi eu am fugit şi o să îmi pară rău toată viaţa că am făcut asta, pentru că a fost o greşeală. Dar – şi e foarte important şi te rog să mă asculţi şi să mă crezi, Chris – nu are nicio legătură cu tine.

El a deschis nişte ochi uriaşi.

— Dar ai plecat.

Jacy a înclinat din cap.

— A fost o prostie, nu-i aşa? S-a încruntat ea, gânditoare. Nu ţi s-a întâmplat să faci o prostie şi să îţi doreşti să nu o fi făcut?

El s-a foit jenat.

— Mda, a recunoscut el.

— Dar nu o să mai faci niciodată lucrul acela, nu? Pentru că acum ştii că e o greşeală.

În ochii lui a licărit înţelegerea.

— Deci nu pleci?

Jacy a tras copilul la pieptul ei şi l-a ţinut acolo câteva clipe.

— Dacă am de ales, nu plec, a răspuns ea după ce a chibzuit puţin. Dar viaţa uneori e atât de imprevizibilă, Chris. Probabil ai descoperit asta tu însuţi.

El s-a tras puţin înapoi ca să îi vadă faţa.

— Ne iubeşti pe mine şi pe tata?

Ea a simţit cum i se usucă gâtul.

— O, da. Foarte, foarte muit.

— Dar uneori tu şi tata strigaţi unul la altul. V-am auzit.

— Oamenii pot să se iubească şi totuşi să nu fie mereu de acord, Chris. Şi-a închis ochii şi şi-a dorit ca dragostea asta să fie de ambele părţi, ştiind că de fapt murise cu mult timp în urmă, cel puţin din partea lui Ian. Şi numai ea era de vină. Să strigi e uneori chiar folositor.

Chris a început să se foiască, nu mai voia să fie strâns în braţe şi s-a retras şi a rămas în picioare.

— Bine, a spus el. Toată încrederea şi toată credinţa lui se concentraseră într-un cuvânt, iar Jacy a jurat faţă de ea şi faţă de cer că nu o să îl trădeze niciodată.

Când el a plecat, Jacy s-a sculat din pat, s-a dus la baie şi şi-a dat pe faţă cu apă rece. Era palidă şi avea ochii roşii şi umflaţi. Resemnată, s-a pieptănat, şi-a schimbat rochia în care adormise şi şi-a luat blugii şi un tricou şi s-a dus la bucătărie.

Doamna Wigget lăsase friptura sfârâind în cuptor, dar casa era liniştită şi cuprinsă de umbrele serii. Chris ieşise şi el, probabil.

Jacy a aprins câteva lămpi şi a rămas în salon, Ian, care a venit dinspre bucătărie, a găsit-o cu mâinile în şolduri.

— Ceea ce ne trebuie, a decretat ea, e un televizor.

Ian stătea în cadrul uşii şi zâmbea sceptic. Era clar că în timp ce ea dormea

şi avea coşmaruri, el avusese o zi plină de lucru.

— Sunt de acord, a spus el. Nu are nicio importanţă că nu se prinde nimic aici, doar paraziţii.

— Am putea să punem o antenă parabolică pentru satelit, a reflectat Jacy.

— Sunt foarte scumpe.

— Am bani.

Ian a suspinat resemnat.

— Văd că o să pierd dispută, a recunoscut el, bine dispus. Fă cum crezi, porumbiţo.

Chris, care evident ascultase discuţia din bucătărie, a început să sară în sus de bucurie şi să strige fericit.

— Pot spune că pe el l-ai câştigat, a exclamat Ian cu o strâmbătură.

„Dar pe tine, Ian? A vrut ea să întrebe. Pe tine te-am câştigat?” Dar nu a vrut să rişte întrebarea. Nu încă.

La ora ceaiului au mâncat friptura. În timp ce Jacy şi Chris spălau vasele, Ian s-a dus să facă un duş. Jacy a încercat să nu se mai gândească prea mult la problema care o frământa.

Când s-au dus la culcare, Ian a înţeles, se pare, nevoia ei de a fi ţinută în braţe. A tras-o spre el, i-a sărutat părul şi s-a prăbuşit într-un somn adânc.

Jacy s-a întrebat cum e să te odihneşti atât de adânc şi atât de liniştit. Somnul ei era uşor şi agitat. Dimineaţa următoare s-a trezit de parcă nu ar fi dormit deloc.

Ca de obicei, Ian plecase deja. Jacy s-a îmbrăcat pentru şcoală, s-a machiat uşor şi s-a dus în bucătărie, unde a găsit-o pe doamna Wigget făcând ceai şi pe Chris la masă mâncând fulgi de ovăz.

— I-am spus doamnei Wigget că o să avem un televizor, exact cum au la Merimbula.

Jacy era tensionată, cu gândul la ziua care o aştepta. S-a întrebat dacă Darlis o să respecte planul ei sau o să îşi piardă curajul. Dar dacă Gladys nu voia să îşi părăsească familia? Mulţi copii care suferă de abuzuri mint pentru părinţii lor şi ar suferi chiar şi mai mult, numai să nu plece.

— De unde ştii cum e la Merimbula? l-a întrebat Alice, deşi în timp ce vorbea se uita la Jacy.

— Mi-a spus Linus, a răspuns Chris instantaneu. Au acolo şi o piscină. Şi un loc unde se poate juca golf.

Jacy i-a surprins privirea lui Alice şi şi-a ridicat sprâncenele, miratã.

— Foarte frumos, a spus ea, şi-a turnat nişte ceai şi l-a mângâiat pe Chris pe păr când s-a întors la masă.

— Totuşi, Linus nu merge să înoate sau să joace golf, a explicat Chris repede. Astea sunt doar pentru domnul Carruthers, soţia lui şi cele două fete ale lor.

Jacy l-a oprit intrigată.

— Domnul Carruthers are copii? Şi locuiesc la Merimbula?

Chris a dat din cap că da, fericit că e primul care aduce ştiri proaspete.

— Sunt yankei, a spus el, ca şi cum asta ar fi rezolvat o grămadă de enigme.

— De ce nu vin la şcoală?

Chris a ezitat şi chiar a roşit puţin.

— Cred că nu e destul de bună pentru ele, a răspuns el stânjenit. Au o guvernantă din Anglia.

Jacy s-a uitat la Alice, căutând o confirmare, iar menajera a aprobat cu o mişcare a capului.

— Sunt nişte snobi oamenii ăştia de la Merimbula, a spus Alice. Nici nu te mai gândi la ei.

Asta nu se putea. Probabil că fetele familiei Carruthers primeau o educaţie foarte bună din partea guvernantei lor englezoaice, dar cum rămânea cu necesităţile lor de ordin social? Jacy ştia din experienţă că puştii au nevoie de alţi puşti cu care să interacţioneze.

— Cred că o să le fac o vizită acestor Carruthers într-una din zilele astea. Poate că fetele lor vor putea veni la şcoală ca să se joace cu ceilalţi copii, dacă nu pentru altceva.

— Te duci acolo? a întrebat Alice, albă la faţă. La Merimbula?

Jacy a fost surprinsă de întrebare.

— De ce nu? A răspuns cu un zâmbet enigmatic. E acolo vreo capcană? Sau vreo mlaştină cu aligatori?

Chris a râs, dar Alice era întoarsă pe dos.

— Mai întâi se duce la Shifflet, a murmurat ea pentru sine, întorcându-se la vasele şi tacâmurile din chiuvetă, apoi la Merimbula, peste tot! Unde o să ajungem?

Într-adevăr, unde? S-a gândit Jacy şi s-a uitat la Chris, făcându-i cu ochiul.

El a zâmbit şi i-a făcut şi el cu ochiul.

13

În dimineaţa aceea, Gladys Shifflet nu a venit la şcoală. Nu au venit nici mulţi din copiii ai căror părinţi promiseseră că îi vor trimite, atunci când discutaseră cu Jacy, la biserică.

Frustrarea i-a mai trecut când a citit un bilet găsit pe catedră. *Nu astăzi,* scria Darlis cu un scris de copil, chinuit. *Redley a turbat. Să aşteptăm până când pleacă la vânătoare de canguri.* Şi mai era un bilet,

scris cu grijă, pe hârtie ieftină, prin care Darlis îi permitea să o ducă pe Gladys în orice parte a ţării.

Jacy şi-a muşcat buza de jos şi s-a luptat cu lacrimile generate de panică pe care o simţea şi de teamă. Darlis voia ca bărbatul ei bun de nimic să fie plecat cu prietenii lui beţivani la vânătoate de canguri, pentru recompensele pe care le oferea guvernul. Dar ce orori va fi obligată Gladys să suporte între timp? Acest lucru a făcut-o pe Jacy să se cutremure.

S-a resemnat cu gândul că o să mai facă o vizită la Shifflet în aceeaşi zi, venind direct de la şcoală. Poate că o să se întâmple un miracol şi va găsi o urmă de raţiune la Redley; singurul lucru pe care îl ştia cu siguranţă era că trebuia să încerce.

Jacy i-a pus pe ceilalţi copii să îşi facă temele de dimineaţă şi s-a dus pe pridvorul din faţa şcolii. Dar briza pe care o spera nu a venit. Aerul era la fel de fierbinte şi de umed ca aburul dintr-un ceainic fierbinte. În timp ce stătea acolo şi îşi făcea vânt cu o carte veche de

programare a lecţiilor, la poartă s-a oprit o rablă de camion, din care a ţâşnit un copil cam de vârsta lui Chris. Fugea de mânca pământul, cum ar fi spus Jake.

Băiatul era urmat de părinţi, o pereche tânără în haine cam jerpelite. Păreau extrem de fericiţi, în ciuda greutăţilor evidente de care viaţa nu îi scutise, şi se apropiau de Jacy cu un entuziasm aproape egal cu cel al fiului lor. Jacy a simţit în acelaşi timp că îi invidiază şi că îi plac.

— Eu sunt Tom McAllister, s-a prezentat bărbatul. Aceasta este soţia mea, Ellie, iar el e băiatul nostru. S-a oprit ca să arate spre băiat cu pălăria lui veche, de parcă Jacy nu l-ar fi putut repera. Se numeşte Thomas Jr.

Jacy a zâmbit.

— Bună, Thomas. Vrei să vii să faci lecţii cu noi?

Thomas Jr. s-a scărpinat la nas, dar era limpede că abia îşi încăpea în piele de fericire. Voia să treacă pe lângă Jacy şi să se arunce în orice l-ar fi aşteptat acolo, înăuntru.

— Da, doamnă, a spus el.

Jacy i-a arătat uşa deschisă, în care se îngrămădiseră toţi ceilalţi elevi ca să se zgâiască la noul venit.

— Există câteva bănci libere. Alege una care îţi place mai mult.

Copiii s-au dat la o parte, fără să fi apucat să îşi facă o idee critică despre noul băiat, iar Thomas Jr. a păşit printre ei cu credinţa unui Moise care trece printre apele despărţite ale Mării Roşii.

Domnul şi doamna McAllister au rămas la poartă. Toată avuţia lor, inclusiv o saltea care văzuse şi vremuri mai bune, era încărcată în camionul lor vechi şi ruginit. Timp de un moment îngrozitor, Jacy s-a gândit că vor să-l părăsească pe Thomas Jr., dar a îndepărtat repede ideea.

Cei doi McAllister radiau iubire, atât între ei, cât şi pentru fiul lor.

— Ştiţi cumva un loc în care un bărbat ar putea să capete de lucru, doamnă? a întrebat Tom Senior.

Lui Jacy i-a venit o idee formidabilă, Ian o să spună că s-a ţăcănit, şi probabil că o să aibă dreptate, dar există momente când

un om trebuie să îşi asume nişte riscuri calculate.

— Da, a răspuns ea, coborând de pe pridvorul şubred ca să privească la McAllister peste gardul la fel de şubred. M-am căsătorit de curând, iar proprietatea soţului meu se află lângă cea pe care mi-a lăsat-o răposatul meu tată. Soţul meu o să aibă nevoie de ajutor, acum, că pământul e de două ori mai mult. La Corroboree Springs se află o casă perfect locuibilă, iar dumneavoastră puteţi sta acolo. Bineînţeles, dacă vreţi să luaţi slujba.

Faţa deja radioasă a doamnei McAllister s-a luminat vizibil la menţionarea unei case, iar Tom Senior s-a uitat la ea cu o speranţă îndureratã.

— Dar nu o să vrea să ne vadă mai întâi, soţul dumneavoastră, vreau să zic?

Jacy a zâmbit, închipuindu-şi cum va reacţiona Ian la instalarea unor străini pe proprietatea lor, fără să fi fost consultat măcar.

— Nu cred că este nevoie, a minţit ea cordială. Pământul e al meu, ca şi casa.

Tom Senior s-a uitat mirat la ea câteva secunde, apoi şi-a dres glasul.

— Vreţi să ne scuzaţi puţin, doamnă…?

— Yarbro, a răspuns Jacy. Jacy Tiernan Yarbro.

Tom a înclinat din cap.

— Doamnă Yarbro, a repetat el pedant. O să vorbim puţin, eu şi nevastă-mea.

Cei doi McAllister s-au dus de partea cealaltă a camionului ca să discute. Jacy a aşteptat răbdătoare până s-au întors, amândoi luminoşi.

— Doamnă Yarbro, luăm slujba, a anunţat Tom Senior.

— Cu plăcere, a adăugat Ellie.

Jacy le-a întins mâna peste gard, iar ei i-au, strâns-o, mai întâi Tom şi apoi Ellie. Jacy i-a spus lui Ellie despre conservele care se mai găseau încă pe rafturile de la Corroboree Springs, le-a dat indicaţii precise privind amplasarea locului şi a promis să-l aducă pe Thomas Jr. acasă la terminarea zilei de şcoală.

Întoarsă în şcoală, Jacy a descoperit că nou-venitul îşi alesese un loc lângă Chris. Încă o întâmplare fericită. Chris avea

nevoie de un prieten deosebit, iar Thomas Jr. era un candidat excelent.

Jacy şi-a petrecut restul dimineţii analizând cunoştinţele lui Thomas Jr. El studiase, ca mulţi copii din zona rurală australiană, pe apucate. Locuise cu părinţii, la o fermă uriaşă din Queensland, până cu o lună în urmă. Tom-tatăl fusese muncitor acolo şi îşi pierduse slujba în urma vânzării fermei.

La pauză de prânz, Chris şi-a împărţit hrana cu Tom Jr., iar ceilalţi copii l-au acceptat imediat pe noul venit la jocurile tor din curte. Jacy i-a supravegheat de pe scară, privind la ei în timp ce sorbea din supa cu fidea pe care o adusese în termos. Până atunci, fusese prea ocupată ca să se gândească la Gladys Shifflet şi la calvarul ei, dar acum fetiţa i-a revenit în prim-planul gândurilor.

Oricât de mult ar fi dorit să evite confruntarea, Jacy ştia că nu are de ales şi că trebuia să îl abordeze pe Redley. După şcoală o să îi lase pe Chris şi pe Thomas în oraş, la Nancy, şi o să meargă la Shifflet din nou.

S-a întâmplat să nu fie necesar. Trăgând în faţă la cafenea, Jacy a văzut maşina lui Redley parcată în faţă la *„Câinele şi gâsca”,* i-a trimis pe copii înăuntru, la Nancy, şi a comandat pentru ei *milkshake* cu ciocolată.

— Ai o privire… i-a spus Nancy, observând-o peste umăr, în timp ce le făcea amestecul de smântână, lapte şi sirop, în stil american. Să nu îndrăzneşti să ieşi pe uşa aia înainte să îmi spui ce ai de gând.

Jacy a oftat şi şi-a dat părul pe spate cu o mână. Ar fi vrut să evite treaba asta, dar nu putea. Cineva trebuia să îi ia apărarea lui Gladys – de asta depindea soarta şi poate viaţa fetiţei – şi se pare că acel cineva era Jacy.

În timp ce băieţii discutau şi se delectau cu băutura, Nancy a luat-o pe Jacy de mină şi a tras-o într-un colţ de lângă tonomat.

— Eşti albă ca făina, a acuzat-o Nancy în şoaptă. Ce se întâmpla?

— Gladys nu a venit astăzi la şcoală, a răspuns Jacy cu o voce slabă, plină de

disperare. Am văzut adineauri maşina lui Redley afară la *„Câinele şi gâsca”* şi vreau să mă duc să vorbesc cu el.

Faţa lui Nancy a devenit roşie, apoi albă, în intervalul de o secundă. A început să vorbească emoţionată.

— Şi nu am nicio şansa să te conving să te opreşti, a bolborosit Nancy.

Jacy a clătinat din cap. Doamne, cum ar fi dorit să fie lan pe acolo! Chiar dacă ar fi fost categoric împotrivă ca ea să calce în sacrosanctul loc al lui Bram McCulley, măcar nu ar fi permis să i se întâmple nimic.

— Atunci merg cu tine, a spus Nancy, învârtindu-se fără rost în jurul tonomatului.

— Nu, a răspuns repede Jacy, clătinând din nou din cap.

Nancy s-a oprit şi şi-a proptit mâinile în şolduri, cu obrajii îmbujoraţi de convingere şi de supărare.

— Şi de ce, mă rog, să nu merg?

— Pentru că cineva trebuie să stea aici cu copiii, a răspuns Jacy liniştită. E vorba

de Redley Shifflet, nu uita, şi orice se poate întâmpla.

Ochii lui Nancy aveau mărimea prăjiturelelor pe care le servea.

— Atunci du-te şi adu-l mai întâi pe Ian şi lasă-l pe el să vorbească cu Redley…

— Nu e timp, a întrerupt-o Jacy. Ian ar putea fi oriunde pe proprietate, ar putea dura nişte ore până îl găsesc. Nu, Gladys e prinsă într-un iad şi orice secundă contează.

Şi cu asta, Jacy şi-a îndreptat umerii şi a ieşit hotărâtă pe uşă. „Hei, Jake, şi-a spus ea, dacă eşti pe aici, dă-mi o mână de ajutor!”

În timp ce traversa strada prăfuită, ca să ajungă la *„Câinele şi gâsca”,* Jacy se simţea ca Gary Cooper înainte de vreun duel într-un western. Problema era că nu avea un Colt cu şase focuri, iar Redley nu urma să o întâlnească în câmp deschis. Trebuia să întâlnească un om care o ura, într-un loc care îi era interzis.

În faţa uşii cârciumii, Jacy s-a oprit şi s-a uitat peste umăr. Putea să vadă faţa lui

Nancy, un cerc alb în spatele vitrinei cafenelei.

Jacy a expirat, a împins uşa şi a intrat în cârciumă.

Atmosfera a devenit rece, neprimitoare; toate zgomotele au încetat. Bilele de biliard au încetat să se ciocnească, iar râsetele care au urmat le-a resimţit ca pe nişte cuţite care o tăiau în bucăţi.

Bram McCulley se afla în spatele barului şi şi-a dat ochii peste cap, de parcă ar fi spus „nu se poate, iarăşi?”

Jacy l-a salutat cu o înclinare scurtă din cap şi s-a întors să îl caute în întuneric pe Redley.

Acesta era la masa de biliard, sprijinit în tac, şi o privea cu un amestec straniu de ură şi de veselie. Faţa lui subţire era murdară, nerasă, iar ochii lui întunecaţi aveau licăriri de răutate.

Jacy a mai tras o dată adânc aer în piept şi s-a îndreptat spre el.

— Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Shifflet. Aproape că a făcut temenele, fiind atât de politicoasă, dar în condiţiile date nicio concesie nu i se părea

prea mare. Amicii lui Redley, şi ei vânători de câini Dingo şi de canguri, se uitau curioşi la ea. Între patru ochi.

— Între patru ochi? a întrebat el aluziv.

Jacy tremura în ea, dar şi-a propus să se ţină tare şi să se pretindă calmă şi fără frică.

— Despre Gladys, a spus ea.

Zâmbetul lui a dispărut subit.

— Fata mea? Ce e cu ea?

Acum, s-a gândit cu furie Jacy, ar fi un moment ideal să îşi facă apariţia Ian. Desigur, nu a apărut. Probabil că vedea de un gard sau lucra cu unul din blestemaţii lui de cai.

— Vreau să o văd pe Gladys. Vreau să vorbesc cu ea. Singure.

Redley s-a uitat la ea cu o furie rece, de data asta Jacy şi-a zis că până şi uitătura de adineauri, era mai bună.

— Poate că acolo în State bărbaţii îşi lasă muierile să alerge peste tot şi să îşi bage nasul în treburile altora, dar aici noi le-am învăţat să se poarte.

Dumnezeule mare, s-a rugat Jacy, ajută-mă să îmi ţin firea.

— Nu o să mă duc acasă şi nici nu o să învăţ să mă port, Redley, a spus ea liniştită, pe un ton plat, nu cât ştiu că îţi baţi joc de fata aia. Iar dacă tu nu mă laşi să o văd, o să chem autorităţile. Poţi să pariezi toţi banii tăi de rom că o să le chem.

Printre prietenii lui Redley s-a ridicat un murmur, iar Jacy a simţit că în spatele ei e cineva. Ştia că nu e Ian, dar nu a îndrăznit să facă speculaţii asupra persoanei.

Tendoanele de la gâtul slăbănog al lui Redley s- au întins în mod alarmant, iar tâmpla dreaptă parcă voia să îi iasă din părul unsuros.

— Văd că nu ai înţeles regulile de pe aicea, a spus el tărăgănat, cu ochii sclipind de o maliţie greu stăpânită. Bărbatu-tău ar fi trebuit să ţi le explice – cu un dos de palmă, pentru început.

Jacy nu a mai putut rezista. Şi-a înfipt mâinile în şolduri şi s-a aplecat spre Redley, în ciuda mirosului lui şi a ticăloşiei evidente.

— Ascultă la mine, trogloditule, a şuierat ea. Yarbro e de zece ori mai bărbat decât

tine şi nu are nevoie să bată femei şi copii ca să arate cât e de tare.

Cu o mişcare fulgerătoare, Redley şi-a înfipt o mână în părul lui Jacy şi a tras. Durerea a făcut-o să îşi piardă suflarea şi i-a adus în ochi lacrimi.

— Acum *ascultă* tu, căţea yankee! Poate că i-ai pus belciugu' în nas lu' Yarbro, dar nu şi mie. *Eu* am grijă de femeile mele şi fără să se bage alde tine!

Jacy îşi recăpătase calmul interior şi rezistă şi durerii, dar înainte să spună ceva a auzit cum în spatele ei se armează o puşcă. Timp de un moment a crezut că cineva avea de gând să o împuşte.

Dar s-a auzit vocea lui Bram, profundă, laconică.

— Lasă femeia în pace, Redley, a spus el. Dacă nu o laşi, jur pe ce am mai sfânt că îţi bag nişte alice în ouăle alea.

Redley a strâns o clipă şi mai tare, ca să doară mai mult, apoi a lăsat părul lui Jacy şi a împins-o în Bram. Patronul a ajutat-o să stea pe picioare, ţinând-o de braţ nu prea gentil.

Ea se simţea uşurată, dar îngrozită de ideea că de fapt nu obţinuse nimic, doar făcuse lucrurile şi mai rele. Nu era nevoie să fii un geniu ca să îţi închipui că Redley o să meargă glonţ acasă şi o să le bată pe nevastă şi pe fată.

Bram a condus-o până la uşă şi „a ajutat-o” să iasă printr-o împingere subtilă.

— Zi-i lui Ian că vreau să am o vorbă cu el, a spus el cu un rictus. După care i-a trântit uşa în nas.

— Ei? a întrebat Nancy.

— Am făcut cum nu se poate mai rău! și-a suspinat Jacy vorbele. Cum am putut să cred că monstrul ăla o să mă asculte? Cum am putut?

Nancy şi-a pus o mână fermă în jurul prietenei ei.

— Lasă, ai făcut cum ţi-a dictat inima şi nu văd ce puteai să faci mai mult.

Jacy ştia ce altceva ar fi putut să facă, cu claritatea crudă a înţelegerii de după, şi ştia şi Nancy, care deja i-o sugerase. Trebuia să fi aşteptat, să îl găsească pe Ian, să îi ceară ajutorul, poate chiar să îl lase să discute cu Redley.

Dar aşa, Ian o să fie informat de Bram şi o să fie furios. Nu îşi putea imagina prea bine dăscăleala care o să urmeze şi nici nu voia să afle prea repede, dar ştia că o să supravieţuiască. Nu, lucrul cu adevărat rău era că Gladys, nevinovata Gladys, avea probabil să plătească scump încercările împleticite ale profesoarei ei de a o ajuta.

— Vino înăuntru, a rugat-o Nancy. O să îţi aduc ceva rece şi o să îţi revii.

— Trebuie să plec de aici – chiar la Shifflet – şi să o iau pe Gladys. Chiar acum!

— Nu, a spus repede Nancy. Ai înnebunit? Redley o să ştie imediat că ai luat-o într-acolo. O să vină după tine şi o să te omoare şi pe tine, *şi* pe micuţa Gladys!

Jacy ştia că prietena ei avea dreptate. Îi venea să se arunce pe cimentul prăfuit al trotuarului şi să urle de disperare, dar s-a ţinut doar prin voinţă. Trebuia să se gândească şi să pună lucrurile în ordine. Mai întâi trebuia să îi ducă pe Chris şi pe

Thomas Jr. acasă. Apoi o să îl caute pe Ian şi o să îl implore să o ajute pe Gladys.

Dacă el refuza – ei bine, nici nu concepea aşa ceva. Ian nu ar fi vrut, *nu ar fi putut* să-i întoarcă spatele acelei copile.

Pe Jacy o ţinea în picioare numai energia ei aproape isterică, l-a luat pe băieţi, i-a băgat în maşină şi a luat-o spre Corroboree Springs. Familia McAllister îşi descărcase lucrurile, iar Tom senior era foarte nerăbdător să îşi afle noile atribuţii, dar Jacy nu avea timp să discute afaceri. Ea a promis că o să îi caute în curând.

Chris i-a adresat una din privirile lui lungi, în timp ce mergeau spre casă.

— Ai intrat la *„Câinele şi gâsca”* iar, a spus el, fără urmă de reproş, doar cu mirare. Tata o să sară în sus.

Jacy a suspinat. Ştia că oferea o adevărată privelişte – avea părul în dezordine, faţa îi era umflată şi probabil plină de praful drumului.

— Ai dreptate, a spus ea. Tatăl tău o să sară în sus. Iar după aceea, s-a gândit ea, dă, Doamne, să o ajute pe Gladys.

Când au ajuns acasă, sentimentele lui Jacy erau amestecate, Ian tocmai ieşea din grajd.

— Pa, a spus repede Chris şi zbughit-o repede la adăpost.

— Laşule, a spus Jacy, uşor amuzată.

Ian îi zâmbea; a venit la uşa maşinii şi a început să se uite la soţia lui.

— Femeie, ai de gând să stai acolo toată ziua?

În momentul în care ochii lui Jacy şi ai lui s-au întâlnit, zâmbetul lui Jacy s-a evaporat. Pe faţa lui s-a format o pată de roşeaţă, cum apar norii de furtună la orizont.

— Ce ai mai făcut? a întrebat el când a fost în stare să vorbească.

— Am multe păcate de mărturisit, părinte, a spus Jacy. Gluma nu a avut niciun ecou.

Ian a deschis uşa maşinii şi a tras-o afară. Nu cu brutalitate, dar nici cu blândeţe.

— Hai, dă-i drumul la spovedanie, a spus el, fără urmă de umor.

Jacy s-a făcut mică.

— Bram vrea să te vadă, a început ea resemnată. O să îţi spună că am intrat în după-amiaza asta la *„Câinele şi gâsca”.* A trebuit să mă salveze de Redley Shifflet – a amenințat că îi aruncă ouăle în aer, de fapt – dar nu îmi fac iluzii cu patronul nostru de cârciumă. Dacă nu s-ar fi simţit cumva solidar cu tine, cred că mă împuşca cu mâna lui.

Ian părea lovit de veşti. A dus-o pe Jacy în faţă şi a aşezat-o pe iarba de la umbra eucalipţilor înalţi.

— Ce ţi-a făcut Shifflet? a mârâit el.

— Asta nu are importanţă, Ian, a spus ea cu tristeţe. Cel puţin, nu acum. O să îi facă rău lui Gladys, dacă nu facem… Dacă tu nu faci ceva. Repede.

Ian a înjurat furios.

— Ce s-a întâmplat?

Ea i-a spus toată povestea, cum a intrat iar în cârciumă, pentru că spera să discute raţional cu Redley, cum a apucat-o Redley de păr şi cum se băgase Bram cu puşca lui.

Ian, care stătea cu picioarele încrucişate lângă ea, a sărit în picioare..

— O să îl omor pe ticălos, a strigat el, iar ochii lui aruncau flăcări albastre. S-a uitat crunt la Jacy. Iar când termin cu el, porumbiţo, o să încep cu tine!

Nu o ameninţa cu bătaia. Jacy ştia asta, dar îl auzise pe Ian certându-i pe zilierii şi pe angajaţii lui şi ştia că trăgea nişte perdafuri puternice, iar oamenii se fereau de ele şi gândindu-se la aceasta îi venea să se ascundă undeva până când furia lui de pomină avea să se mai potolească.

Dar Jacy nu îşi putea permite să se gândească la ea însăşi. I-a luat mâna lui Ian cu ambele ei mâini şi, stând în genunchi, l-a implorat:

— Ian, te rog, dacă vrei, îngenunchez, dacă vrei, mă târăsc în faţa ta, dar fă ceva pentru Gladys. Te rog!

Ian a stat ameninţător de liniştit o vreme îndelungată. Mâna lui rămăsese ţeapănă şi nemişcată între ale ei. În cele din urmă, el a întrebat cu o voce răguşită şi aspră:

— Cum ar fi…?

Jacy a început să plângă.

— Nu ştiu, s-a bocit ea, disperată. Doamne, Ian, nu ştiu! Tot ce ştiu e că dacă fetiţa o să sufere, o să fie din cauza mea, iar eu nu o să pot trăi cu vina asta.

După câteva momente de rezistenţă, Ian s-a aşezat iar cu picioarele încrucişate şi şi-a pus mâinile pe obrajii lui Jacy, ştergându-i lacrimile cu degetele mari.

— Arăţi ca dracu', a spus el cu toată seriozitatea, intră, spală-te şi calmează-te. O să mă duc la Redley şi o să văd cum rezolvăm treaba asta.

Jacy a strigat fericită:

— Vreau să merg şi eu.

Ian şi-a permis o undă de surâs.

— Nici nu te gândi. Stai aici şi fii cuminte.

Ea şi-a amintit de puşca lui Redley. Probabil că era un bun trăgător, de vreme ce trăia din asta, dacă viaţă se poate numi omorârea unor Dingo şi a unor canguri.

— Nu, a şoptit ea, agăţându-se de mâneca lui Ian. Dacă Gladys nu era singura care o să sufere, dacă Ian avea să *moară?* Şi asta din cauza spuselor şi a acţiunilor ei?

— Ian, tu nu înţelegi – e nebun…

Ian i-a dat încet la o parte degetele de pe mâna lui.

— Cu asta mă descurc, a spus el. Ai vreo hârtie de la Darlis?!

Ea a înclinat din cap, iar el s-a ridicat, s-a întors şi a plecat.

Jacy a rămas pe loc ca în stare de şoc încă nişte minute, în timp ce prin faţa ochilor îi treceau imagini cu adevărat îngrozitoare. Când a auzit maşina lui Ian plecând, a cuprins-o brusc o ameţeală violentă. Cum puteau lucrurile să meargă atât de rău, când intenţiile ei fuseseră atât de nobile?

Când Ian a ajuns la *„Câinele şi gâsca”*, Redley plecase de acolo. A respins toate tentativele lui Bram McCulley de a îi spune să îşi ţină nevasta în frâu – ştia şi el asta foarte bine - şi a pornit spre casa lui Shifflet.

Camioneta lui Redley lipsea, uşa din faţă era închisă, iar de Darlis, nici urmă. Fără îndoială, era încă în oraş, la băcănie. La una din ferestre a fluturat ceva, iar Ian a ieşit din maşină şi s-a apropiat de casă.

A bătut, uitându-se în jur după maşina lui Redley. Ian era foarte dezamăgit de lipsa acestuia: voia să pună mâna pe ticălos. Nimeni, dar nimeni în lumea asta nu avea voie să o trateze pe Jacy cum o făcuse Redley, fără nişte vânătăi serioase după aia.

În casă s-a auzit un zgomot – copila, fără îndoială iar Ian a bătut iar în uşă, de data asta mai uşor. Voia să o asigure cumva pe fată că e în regulă, că nu venise să îi facă niciun rău, dar nu avea idee ce ar fi putut să spună.

— Lasă-mă-n pace! a strigat în cele din urmă Gladys cu vocea ei tremurătoare şi piţigăiată.

Ian şi-a sprijinit fruntea de cadrul uşii şi a respirat adânc. Ar fi reuşit să comunice cu un băiat, dar ce să-i spună unei fete? Mai ales uneia care avea toate motivele din lume să aibă frică de bărbaţi.

— Sunt bărbatul profesoarei tale. Atât i-a trecut prin cap să spună şi s-a rugat să nu îl audă băieţii că se defineşte în felul ăsta. Dacă auzeau, nu s-ar fi oprit din râs.

Uşa s-a crăpat uşor, iar în deschizătură s-a ivit o faţă mică, pistruiată. Inima lui Ian s-a înmuiat imediat la vederea groazei întipărite pe trăsăturile delicate.

S-a lăsat într-un genunchi ca să se uite la Gladys mai de aproape, în încercarea de a o convinge că nu o să îi facă rău.

— Te-a trimis doamna Yarbro? a întrebat ea.

Ian a înclinat din cap. Doamna Yarbro o să capete o săpunealã clasa întâi, de nu o să o uite cât o fi, îndată ce se rezolvă situaţia. De fapt, dacă ar fi fost un bărbat care îşi lovea nevasta, ceea ce nu era cazul, s-ar fi simţit satisfăcut văzând-o târându-se şi îngenunchind în faţa lui, ba i-ar mai fi şi tras câteva la fund.

Aşa cum stăteau lucrurile, trebuia să se mulţumească cu ce avea.

— Gladys, tu alegi, a spus el blând, dar şi tresărind la vederea vânătăilor fetei. Nu eşti obligată să stai aici, dacă nu vrei. Te duc chiar acum la doamna Yarbro.

Buza de jos a iui Gladys tremura, dar altfel se ţinea ţeapănă, ca un soldat la

paradă. Asta l-a impresionat pe Ian mai mult decât plânsetele.

— O să vină după mine şi o să mă ia înapoi.

Ian a clătinat din cap.

— De data asta nu, a spus el liniştit. O să te ducem într-un loc sigur. Dacă vrei să mergi.

— O să îmi fie dor de mama.

Ian a auzit ceva şi a văzut o şopârlă târându-se prin praf, apoi s-a uitat iar în ochii copilului.

— Ştiu, i-a spus ei grav copilei. S-ar putea să nu o vezi o vreme. Dar când va putea, o să vină la tine.

— O să o bată.

Ian nu i-a evitat ochii, deşi ar fi vrut, pentru că suferinţa fetiţei era greu de privit.

— Draga mea, nu poţi avea grijă de mama ta, a spus el după momente lungi de linişte. Nici dacă ai sta aici. Ştii asta, nu-i aşa?

În sfârşit, micuţa care avea atâta drept să plângă a izbucnit în lacrimi. Dacă ar fi fost orice alt copil, Ian ar fi luat-o în braţe,

dar instinctele lui îi spuneau că nu trebuie să o atingă. Dacă ar fi făcut-o, ea şi-ar fi pierdut încrederea fragilă pe care o căpătase.

— Să îmi iau girafa, a spus ea.

Ian a aşteptat până ce Gladys Shifflet şi-a luat unicul lucru care conta pentru ea, o jucărie veche, jerpelită. Nu avea alte haine, nici măcar o panglică sau alte lucruri pe care o fetiţă şi le-ar fi dorit. Asta i-a secat inima.

Când fetiţa s-a aşezat în scaunul maşinii lui Ian, strângând jalnica păpuşă la pieptul ei micuţ, Ian s-a gândit că de data asta o să o scutească pe Jacy de binemeritata boscorodeală.

Urma Redtey Shifflet, iar asta era altă problemă.

Trecând prin oraş, Ian s-a uitat după maşina lui Redley. Nici urmă de aceasta, dar el s-a gândit că e mai bine aşa, dată fiind prezenţa fetiţei. Chiar dacă îl ochea, nu putea să frâneze şi să îl ia la bătaie în faţa propriului copil.

Darlis era la băcănie, ca de obicei, Ian s-a uitat la ea prin geamul magazinului şi a

văzut nenorocirea în care se zbătea chiar şi de la distanţa aceea. O cunoştea pe Darlis de când lumea, ca de altfel şi pe Redley, dar niciodată nu ştiuse cât de mare era tragedia lor. Fusese prea ocupat cu problemele lui, iar acum, că ştia, se simţea puţin vinovat că nu voise să afle.

A zâmbit uşor. Lui Jacy trebuia să îi mulţumească, dar tot pe ea trebuia să o beştelească, pentru zarva permanentă pe care o stârnea. Pe oriunde se ducea, pornea un mic război. Iar treaba lui era să aducă pacea.

Nancy a ieşit în fugă din cafeneaua ei şi l-a oprit urcând direct pe scara maşinii şi băgându-şi capul înăuntru. Lui Ian îi plăcea Nancy, chiar dansase cu ea o dată sau de două ori, la petrecerea de tunsul oilor, dar nu se simţise niciodată atras de ea. Făcuseră o înţelegere tacită să fie buni prieteni şi să nu se arunce în vreo aventură, asta cu mult înainte de revenirea lui Jacy.

— Bună, iubito, a spus ea, zâmbindu-i lui Gladys şi fluturând din degete.

Gladys doar a dat din cap şi şi-a strâns mai tare girafa.

Nancy s-a întors spre Ian.

— Două lucruri, prietene, a spus ea cu vocea aceea răsunătoare şi tărăgănată. Unu, am vorbit cu mătuşa mea la telefon, o să fie fericită să o primească pe Gladys ca pe copilul ei. O trimitem direct la Darwin. Doi – şi a făcut o pauză să se scarpine pe nas – nu eşti cam aspru cu nevasta aia a ta? Jacy e o fată minunată, cu o inimă mare – mai mult decât meriţi, Ian Yarbro.

El s-a încruntat.

— Asta aşa e, e minunată şi are inimă. Dar se bagă peste tot ca o mâță curioasă şi are nevoie de o ajustare a atitudinii. Mai mult, Nancy-fata-tatii, află că mă simt insultat dacă te-ai gândit că o să ridic mâna asupra ei.

Nancy a tunat:

— Ştiam că nu o să dai în ea. A imitat strâmbătura lui Ian în bătaie de joc. Dar poţi să fii al naibii când te aşteptţi mai puţin şi, ca toţi bărbaţii de pe aici, tu mai trăieşti în secolul trecut. A scos o hârtie şi

i-a înmânat-o prin geam, în timp ce Ian îşi revenea din predica ei. Ai aici numele, adresa şi numărul de telefon din Darwin al mătuşii. A, am reuşit şi să dau de Collie. O să fie aici cam pe la ora ceaiului, mâine.

— Ai cam avut de lucru, a spus Ian, râzând.

— O să fii bun cu Jacy? Am promisiunea ta, da?

Ian a băgat în prima viteză şi i-a dat lui Nancy a înţelege că e pe cale să plece.

— Îţi fac două promisiuni – una, că nu o să ridic un deget la ea, a doua, că o să îi trag un perdaf de nu o să uite toată viaţa ei. Bună ziua, Nance. Şi mulţumesc.

Ea s-a dat jos de pe scară, dar s-a uitat lung după ei, cu o expresie consternată pe faţă.

14

De la postul ei de la fereastra bucătăriei, Jacy i-a privit pe Ian şi pe Gladys venind cu maşina. Văzându-l viu şi nevătămat, a avut un frison de bucurie şi a răsuflat

uşurată. Tot timpul absenţei lui fusese îngrozită, torturată de imaginea lui, stând întins în curtea lui Shifflet, cu sângele curgându-i din răni.

S-a grăbit la uşă, a deschis-o larg şi s-a aruncat în braţele lui Ian, agăţându-se de gâtul lui. El s-a strâmbat la ea în stilul lui obişnuit, în care o tachina pentru îngrijorările ei – cum, nu ştia că el poate să rezolve orice problemă?

— Eşti imposibil, a spus ea, dar nu prea convinsă.

În cele din urmă, Jacy şi-a întors privirea spre Gladys, care îşi frământa girafa în mâini şi privea scena cu o expresie prudentă. Jacy a simţit cum se topeşte; pentru Gladys, viaţa fusese periculoasă şi imprevizibilă, iar fetiţa arăta clar că pentru ea nu există loc cu adevărat sigur.

Şi poate că, în felul ei, avea dreptate.

Jacy i-a întins mâna.

Gladys a stat liniştită mult timp, în ea dându-se o bătălie, apoi s-a apropiat şi i-a strâns tare degetele. Era o victorie mică, dar atât de plăcută.

— Vrei să mergem pe veranda din faţă, să vorbim, doar tu şi cu mine? a spus Jacy cu blândeţe. Doamna Wigget ne-a pregătit nişte biscuiţi cu zahăr şi limonadă rece, numai pentru noi. I-a trecut prin minte că fetiţei ar putea să îi fie foame. Ce zici de un sandviş, draga mea, sau de nişte supă?

Gladys a scuturat din cap, iar umerii ei care tremurau îi arătau nesiguranţa, în timp ce mergea alături de Jacy. Ochii ei iscodeau peste tot, parcă se aştepta să răsară de undeva Redley şi să o înhaţe şi îşi strângea puternic girafa la piept.

Jacy era gata să izbucnească în lacrimi de furie, gândindu-se la ce o supusese Redley pe fetiţă. Fără îndoială, nu începuse cu el această viaţă de abuzuri, probabil că şi el fusese tratat la fel în copilărie. Darlis fusese şi ea obişnuită să fie o victimă şi să creadă că nu există ieşire dtntr-o asemenea situaţie. Poate că în sinea ei chiar credea că merită să sufere.

Era destul de târziu, iar veranda era umbrită. Jacy i-a făcut semn lui Gladys să

se aşeze în leagăn, apoi s-a sprijinit de balustradă, cu mâinile la piept, privind-o.

— Cred că eşti puţin speriată, a spus ea liniştită. Gladys arăta ca o căprioară; orice sunet sau mişcare neaşteptată o puteau speria şi determină să se retragă în muţenie.

Era agitată şi îşi apăsa puternic girafa pe piept. A înghiţit în sec şi a confirmat că îi era frică.

Jacy s-a aşezat jos şi s-a uitat în ochii mari ai lui Gladys.

— Draga mea, aici eşti în siguranţă. Nimeni nu o să îţi facă niciun rău.

Fetiţa s-a uitat la ea sceptică.

— El e puternic.

Pentru prima dată, Jacy a fost lovită de constatarea că Gladys se referea întotdeauna la tatăl ei cu pronumele, niciodată cu tata, sau tati.

Cu o jumătate de zâmbet, Jacy i-a răspuns:

— Şi eu nu sunt?

— Tu nu ai muşchi, a pus Gladys lucrurile la punct. Şi nu eşti nici rea.

Mereu prudentă, Jacy i-a atins părul.

— Nu trebuie să fii rău ca să fii tare, iubito. Cruzimea te face mai slab cu timpul. Dar ai dreptate cu muşchii. Aici trebuie să ne bazăm pe domnul Yarbro.

O clipă, lui Gladys a părut că i-a venit sufletul la loc.

— Şi domnul Yarbro nu o să îl lase să mă bată?

Jacy i-a făcut promisiunea fără grabă, fără impulsivitate.

— Nici într-un milion de ani, draga mea. Apoi s-a mutat lângă fetiţă şi a tras-o lângă ea, dar nu prea tare. Hai acum să vorbim despre aventură care ne aşteaptă. Mai întâi, o să zbori cu un avion…

Ochii lui Gladys se măreau pe măsură ce asculta; Jacy nu ar fi putut să jure, dar strânsoarea girafei slăbea tot mai mult.

Jacy i-a spus despre bibliotecile publice de la Darwin, unde erau fără îndoială o grămadă de cărţi cu prinţese şi castele, despre hainele şi jucăriile noi pe care Gladys o să le aibă şi despre şcoala în care o să îşi facă o grămadă de prieteni. Jacy avea de gând să plătească toate acestea ea însăşi, iar la timpul potrivit să

aibă grijă ca Darlis să capete un bilet de avion ca să fie împreună cu fetiţa.

La ora ceaiului, Chris a început o discuţie cu Gladys, iar după aceea au jucat şah chinezesc pe masa cea mare. Jacy era amuzată de privirile cercetătoare ale lui Gladys adresate lui Ian – fără îndoială, îi verifica muşchii.

Alice Wigget a stat acolo până ce copiii s-au culcat, ceea ce însemna că avea ceva în minte. De fapt, îşi pregătise anunţul toată seara.

— Nu putem să trimitem copilul ăsta cu unul precum Collie Killbride, a tunat ea, uitându-se pe rând la Jacy şi la Ian.

Ian şi-a strâmbat colţul gurii, dar şi-a păstrat tonul serios.

— Collie e un tip de treabă, a spus el. Orice copil e în siguranţă cu el.

— Nu e vorba de asta, i-a replicat Alice, dând din mină, în acelaşi timp scoţându-şi şortul. Bineînţeles că e un om de treabă. Dar nu e în stare să îşi deosebească stânga de dreapta. Ar putea să o ducă pe fetiţă în Tahiti, sau în Africa, doar din neatenţie.

Jacy şi-a muşcat neliniştită buza de jos.

— E ceva în ce spune, Ian.

Ian nu a răspuns nimic; doar s-a uitat la Alice, aşteptând să continue.

Ceea ce aceasta a şi făcut.

— Ceea ce vă propun este să merg eu cu ea. Să o văd ajunsă cu bine la Darwin şi să arunc şi un ochi la mătuşa aia a lui Nancy. Sunt sigură că e de treabă, dar dacă ştim sigur, ne simţim mai bine, corect?

— Ai dreptate, a spus Jacy. Da, o să mergi şi bineînţeles că o să îţi plătim toate cheltuielile.

Ian s-a întors spre soţia lui, stăpânindu-şi un zâmbet şi ridicând din sprâncene.

— Şi cine găteşte şi face curat cât lipseşte doamna Wigget?

Jacy a roşit; ştia exact la ce se gândea el.

— Eu am o slujbă, a spus ea, puţin arţăgoasă.

— Şi eu ce sunt aicea, cârlig de rufe? Alice a dat din mâini exasperată. Lăsaţi să se adune mizeria până peste cap, o rezolv eu când mă întorc – ce mare lucru? Orice

ar fi, nu putem lăsa o fetiţă singură atâta amar de drum.

— O să ne descurcăm, a spus Jacy puţin băţoasă. Replica îi era adresată direct lui Ian, nu doamnei Wigget, care era ea repezită, dar categoric avea o inimă mare. La ora asta, Gladys e problema noastră cea mai importantă.

— Foarte bine, atuncea, a spus Alice, după ce a respirat uşurată. Mă duc acasă. Dacă Collie apare mai devreme decât a zis, să vină unul din voi să mă ia.

Jacy a făcut semn că aşa o să facă, iar Ian a condus-o pe menajeră la maşină. Nu era el prea politicos din fire, deci se aştepta la ceva, iar Jacy a simţit cum creşte în ea îngrijorarea. Dacă Ian era extrem de prudent, asta însemna că se aştepta la necazuri.

Care au şi apărut, după câteva ore. Jacy dormea adânc – ea şi Ian făcuseră dragoste în linişte – iar camera se afla în beznă.

Poate că a fost trezită de contrastul apărut odată cu lumina unor faruri care s-

au oprit o clipă pe perete. A urmat şi claxonul asurzitor.

— A venit, a spus Ian cu un oftat resemnat, dându-se jos din pat şi începând să se îmbrace. Jacy s-a minunat de calmul lui; ştia că vizitatorul este Redley, că era probabil beat-mort şi că era şi mânat de ceea ce credea el că e o indignare legitimă.

— Du-te şi stai cu fetiţa, a spus Ian din prag. Cred că o să fie cam furios.

Jacy a ţâşnit din pat şi şi-a pus halatul. Tremura puternic.

— Ian, dacă are puşca cu el?

— Atunci se cheamă că are puşca cu el. Fă cum spun eu, măcar o dată. Ai grijă de puşti.

Jacy a înclinat din cap ascultătoare, dar a stat în hol până ce Ian a dispărut. Câteva momente a rămas sprijinită de zid, prea îngrozită că să se poată mişca; ar fi stat acolo o eternitate, dacă nu s-ar fi gândit la copii. Chris şi Gladys aveau nevoie de ea; trebuia să fie tare.

Când a ajuns la camera lui Gladys, care era chiar lângă cea a lui Chris, Redley

deja bătea la uşa din spate, strigând incoerent. Fetiţa era înghesuită într- un colţ şi tremura vizibil, scoţând din gât un mârâit animalic.

Jacy şi-a învins propria teamă şi s-a grăbit să o ia pe Gladys în braţe. Chris a apărut în prag, cu părul vâlvoi şi în pijamaua lui cu Batman.

— Nicio problemă, i-a spus el copilei. Tata nu o să lase pe nimeni să ne facă rău. Încrederea lui era categorică, absolută şi atât de inocentă, încât Jacy s-a rugat ca Chris să nu îşi piardă tatăl în urma unui foc de armă sau a unei înjunghieri.

Gladys a scos un strigăt de moarte şi a încercat să se îngroape la pieptul lui Jacy, nebună de groază.

— Şşt, a rostit Jacy, ţinând-o strâns şi mângâindu-i părul, şşt, totul o să fie bine, îţi promit.

S-au auzit mai multe strigăte, unele ale lui Ian, iar Jacy şi-a propus să îşi ţină promisiunea sau să moară. Şi-a rotit ochii ca să caute ceva care să îi servească de armă. Dacă Redley trecea de Ian, trebuia să îi apere pe copii.

Când zgomotele luptei s-au rostogolit spre ei chiar din casă, Chris s-a pregătit să sară în ajutorul tatălui său.

Jacy i-a strigat, pentru prima dată, cu asprime:

— Christopher Yarbro, vino înapoi aici, imediat!

El a ezitat, apoi s-a întors, cam neconvins, totuşi.

Jacy a făcut o încercare de a îi repara mândria masculină şifonată.

— Avem nevoie de tine aici, a zis ea, uitându-se la el peste capul lui Gladys.

— Nu vreau decât să văd ce se întâmpla acolo, a şoptit Chris, palid. Era clar că şi el se gândise la toate posibilităţile.

— Şi eu vreau, a spus Jacy, în timp ce la pieptul ei Gladys plângea. Crede-mă, şi eu vreau. Dar tatăl tău a spus că trebuie să stăm aici orice s-ar întâmpla, iar eu cred că acum ar fi un moment prost ales să îi distragem atenţia.

Chris s-a gândit puţin, după care a acceptat, fără ca totuşi să fie prea convins. În casă se aşternuse liniştea; nu se mai striga şi nici obiecte trântite de

podea nu se mai auzeau; doar motorul lui Redley, în relanti.

Jacy a încercat să pară calmă.

— Avem vreo armă în casă, Chris?

Chris şi-a umezit buzele, arătând de parcă voia să o zbughească în jos pe scări, la tatăl său.

— E o puşcă de vânătoare în camera tatei. Dar mi-a spus că dacă o ating mă jupoaie de viu.

Jacy a ascultat liniştea de afară. Era leoarcă de transpiraţie şi nu putea să spună unde se termina tremuratul lui Gladys şi unde începea al ei. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de înspăimântată.

Dumnezeule din ceruri, ce se întâmpla acolo?

— E încărcată? a întrebat ea, în timp ce o legăna pe Gladys.

Chris a clătinat din cap.

— Nu. Dar e acolo, lângă ea, o cutie cu cartuşe.

Jacy a tras aer adânc în piept, şi-a închis ochii pentru o clipă şi a expirat încet.

— Du-te şi adu-mi puşca şi cartuşele. Repede.

— Dar tata a spus…

— Îmi iau răspunderea, Chris. Fă cum spun, te rog.

El i-a studiat faţa un moment, s-a uitat la Gladys, care gemea îngrozită în braţele lui Jacy, lovind necontrolat podeaua cu picioarele ei desculţe.

Înainte de întoarcerea lui Chris, în cadrul uşii a apărut Ian. Era transpirat şi plin de ţărână. Buza îi sângera, iar unul din ochii lui era pe jumătate închis, dar el zâmbea, sprijinit de uşă.

— Ar trebui să îl vedeţi pe el, a spus Ian. În Jacy uşurarea căpătase proporţiile unei furtuni. Voia să şi-o strige, să fugă la lan şi să îl ia în braţe şi să nu îi mai dea drumul niciodată, dar trebuia să aibă grijă în primul rând de Gladys.

— A plecat? Şi-a întrebat ea soţul.

Chiar atunci s-a întors Chris, cărând puşca. S-a oprit şi s-a uitat la tatăl său cu o expresie de vină copleşitoare pe faţă şi Jacy s-a gândit că tatăl şi fiul nu semănaseră niciodată atât de tare.

Au auzit uruitul maşinii în noapte, iar Ian a luat încet puşca şi cutia de gloanţe din mâinile băiatului.

— A plecat, a confirmat Ian pentru toţi.

Abia atunci şi-a ridicat Gladys faţa din pieptul lui Jacy. Şi-a întors privirea spre Ian, iar Jacy a simţit-o tresărind.

— Te-a rănit?

Ian i-a zâmbit fetiţei.

— Nu, draga mea. Doar m-a încercat puţin la dinţi. Şi s-a întors şi a plecat din cameră.

Chris s-a grăbit după el, vocea lui spărgându-i urechile lui Jacy, care deja îi pulsau în ritmul inimii.

— Nu a fost ideea mea cu puşca. Mama mi-a spus să o aduc.

Jacy a zâmbit fericită, Ian era în viaţă.

A fost nevoie de treizeci de minute şi de o ceaşcă cu lapte fierbinte ca să o liniştească pe Gladys, iar apoi Jacy a stat cu ea în cameră, întinsă în patul liber, până când fetiţa a adormit, într-un târziu. Chiar şi aşa, a avut un somn agitat, zvârcolindu-se şi întorcându-se, murmurând şi plângând.

Jacy a părăsit-o numai temporar, lăsând-o cu lumina aprinsă şi cu uşa deschisă. Chris era în camera lui şi dormea un somn sănătos, încredinţat fiind că tatăl lui putea şi voia să îl protejeze de orice, Ian era în patul lor, sprijinit în perne, cu ochiul drept învineţit.

Jacy practic s-a prăbuşit peste el.

— Ce s-a întâmplat?

— Credeam că nu mă mai întrebi, a glumit el.

— Ian!

El a ridicat din umeri.

— Am început să ne batem în uşa bucătăriei şi am continuat în curtea din spate şi în grădina de legume. Şi cred că e corect să spun că l-am învins.

Jacy a simţit un fior de alarmă, ca şi o recunoştinţă aproape isterică pentru faptul că omul pe care îl iubea fusese cruţat.

— Pentru noaptea asta, a spus ea. Nu am încredere în Redley.

Ian i-a atins nasul şi a făcut o strâmbătură comică, dar pe care ochiul învineţit o făcea tristă.

— Isteaţă fată, a răspuns el. A tras-o mai aproape şi a sărutat-o, dar ştiau amândoi că seara lor se terminase, nu începea.

— Trebuie să dorm cu Gladys, a spus Jacy când şi-a mai căpătat răsuflarea. O să fie îngrozită.

El a oprit potopul de cuvinte atingând-o pe buze cu degetul arătător.

— E-n regulă, iubirea mea, nu trebuie să îmi explici. Ne vedem dimineaţă.

Jacy l-a sărutat din nou, tandru, a făcut o strâmbătură la ochiul lui vânat şi a părăsit dormitorul.

Când s-a trezit, l-a găsit în bucătărie pe Collie, împreună cu doamna Wigget şi cu Ian. Collie mânca un mic dejun în cantităţi astronomice. Când a intrat în bucătărie, Collie i-a făcut ştrengăreşte cu ochiul.

— Bună m’neaţa, doamnă Yarbro, a spus el.

Jacy se simţea încordată şi nervoasă. Viaţa nu era deloc simplă – cel puţin, nu pentru ea. Când Gladys o să plece cu doamna Wigget şi o să fie în siguranţă, între ea şi Ian o să înceapă iarăşi dispută. În ciuda lui Redley, trebuia să meargă la

şcoală, iar Ian o să treacă prin tavan când o să afle.

Au sosit şi copiii din camerele lor. Gladys era ca de piatră, iar Chris plin de încredere. Totuşi, când a văzut vânătaia, s-a oprit şi a fluierat admirativ.

Ian a râs şi i-a zburlit părul.

— Prietene, arată mai rău decât e.

Chris a părut că îşi recapătă încrederea, dar Jacy nu uitase cât de speriat fusese după furtuna de nisip, când se temuse că se întâmplase ceva cu tatăl lui. Şi-a propus să îl strângă încurajator de umerii lui mici după ce copilul o să se aşeze la masă, lângă Collie.

Curând a venit vremea să îşi ia rămas bun de la Gladys şi, cel puţin temporar, şi de la Alice. Jacy i-a dat lui Alice cartea ei de credit, împreună cu numărul personal de identificare, care îi dădea acces la diferite maşini automate de numerar, plus câteva cecuri de călătorie semnate, practic ultimii el bani aduşi în Australia. În ochii lui Jacy erau lacrimi când a îmbrăţişat-o pe Gladys. A stat pe verandă

privindu-i cum pleacă, până când maşina închiriată de Collie a dispărut.

Chris s-a dus la grajd să îşi hrănească poneiul, iar Jacy a rămas singură cu Ian.

El s-a uitat la rochia ei de bumbac, curată, apoi la machiajul ei uşor, cu o înţelegere gravă în priviri.

— Tu chiar crezi că o să mergi astăzi în oraş să predai ore?

Jacy a aprobat din cap.

— Ei bine, te înşeli, s-a împotrivit Ian. A venit aproape de ea.

— Ian…

— Nu, a spus el rece, punându-şi palmele pe obrajii ei şi privind-o drept în ochi, până în suflet. Ascultă-mă. Cum se trezeşte, Redley vine glonţ la şcoală să te caute. Şi o să vrea să vadă sânge curgând.

Jacy a inspirat adânc şi a lăsat apoi aerul să iasă încet.

— E o situaţie imposibilă, a admis ea, apoi şi-a ridicat ochii implorator la el. Nu înţelegi, Ian? Nu mă pot ascunde tot restul vieţii meie de Redley Shifflet, şi nici tu nu poţi.

El şi-a retras mâinile, dar se vedea pe el că era hotărât.

De data asta nu avea cum să îl convingă.

— Am cedat până acum de multe ori, a spus el cu voce joasă, dar tunătoare. Dar astăzi îţi interzic categoric să stai altfel decât sub ochii mei. S-a înţeles?

Jacy a simţit cum se înroşeşte de furie. Chiar dacă ar fi vrut să facă precum dorea el – şi o parte din ea chiar dorea, pentru că ar fi fost atât de plăcut să fie cu el – nu îşi putea permite luxul.

— Bine, a şuierat ea. O să stăm amândoi ca o pereche de iepuri speriaţi în casă!

El a înjurat scurt şi furios, apoi şi-a recăpătat calmul cu un efort evident.

— Am o fermă de condus, i-a amintit el. Poţi să stai în maşină şi să te uiţi.

— Am să mă uit pe dracu', Ian Yarbro. Am ore de predat.

— Ba ai pe dracu'! Dacă e nevoie, te leg de volan.

— Îndrăzneşte tu numai!

Atunci s-a auzit un ciocănit uşor în geamul de la uşa bucătăriei. Jacy şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Tom

McAllister în picioare şi s-a întrebat dacă nu cumva există un complot cosmic împotriva ei. Cu toate emoţiile astea, nu avusese nicio ocazie să îi spună lui Ian că îi angajase pe cei doi McAllister şi că îi instalase în casa de la Corroboree Springs.

„Ian o să fie turbat că nu l-am consultat”, s-a gândit ea.

El i-a aruncat o privire suspicioasă, s-a dus să deschidă uşa şi a strigat:

— Da?

McAllister a zâmbit în felul lui cuceritor, dar Jacy nu putea din spate să vadă dacă farmecul îşi făcea efectul său nu.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi domnul Yarbro, a spus noul venit, întinzând mâna. Eu sunt Tom McAllister şi sunt bucuros să lucrez pentru dumneavoastră.

Ian s-a întors destul de mult ca să o privească peste umăr pe Jacy, iar privirea lui era de-a dreptul acidă. „Stai tu şi o să vezi”, spunea privirea aceea, dar când s-a întors la Tom avea un ton politicos, chiar prietenos.

— Spune-mi Ian, a zis el şi i-a strâns mâna lui Tom.

— M-am gândit să încep cu repararea fânarului din partea cealaltă, dacă sunteţi de acord. Pot să merg la Willoughby cu camionul meu şi să cumpăr ce trebuie.

— Bună idee, a spus Ian, trimiţându-i soţiei încă o privire nimicitoare. Vino înăuntru, o să scriu un cec.

McAllister a intrat în casă, dar nu a trecut prea mult de prag. Se vedea pe el că vrea să se dovedească util, iar Jacy era de partea lui. Vremurile erau grele în Australia, iar bărbaţi şi femei de toată isprava îşi găseau destul de greu ceva de lucru.

— Cum se descurcă Ellie? a întrebat Jacy, dar cu o voce şi un zâmbet puţin cam slabe. Avusese o noapte de coşmar, iar acum ea şi Ian începuseră din nou războiul. Asta însemna că urma şi o zi de coşmar.

Tom McAllister s-a luminat ia faţă.

— E foarte mulţumită, a spus el. Iar Thomas Jr. e afară şi discută cu băiatul dumneavoastră.

Thomas Jr. era, fără îndoială, gata să meargă la şcoală. Ca şi părinţii lui, era extrem de fericit, iar Jacy îl îndrăgea. Nu a spus nimic, pentru că Ian tocmai se întorcea cu un cec în mână.

Tom i-a mulţumit lui Ian şi a plecat.

Jacy şi-a închis strâns ochii şi s-a cuprins cu braţele, dar Chris şi Thomas Jr. au salvat-o, intrând ca o furtună în casă. Chris era în mijlocul unei relatări dramatice a evenimentelor nemaipomenite din noaptea trecută.

Ian nu mai ştia ce să spună.

Jacy i-a zâmbit larg, apoi s-a ridicat pe vârfuri ca să îl sărute uşor pe gură.

— O zi minunată, i-a urât ea veselă şi s-a întors să plece.

Ian a luat-o de cot şi a tras-o subtil spre el. Avea privirea aţintită la Chris.

— Fii bun şi vezi dacă am închis bine azi-noapte poarta din spate, a spus el.

Chris şi-a dat seama că vrea să îl expedieze, dar nu s-a sinchisit. A părăsit scena, urmat de Thomas Jr.

— Cine dracu’ sunt şi ăştia? a întrebat el furios.

Jacy a suspinat. Îl angajase pe Tom McAllister pentru că Ian avea nevoie de ajutor, acum, că era de două ori mai mult pământ decât înainte.

— Se numesc McAllister, a spus ea. L-au adus pe Thomas Jr. la şcoală ieri, iar Tom Senior m-a întrebat dacă nu ştiu unde ar putea găsi de lucru. Mi-am închipuit că ar putea fi de folos.

Ian a rămas într-o tăcere ameninţătoare; parcă număra până la zece, ca să se calmeze.

— Şi cine o să îi plătească salariul? a întrebat el, dar ştia deja răspunsul.

— Eu. Corroboree Springs e a mea şi nu intenţionez să las proprietatea să se părăginească. Dacă tu nu vrei să o foloseşti, ei bine, o să o fac eu.

Ian i-a întors brusc spatele şi şi-a turnat o ceaşcă de cafea, deşi nu avea nevoie.

— McAllister pare să fie un om bun, a recunoscut el, deşi cam cu jumătate de gură şi cu un ton cam ranchiunos.

— Mi-a plăcut imediat, a răspuns ea, bucuroasă că el nu se uită la ea, pentru că nu se putuse abţine şi zâmbea.

El şi-a pus ceaşca cu cafea pe masă puţin cam tare şi a stropit în jur, dar a rămas cu spatele la ea.

Era clar că Ian se lupta cu emoţii puternice şi că printre acestea veselia nu se număra.

— Presupun că în momentul în care mă întorc cu spatele o să te duci direct la şcoală, chiar dacă o să fie nevoie să faci autostopul.

— Corect, a răspuns Jacy fără emfază. Mai câştigase o repriză, dar nu trebuia să îşi forţeze prea tare norocul. Nu stau aici decât dacă stai şi tu.

Ian şi-a frecat ceafa cu o mână şi ea putea vedea prin pânza groasă a cămăşii că muşchii spatelui îi erau încordaţi – muşchii aceia în care Gladys îşi, pusese toate speranţele.

— La dracu'! a şuierat el. Apoi s-a întors cu faţa spre Jacy, care a putut să vadă pe figura lui plină de vânătăi un amestec de furie şi de admiraţie.

Ea şi-a înclinat capul într-o parte şi nici măcar nu a încercat să îşi stăpânească zâmbetul.

— Eşti sigur că ai câştigat bătălia, Ian?

El a scos un muget, dar îndată a început şi el să zâmbească. A traversat camera, a luat-o pe Jacy de mijloc şi a sărutat-o cu zgomot, atât de tare, încât ea a crezut că oasele lor or să se topească împreună,

Când au terminat, iar ea se întreba dacă o să aibă tăria să îl sfideze şi să plece, el a depărtat-o de el şi a avertizat-o răguşit:

— Să nu crezi că am terminat cu tine, porumbiţo, nu am terminat.

Jacy şi-a închipuit cum îi stătea cu ochii sticloşi şi zâmbetul acela strâmb, dacă nu de-a dreptul grotesc.

— E în regulă, a spus ea vesel, am dat de dracu'.

— De cel mai mare drac, a răspuns Ian imediat şi nu s-a auzit deloc că ar fi glumit.

Jacy a simţit un tremur de nervozitate, un fel de anticipaţie confuză, ca senzaţia care preceda iubirile lor furtunoase.

„Ce ciudat", s-a gândit ea cu un soi de veselie de beţiv.

Încruntarea lui Ian s-a adâncit. Chiar era serios.

— Nu uita, iubito, unde te afli. Aici suntem în Australia, iar eu sunt încă şeful familiei. Te-am lăsat să faci multe lucruri, din cauza morţii lui Jake şi din altele, dar nu îţi mai tolerez multe.

— Asta ce vrea să însemne? i-a şuierat Jacy, dintr-odată serioasă. Îi auzise pe verandă pe Chris şi pe Thomas Jr. Şi ştia că pot să intre în orice clipă şi să pună capăt conversaţiei.

Vocea lui Ian a devenit brusc ameninţătoare.

— Eşti o femeie deşteaptă, a spus el, călcând apăsat prin cameră şi luându-şi pălăria din cuier. Caută să afli şi singură. Şi a ieşit din casă.

Jacy l-a privit prin fereastra de lângă chiuvetă. El nu şi-a întors capul nicio clipă.

Ea şi-a luat geanta şi cartea de planificare a lecţiilor, i-a băgat pe Chris şi pe Thomas Jr. în maşină şi a plecat spre Yolanda, cu emoţiile în fierbere. Pe de o parte, îl iubea pe Ian cu disperare şi era foarte fericită că era teafăr şi ar fi vrut să facă tot ce îi cerea el. Pe de alta, se

gândea că el era cel mai arogant bărbat pe care îl cunoscuse în viaţa ei şi îşi dorea să îl împungă puţin, doar de dragul de a îi mai tăia din nas.

Când au ajuns în Yolanda, şcoala era pustie. Redley nu şi-a făcut apariţia în ziua aceea, dar nici elevii lui Jacy, alţii decât Chris şi Thomas Jr., bineînţeles. Ea era hotărâtă să păstreze cât mai mult normalitatea lucrurilor şi nu le-a dat liber până la ora trei fix.

După aceea, Jacy a trimis băieţii la poştă, să vadă ce corespondenţă a mai sosit, iar ea s-a dus la băcănie, sperând să o găsească acolo pe Darlis, ca să îi spună că Gladys e în siguranţă cu Collie şi cu doamna Wigget.

Dar Darlis nu era acolo. În schimb era Bram. Când Jacy a intrat, acesta s-a încruntat.

— De ce nu a venit Jasmine astăzi la şcoală? a întrebat ea, conform vechii zicale că apărarea cea mai bună e atacul.

— Nu are nevoie de ideile tale tâmpite yankee, i-a răspuns Bram băţos. Şi să-i

spui lui Ian că nu mă poate ocoli la nesfârşit. Tot trebuie să avem discuţia aia.

Jacy şi-a ridicat fruntea şi l-a privit bătăioasă.

— Ai grijă, Bram, s-ar putea ca Ian să îţi spună să te ştergi undeva cu sfaturile tale.

Bram a scos un sunet de dezgust şi a continuat cu măturatul.

— Nu credeam că apuc ziua asta, a murmurat el

Jacy a hotărât că e mai bine să schimbe subiectul.

— Unde e Darlis? a întrebat ea.

— În camera din spate, a răspuns ciudat de politicos Bram, privind-o pieziş. Ea a avut o presimţire, un fior rece. El a făcut o pauză de efect. Redley a făcut-o bucăţi azi-noapte.

15

Noaptea trecută, Redley o bătuse pe Darlis.

Jacy nu era surprinsă cu adevărat, dar era oripilată.

— Vreau să o văd, a spus ea şi nu a mai aşteptat permisiunea lui Bram şi s-a repezit în spate. După o cortină de plastic se găsea o cameră cu linoleum pe jos şi cu mobilă în stilul anilor ’50.

Darlis era întinsă pe canapeaua roasă, acoperită cu o cuvertură croşetată. Avea faţa atât de învineţită şi de tăiată, încât lui Jacy i-a trebuit toată puterea voinţei ca să o poată privi.

Şi-a pus o mână la gură şi pentru o clipă a crezut că o să leşine.

— Spune-mi cum e Gladys, i-a cerut Darlis, iar în tonul ei era o durere de neîndurat. A ajuns în siguranţă?

Ochii lui Jacy s-au umplut cu lacrimi şi nu a putut să vorbească, văzând nenorocirea care o lovise pe Darlis. A făcut semn din cap că da. Apoi şi-a recăpătat glasul.

— Gladys e foarte bine, a reuşit ea să spună. Poţi să mergi de îndată ce eşti pregătită.

Gura lovită a lui Darlis a încercat să schiţeze un surâs, care însă a dispărut foarte repede.

— Atunci e bine, a spus ea, trăgând de cămaşa ei de doc.

Jacy a făcut un pas ezitant spre ea. Soţia lui Bram, Sara, pe care Jacy o întâlnise la biserică şi la înmormântarea lui Jake, stătea la căpătâiul lui Darlis, ca o santinelă neînduplecată. Sara era evident o persoană cu bun-simţ şi era clar că îi displăceau confruntările. Şi mai era clar şi că o proteja cu tărie pe Darlis.

Jacy şi-a şters obrazul cu dosul palmei.

— Îmi pare atât de rău de ce ţi s-a întâmplat, Darlis. Aş fi făcut orice să nu se întâmple.

Darlis se uita la jaluzelele de la fereastra de deasupra unui radio demodat, iar Jacy nu putea să ghicească ce îi trecea prin minte. Nici măcar când a început să vorbească din nou, femeia bătută nu s-a uitat în ochii lui Jacy.

— Redley s-a dus cu prietenii lui să vâneze, a zis ea cu voce stranie, detaşată. Uneori se întoarce acasă după câteva săptămâni. Dar să ai grijă de ce ai în spate, doamnă Yarbro şi spune-i şi soţului tău să se ferească. Redley al meu poartă

pică cuiva toată viaţa şi o să vrea să se răzbune pe voi, chiar de-ar fi să moară.

Cuvintele reci, rostite cu voce liniştită, s-au simţit ca un duş de gheaţă pe spinarea lui Jacy. Aceasta era ţara tufişurilor, un loc aparte, cu legi şi obiceiuri proprii. Nimeni nu te putea proteja, pentru că secţia cea mai apropiată de poliţie se găsea la peste cincizeci de kilometri distanţă, la Willoughby.

— O să fim atenţi, a spus Jacy, cu stângăcie. Dar tu, Darlis? Ai de gând să stai aici şi să îl aştepţi?

În sfârşit, Darlis s-a uitat la ea din nou. Durerea şi resemnarea pe care le-a văzut în ochii ei a făcut-o pe Jacy aproape să cadă în genunchi.

— Unde să merg?

Jacy a simţit o clipă imboldul de a o scutura pe; Darlis. I

— Poţi să mergi la Gladys, să o luaţi de la capăt amândouă.

Darlis a scos un sunet dispreţuitor, care se voia un râset, deşi nu era nici urmă de veselie în el.

— Pentru o femeie ca mine nu e uşor, a spus ea. Nu sunt nici deşteaptă ca tine, nici frumoasă, nici bogată.

Jacy şi-a deschis gura să protesteze, dar a închis-o fără să scoată un cuvânt. Tot ce voia să spună ar fi sunat nelalocul lui.

— Ai ajutat-o pe fetiţa mea, a suspinat Darlis, îţi sunt foarte recunoscătoare. Nu ştiu ce să îţi spun mai mult.

Pe Jacy a durut-o. O să rămână pentru totdeauna o străină, pentru că nu îşi trăise toată viaţa în sau pe lângă Yolanda, ca şi ceilalţi. Şi totuşi, spera să fie acceptată, dacă nu primită cu braţele deschise.

A salutat-o cu o înclinare a capului şi a ieşit din cameră.

Sara McCulley a urmat-o în magazinul propriu-zis. Bram plecase, iar clienţi nu erau.

— Nu o pune la suflet, a spus femeia voinică şi sănătoasă, bătând-o pe mână. Eşti o femeie vitează, ai intrat la *„Câinele şi gâsca”* – Dumnezeule mare, nici eu nu am intrat acolo vreodată, deşi soţul meu e proprietarul – şi i-ai înfruntat pe bărbaţii din oraş, *mai ales* pe jigodia aia de Redley

Shifflet. Să nu crezi că noi, celelalte, nu am observat.

Jacy s-a uitat la faţa cinstită şi binevoitoare a Sarei.

— Azi nu au venit la şcoală alţi copii, doar Chris şi băiatul lui Mcallister, Thomas Jr. Am presupus…

— … că lumea din oraş s-a vorbit împotriva ta? a terminat Săra pentru ea. Bărbaţii sunt în stare să gândească asemenea lucruri. Ei au pus toate astea la cale, nu ţi-ai dat seama? Dar noi, femeile, vedem altfel lucrurile. Noi vrem educaţie pentru copiii noştri şi o viaţă bună pentru ei. Suntem de partea ta în majoritate.

Un moment, inima lui Jacy s-a umplut de speranţă, dar aceasta a trecut repede. Şi-a ridicat mâna şi şi-a aranjat părul, deja deranjat de mulţimea de asemenea gesturi, apoi a oftat.

— Cred că e o bătălie fără speranţă, Sara, a spus ea. Bărbaţii pot să ne facă necazuri. Uită-te la Darlis. Ar trebui să fie într-un spital. Nu sunt sigură că am să rezist eu însămi.

Sara a înţeles-o greşit.

— Vai, draga mea, Ian Yarbro nu ar ridica niciodată mâna asupra ta. Din câte ştiu, niciodată nu l-a atins pe băiat.

Jacy ştia că Sara avea dreptate. Orice formă ar fi luat furia lui Ian – şi se înfuria, nu glumă – niciodată nu devenea violent.

— Nu mi-e frică de bărbatul meu, a spus ea obosită. Doar de ceilalţi.

Sara a dat repede din cap.

— Bărbaţii noştri sunt aspri şi le place să fie ascultaţi, asta e sigur. Dacă îi lăsăm, fac toate regulile, dar majoritatea lor nu ar lovi o femeie sau un copil.

Jacy s-a înveselit puţin. Spera ca populaţia feminină a oraşului să nu îi ceară să conducă o rebeliune, pentru că ea nu voia aşa ceva. Oricum, nu în clipa aceea.

— Mă bucur că te ocupi de Darlis, a spus ea şi a plecat.

S-a dus la Nancy şi i-a dat raportul, i-a luat pe Chris şi pe Thomas Jr. și i-a condus pe drumul uscat şi plin de praf dintre oraş şi proprietate. Avea o durere de cap şi neplăceri la stomac. Chris s-a oprit la Corroboree Springs ca să se joace cu noul

său prieten, iar casa era minunat de liniştită când Jacy a intrat în ea.

A luat două aspirine, s-a retras în dormitorul cel mare, şi-a scos pantofii şi i-a aruncat cât colo şi s-a prăbuşit pe saltea cu un geamăt. În cameră era foarte cald, aşa că după un timp Jacy s-a sculat şi şi-a scos toate hainele, în afară de lenjeria intimă.

A stat acolo câteva minute cu ochii deschişi, apoi a căzut într-un somn agitat, înfierbântat, cu vise în care umblau numai orori. Cea pe care şi-a amintit-o cel mai bine la trezire era şi cea mai urâtă. În acest vis, Ian făcea minunat dragoste cu ea şi se simţea atât de bine. În cele din urmă, Ian se transforma în Shifflet, iar comuniunea lor minunată se transforma şi ea în ceva crud şi urât.

Experienţa părea atât de reală şi era atât de înfricoşătoare, încât lui Jacy i s-a făcut rău, iar atunci când s-a sculat din pat şi şi-a pus pantalonii scurţi şi un tricou, senzaţia de dezgust nu dispăruse. Nu a dispărut nici când şi-a dat cu apă pe

faţă şi a urmărit-o şi în bucătărie, unde trebuia să pregătească masa de seară.

Ian a sosit împreună cu Chris, iar băiatul pălăvrăgea cu viteza unei mitraliere despre planurile lui cu Thomas Jr., pentru următoarele zile libere de la şcoală, Ian, acoperit ca de obicei cu ţarina, cu cămaşa de lucru pătată de transpiraţie şi bălegar, îl ascultă fără chef. O urmărea cu privirea pe Jacy, care se deplasa între frigiderul care mergea cu ajutorul gazului, cuptor şi masă.

Jacy I-a privit cu inima îndoită pentru că ochiul negru al lui Ian arăta mai degrabă rău decât bine. După ce el se va fi spălat şi va mânca, voia să vadă rana mai îndeaproape. Probabil că avea nevoie de un doctor, dar ştia prea bine că el o să râdă de o asemenea propunere.

Jacy a pus pe masă un castron mare cu cartofi, şi-a trecut o mână prin părul care nu fusese cam de mult la coafor şi şi-a îndepărtat privirea spre Chris. Vorbea despre bătaie, ceea ce ei nu i-a prea plăcut, dar a reuşit să îi adreseze un zâmbet.

— Dragul meu, du-te şi curăţă-te, i-a spus ea băiatului. Cina e gata. Chris a chiuit sub stratul lui de murdărie şi s-a îndreptat spre hol, supus, Ian a mai zăbovit puţin, după cum se aştepta Jacy.

— Arăţi ca dracu', i-a spus el în stilul lui direct.

— Mulţumesc, a răspuns ea. Se poate spune că şi ochii tăi au văzut zile mai bune. După care a avut iar ceva de făcut, a trebuit să scoată din cuptor friptura, să toarne fasolea verde pe care o încălzise într-un vas mare, să aducă tacâmurile.

Ian a ezitat un moment, ca şi cum ar fi avut ceva de spus, dar l-a urmat pe Chris afară din cameră. Când a venit înapoi, un sfert de oră mai târziu, cartofii se răciseră, iar friptura la fel.

Jacy voia să rămână cu Ian, dar Chris şi-a terminat masa şi a mai stat, ca să vorbească vrute şi nevrute despre planurile lui şi ale lui Thomas Jr. de a se face mineri, căutători de opal şi de a deveni bogaţi. Dacă nu ar fi vorbit el, liniştea din cameră ar fi fost mormântală.

Chris a terminat de descris marele lor plan, a tras aer în piept şi a luat o a doua bucată de prăjitură, din cele găsite de Jacy în frigider şi a schimbat direcţia conversaţiei.

— Azi nu a venit nimeni la şcoală, doar eu şi Thomas Jr., a spus el important. Toţi ceilalţi au crezut că o să vie acolo domnul Shifflet.

La menţionarea lui Redley, privirea lui Jacy s-a încrucişat cu a lui Ian; a ei era defensivă, a lui de tipul *ţi-am spus eu.* El a ţintuit-o cu privirea timp de câteva secunde, iar ea nu s-a putut smulge din privirea lui decât atunci când el i-a dat conştient drumul.

Ea şi-a aruncat la gunoi mâncarea pe jumătate lăsată în farfurie; pofta de mâncare îi dispăruse complet. S-a apucat să spele vasele în chiuvetă, când l-a auzit pe Ian spunându-i lui Chris să plece din cameră un timp.

Jacy a rămas cu spatele la Ian, iar el a traversat camera fără cel mai mic zgomot şi a ajuns în spatele ei. Ea absorbise în fiecare celulă ceva din esenţa lui şi acum,

printr-o vrăjitorie veche cât Vremea Visurilor a aborigenilor, adesea i se părea că ei sunt de fapt o singură persoană.

— Întoarce-te şi uită-te la mine, iubito, a spus el. Era o comandă. Blândă, dar totuşi o comandă.

Jacy s-a întors şi s-a cutremurat. Ochiul lui arăta foarte rău, avea întregul spectru de la roşu la verde, iar ea i-a simţit durerea întreagă, poate din cauza legăturii dintre ei.

— O, Ian, a şoptit ea, atingându-i uşor faţa. Îmi pare atât de rău că te-am băgat în treaba asta, iartă-mă, te rog.

El i-a prins încheietura mâinii, dar prinsoarea îi era blândă. I-a mângâiat cu degetul mare palma.

— Să nu îţi pară rău, a spus el. Sunt soţul tău, porumbiţo. Necazurile tale sunt şi ale mele, ţi-aminteşti?

Ea a încuviinţat din cap, dar era zdrobită şi gata să izbucnească în lacrimi, iar când Ian i-a presat mâna de pieptul lui tare, i-a simţit bătând inima puternic şi sigur. Vocea ei a sunat răguşit şi întretăiat.

— Ian, Redley a bătut-o pe Darlis. Practic a omorât-o.

Ian nu a spus nimic, nu a comentat. Doar a aşteptat ca Jacy să continue.

— Am fost toată ziua îngrozită – săream la cel mai mic zgomot, eram sigură că Redley o să vină să mă caute la şcoală. Dar eram sigură şi că o să vină după tine cu blestemata aia de puşcă.

Ian a înclinat din cap, i-a ridicat mâna şi a sărutat-o pe palmă. Gestul a fost pentru ea o uşurare, mai degrabă decât unul senzual.

— Nici eu nu am avut o zi prea uşoară, a mărturisit el. Voiam să las în plata Domnului ferma şi să vin să te păzesc la şcoală. A făcut o pauză şi a suspinat greu. Nu îmi place că te duci la şcoală, mai ales că e în plin câmp, dar aş fi venit acolo să văd dacă eşti în siguranţă.

Jacy aştepta. Ştia ce urmează şi era gata de luptă; cu toată teama şi cu tot tremurul, avea conştiinţa noii ei puteri şi competenţe. Avea în faţă o problemă de viaţă şi de moarte şi, pentru prima dată în viaţa ei adultă, nu fugea la adăpost.

Ian a continuat, fără tragere de inimă:

— Cred că ar trebui să pleci o vreme, Jacy. Înapoi în State, sau măcar la Sydney sau la Adelaide.

Jacy şi-a închis ochii o clipă. Deşi anticipase cererea lui, nu o asimilase încă, Oricare ar fi fost motivul, adevărul era că el voia ca ea să plece, iar asta o durea. Cu toate neînţelegerile lor, Jacy ura ideea de a fi despărţită de Ian.

— Mama şi tatăl meu vitreg pot să aranjeze vânzarea casei din Connecticut, a spus ea încet, după o lungă tăcere. În glasul ei era o notă de implorare, dar nu putea să îi facă nimic. Aş vrea să merg la Adelaide la un moment dat – ca să aranjez transferul contului meu, să cumpăr antena parabolică promisă lui Chris, să iau nişte lucruri de care avem nevoie la şcoală – dar speram să mergem împreună. Poate în vacanţa şcolară.

Emoţiile lui Ian, adeseori vizibile pe faţa lui frumoasă, erau acum impenetrabile.

— Jacy…

Ea şi-a pus mâinile pe umerii lui.

— Nu are niciun rost să ne certăm, Ian. Rămân. I-a zâmbit, încercând să îl mai înveselească. Bineînţeles, poţi să mă dai afară. Atunci o să stau la Nancy.

Zâmbetul lui a apărut ca soarele dimineaţa, doar puţin mai strâmb.

— Ştii, dacă nu găsesc o cale să te pun la punct, nu o să mai fiu în viaţa mea în stare să pun piciorul în *„Câinele şi gâsca”.*

Jacy s-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-a sărutat uşor pe buze.

— În ce priveşte punerea la punct, mă pui nemaipomenit la punct în fiecare seară, Ian Yarbro, a spus ea, tachinându-l. Cât despre reputaţia ta într- un bar amărât, e un rahat.

El a râs, a prins-o cu degetele arătătoare de brâul pantalonilor ei scurţi şi a ridicat-o până la pieptul lui. O săruta cu foc când s-a auzit vocea senină a lui Chris.

— Pot să mă întorc acum?

S-au desprins, Jacy puţin roşie şi ameţită, iar Ian amuzat şi probabil puţin frustrat.

În ziua următoare, când Jacy s-a dus la şcoală cu Chris şi cu Thomas Jr., toţi elevii

absenţi cu o zi în urmă o aşteptau în curte, împreună cu mamele lor hotărâte. Demonstraţia de susţinere din partea femeilor i-a ridicat considerabil moralul lui Jacy, iar în timp ce se îndrepta spre clasă Sara McCulley i-a spus că o să fie o întrunire a femeilor în vechiul cinematograf – în seara următoare, la şapte şi jumătate.

Jacy a răspuns că vine şi a zăbovit o clipă la poartă, în timp ce şcolarii ei discutau de-ale lor.

— Cum îi mai merge lui Darlis?

Sara a clătinat din cap.

— Insistă să lucreze – are nevoie de bani, ştii. Şi s-a întors acasă, deşi şi eu şi Nancy i-am oferit găzduire. A avut un frison, iar faţa ei rotundă ca luna i-a trădat temerile încă înainte să le dea expresie. Redley a plecat să vâneze, el şi ceilalţi târâie-brâu cu care merge mereu şi nu se ştie când se întoarce. Mi-e groază de ce o să se întâmple când o să revină.

— Şi mie, a spus Jacy. Aş vrea să fi evitat toate astea, dar Gladys…

— Ştiu, a întrerupt-o Sara. S-a încruntat, uitându-se în jur cu priviri scrutătoare. Ai grijă, doamnă Yarbro. Ai grijă.

În ciuda avertismentului, restul zilei a decurs fără probleme. Niciun semn de la Redley, iar copiii, după reacomodare, erau atenţi şi chiar studioşi. După şcoală, Jacy a luat corespondenţa şi a cumpărat nişte alimente şi i-a luat acasă pe Chris şi pe Thomas Jr.

Tom Senior era acolo. El şi Ian se aflau pe acoperişul unuia dintre grajduri şi discutau evident despre starea ţiglelor. Era liniştitor faptul că Ian acceptase prezenţa lui Tom la Corroboree Springs şi chiar îi dădea de lucru.

Băieţii au intrat în casă, ca să mănânce lapte cu biscuiţi, iar Jacy a zăbovit în lumina orbitoare a serii, cu mâna deasupra ochilor, privind la bărbaţii care coborau şi se îndreptau spre ea.

— Cum merg lucrurile în partea cealaltă? a întrebat ea, întâmpinându-i pe zâmbitorul Tom Senior cu un zâmbet, la rândul ei.

Tom s-a înseninat.

— Am muncit din greu toată ziua, doamnă, i-a spus el. Curând puteţi ţine acolo nişte cai, dacă vreţi.

Jacy călărise mult în tinereţe, în timpul vizitelor ei la Jake şi se gândea să se apuce din nou.

— Poate am să aduc, a spus ea, uitându-se la Ian, în timp ce acesta venea lângă ea. Aş putea să cresc cai de curse şi să îl concurez pe soţut meu.

Ian avea faţa umbrită de pălărie, aşa că Jacy nu a putut să-i vadă reacţia. Ideea îi venise pe neaşteptate şi nu era nici ea prea sigură asupra oportunităţii.

— Când luăm ceaiul? a întrebat el.

Jacy îşi iubea până la uitare de sine bărbatul şi i se dedicase trup şi suflet, dar întrebarea a deranjat-o.

— Curând, a răspuns ea cu o dulceaţă înţepătoare. Nu a putut rezista: o să fiu foarte fericită când o să vină Alice Wigget.

— Şi eu, i-a întors-o Ian. S-a adresat apoi lui Tom Senior, care sigur simţise că aerul se încarcă, dar făcea tot ce putea ca să arate că nu vede nimic. Stai cu noi să bei un ceai, Tom?

Tom Senior a clătinat din cap:

— Mulţumesc, cu plăcere, dar azi doamna McAllister a pus la cuptor una din reţetele ei speciale. O să se supere dacă eu şi băiatul nu suntem acolo să mâncăm.

Probabil că Ian a zâmbit – Jacy nu putea să vadă, din cauza acelei pălării infernale – dar i-a întins mâna lui Tom Senior. Strângerea lor de mina părea să spună că ei sunt nişte bărbaţi serioşi, care încearcă să facă faţă hachiţelor muiereşti.

— ’nă z’ua, atunci, i-a spus Ian.

Tom a dat din cap a salut, l-a cules pe Thomas Jr., care ronţăia biscuiţi şi a pornit spre Corroboree Springs în maşina lui veche.

Ian şi Jacy au rămas în curte, cu acea electricitate ciudată, de neînlăturat, făcând scântei între ei. Din ziua precedentă, cel puţin, erau de acord, mai ales în pat, dar acum în aer plutea un fel de ostilitate politicoasă.

— Deci zici că merg? a întrebat Jacy, ca să deschidă conversaţia. Vreau să spun, familia McAllister.

Ian a dus mâna la borul pălăriei, semn sigur că se cocea ceva în spatele acelei feţe aflate în umbră.

— Sunt oameni buni, a recunoscut el. Ce e cu treaba aia cu crescut cai?

Deci *asta* era. Jacy a răsuflat uşurată în sinea ei.

— Mă gândeam şi eu, Ian. Ştii că am acolo un grajd foarte bun.

— Dacă vrei un cal, îţi dau eu unul, a întrerupt-o el. Vorbea scurt, iar din clipa aceea şi răbdarea lui Jacy s-a terminat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ian, a şoptit ea, pornind-o spre casă, vrei să nu te mai porţi de parcă azi-mâine o să îţi tai ouăle? Vorbeam şi eu, asta e tot. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să îţi fac concurenţă!

El a apucat-o de mână şi a tras-o înapoi, iar în liniştea toridă dintre ei parcă tuna. Nasul ei era la un centimetru de al lui, iar ea putea să îi vadă faţa întreagă, în ciuda pălăriei. Ochiul lui nelovit arunca fulgere albastre.

— Am început să mă cam satur să te tot aud vorbind aşa, a informat-o el cu o voce

ameninţător de liniştită. Şi să nu îţi treacă prin cap vreodată că o să *poţi* să concurezi cu mine când e vorba de crescut cai.

Jacy a încercat să se elibereze, dar nu a putut.

— La naiba, Ian, ce e cu tine? a întrebat ea şuierând uşor. Fuseseră prea multe evenimente dramatice în casa Yarbro şi nu era bine pentru Chris – de altfel, pentru nimeni. Eşti atât de stresat de treaba cu Redley Shifflet că ai devenit atât de misogin, încât te simţi ameninţat de ideea că aş putea să îţi fac concurenţă?

— Când te-am luat, am luat o nevastă, i-a întors-o el. Nu mână de lucru, nu şefi, nu nimic. Doamne Dumnezeule, dacă continui aşa, o să îşi bată joc de mine toată Australia de Sud!

Acum totul era limpede: Ian fusese la *„Câinele şi gâsca”* şi avusese discuţia aceea cu Bram McCulley, discuţie în timpul căreia mândria lui masculină fusese serios şifonată.

Jacy şi-a mai îndulcit tonul.

— Ce a spus Bram? a întrebat ea.

Ian a murmurat o înjurătură şi a luat-o spre umbra făcută de copacii din faţa casei.

— Măcar să plecăm din soarele ăsta, a mormăit el.

Jacy şi-a ascuns un zâmbet. Bietul Ian! Imaginea lui de bărbat neînduplecat fusese zdruncinată puternic. Trebuia să fie condus cu mai mare grijă.

Când au ajuns la umbră, Jacy s-a aşezat pe iarba verde, cu picioarele încrucişate, dar Ian a rămas în picioare. Îşi scosese pălăria – era ceva, totuşi – dar arăta foarte prost dispus, iar Jacy a simţit cum o părăseşte o parte din încrederea în sine.

— Ce ţi-a spus Bram McCulley, Ian? a insistat ea, dar mai blând chiar decât înainte.

El a mai tras o înjurătură printre dinţi, apoi s-a uitat în ochii ei.

— Pe aici pe la noi avem felul nostru de viaţă. Un bărbat îşi vede de treaba lui, iar femeia lui nu îşi bagă nasul prin cârciumi şi nu stârneşte tot felul de necazuri.

Jacy a ridicat din umeri.

— Recunosc că am intrat în cârciumă şi ştii că nu am de gând să îmi cer scuze, aşa că să nu mai vorbim despre asta. Iar dacă prin „stârnirea de necazuri” te referi la scoaterea lui Gladys Shifflet din casa aia, nu te porţi corect. Ştiai ce am de gând. Chiar m-ai ajutat.

Ian s-a oprit din plimbarea lui nervoasă şi a rămas în faţa ei. Şi-a aruncat pălăria în iarbă, fără să îşi dezlipească privirea de a ei.

— Nu asta e problema, a spus el cu un efort vădit de a fi diplomat. E vorba de întrunirea pe care o plănuiesc femeile.

„Şi uite cum umblă vorbele”, s-a gândit Jacy şi a suspinat.

— Mi-a spus şi mie Sara McCulley, a spus ea. Nu a fost ideea mea, Ian.

— Poate că nu direct, a făcut Ian o jumătate de concesie, furios. Dar dacă apare o revoltă, tu eşti îi cea care i-a sădit seminţele.

Jacy a gemut şi s-a rezemat cu spatele pe trunchiul copacului.

— Sau asta au hotărât bărbaţii din Yolanda?

— Corect, a răspuns el. Şi au tot dreptul să jupoaie pielea de pe mine, pentru că te-am scăpat din mână. Sunt prietenii mei, Jacy, oameni pe care îi cunosc de când mă ştiu, pentru mine contează ce cred ei.

Ea voia să îl ajute, voia sincer, dar nu ştia cum.

— Ce vrei să fac? a întrebat ea, punându-şi palmele blând pe ambii lui obraji.

Lui Ian îi dispăruse furia destul de mult ca să îşi întoarcă uşor capul şi să pună un sărut pe palmă ei. Apoi a gemut şi inima ei s-a topit pe jumătate, atunci şi acolo.

— Nimic din ce ai vrea tu să faci, porumbiţo, a spus el, clipind din ochiul cel sănătos.

Pe Jacy a durut-o, în ciuda schimbării lui de atitudine, pentru că problema era într-adevăr foarte serioasă şi gravă. Era un om inteligent, dar cu idei învechite, care îi fuseseră inoculate. Nu putea fi determinat să se schimbe fundamental modul de viaţă pe care îl ducea avea nevoie de tărie şi, da, de încăpăţânare. Dar în ce o privea pe ea, Jacy tocmai îşi descoperise puterea de

a schimba lucrurile, şi nimic nu o mai putea întoarce din drum.

„Dacă n-o să reuşim?” s-a întrebat ea, iar întrebarea însăşi a umplut-o de lacrimi de durere.

— Ţi-ai dori să nu fi venit aici? a întrebat ea cu voce răspicată.

— Nu, porumbiţo, a răspuns el fără ezitare. Pentru nimic în lume. Dar adesea mi-aş dori să fii altfel – să semeni mai mult cu o femeie australiană în unele privinţe.

Ca de obicei, onestitatea lui a lăsat-o fără apărare pe Jacy.

— În ce privinţe, Ian?

El a suspinat.

— Aş vrea să fiu din nou capul familiei mele.

— Mi se pare cinstit. Eşti capul familiei, l-a luat mâna. Ian, nu încerc să îţi iau locul şi nici nu vreau să devin stăpâna ta. Pur şi simplu vreau să fiu partenerul tău. Vreau să împart cu tine problemele şi responsabilităţile, ca şi autoritatea. E atât de greu de înţeles?

— Nu, a răspuns el pe loc. Şi întrucâtva trist. Sună nemaipomenit în teorie. Dar e

al dracului de greu să o pui în aplicare în lumea reală.

Ea a înclinat din cap, aprobator. De fapt, s-ar putea să fie de-a dreptul imposibil. În momentele acelea, Jacy înţelegea mai bine ca oricând problemele pe care le avuseseră mama şi tatăl ei încercând să pună laolaltă două culturi diferite şi două tipuri de gândire.

„Dacă îl pierd pe Ian, o să mor”, s-a gândit Jacy disperată. Dar ştia că o aşteaptă aceeaşi soartă dacă se pierdea pe ea însăşi.

Se părea că Ian şi Jacy au ajuns încă o dată în impas.

Au intrat în casă. Ian a făcut un duş şi şi-a pus haine curate, iar Jacy a fiert ceaiul. În timpul mesei a vorbit despre orice, numai despre deosebirile lor de păreri nu, iar în pat s-au prefăcut că problemele nici măcar nu există. Dormitorul era tărâmul vrăjit, în care relaţia lor era perfectă.

În dimineaţa următoare, când Jacy s-a trezit, Ian era deja în picioare. Ea avusese un somn foarte bun, poate pentru că lan o iubise atât de complet în timpul nopţii,

încât acum se simţea odihnită şi puternică. Chiar optimistă.

După micul dejun, Jacy şi Chris l-au luat pe Thomas Jr. de la Corroboree Springs şi s-au îndreptat spre oraş.

Redley Shifflet s-a ţinut deoparte şi de data aceasta, iar Jacy a început să creadă că fusese puţin cam prea paranoică să se teamă de el. Era evident că e un laş şi că după bătaia primită de la Ian se ferea să mai facă scandal.

Ajungând la această concluzie, a respirat uşurată. Şi-a predat orele din ziua aceea – şcoala era plină de copii – şi a plecat spre casă la ora obişnuită, Ian nu era acasă, dar asta nu o îngrijoră. Proprietăţile lor puse împreună se întindeau până departe, iar el putea fi oriunde.

Era foarte cald. Jacy a făcut nişte sandvişuri pentru cină şi a mâncat împreună cu Chris pe verandă. A pus cina lui Ian pe o farfurie, în frigider, a scris un bilet în care îl anunţa că merge la întrunirea Sarei şi a plecat spre Yolanda, luându-l cu ea şi pe Chris. Era sigură că

nu va fi singurul copil la întrunire; puştii puteau să se joace afară, în timp ce mamele lor discutau înăuntru.

În mod surprinzător, la cinematograf era o adevărată mulţime în seara aceea. Telegraful tufişurilor îşi făcuse datoria şi vestea despre întrunire se întinsese repede. Erau acolo şi femei de la cele mai îndepărtate ferme şi proprietăţi. Veniseră în rochiile lor obişnuite, femei bătute de soare şi care munceau din greu, cu feţele hotărâte.

Era clar că era vorba de o rebeliune, iar Jacy a fost în acelaşi timp înfricoşată şi onorată când a fost aleasă să conducă această revoltă.

Aceste femei practice şi neclintite nu voiau mare lucru, nu voiau cariere şi nici măcar să aibă banii lor, în majoritatea cazurilor. Voiau doar educaţie pentru copiii lor – fete şi băieţi – şi erau gata să lupte pentru acest lucru.

Încă o dată, Jacy s-a văzut prinsă între iubirea pentru soţul ei şi principiile ei. Şi-a muşcat buza şi, sperând că el o să înţeleagă, şi-a asumat rolul.

16

Iarba dintre tufişuri era atât de uscată, încât se sfărâma, iar aerul era fierbinte, încărcat. O singură scânteie, un chibrit lăsat neglijent pe jos – s-a gândit Ian neliniştit – şi întregul peisaj se putea transforma într-o mare de flăcări.

Nu s-a putut opri să facă o paralelă între vreme şi situaţia lui cu Jacy. Amândouă erau la fel de volatile.

Ian stătea lângă gard şi privea cum se apropie maşina strălucitoare de la Merimbula. Din ea a ieşit Wilson Tate, care a scos din spate o iapă de culoarea untului de arahide, pe care Ian o cumpărase drept cadou pentru Jacy.

Cu ochi expert, Ian a privit animalul care cobora pe rampă. Jacy părea să aibă încredere absolută în capacitatea ei de a călări un cal, dar de fapt era o călăreaţă fără experienţă. Dacă iapa nu era destul de bine îmblânzită, o să o trimită direct la grajdurile de la Corroboree Springs.

Tate a scos căpăstrul de pe capul calului şi l-a salutat pe Ian.

— Nu am crezut niciodată că o să faci afaceri cu Merimbula, nici în ruptul capului. Bram are dreptate. Americanca aia de nevastă-ta a pus şaua pe tine rău de tot, ai?

— Ia taci, s-a răstit la el Ian, uitându-se dincolo de el, încă absorbit de inspectarea calului. A început apoi să pună harnaşamentul, sperând că Tate o să îl lase în pace.

Dar ţi-ai găsit.

— Nu e de mirare că coloniile alea rebele s-au desprins de Mama Anglie, a comentat Tate în continuare, înţelept. Dacă în ţara aia toţi sunt că alde nevastă-ta…

Ian tocmai strângea chinga şi a tresărit, strângând mai mult decât trebuia. Iapa a nechezat de durere şi şi-a întors capul spre el. Lui i-a părut rău imediat şi a bătut animalul pe gâtul asudat şi a murmurat cuvinte de liniştire, desfăcând şi chinga. În cete din urmă, a întors capul spre

amicul lui şi i-a vorbit în timp ce îşi trăgea mănuşile de piele.

— Dacă mai ai ceva de spus despre doamna Yarbro, a zis el mânios, te avertizez să-ţi alegi cu grijă cuvintele.

Tate a scos o ţigară din pachetul din buzunarul cămăşii, a pus-o în gură şi a aprins-o cu o brichetă cu încărcătură unică, Ian s-a gândit din nou la iarba prea uscată.

— Nu te aprinde prea tare, Ian, i-a spus Tate, zâmbindu-i prin fumul care îi înconjura capul, întâmplător, apreciez o femeie de caracter. Problema e că a luat-o şi pe nevastă-mea şi pe toate femeile de aici şi până la Willoughby şi a pus la cale o revoltă.

Ian s-a scărpinat la ceafă.

— Şi te întrebi ce am de gând să fac cu ea?

Tate a tras cu sete din ţigară şi a lăsat apoi fumul să iasă în voie.

— Nu. Îmi închipui că nu-ştii ce să faci cu ea, cum nu ştim nici noi, ăştelalţi. Pur şi simplu încercam să îmi exprim compasiunea.

Ian a chicotit – Tate descrisese foarte precis situaţia. În spatele lui, iapa a început să necheze şi să se agite, dornică să arate ce ştie.

— Poate că Jacy are dreptate în unele privinţe, a spus el. Uită-te la Redley, de exemplu. În toţi anii ăştia în care o bătea pe nevastă-sa de o lăsa leşinată, şi Dumnezeu ştie ce îi mai făcea şi ăleia mici, noi ne uitam în partea ailaltă şi ziceam că nu e treaba noastră.

— A fost o vreme când un bărbat putea să îşi vadă de familia lui cum îi venea lui mai bine, a reflectat Tate. Uită-te la bătrânu' meu. Ne umplea de vânătăi, pe mine şi pe fraţii mei şi cuvântul lui era lege în casă. Mama, Dumnezeu să o odihnească, nu ar fl îndrăznit să scoată un cuvânt în faţa lui.

Ian s-a întors spre el, gândindu-se la tatăl lui. Un om de treabă, dar care nu era unul care să îşi arate afecţiunea faţă de un puştan. A trecut frâul peste capul iepei şi a urcat în şa. Animalul a tresărit nervos, iar el l-a calmat cu blândeţe.

— Lumea s-a schimbat, i-a spus el prietenului lui. S-a aplecat în faţă, cu mâna lăsată liber pe şa. Să îţi spun drept, niciodată nu am înţeles cum poate un om să se simtă mai bine când dă într-o femeie. Mie mi se pare că e un fel de laşitate.

Înainte ca Tate să îi poată replica, privirile le-au fost atrase de o maşină care se apropia şi care ridica în urmă-i un nor de praf roşu-maroniu. Ian nu a recunoscut maşina.

— Cine ar putea fi? a murmurat el, deşi ştia că Tate nu îl putea lămuri.

— Nu e de la Merimbula, a confirmat Tate, nu recunosc maşina.

Ian a arătat cu capul spre poarta pe care o bloca Tate, iar acesta a deschis-o larg, ca să îi permită să iasă. Simţea un gol în stomac, la fel cu acela generat de neliniştea dată de iarba uscată.

Nu era nici Collie, care să o aducă pe Alice Wigget, nici – şi Tate îi confirmase – Andrew Carruthers, cu vreuna din propunerile lui fără sorţi de izbândă. Ian ştia cu siguranţă că se apropia un necaz.

A călărit apoi până în curtea casei şi s-a aplecat să bată uşor pe gât iapa, în aşteptarea maşinii.

Era o maşină englezească luxoasă, strălucitoare, cu un şofer cu un fel de uniformă. Dar ferestrele din spate erau fumurii, aşa că nu a putut să vadă cine mai era înăuntru.

Şi avea vreo două idei de cine ar putea să fie. Ar fi putut fi Elaine Bennett, mama naturală a lui Chris, ca să îşi ia băiatul. Sau, mai probabil, bogaţii părinţi ai lui Elaine, veniţi în acelaşi scop.

Ian a strâns din dinţi şi a aşteptat. Mai degrabă se apucă dracu' să vândă îngheţată în iad decât să dea el copilul.

Maşina a oprit cu un sunet şoptit în spatele casei, şoferul a ieşit, l-a salutat pe Ian cu mâna la chipiu şi s-a dus în partea cealaltă, ca să deschidă portiera.

Din spate a ieşit o femeie subţire, îmbrăcată i scump şi cu mănuşi albe, lungi. Avusese buna idee de a îşi pune o pălărie largă, care o ferea de soarele dogorâtor, dar altfel hainele ei erau destinate unui climat mai rece.

— Ian Yarbro? a întrebat ea cu acel accent american ciudat, plat şi nazal.

Mama lui Jacy, bineînţeles.

Ian şi-a împins pălăria pe ceafă şi a oftat. Parcă ar fi fost mai uşor cu Elaine sau cu părinţii ei.

— Da, a răspuns el descălecând şi lăsând libera iapa, cu frâul târându-se prin praf.

Femeia i-a întins fără entuziasm mâna cu mănuşă şi i-a spus:

— Sunt doamna Michael Walsh – Regina –, dacă nu ai ghicit deja. Fiica mea e pe aici?

Ian intrase în defensivă, dar nu voia să îşi arate slăbiciunea.

— Nu, a spus el politicos. Mi-e teamă că se afla încă în oraş, la un fel de întrunire. A făcut un gest larg spre casă. De ce nu intraţi, dumneavoastră şi şoferul dumneavoastră, în casă, ca să mai scăpaţi de căldură? Cred că vă pot găsi ceva rece de băut.

Doamna Walsh s-a uitat reprobator.

— Jacy mi-a dat a înţelege că aveţi personal casnic, a zis ea rece.

Ian nu voia nici de-al dracu’ să îi spună de ce lipseşte Alice. De fapt, nici nu voia să vorbească despre ea. La urma urmei, avea în faţă o femeie care îşi abandonase soţul şi îl despărţise de copilul lui, păcate de neiertat aici, în ţara tufişurilor, ca de altfel peste tot.

— Cred că sunt în stare să deschid şi singur frigiderul, a spus el cu o politeţe exagerată.

Regina avea aceiaşi ochi albastru-verzui că ai fiicei ei. Acum fulgerau iritaţi; nu pentru multă vreme, însă.

— Sper şi eu acest lucru, a spus ea cu aceeaşi cordialitate aspră pe care i-o arăta Ian.

El a condus-o în casă, făcându-i semn şi şoferului să vină după ei. Wilson Tate, care legase iapa de un stâlp în ţarc, în timpul schimbului de cuvinte dintre Ian şi soacra lui, i-a urmat cu nonşalantă. Era mare amator de bârfă, mai rău decât orice muiere.

Pentru prima dată în viaţa lui, lui Ian bucătăria lui familiară i-a părut foarte înghesuită şi străină, de-a dreptul. Şi-a

amintit de bunele maniere şi i-a ţinut scaunul Reginei, dar aceasta a stat deoparte şi s-a uitat la şofer şi la Willson Tate, apoi la Ian. Mesajul era clar: doar nu te aştepţi ca eu, o *lady,* să stau împreună cu aceşti… oameni.

Ian a simţit cum se roşeşte de iritare.

— Poate că o să vă simţiţi mai bine pe verandă, a spus el, făcându-le semn cu capul lui Tate şi şoferului să ia loc la masa de lemn.

Mama lui Jacy s-a înseninat şi şi-a ridicat bărbia aristocratică, pornind cu mers maiestuos spre verandă. La început, Ian s-a mirat că ea ştia unde era verandă, dar apoi şi-a închipuit că fusese împreună cu Jake în casa asta, înainte de divorţ.

Şoferul, un om supraponderal, care suferea vădit de căldură în uniforma lui, şi-a dat ochii peste cap sugestiv.

— Parcă ar avea o muscă pe nas, a comentat Wilson Tate.

Ian s-a abţinut de la orice comentariu, deşi era limpede că Regina avea ea *ceva* pe undeva. A cotrobăit prin frigider până

când a găsit două beri şi una din mult-iubitele *Diet Coke* ale lui Jacy.

A dus berea la masă, unde Tate şi şoferul aşteptau nerăbdători băutura rece, apoi s-a îndreptat hotărât spre verandă cu cutia de Coca- Cola.

Regina stătea în leagăn şi îşi făcea vânt cu poşeta ei subţire. Îşi scosese pălăria, iar părul îi era ud de transpiraţie. A acceptat băutura imediat şi a mormăit ceva gen „mulţumesc”.

Ian a dat din cap şi s-a sprijinit de balustrada verandei, cu braţele încrucişate.

— Jacy va fi foarte surprinsă să vă găsească aici, a spus el.

Regina i-a adresat încă una din privirile ei de căţea bogată, dar el a reuşit să surprindă şi ceva delicateţe în ochii ei şi a înţeles că nu era chiar aşa scorpie pe cât îl făcuse să creadă. De fapt, probabil că era capabilă de multă tandreţe, poate chiar de pasiune, ca şi fiică-sa.

Dacă Jake Tiernan o iubise pe femeia asta, şi se pare că o iubise, atunci avea ea ceva bun în ea.

— Nu am nicio îndoială că sosirea mea va fi un adevărat şoc pentru fiica mea, a spus ea cu un ton mai rece decât berea pe care o beau Tate şi şoferul. Suntem de acord, măcar în privinţa asta.

Ian s-a scărpinat la ceafă şi a dat peste locul în care îl cususe Jake şi în care acelaşi Jake îl tunsese de parcă era vorba de o oaie.

— Cred că v-a scris despre Jake, a început el prudent.

Trăsăturile acelea de bronz au fost cuprinse de tristeţe. Dacă nu ar fi fost tendinţa asta de neam prost, Regina ar fi fost o femeie minunată.

— Da, ştiu că s-a dus. Bineînţeles, mi-a părut rău să aflu.

Ian a dat din umeri şi nu a mai discutat subiectul Jake. Era, se pare, prea sensibil.

Şi-a scos pălăria şi şi-a trecut mina prin păr. Femeia asta îi displăcea foarte tare, dar ştia că nu pentru ce îi făcuse lui Jake. Asta era o chestie veche, iar Jake suferise, dar ieşise destul de bine din experienţă. Nu, ce îl râcâia pe Ian era că ştia sigur că doamna Walsh venise la Yolanda şi în

special pe proprietatea lui, ca să o convingă pe Jacy că nu avea ce căuta printre tufişurile australiene.

Şi partea şi mai rea era că se prea putea ca Regina să aibă dreptate. Pe aici viaţa era cam grea, lipsită de toate facilităţile de care probabil că Jacy se bucurase în State şi era clar că în materie de drepturile femeii, Yolanda era cu o sută de ani în urma vremurilor. Şi mai era şi ameninţarea lui Redley Shifflet.

Probabil că Regina i-a ghicit o parte din gânduri, pentru că i-a zâmbit indulgentă şi i-a spus:

— Trebuie să înţelegi că fiica mea a trecut prin multe în anii aceştia. Ţi-a spus de prietenul ei Paul, sunt sigură că a fost devastată de moartea lui. A făcut, delicată, o pauză şi s-a uitat la peisaj. După un moment, privirea i s-a concentrat iar pe figura lui Ian. Jacy nu este în măsură să îşi ia angajamente pe termen lung.

Ian a simţit o emoţie nouă, înrudită cu teroarea, dar nu a permis să se vadă pe

faţa lui mai mult decât o scurtă străfulgerare.

— Asta rămâne să o decidă Jacy, nu credeţi?

— Nu, a răspuns Regina hotărâtă. Nu cred. Are acţiuni impulsive, pe care de obicei le regretă. Problema e că Jacy suferă probabil în tăcere, cum a făcut şi când a murit Paul.

Ian s-a întors, apucând bine balustrada, pentru că simţea că nu îşi mai poate controla expresia feţei. Din fericire, se putea încă baza pe voce.

— Cred că a suferit foarte mult.

— Enorm, a confirmat Regina, suspinându-şi vorbele. De atunci, nu a mai fost aceeaşi.

— Da, durerea te transformă aşa, a vorbit Ian pentru pământul la care se uita. Pământul acesta, capabil să îţi aducă cele mai mari suferinţe, ca şi cea mai iubită dintre femei. Le respecta amândurora puterea pe care o aveau asupra lui. Şi le iubea în aceeaşi măsură.

— Sunt perfect de acord, a spus Regina. Am să îţi vorbesc franc, domnule Yarbro –

Ian –, Jacy pur și simplu nu e pregătită pentru o căsătorie. Mai ales, cu un om care trăieşte în locul ăsta uitat de Dumnezeu, la mama dracului.

Asta l-a făcut pe Ian să se întoarcă. Şi-a relaxat conştient muşchii strânşi ai maxilarelor.

— Nu vorbim aici de o fetiţă, doamnă Walsh, a arătat el. Jacy e o femeie matură. Cred că ştie singură pentru ce e şi pentru ce nu e pregătită.

Au fost amândoi surprinşi de zgomotul unor palme bătute în spatele uşii-cortină. Inima lui Ian parcă s-a oprit din bătut. S-a ridicat drept şi a văzut- o pe Jacy bătând din palme. Inima a început să îi bată mai tare, în parte pentru că nu o auzise venind cu maşina, iar pe de altă parte pentru că de câte ori o vedea era cuprins de starea aceea de vrajă.

— Mulţumesc, Ian, a spus ea, deschizând uşa. Ai putea să îmi dai şi în scris?

El a zâmbit fâstâcit, dar a simţit o durere ascuţită, pentru că el ştia mai bine ca oricine cât de uşor putea să o piardă pe

Jacy. Ea era ca una din păsările acelea tropicale; dacă încerci să o îmblânzeşti, ar putea să zboare spre cerul albastru.

— Nu recunosc nimic, a spus el în glumă.

Jacy a păşit pe verandă, iar Regina, care abia aştepta să o vadă, s-a ridicat în picioare şi şi-a întins braţele.

— Fetiţo, a spus ea.

Jacy a primit îmbrăţişarea mamei.

— Bună, mamă, a zis ea cu o resemnare afectuoasă în glas. Ţi-a trebuit ceva până să te hotărăşti.

Era cazul să le lase pe cele două femei împreună, Ian s-a întors în casă şi şi-a scos o bere. Wilson Tate i-a bătut prieteneşte pe spate şi i-a spus că o să instaleze iapa pe care o adusese într- unul din grajduri şi cu asta dus a fost.

Ian s-a aşezat la taclale cu şoferul, la masa de lemn, dar numai la asta nu îi stătea mintea. Se gândea la cele două femei de pe verandă. Arătau la fel, cu excepţia unei evidente diferenţe de vârstă. Oare şi gândeau la fel?

Jacy îşi aşteptase mama într-o anume măsură, dar nu se pregătise să o primească. Avea deja atâtea pe cap, revoluţia la scară restrânsă, Redley Shifflet care pândea pe undeva prin tufişuri, fără îndoială pregătindu-şi răzbunarea împotriva ei şi a lui Ian. Iar acum trebuia să se lupte cu o mamă prea binevoitoare.

— Am o cameră de hotel – cu mare indulgenţă o pot numi aşa – la Willoughby, a anunţat-o Regina îndată ce ea s-a aşezat pe leagăn, cu mâinile în poală. Poţi să vii cu mine chiar în seara asta. Ne tragem sufletul şi apoi zburăm acasă. Michael o să se ocupe de divorţ.

Jacy a tresărit la auzul cuvântului.

— Întâi de toate, mamă, nu merg nicăieri, a spus ea răbdătoare. Îl iubesc pe Ian şi am de gând să stau cu el. Iar doi, Michael nu e avocat, e pediatru.

Pe faţa Reginei, încă plină de bucurie, începuse să se citească dezamăgirea.

— Nu fi încăpăţânată, draga mea, a început ea să pledeze. Asta nu e o viaţă pentru tine şi ştii foarte bine asta.

— Nu a fost o viaţă pentru tine, mamă, a pus lucrurile la punct Jacy, de data asta mai puţin răbdătoare. Dar eu sunt pe jumătate australiancă şi am locul ăsta în sânge, ca şi Ian.

Regina a scos un suspin teatral.

— Fugi de aici, crezi că nu ştiu ce s-a întâmplat aici? Ştiu, pentru că şi eu am făcut acelaşi lucru: am considerat că o pasiune a tinereţii e adevărata dragoste. Şi din cauza asta am zdrobit inima unui om foarte de treabă.

Jacy nu şi-o amintea pe Regina vorbind atât de frumos despre Jake. De obicei, ea se referea la fostul ei soţ în termeni mult mai puţin amabili.

— Ce s-a întâmplat între tine şi tata? a întrebat ea, cu degetele strânse între ale mamei.

Gura Reginei s-a strâmbat într-un zâmbet trist şi melancolic, iar privirea i s-a mutat undeva la orizont. După un timp lung, i-a răspuns fiicei ei cu un ton ezitant:

— Pur şi simplu eram atât de diferiţi. El iubea locul ăsta uscat şi plin de praf, iar,

după ce noutatea a dispărut, mie mi s-a făcut un dor teribil de Manhattan. Am început să ne certăm… Regina s-a uitat iar la Jacy, cu sprâncenele ridicate şovăitor.

— Şi atunci? a întrebat Jacy uşor.

— Jake a întâlnit o altă femeie. Regina şi-a închis ochii o clipă. Amintirile o dureau. Văzând şocul de pe faţa fiicei ei, a continuat repede: nu a fost vina lui în întregime, draga mea. Era tânăr şi foarte viril, iar eu am refuzat să mai împart cu el patul timp de şase luni.

Pe Jacy lacrimile din ochi o ardeau; plângea pentru ambii ei părinţi. Probabil că Regina se simţise o străină în acest loc straniu şi ostil, iar Jake probabil că era în căutarea iubirii pe care tocmai o pierduse.

— Ţi-a fost dor de el după ce l-ai părăsit?.

Regina a avut un zâmbet care i-a răvăşit inima.

— Dor de Jake? Am plâns un an întreg. De câte ori suna cineva la uşă, mă rugam să fie el. Şi-a tras mâna. Lui Jake i-ar fi plăcut în Statele Unite, dar era un încăpăţânat, fir-ar el să fie de catâr

australian dat naibii, nici măcar nu a vrut să vină în vizită. Parcă ar fi dat vina pe toată America, sau pe mine, că sunt americancă, pentru tot ce i se întâmplase lui.

Jacy s-a gândit neliniştită la toate remarcile lui Ian despre ideile ei yankee şi şi-a muşcat buza. Dacă Ian devenea tot mai dezamăgit de căsnicia lor, din cauza deosebirilor lor, şi îşi găsea o altă femeie?

Dacă se întâmpla asta, ea avea să moară. Dar s-a gândit că înainte de asta îl omoară pe Ian cu mâna ei.

— Presupun că ai moştenit Corroboree Springs, a spus Regina.

Jacy i-a fost recunoscătoare pentru schimbarea subiectului, deşi ştia că era vorba de un respiro temporar. Regina nu acceptă să străbată jumătate de lume fără să îşi vadă scopul atins.

— Cam aşa ceva, a spus Jacy, dând din cap. Ian a primit izvoarele, eu pământul.

Regina s-a uitat la ea uluită.

— Ian a moştenit? De ce naiba şi-a rupt Jake proprietatea în două în halul ăsta?

Jacy a zâmbit. Îi lipsea Jake foarte mult, dar era şi puţin deziluzionată de ce tocmai auzise despre el.

— Tata credea că eu şi Ian suntem făcuţi unul pentru altul. Bănuiesc că şi-a închipuit că dacă ne transformă în parteneri o să ne determine şi la alte lucruri.

— Şi şi-a atins scopul, bătrânul ticălos, a reflectat Regina, privind iar spre peisaj.

Soarele începea să apună, iar din casă veneau sunete familiare: râsete bărbăteşti, pălăvrăgeala neîncetată a lui Chris, nişte ştiri cu paraziţi de la radioul mare, de modă veche, aflat în camera din faţă.

— Da, a fost de acord Jacy. Şi-a atins scopul.

— Chiar nu vrei să te întorci acasă?

— Casa mea e aici, unde e şi Ian, a răspuns Jacy.

Regina a strâns din buze.

— O să îţi regreţi alegerea asta grăbită, Jacy. Asta o să se întâmple când pasiunea o să dispară – şi o să dispară, orice ai zice

tu. Apoi începi să urăşti locul ăsta inospitalier.

Jacy a suspinat.

— Mamă, nu are niciun rost să discutăm subiectul, a spus ea cu blândeţe. Rămân aici.

— Până când apare un copil? a întrebat în şoaptă Regina, dintr-odată serioasă. În felul ăsta o să fie lovit şi copilul acela, şi băiatul din casă, şi Ian. Şi, mai mult decât toţi, tu.

— Mamă…

Regina plângea. S-a desprins de Jacy şi s-a ridicat, mergând în cealaltă parte a verandei.

— Lasă-mă puţin în pace, a spus ea între hohote. Nu îţi poţi închipui ce rău îmi face să văd că istoria se repetă, *nu poți să îţi închipui.*

Jacy a deschis uşa de plasă, dar a mai zăbovit în prag puţin.

— Am să-i spun şoferului să îţi aducă bagajele înăuntru.

— Nu te osteni, a răspuns Regina, întorcându-se spre ea. Mi-am lăsat

lucrurile la Willoughby, la hotel, şi mă întorc acolo îndată ce îmi revin.

Nu avea niciun rost să se certe cu ea, dar Jacy a simţit că i se rupe inima că Regina o părăseşte atât de repede. Fuseseră nu numai mamă şi fiică, ci şi foarte bune prietene. O durea că o să plece fără să râdă împreună, fără să aibă discuţiile acelea de la suflet la suflet şi fără să bârfească personajele fascinante din cercurile în care se învârteau Regina şi Michael.

— Ai văzut calul? a strigat Chris, incapabil să se abţină, atunci când Jacy a intrat în bucătărie ca în transă, şi-a spălat mâinile şi a început să pregătească automat cina. Nu o deranja să gătească – uneori chiar îi plăcea – dar categoric abia aştepta să se întoarcă Alice.

— Ai văzut calul pe care ţi l-a cumpărat tata?

Jacy s-a oprit din lucru, ţinând o tigaie la douăzeci de centimetri deasupra aragazului şi s-a uitat la faţa lui Ian. Wilson Tate dispăruse, dar, se aflau acolo

şoferul angajat de Regina la Willoughby, Chris şi Ian.

— Cal? a întrebat ea în mod stupid.

Ian s-a uitat la ea cu o plăcere timidă, ca un băieţel care oferă flori unei fetiţe.

— Spuneai că vrei să călăreşti, a răspuns el.

Ea a uitat de tigaie şi a lăsat-o să cadă cu zgomot şi s-a dus ţintă la uşa din spate. Uitase de toate îndoielile şi de problemele ei, pentru moment. Văzuse maşina de la Merimbula şi remorca pentru cai, dar fusese mai interesată de limuzină.

— Unde e calul? a întrebat ea cu răsuflarea tăiată. Unde e?

L-a simţit pe Ian în spatele ei, înainte ca el să apară.

— În grajd, porumbiţo, unde altundeva? a răspuns el radios.

Au intrat împreună în grajd, pe o uşă laterală, dinspre casă, nu pe porţile dinspre fermă.

Jacy a descoperit imediat iapa care ronţăia liniştită fân într-un colţ şi a speriat toţi caii cu un strigăt de fericire pură.

Apoi s-a întors şi şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui Ian şi l-a sărutat zgomotos pe gură, după care i-a spus:

— E foarte frumoasă! O, Ian, te iubesc!

El a părut surprins de declaraţie, dar nu a comentat-o.

— O să trebuiască să aştepţi până o să o poţi călări. Nu am avut timp deloc să mă asigur că e în regulă. A venit mama ta şi toate celelalte.

— Prostii, a spus Jacy, pornind spre boxă. Ian, nu sunt o începătoare. Nu am nevoie să îmi încerce cineva calul.

— Jacy…

Ea deschisese deja boxă şi era lângă iapă şi o mângâia pe cap, când el a ajuns acolo. Deşi luase lecţii de călărie în Statele Unite în copilărie, Jake o învăţase un stil propriu, mai sigur, după părerea lui, stil pe care Jacy încă îl prefera.

— Jacy, a repetat Ian, de data asta cu voce hotărâtă.

Ea a scos calul din boxă şi a încălecat. S-a strâmbat la Ian, care pusese mâna pe frâu.

— Te rog, Ian, nu îmi strica bucuria, a spus ea cuminte.

Ian a ezitat, apoi a dat drumul frâului.

— Dă-i bătaie, a mormăit el, dar să fii prudentă.

Jacy a dat din cap că da, şi chiar avea de gând să îl asculte, dar cum a ajuns afară, în lumina asfinţitului, a avut impulsul de a îşi învinge pe loc toate îndoielile şi temerile, toate greşelile şi toate eşecurile. S-a aplecat spre gâtul iepei şi i-a comandat să pornească în galop.

Nu s-a uitat înapoi, pur şi simplu a mers înainte, spre tufişuri, îmboldind animalul cu papucii cu care ieşise din casă, mergând din ce în ce mai repede. Iapa părea să fie încântată de exerciţiu.

Au mers aşa probabil vreo doi kilometri. Jacy nu mai vedea casa şi nici nu putea să spună unde se află, când animalul s-a poticnit şi Jacy a căzut peste capul calului, rostogolindu-se nevătămată în praful fierbinte, râzând.

Iapa s-a ridicat în două picioare, speriată de vreo şopârlă sau de altă creatură mică şi iute, şi a fugit.

Lui Jacy nu îi era frică, pentru că ştia că Ian e pe urmele ei. Foarte sigur pe el, Ian îşi încălecase unul dintre caii lui sălbatici şi pornise după ea. Acum a apărut lângă ea, aducând iapa de frâu.

— Ai păţit ceva? a întrebat el sărind din şa şi punându-i mâinile pe umeri.

Ea a început să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Se adunaseră prea multe: ameninţarea lui Redley, rebeliunea femeilor din Yolanda – o revoluţie pe care o conducea fără să fi vrut – moartea lui Jake, sosirea mamei ei.

Ian a tras-o spre el, iar ea s-a agăţat de el, strângându-i în mâini spatele cămăşii, sorbindu-i mirosul bărbătesc, simţindu-i puterea şi căldura. „Doamne, s-a gândit ea, dacă m-ar iubi, lumea asta ar fi perfectă.”

— Totul e bine, porumbiţo, a spus el cu voce aspră.

Ea a început să bocească, apoi să râdă isteric, apoi a început să sughiţă ritmic.

— O să mă urăşti pentru ce o să îţi spun, a reuşit ea să îi zică printre sughiţuri.

Ian a chicotit şi şi-a trecut o mână prin părul ei.

— Nu, porumbiţo, niciodată.

— Femeile, femeile din Yolanda au să refuze să… să se culce cu bărbaţii lor, a spus ea, încă sughiţând. Asta până când vor fi de acord să lase copiii să vină la şcoală în fiecare zi.

Asta l-a făcut să fie atent, iar ea ştiuse că aşa va fi. A depărtat-o de el, ca să îi privească faţa. Abia atunci a observat ea că ochiul lovit aproape că se vindecase.

— A fost ideea ta? a întrebat el.

Ea a clătinat din cap. Şi-a ţinut răsuflarea, şi-a umflat obrajii, în speranţa că o să oprească sughiţurile.

— Ai de gând să părăseşti patul nostru? a întrebat el. Pentru Ian era o problemă foarte importantă, cum ar fi trebuit să fie pentru toţi bărbaţii.

Jacy a expirat tot aerul, curioasă să vadă dacă vechiul truc merge.

A mers.

— Nu, a spus ea. Aveam de gând să îţi cer ţie să îl părăseşti.

Ian şi-a îngustat ochii.

— Ce?

Jacy şi-a pus o mână pe pieptul lui, cu degetele răsfirate şi şi-a tras nasul zgomotos.

— Aş fi o ipocrită dacă nu aş face-o şi eu, nu crezi?

— La dracu', a şuierat Ian. I-a dat drumul şi şi-a trântit pălăria de pământ. La dracu', la dracu'. *La dracu'!*

Jacy i-a zâmbit, bucurându-se de demonstraţia lui de maturitate masculină. Apoi i-a spus cu şiretenie:

— Nu am spus că mă aştept ca tu să fii de acord, Ian. Pur şi simplu am spus că trebuie să ţi-o cer, asta-i tot.

El s-a răsucit, cu faţa roşie.

— Vrei să spui…

Ea s-a apropiat de el, l-a apucat de gulerul cămăşii lui de lucru şi s-a uitat în ochii lui.

— Vreau să zic, i-a răspuns ea fără să se ruşineze, că, dacă refuzi, ei bine, nu văd ce aş mai putea să fac.

Ian a clipit din ochi, apoi a izbucnit în râs. Apoi a sărutat-o. Apăsat.

17

Spre uşurarea lui Ian, Regina a insistat să se întoarcă la hotelul ei din Willoughby îndată după ceai, deşi le-a arătat destul de clar că intenţionează să mai stea pe acolo un timp. Ian ştia, stând pe verandă şi reflectând la problemă, că Regina spera ca Jacy să se hotărască să se întoarcă cu ea în America.

Iar sentimentele lui în privinţa asta erau foarte amestecate.

Ian ajunsese să îşi dea seama că îşi iubea nevasta, deşi gândul că ar putea să i-o spună îi dădea coşmaruri, pentru că nu uitase calvarul prin care trecuse atunci când l-a părăsit prima dată.

Pe de altă parte, îi era frică să o lase să stea aici. Poate că Redley Shifflet dispăruse, dar într-o zi putea să se întoarcă. Şi era destul de ticălos să îşi îndrepte răzbunarea împotriva lui Jacy. Putea să o rănească, putea şi să o omoare, iar dacă i se întâmpla ceva ei, el nu şi-o va ierta niciodată.

Rezemat de stâlpul verandei şi privind la Crucea Sudului, Ian şi-a amintit cum trăia înainte de întoarcerea lui Jacy. Viaţa era grea – să conduci o proprietate e întotdeauna foarte dificil, dar zilele lui se derulau după un anumit tipic.

Scularea din pat. Muncă. Mâncare. Discuţiile cu Chris. Somn.

A zâmbit amintindu-şi cât de simple erau lucrurile. Crezuse că trăieşte; de fapt, parcă era un somnambul. Se pregătea doar pentru începerea vieţii adevărate.

Apoi s-a întors Jacy şi lucrurile au început să se mişte haotic.

A auzit uşa de plasă mişcându-se şi a ştiut că e ea după mers. Şi după mirosul ei de neconfundat.

— Îţi spui dorinţe la stele? a întrebat ea şi i s-a alăturat lângă balustradă.

Ian şi-a întors capul spre faţa ei delicată şi obraznică. O iubea atât de mult, avea atâta nevoie de ea şi îi părea rău că îşi dăduse din nou drumul emoţiilor. Fusese foarte atent… cum se întâmplase?

— Ce aş mai putea să îmi doresc? i-a răspuns el, cu vocea joasă şi puţin cam răguşită.

Jacy a ridicat din umeri.

— Siguranţă?

— Aşa ceva nu există, a zis Ian. Poţi la fel de bine să ceri un inorog albastru sau un porc zburător.

Ea a râs încet.

— Numai tu poţi să fii şi pragmatic şi fantezist în aceeaşi frază. Şi-a sprijinit capul de braţul lui, iar el a simţit cum îl învăluie o tandreţe atât de materială, încât şi-a încordat pieptul şi şi-a închis ochii. Totuşi, ai dreptate, niciunul dintre noi nu e sigur cu adevărat. A făcut o pauză, apoi s-a uitat din nou la el, iar el i-a fost recunoscător că mai avea ceva de spus, pentru că el nu ştia ce să zică, nici dacă de asta ar fi depins viaţa lui. De aceea şi vreau să stau aici, Ian. Pentru că oriunde m-aş duce, o să fie ceva sau cineva care să îmi poată face rău. Aşa că dacă te gândeşti să îmi ceri să plec cu mama acasă ca să evit confruntarea cu Redley Shifflet, las-o baltă.

El i-a studiat faţa ridicată spre el un moment interminabil, apoi şi-a îndreptat privirea spre tabloul mişcător al stelelor.

— Nu îl subestima pe Shifflet, a avertizat-o el liniştit. E un ticălos uns cu toate alifiile şi a vânat toată viaţa lui câini Dingo şi canguri. Cunoaşte foarte bine tufişurile şi când e beat e în stare de orice.

Jacy a suspinat.

— Ştiu. Dar am obosit să mai fug.

Ian s-a simţit mândru de ea, dar temerile lui rămăseseră intacte. A înălţat o rugă mută spre cer, că dacă Redley va lovi în cineva, acela să fie el şi nu Chris sau fata asta încăpăţânată şi de neînţeles.

Ian a mirosit uscăciunea acră a aerului nopţii şi neliniştea i s-a adâncit.

— Ceva e pe cale să se întâmple, a murmurat el, fără să îşi dea seama decât târziu că de fapt vorbea foarte tare.

Jacy i-a trecut o mână pe la spate.

— Da, a fost ea de acord, dar nu prea speriată, ci doar resemnată.

Nu s-a întâmplat nimic important nici în noaptea aceea, nici în următoarea şi nici

în următoarea. În fiecare seară, doamna Walsh a venit în vizită în maşina ei luxoasă, escortată de şoferul care suferea de căldură, iar Jacy a predat ore în fiecare zi de lucru. Doamna Wigget s-a întors de la Darwin, triumfătoare, şi a raportat cu bucurie că Gladys Shifflet era în siguranţă şi că era destul de fericită la mătuşa lui Nancy. De Redley nu s-a mai auzit nimic

— Erau chiar unii care considerau că ar fi murit. Femeile din Yolanda – cu o ironică excepţie – refuzau în continuare să se culce cu bărbaţii lor până când Jacy Yarbro devenea autoritatea supremă în materie de şcoală. Bărbaţii se revoltau de cruzimea şi nedreptăţile la care îi supuneau soarta şi femeile, iar Ian se ţinea departe de *„Câinele şi gâsca”,* deşi uneori simţea dureros dorinţa de a bea o bere rece cu băieţii, de a juca o partidă de biliard şi de a fi pur şi simplu în compania unor bărbaţi. Vremea a devenit mai caldă, iar iarba mai uscată. Toată lumea care trăia în ţinutul rural avea senzaţia dezastrului iminent.

Apoi a venit vacanţă şcolară. Trei săptămâni fără ore.

Jacy a anunţat imediat că merge la Adelaide să cumpere haine şi cărţi şcolare, să vadă de transferul banilor ei şi să mănânce la restaurante, să vadă filme şi să meargă la teatru. Şi voia să-i ia cu ea pe Chris şi pe Ian, bineînţeles.

Ian a refuzat-o pe loc, chiar în seara în care a venit cu ideea. Stăteau faţă în faţă la masa de lemn din bucătărie. Alice plecase acasă, Chris era în pat, iar Regina, care se mai destinsese şi acceptase să îşi petreacă noaptea la fermă, se retrăsese în camera de oaspeţi, cu o lampă cu petrol şi o carte.

Jacy s-a aplecat peste masă cu fruntea încruntată.

— Cum adică nu vii? a întrebat ea cu voce joasă. Să nu îmi spui că ai o fermă de condus, pentru că ştii al naibii de bine că McAllister poate să aibă grijă de toate cât timp lipsim. Ian a privit-o încurcat. Avea dreptate. Tom Senior era unul dintre cei mai buni lucrători din câţi văzuse vreodată, iar în condiţii normale putea fi

lăsat să se descurce cu orice prbleme. Dar nu erau condiţii normale, asta era problema.

— Jacy, tufişurile sunt uscate ca iasca. Pot să ia foc în orice clipă. Şi mai e şi Shifflet.

— Dacă o să fie un incediu, i-a spus iritată Jacy, o să fie şi dacă suntem aici, şi dacă suntem plecaţi. Iar dacă rămâi acasă din cauza lui Redley, atunci înseamnă că îl laşi să îţi controleze viaţa.

Ian şi-a strâns dinţii şi a refuzat să răspundă. Poate pentru că nu avea argumente decisive la îndemână; întotdeauna prefera să fie consecvent cu natura proprie şi cu instinctele lui.

Jacy şi-a îndoit degetul arătător şi a ciocănit cu el în masă de câteva ori.

— Ştii ce cred eu, Ian Yarbro? a şuierat ea, cu ochii ei frumoşi strălucind în lumina slabă. Cred că ţi-e frică.

El s-a înroşit de furie, dar şi de conştiinţa că ea avea în parte dreptate. Dar s-a făcut că nu înţelege.

— Ce?

Ea nu l-a slăbit o clipă.

— Nu eşti obişnuit cu oraşele şi nici cu restaurantele şi nici cu teatrul. Îţi e frică să nu te faci de râs.

— Pe dracu’, a murmurat el.

— Scuteşte-mă, i-a răspuns ea. Nu păcăleşti pe nimeni, doar te înşeli pe tine însuţi.

Timp de câteva momente, Ian a fost prea furios – şi pe ea, şi pe el însuşi – ca să poată vorbi. În cele din urmă, a clătinat din cap.

— Nu. Poţi să îl iei pe băiat, dar eu nu merg. Am aici multă treabă şi, în plus, ai nevoie de timp ca să lămureşti lucrurile cu mama ta şi să te hotărăşti ce vrei să faci.

Jacy a făcut ochii mari şi s-a uitat repede în altă parte, apoi i-a întâlnit privirea.

— Nu am nevoie să mă hotărăsc, a spus ea. Rămân aici. Dar ce se întâmpla cu tine? Vrei să scapi de mine, sau ceva pe acolo? Dacă aşa stau lucrurile, îmi găsesc o gazdă în Yolanda.

Ian a ocolit masa şi i-a luat mâna într-a lui. A fost un gest rapid, involuntar, i-au trebuit câteva minute până să poată să vorbească.

„Spune-i că o iubeşti”, i-a poruncit glasul raţiunii.

— Nu vreau să pleci, a reuşit el să se apropie cât de cât de exprimarea a ceea ce simţea. Vreau să spun, nu de tot.

Ochii ei au sclipit.

— Eşti al naibii de încăpăţânat, l-a ocărit ea, dar modul în care şi-a spus cuvintele era plin de afecţiune şi poate de mai mult decât atât. Există vreo şansă să te răzgândeşti şi să vii cu noi la Adelaide?

— Niciuna. Putea să suporte o grămadă de lucruri, dar să arate ca un idiot în faţa acestei femei nu făcea parte dintre ele. Şi-a spus că nu ar trebui să se simtă aşa, dar asta era situaţia. Singurul lucru care îl mai reconforta – în mod paradoxal – era instinctul care îi spunea să nu plece, să nu lase garda jos.

Au făcut din nou dragoste în căldura uscată a nopţii, iar Jacy s-a trezit dimineaţa următoare cu o senzaţie delicioasă de bine. Dar, peste aceasta, exista şi o anumită nelinişte, amestecată cu dezamăgire, Ian avea să îi lipsească

teribil în timpul săptămânii petrecute la Adelaide, dar poate că totuşi avea dreptate când spunea că au nevoie de un timp scurt în care să fie despărţiţi.

Nu că şi-ar fi putut schimba părerea despre căsătorie sau despre viaţa aici. Toate pericolele şi greutăţile nu făceau decât să îi întărească rădăcinile, să le îngroape mai adânc în pământ.

Aparţinea locului, acestui bărbat, fiului lui şi tuturor oamenilor din comunitate, chiar şi celor care o dispreţuiau şi care nu aveau încredere în ea.

Era nemaipomenit să descopere acest lucru.

Jacy se găsea singură în cameră spaţioasă, pentru că Ian plecase la prima licărire de lumină, ca de obicei. S-a dus la dulap şi a scos una din cămăşile lui Ian, pe care a pus-o pe trupul ei gol.

Îi plăcea la nebunie senzaţia pe care i-o dădea pânza aspră pe piele, ca şi mirosul de Ian, care persistă chiar după spălare şi călcarea cu fierul. A atins una câte una cămăşile din şifonierul de stejar, demodat, mânecile singurei lui haine de costum,

haina de piele din petice pe care el o purta pe vreme răcoroasă, în iunie, iulie şi august.

După ce a înfăptuit acea comuniune stranie, Jacy a intrat în baie şi a făcut un duş scurt. Apoi a pus pe ea o rochie de vară roşu cu alb, foarte scurtă şi îndrăzneaţă şi s-a machiat. A coborât scările, purtând un mic geamantan şi trusa de cosmetică. Chris era deja acolo, în aşteptare, cu faţa plină de bucurie. Părul lui blond era bine pieptănat, iar faţa pistruiată amarnic frecată. Arăta foarte bine în hainele de călătorie.

— Chris al nostru e puţin cam prea emoţionat, i-a mărturisit doamna Wigget de la postul ei de la cuptor, cu un zâmbet afectuos.

Jacy s-a uitat cu inima plină de dragoste la băieţel. Voia să fie pentru el o mamă, nu numai atunci, ci şi în anii care aveau să urmeze. Voia să îl vadă crescând şi devenind un bărbat puternic şi inteligent, ca tatăl lui, să îl vadă însurat şi cu copii.

S-a aplecat şi i-a şoptit la ureche:

— Te iubesc, Christopher Yarbro.

Faţa lui s-a luminat de bucurie şi încredere; şi-a pus braţele în jurul mijlocului ei şi a îmbrăţişat-o. Nu a spus nimic, doar era băiat, dar nu era nevoie, pentru că ea ştia.

— Unde e tatăl tău? a întrebat Jacy după un timp, când şi-a recăpătat seriozitatea.

Chris a ridicat din umeri.

— În ţarc, cred, cu caii. O parte din încântare dispăruse de pe faţa lui. Aş fi vrut ca tata să vină cu noi.

Chiar atunci cobora scările şi Regina, îmbrăcată ca un model, într-o jachetă *Armani* şi pantaloni asortaţi. Un pandantiv strălucitor de perle atârna de un lanţ lung de aur şi contrasta cu bluză *bleu-pale.*

— Şi să îşi părăsească preţioasa lui proprietate? a intervenit ea. S-ar prăbuşi cerul.

Jacy i-a aruncat mamei ei o privire cu mesajul nu-te-băga şi şi-a pus mâinile pe umerii mici ai băiatului.

— Ştii ce? i-a spus ea copilului. O să ne distrăm atâta acolo, la Adelaide, tu şi cu mine şi – a arătat deosebit de încântată spunând aceasta – *bunica,* şi o să aducem

atâtea cadouri nemaipomenite, încât data viitoare când mai mergem în vacanţă o să ne roage să vină şi el.

Faţa lui Alice exprima un oarecare scepticism, a remarcat Jacy, iar Regina arăta cam supărată că fusese ridicată la rang de bunică. Nu că nu i-ar fi plăcut băiatul – îi plăcea, la modul prudent.

— Chiar crezi? a întrebat curios băiatul.

— Absolut, a spus Jacy, şi nici Alice şi nici Regina nu au contrazis-o.

Şoferul Reginei, care îşi petrecuse noaptea în dormitorul în care erau găzduite echipele de frizeri de oi, la începutul verii, se afla afară şi îşi lustruia maşina lungă şi strălucitoare. Şi-a atins şapca de şofer şi a zâmbit când Jacy a trecut pe lângă el, în drum spre grajduri.

L-a găsit pe Ian acolo, cu o iapă, examinându-i o copită din spate. Când s-a oprit la poartă, el nici nu şi-a ridicat privirea.

Jacy nu voia să fie ignorată. Voia ca el să se gândească la ea cât va fi plecată şi îşi alesese rochia aceea îndrăzneaţă special în acest scop.

— Dacă crezi că plec fără sărutul de adio, Ian Yarbro, i-a spus ea şăgalnic, mută-ţi gândul.

El i-a aruncat o privire şi a fluierat golăneşte.

Apoi a lăsat jos piciorul iepei şi a încercat să îi spună ceva, dar tot efortul a fost inutil, iar Jacy s-a uitat cu satisfacţie la mărul lui Adam, care i se plimba în sus şi în jos ca un lift.

— Îţi place?

Ian a zâmbit cam acru.

— Mmm, puteai să pui pe tine altceva.

Jacy şi-a răsucit părul şi a clipit des din ochi, teatral, cu gura curbată într-un zâmbet răutăcios.

— Poate că te hotărăşti să vii cu noi la Adelaide „să vezi dacă sunt fată cuminte, a spus ea.

El a râs.

— Dacă vin, iubito, ultimul lucru pe care o să îl faci o să fie să stai cuminte. Dacă aş avea un cuvânt de spus în treaba asta, nu am mai ieşi din hotel.

Ian a ieşit din grajd, ca să fie lângă ea, iar ea s-a prefăcut că îi aranjează gulerul.

— Ar fi ca o lună de miere, a zis ea pe o voce intenţionat groasă. Ştii că nu am avut o lună de miere, domnule Yarbro?

El şi-a aplecat capul şi i-a atins uşor buzele, trimiţându-i în trup încărcături electrice.

— Nur iubito, nu am avut. Şi nici nu o să putem avea, cu Chris şi cu maică-ta pe-aproape. Cu un gest firesc, i-a dat deoparte breteaua rochiei şi apoi a dat jos sutienul din dantelă.

Jacy şi-a ţinut răsuflarea şi şi-a închis ochii, în timp ce el îi cuprindea sânul gol cu mâna, mângâind cu palma lui aspră sfârcul. Când s-a aplecat să o guste, ea a icnit şi a scos un strigăt uşor.

Ian s-a retras chicotind şi i-a pus la loc sutienul şi breteaua.

— Când eşti departe, gândeşte-te la asta, porumbiţo, a spus el. La asta şi la altele pe care le vom face când o să te întorci.

Jacy se legăna puternic, pentru că nu îşi mai simţea genunchii, iar faţa ştia că îi este roşie.

— Fir-ar să fie, Ian, am venit aici ca să fiu sigură că *tu o să te gândeşti la mine* cât timp sunt plecată!

El a zâmbit.

— Nu îţi face griji, iubito. Nu o să fiu în stare să mi te scot din minte, i-a netezit părul cu mâna. Acum, aruncă-te în maşina aia mare, înainte să te întind pe paiele astea şi să îmi fac de cap cu tine.

Jacy a roşit şi mai tare. Desigur, o asemenea şedinţă de amor era exclusă, în plină zi, cu mama ei şi cu Chris şi şoferul aşteptând-o, ca să plece, dar ideea era foarte atrăgătoare.

— Vino măcar să îi urezi drum bun fiului tău, a spus ea, puţin tensionată. Trebuia să se distanţeze de el, măcar puţin, altfel nu ar mai fi fost în stare să îl părăsească, fie şi pentru puţin timp.

Ian i-a zâmbit din nou şi şi-a pus mâinile în jurul ei. A sărutat-o atât de tare, încât a lăsat-o ameţită şi dezorientată.

A lăsat-o să îşi revină şi s-a dus să vorbească cu Chris.

Curând, totuşi, ea se afla în răcoarea binecuvântată a penumbrei din limuzină,

lângă mama ei. Chris stătea în faţa lor. Au pornit spre Willoughby, în drum spre Adelaide. Sistemul de difuzoare le trimitea în surdină muzică de coarde de Mozart, iar la nevoie aveau la îndemână un telefon celular şi un bar bine garnisit.

Jacy se simţea de parcă ar fi fost luată la bordul unei nave extraterestre. Nicio îndoială, experienţele medicale ale omuleţilor urmau curând.

— Şampanie, a întrebat Regina cu o voce de clopoţel, ridicând o sticlă verzuie, mică. Avea o privire pusă pe şotii.

Jacy a râs.

— Mamă, pentru Dumnezeu, e zece dimineaţa.

Chris a făcut ochii mari.

— Pot să beau şi eu?

— Nici să nu te gândeşti, i-a răspuns Jacy. E pe acolo suc de fructe sau o Coca dietetică?

În Willoughby, care era un oraş în adevăratul sens al cuvântului, Jacy şi Chris au făcut o scurtă incursiune de sondare a locurilor, în timp ce Regina îşi plătea nota la hotel. Au găsit o librărie

plină cu titluri interesante, iar Jacy a cumpărat un braţ de cărţi, unele pentru ea, altele pentru Chris.

Au luat apoi masa la restaurant, toţi trei, şi apoi au intrat în limuzină şi au pornit spre Adelaide. Drumul urma să dureze câteva ore.

Chris a adormit, cartea de aventuri pe care o citea alunecându-i uşor pe podeaua maşinii. Jacy a ridicat-o, a făcut semn în locul în care se oprise şi i-a pus-o cu grijă sub mână.

Regina i-a vorbit încet, ca să nu trezească copilul.

— Tot voiam să te întreb, i-a spus ea cu dulceaţă în glas. Unde ai găsit rochia *asta?* Seamănă cu acelea care se trimit prin poştă că supliment la cine- ştie-ce lenjerie sau loţiune.

Prinsă cu garda jos, Jacy a icnit şi şi-a pus mâna la gură, ca să îşi stăpânească pornirea.

— Am cumpărat-o din Honolulu, acum cinci ani, dacă chiar trebuie să ştii, şi întâmplător chiar îmi place.

— Ai pus-o ca să îl torturezi pe nefericitul de bărbatu-tău că nu a vrut să vină la Adelaide cu tine.

Jacy a pufnit iar şi s-a uitat aiurea, incapabilă să se apere de acuzaţie.

— Ce s-a întâmplat? a presat-o Regina, aplecându-se uşor în faţă, cu o urmă de râs în voce. Nu prea a reuşit planul, aşa-i?

Jacy tot nu a răspuns.

Liniştea a persistat o vreme, doar muzică de Mozart auzindu-se peste sfârâitul abia perceptibil al motorului. Ferestrele înnegrite îi apărau de lumina soarelui, iar şoferul se afla în spatele unui panou.

Când a vorbit din nou, Regina era serioasă. Şi tristă.

— Ştii bine că Ian nu o să se schimbe, i-a spus ea fiicei ei. Aşa era şi Jake. Nicio femeie nu poate fi iubită cum îşi iubesc pământul ăsta al lor.

— Poate, a admis Jacy cu un suspin. Dar în afacerea noastră nu a fost vorba deloc de iubire.

Regina s-a încruntat.

— Cum adică? a întrebat ea în şoaptă.

Jacy a dat din umeri.

— Îl iubesc pe Ian, a răspuns ea tristă. Cred că nu am încetat niciodată, în aceşti zece ani. Iar dacă m-ar iubi şi el, ar fi ceva formidabil, dar nu e absolut necesar ca să fiu fericită. Nu am de ce să concurez cu pământul.

— Asta crezi tu, a spus Regina după câteva momente de reflecţie, dar nici ea nu mai afişa siguranţa dinainte, Ian Yarbro ar muri pentru bucata aia amărâta de noroi roşu, a continuat ea. Şi, crede-mă, dacă o să trebuiască să aleagă, o să aleagă pământul.

— De ce să fie nevoit să aleagă? a întrebat Jacy, îngropându-se în pluşul canapelei şi închizând ochii. Dintr-odată, se simţea obosită şi poate că îi era şi puţin rău de maşină.

— Nu va fi nevoit, a insistat Regina. Tu vei fi. Excursia asta o să îţi amintească de tot ce ai lăsat în urmă şi atunci toată povestea asta cu măritişul cu Crocodilul Dundee o să se isprăvească.

Jacy şi-a deschis iar ochii. Nu i-a spus mamei ei nimic. Doar a bătut în panoul care le despărţea de şofer.

— Vrei să opreşti puţin?

Vehiculul a oprit uşor la marginea drumului. Jacy a ieşit ca din puşcă, a fugit mai departe şi a vomat.

Regina a venit după ea, îngrijorată cum numai o mamă poate fi, cu o sticlă cu apă rece şi cu o batistă.

— Dumnezeule, a exclamat ea. E mai rău decât credeam.

Jacy s-a şters la gură, apoi a udat batistă şi şi-a pus-o la ceafă.

— Ce e? a întrebat ea, nerăbdătoare.

— Fetiţo, eşti însărcinată, a spus Regina.

Jacy şi-a ţinut răsuflarea, apoi a căscat ochii mari, ca şi cum ar fi făcut vreo operaţie complicată în minte. Aşa e. Nu mai avusese ciclu de când plecase din Statele Unite. Cum de nu îşi dăduse seama?

— Doamne, a spus ea, acoperindu-şi gura. Doamne, dar e o veste minunată, a spus ea, râzând cu lacrimi în ochi. Ai dreptate! Mamă, dar e minunat

— Trebuie să ne întoarcem şi să îi spunem lui Ian, chiar acum!

— Nici vorbă, a zis Regina, luând-o de braţ şi ajutând-o să urce în maşină. Vestea poate să aştepte până la întoarcerea ta de la Adelaide. Asta, bineînţeles, dacă nu reuşesc să te fac să te răzgândeşti cu statul aici.

Chris se trezise şi se freca la ochi, stând în capul oaselor.

— Rămâi cu noi? a întrebat el cu o voce capabilă să sfâşie inima oricui, uitându-se ţintă la Jacy.

Ea s-a aşezat pe locul de lângă el şi l-a strâns tare; era prea mare ca să îl mai ţină în poală.

— Normal că rămân, i-a răspuns ea, zburlindu-i părul şi sărutându-l uşor pe tâmplă. Nu ţi-am promis eu asta când m-ai mai întrebat?

El a încuviinţat din cap şi şi-a ridicat capul, ca să îi vadă faţa.

— Da, aşa ai spus. S-a uitat urât la Regina. Cei doi se împrieteniseră bine, dar acum Chris era clar suspicios. De ce vrea *ea* să pleci de la noi?

— Doamne, a murmurat Regina, cufundându-se în fotoliul ei şi acoperindu-şi faţa cu mâna.

— Bună întrebare, a răspuns Jacy, strângându-l tare pe copil.

Regina s-a văitat comic.

— Gata, sunt vinovată! a strigat ea. Mă faceţi să mă simt ca o distrugătoare de familii, voi doi.

Jacy şi-a ridicat sprâncenele şi i-a zburlit încă o dată părul lui Chris, dar nu se gândea cu adevărat la amestecul bine intenţionat al mamei ei. Certitudinea că poartă un copil, al ei şi al lui Ian, pulsa în ea ca o a doua inimă.

Din acel moment, Chris s-a purtat cu Regina cu o politeţe rece şi, spre lauda ei, mama lui Jacy nu a mai spus nimic despre luarea ei în America.

Au oprit pentru cină într-un orăşel aflat nu departe de Adelaide, iar la ţinta călătoriei au ajuns pe la opt seara.

Regina rezervase camere la un hotel bun, iar Jacy a trebuit să recunoască că după viaţa dintre tufişuri, aici era o încântare să trăieşti. Chris a intrat în

hotel cu capul dat pe spate şi cu gura căscată larg.

El şi Jacy au împărţit o cameră, iar Regina şi-a ocupat apartamentul aflat vizavi, pe acelaşi palier.

— Aş fi vrut să fie şi tata aici, a spus Chris, trântindu-se pe pat şi aşteptând reacţia lui Jacy. Fiindcă ea nu a spus nimic, el a început să sară pe saltea.

— Şi eu, a răspuns ea, deschizând geamantanul. Era obosită şi plină de deliciul secret al sarcinii şi voia mai mult decât orice să facă o baie fierbinte şi să se arunce în pat.

Chris, din fericire, era ocupat cu săritul pe salteaua elastică, dar a observat dintr-odată televizorul.

— Ăsta e un TV? O să luăm şi noi unul din ăsta?

Jacy a zâmbit.

— Da, a spus ea, pornind aparatul şi găsind un desen animat plin de culoare, apoi făcând sonorul foarte mic. O să prindem o grămadă de staţii cu antenă parabolică, dar s-ar putea să nu se vadă la fel de bine ca aici.

Faţa lui Chris putea să fie considerată întruchiparea încântării când i-a văzut pe Fred Flinstone şi pe Barney Rubble.

— Ţi-e foame? a întrebat Jacy.

El a dat din cap fără să îşi ia ochii de la televizor, iar ea s-a îndreptat spre telefon şi a comandat ceva de mâncare. Mâncarea a sosit după ce ea şi-a făcut baia şi se uita cu Chris la televizor, instalată comod într-un haiat pe care îl furnizase hotelul.

Chris a devorat o jumătate de sandviş, în timp ce se uita la o reluare a unui film celebru, iar Jacy a mâncat cealaltă jumătate.

După o oră, ea a insistat să facă şi Chris o baie şi, în mijlocul unor proteste furtunoase, a închis televizorul. Când ei s-a instalat în patul de lângă al ei, Jacy a mers în pijamaua ei de bumbac până la fereastră şi s-a uitat la spectacolul luminilor oraşului.

S-a trezit că îşi doreşte să vadă stelele la care se uitase împreună cu Ian. Ce bine ar fi dacă şi el ar fi aici şi i-ar putea spune despre copilul lor…

Poate că ştiind lucrul acesta, Ian se va îndrăgosti de ea.

Şi-a sprijinit fruntea de sticla rece şi în ochi au început să i se strângă lacrimi. Hormonii, şi-a spus ea, zâmbind chiar în timp ce plângea, apoi s-a întors în pat.

În plină noapte, Chris s-a trezit plângând şi strigându-l pe Ian.

Jacy a venit la patul lui şi l-a luat în braţe.

— Fii liniştit, băiatul meu, totul e bine, i-a şoptit ea. Mama e aici, mama e aici.

Chris s-a agăţat de ea, tremurând, şi după câtva timp suspinele s-au transformat în smiorcăielile obişnuite ale unui băieţel.

— Tata o să fie bine fără noi? O să aibă grijă de el doamna Wigget şi Collie şi Tom Senior, da?

Jacy şi-a îmbrăţişat fiul vitreg şi l-a sărutat pe creştet.

— Da, dragul meu, l-a asigurat ea, simţind o tandreţe copleşitoare pentru el şi gândindu-se că să fii mamă e o chestie plăcută. Iar tatăl tău e destul de bun ca să se apere de pericole şi singur.

Era adevărat că Ian era puternic. Dar, după ce l-a sărutat de noapte bună pe Chris, Jacy a stat mult timp să se gândească la toate pericolele care îl pândeau.

„Ai grijă, iubitul meu”, i-a spus ea, telegrafiindu-i cuvintele de la inimă la inimă.

Ian stătea singur în pat şi singurătatea îl apăsa. Era prea mândru ca să recunoască, fie şi în sinea lui, că îi venea să plece la oraş după Jacy şi Chris. Muşchii spatelui şi ai braţelor îl dureau după o zi de muncă cu caii şi îi lipsea trupul puternic şi unduios al soţiei lui.

Şi-a închis ochii şi undeva adânc în sinea lui i-a auzit vocea: *Ai grijă, iubitul meu*, îi spunea ea.

Ian a vorbit în întuneric şi a sperat ca ea să îl audă cumva.

— Te iubesc, Jacy, i-a transmis el.

18

Gândurile lui Jacy s-au îndreptat adesea spre Ian şi îi era atât de dor de el, cu atâta intensitate, încât i se făcea şi frică. Da, s-a gândit ea, e periculos să iubeşti atât de profund, de complet, de fără rezerve şi fără restricţii.

Şi-a petrecut cea mai mare parte a primei zile la Adelaide cu un bancher şi un avocat. Transferarea unui cont atât de important dintr-o ţară în alta nu era treabă simplă. În timp ce Jacy îşi vedea de afaceri, Regina şi Chris explorau oraşul.

Târziu, după-amiază, când Jacy s-a întors la hotel, mama şi fiul ei vitreg erau încă plecaţi. Jacy şi-a dat jos costumul pe care îl purta, şi-a spălat faţa cu apă rece şi s-a întins să tragă un pui de somn.

S-a trezit când a intrat Chris că o vijelie şi a strigat:

— Am văzut Gog şi Magog!

În spatele copilului venea Regina, care i-a aruncat lui Jacy o privire cercetătoare.

— Statui, i-a explicat ea. Sunt la galeria de artă. Pune-ţi halatul, draga mea, vine curând un băiat al hotelului care ne aduce o parte din cumpărături.

Jacy s-a aruncat în halatul care era întins la picioarele ei, pe pat.

— Cum adică, cumpărături?

Faţa lui Chris era luminoasă, iar, pistruii parcă stăteau să îi sară de pe obraji.

— Doamna Walsh ne-a cumpărat cadouri, şi mie şi ţie! a anunţat el, exact când a sunat comisionarul. S-a grăbit să îi deschidă.

Jacy i-a aruncat o privire mamei.

— Mamă…

Regina a întrerupt-o cu un semn al mâinii şi cu o şoaptă repezită.

— Jacy, ce Dumnezeu, lasă-mă şi pe mine să mă distrez *puţin.*

Băiatul a adus înăuntru un cărucior plin cu pungi şi cutii, iar Regina i-a indicat să le pună pe cel mai apropiat pat, care întâmplător era al lui Chris. Jacy s- a uitat uluită la micul munte, în timp ce mama ei îi mulţumea angajatului hotelului şi se ocupa de bacşişul de rigoare.

— A mai rămas ceva de cumpărat în Adelaide sau aţi luat tot? a întrebat Jacy cu un ton mirat.

Chris se băgase fericit între pungi, Ian avusese grijă să nu îi lipsească nimic, dar acolo, între tufişuri, viaţa era simplă, iar un tată tânăr şi foarte ocupat nu se putea gândi la toate.

Chris a scos la iveală o pereche de cizme de călărie şi nişte stive uriaşe de blugi şi tricouri şi lenjerie, ca să le admire şi Jacy. De asemenea îi cumpărase şi jucării – un Viewermaster cu multe module, câteva jocuri video de mână, un casetofon şi casete şi o minge de fotbal.

Jacy a simţit cum o cuprinde puţin gelozia. Pe unele din acele lucruri voise să le cumpere chiar ea, dar Regina i-o luase înainte. Dar privind-o pe mama ei nu a putut să mai fie mânioasă.

Regina fusese generoasă; nu era nimic rău în asta. Expresia din ochii ei era de şiretenie glumeaţă şi de bucurie.

— Sunt foarte frumoase, a spus Jacy, zburlindu-i lui Chris părul. Ştia că Ian o să o bodogăne, fiind formidabil de mândru, dar o să îi treacă repede. La urma urmei, nimeni nu îl iubea pe Chris mai mult ca el.

— Sunt aici şi lucruri pentru tine, a spus Chris, aranjându-şi lucrurile lui la un capăt al patului, că nu cumva Jacy să îşi revendice mingea de fotbal.

Ea a zâmbit văzându-l şi apoi s-a uitat la mama ei, clătinând din cap cu o consternare prefăcută.

— Ce să mă fac cu tine, mamă? a întrebat ea, aruncându-şi mâinile în sus cu o disperare teatrală.

— Nu te-am văzut îmbrăcând ceva decent de când am venit în locul ăsta nenoro… Regina s-a oprit, amintindu-şi de Chris. De când am venit aici. Bineînţeles, am luat problema în mâini. Porţi tot mărimea opt, nu? Mărimile sunt aici altele, dar în buticurile bune vânzătorii ştiu să ie convertească destul de bine.

Regina a scos dintr-o pungă un costum de mătase având culoarea levănţicii şi l-a etalat.

Jacy l-a îndrăgit la prima vedere. Mama ei avea gusturi excelente – şi scumpe, desigur.

— Lui Ian o să îi placă la nebunie, a spus ea, doar ca să o împungă pe Regina.

Regina s-a strâmbat comic.

— Cred că o să îi pară îngrozitor, i-a întors-o ea, şi au izbucnit în râs toţi trei. Când s-au potolit, Regina, care preluase conducerea, a pocnit din degete şi le-a ordonat:

— Voi doi, gata. Mergeţi să vă spălaţi şi schimbaţi-vă. Seara asta mergem la film, cred. Iar mâine avem bilete la teatru.

Jacy a suspinat. Chiar dacă voia să îi reziste Reginei – şi nu voia ar fi fost ca şi cum ai fi înotat împotriva curentului într-un torent.

Când Regina a plecat în camera ei şi Chris în baie, Jacy s-a uitat prin cadourile făcute de mama ei. Pantaloni şi bluze executate de croitori, lenjerie minunată, o rochie de mătase neagră şi pantofi sexy, ca să i se potrivească acesteia. Machiaje şi parfumuri în exact nuanţele şi aromele pe care le-ar fi ales ea însăşi.

După ce Chris s-a întors de la baie şi şi-a pus hainele de duminică, Jacy a intrat şi ea şi s-a transformat. Se simţea o altă femeie cu noul machiaj, o pereche de ciorapi negri, o bluză fină cu decolteu

adânc şi sandale. Ca să completeze schimbarea, a doua zi dimineaţă o să meargă la coafor şi la manichiură.

În timp ce ea cu Regina şi Chris mâncau la restaurantul care se găsea exact peste drum de hotel, Jacy a avut o surpriză. De masa lor s-a apropiat Andrew Carruthers, managerul american de la Merimbula. Era îmbrăcat elegant, poate se ducea la un concert simfonic, sau la operă, iar lângă el mergea o femeie uimitor de frumoasă, cu păr roşu, purtând o haină în stil medieval, împodobită cu bun gust.

— Doamna Yarbro, i-a spus el, cu căldură, ca şi cum el şi Jacy ar fi fost cunoştinţe vechi. S-a uitat în jur, cu o falsă expresie de confuzie. Nu îl văd pe soţul dumneavoastră.

— E acasă, a răspuns Jacy politicoasă. Abia îl văzuse o dată şi nu avea motive să îl antipatizeze, dar ştia ce simţea în privinţa asta Ian, ce simţise şi Jake şi a rămas prudentă. Aceasta este mama mea, Regina Walsh, acesta este fiul meu vitreg, Christopher.

Chris se uita la domnul Carruthers cu pumnii strânşi.

La omul ăsta cei mai interesanţi sunt ochii, s-a gândit Jacy. Cu toate problemele de la proprietate, nu avusese timp să discute cu Ian despre antipatia pentru vecinul lor.

Zâmbetul lui Carruthers era ceva artificial, fad şi lustruit, i-a salutat cu capul pe Regina şi pe Chris şi a arătat spre femeie.

— Soţia mea, Carol, a spus el.

Jacy a dat mâna cu Carol şi şi-a amintit de ceva ce intenţiona să facă.

— Am înţeles că aveţi copii, a spus ea. Am fi încântaţi să vină la şcoala din Yolanda.

Carol Carruthers a râs; un sunet rigid, ţipător.

— Avem guvernantă, i-a răspuns ea.

Jacy nu s-a lăsat intimidată. Intrările la *„Câinele şi gâsca”,* precum şi înfruntările cu Redley Shifflet îi dăduseră un anumit gust al îndrăznelii.

— Asta e minunat, a răspuns ea. Totuşi, s-ar putea să doriţi să trimiteţi fetele la

şcoală măcar o parte din timp; pentru copii e important să interacţioneze unii cu alţii.

Machiajul de pe Carol nu s-a mişcat; zâmbetul i-a rămas acelaşi, orbitor.

— O să ne gândim la aceasta, a minţit ea.

Domnul Carruthers a mai spus nişte lucruri, dar Jacy era prea preocupată ca să şi le mai amintească la cinci minute după ce el şi soţia au plecat de ia masa lor.

— Bună meserie să fii nevastă de manager, a observat Regina, îndată ce cei doi nu au mai putut auzi. Poţi să cumperi un cal de curse cu ce are ea în gură.

Chris, care se făcuse roşu de furie, probabil din loialitate faţă de tatăl său, îşi revenise.

— Doamna Carruthers şi-a pus bani în gură? s-a minunat el, făcând o figură dezgustată.

Regina l-a bătut pe umăr.

— Copiii iau totul literal, i-a spus ea lui Jacy, înainte să se uite în ochii băiatului şi să îi răspundă. Nu, dragul meu, e un fel

de a spune că a făcut multe lucruri cu gura.

Chris era încă puţin nedumerit, l-a urmărit cu privirea pe domnul şi pe doamna Carruthers ieşind din restaurant.

— Omul ăla e un ticălos.

— De ce spui asta? a întrebat Jacy pălind, dând la o parte farfuria. De când plecase de acasă apetitul îi fluctua sălbatic; uneori îi era o foame cumplită, dar alteori numai vederea sau mirosul mâncării îi făceau rău.

Chris s-a aplecat şi a spus cu voce joasă, deşi nu era niciun pericol să fie auziţi, pentru că mesele erau depărtate unele de altele:

— Tata crede că el a dat foc de mai multe ori şi chiar că a aranjat să fie omorâţi oamenii aceia, deşi a părut că a fost un accident. Şi Jake credea la fel.

Jacy şi-a pus deoparte şi şervetul.

— Chris, sunt nişte acuzaţii foarte grave. Sper că nu ai vorbit cu nimeni despre el.

Regina se aplecase în faţă cu o figură extrem de interesată, cu ochii îngustaţi, îi

plăcea dramă, fie ea pe scenă, fie în afara acesteia.

— Fantastic, a spus ea.

Chris se uita cu o privire sinceră.

— Oamenii ăia de la Merimbula vor să-i gonească pe toţi micii crescători, a spus el cu o convingere absolută. Linus Tate a spus că or să treacă cu plugul peste Yolanda şi or să pună grâu în loc, dacă or să reuşească.

— Chiar şi aşa, a spus Jacy, neliniştită. Dacă ar fi existat un tren sau un autobuz sau un avion care să o ducă spre casă, probabil că l-ar fi luat pe loc. Christopher, să spui că *omoară oameni…*

Chris era foarte hotărât.

— Aşa au făcut, a persistat el. Întreabă-l şi pe tata.

Jacy şi-a pus mâna pe a lui.

— Te cred, dragul meu, a zis ea, încruntându-se. Asta mă îngrozeşte. După care a schimbat deliberat subiectul conversaţiei.

Curând au terminat masa şi au luat un taxi spre cinema. Au văzut un film Disney, deşi Chris ceruse insistent unul cu acţiune

şi aventuri. Privind la personajele colorate care se mişcau pe ecran, Jacy şi-a lăsat mintea să se plimbe neîngrădită.

La Ian.

Era bine?

Era vremea bună?

Îi era dor de ea?

După film, Regina şi Chris au împărţit o îngheţată colosală de ciocolată, în timp ce Jacy stătea lângă ei şi sorbea ceai şi îşi dorea să îi poată telefona soţului ei. Simţea nevoia dureroasă să îi audă vocea.

S-au întors la hotel, iar Chris a trecut în faţa televizorului. Jacy a făcut o comandă telefonică cu Nancy, la cafenea.

Prietena ei a răspuns la al patrulea apel. Parcă nu vorbea, ci cânta.

— Aici cafeneaua *Yolanda.* Nancy la telefon.

— Nancy, a spus Jacy. Se aplecase toată pe telefon, strângând în mina receptorul. Aici e Jacy Yarbro.

Nancy a râs, nu amuzată, ci bucuroasă.

— Jacy! Cum stau lucrurile în metropolă?

— Bine, a răspuns Jacy puţin prea brusc. A inspirat adânc şi a lăsat să îi scape: cred că mi-e puţin dor de casă.

— Ei, dar te întorci repede, nu? Distrează-te cât poţi, draga mea, nu îţi pierde timpul cu prostii.

Jacy a zâmbit. Se simţea mai bine, chiar şi vorbind cu Nancy, deşi ar fi vrut să vorbească cu Ian.

— Cum merge revoluţia?

Nancy a chicotit.

— Merge. Bărbaţii din Yolanda încep să se dea pe brazdă. Se pare că o să fii stăpână pe situaţie şi o să ai de două ori mai mulţi elevi decât până acum, la începutul şcolii.

Zâmbetul lui Jacy a pierit.

— S-a… s-a întors Redley?

— Nici picior de ticălos, a spus veselă Nancy. Darlis e cât se poate de bine, iar mătuşă-mea a dat telefon de două ori de la Darwin să îmi spună că micuţa Gladys se întremează. A dus-o la un doctor imediat şi a găsit şi un psiholog pentru copii, astfel încât la nevoie Gladys va avea parte de sfaturi.

— Asta e minunat, a exclamat Jacy, cu ochii plini de lacrimi. Când o să îi fie frică din nou, o să se gândească la Gladys, care ieşise învingătoare. Cu vânătăi şi îngrozită, dar învingătoare.

În sfârşit, Jacy a atins adevărata cauză a convorbirii:

— L-ai văzut pe Ian?

Nancy a răspuns fără ezitare:

— Nici măcar un fir de păr. E probabil ocupat cu caii ăia ai lui, ca să nu mai vorbesc de oi. Singurul motiv să vină în oraş ar fi să stea la *„Câinele şi gâsca”* şi să bage bere în el, lucru pe care îl poate face şi acasă.

— Eşti diplomată, a râs Jacy. Probabil că l-au gonit de la cârciumă din cauză că are o nevastă atât de afurisită.

— Probabil, a răspuns Nancy pe loc. Dar nu îţi face probleme. Deştepţii ăştia îl ştiu de o viaţă. Or să se dea pe brazdă curând.

Probabil că Nancy avea dreptate, dar Jacy se simţea încă vinovată că ridicase un zid între Ian şi prietenii lui.

— Nu voiam să îi fac atâtea necazuri, a mărturisit ea mai mult pentru sine.

Deşi legătura era proastă, Nancy a auzit-o limpede.

— Ian avea nevoie de nişte necazuri din astea, a spus ea hotărâtă. Toţi aveau nevoie. Dacă nu ai fi venit tu, ar fi continuat aşa încă o sută de ani.

Jacy a râs, dar în ochi avea lacrimi.

— Dacă îl vezi, vrei să îi transmiţi… salutări de la mine?

— *Salutări?* a întrebat Nancy răutăcioasă.

— Deocamdată, a spus Jacy, punându-şi o mână pe abdomen, unde copilul lui Ian, copilul ei, lua formă, celulă cu celulă.

Jacy o şi vedea pe Nancy cum îşi dă ochii peste cap, ca şi cum ar fi fost acolo, în cafenea.

— Pe dracu'! a râs Nancy. O să îi spun că eşti nebună după el, că abia poţi să îţi stăpâneşti pasiunea.

Jacy a roşit. Nu era sigură că Ian ştia că îl iubeşte – era imposibil ca să nu fi ghicit dar era foarte conştient de faptul că ea „abia putea să îşi stăpânească pasiunea". Experimentaseră de mult timp lucrul acesta.

A schimbat subiectul, ca să se apere de emoţii.

— Ai vrea să îţi aduc ceva, Nancy? Cărţi, haine, farduri, ceva în genul ăsta?

— Adu-mi un bărbat, a spus Nancy veselă. Cred că Mel Gibson ar merge.

— Mei Gibson e însurat, s-a simţit Jacy obligată să precizeze, deşi zâmbea în timp ce vorbea.

— Pe dracu', a repetat Nancy. Atunci foloseşte-ţi imaginaţia şi nu uita nici măcar un singur lucru de văzut sau de cumpărat sau de mâncat pe acolo. Vreau să îmi povesteşti tot!

— Promit, a răspuns Jacy, fericită că îşi făcuse atât de repede o prietenă atât de bună. Nici măcar în State nu avea pe cineva ca Nancy. Paul fusese ultima persoană cu care putuse să vorbească atât de liber.

Cele două prietene şi-au spus la revedere şi au închis.

Jacy şi-a îndreptat atenţia spre Chris şi a văzut că adormise în faţa televizorului. Spera să nu creeze un monstru cu antenă de satelit pe care promisese să o

cumpere. Categoric, nu voia să vadă cum mintea vioaie a lui Chris e distrusă de ecranul cu umbre.

Poate din cauza somnului de după-amiază, poate şi pentru că îi lipsea atât de tare Ian, Jacy nu putea dormi. S-a asigurat de două ori că băiatul e liniştit, apoi şi-a luat cheia şi a ieşit din cameră. O clipă mai târziu, bătea la uşa mamei ei, aflată faţă în faţă cu a lor.

După un interval scurt de timp, uşa s-a deschis, iar Regina s-a ivit în cadru, cu părul pe bigudiuri şi faţa acoperită cu o mască albă de cremă, groasă, întărită.

— Intră, i-a comandat ea nerăbdătoare.

Jacy s-a sprijinit neputincioasă de lemnul uşii, cu gura strâmbă de atâta efort de a se stăpâni. În locul zâmbetului comandat a ieşit un fel de chicoteală. Regina a început să o boscorodească.

— Draga mea, îţi vine şi ţie vremea. Mai ales dacă o să fii suficient de prostuţă încât să stai acolo între tufişurile alea următorii patruzeci de ani şi să laşi soarele ăla turbat să îţi tăbăcească pielea.

— Mamă, acelaşi soare străluceşte şi deasupra Manhattan-ului, i-a replicat Jacy, încă zâmbind. Hai să nu dramatizăm. Am venit să îţi mulţumesc că i-ai oferit lui Chris o zi minunată ca asta şi pentru că ai stat la filmul acela de desene animate. Ştiu că voiai să vezi o comedie romantică.

Regina a pufnit.

— Prostii. Mă înnebunesc după Disney.

Înainte ca Jacy să poată răspunde, de peste hol s-a auzit un strigăt. Alarmată, crezând că e vreun foc sau alt dezastru, s-a repezit spre coridor.

Chris stătea în mijlocul holului, cu faţa palidă, cu ochii cuprinşi de panică. Era vizibil că e mai mult adormit decât treaz.

— Credeam că ai plecat şi m-ai lăsat aici! a suspinat el când a văzut-o pe Jacy.

Ea a venit imediat lângă el şi a căzut în genunchi pe covorul din hol, pentru că el era un băieţel de nouă ani, iar ea voia să se uite drept în ochii lui înspăimântaţi.

— Dragul meu drag, i-a spus ea, îmbrăţişându-l şi trăgându-l strâns spre ea, nu o să te părăsesc niciodată – niciodată! Şi nici pe tatăl tău.

El plângea sacadat, cu trupul tremurând tot, lipit de ea. Ea s-a ridicat în picioare şi, aruncându-i o privire plină de înţelesuri Reginei, l-a dus pe Chris înapoi în camera lor şi l-a culcat la loc.

— De ce îţi e atâta frică să nu fii părăsit? l-a întrebat ea dulce, când l-a văzut instalat în pat. Stătea la marginea patului lui şi îl ţinea de mână. Sau doar îţi e dor de tatăl tău şi de doamna Wigget?

— Mama mea a plecat, a spus el cu voce şoptită. E ceva rău cu mine.

Jacy a simţit cum inima i se rupe în două. L-a netezit părul răvăşit şi transpirat cu o mână uşoară.

— Dragul meu, dar nu e adevărat. La viaţa mea am cunoscut o grămadă de băieţei, iar tu eşti cel mai bun. Cinstit.

— De ce nu ne-a vrut, pe tata şi pe mine?

Jacy şi-a muşcat buza de jos, rumegându-şi răspunsul.

— Nu ştiu, iubitule, a răspuns ea în final, trecându-i mâna ca o adiere peste faţă. Dar am să îţi spun ceva – *eu* vă vreau – pe amândoi vă vreau. Şi n-o să plec nicăieri.

Chris a dat din cap şi s-a aşezat mai bine între perne.

— Cred că m-am purtat ca un bebeluş, a mărturisit el. Nu îi spui lui Thomas Jr., nu-i aşa?

— Nu spun nimănui, a răspuns Jacy, sărutându-l pe frunte.

— Crezi că tata e în regulă? Şi doamna Wigget? Şi Blue?

Jacy a zâmbit la punerea doamnei Wigget pe acelaşi plan cu Blue, câinele ciobănesc favorit al lui Ian.

— Sunt sigură că sunt foarte bine, a zis, dar Domnul îi era martor că aici cam juca teatru. Era foarte neliniştită în ce priveşte siguranţa lui Ian şi voia să meargă acasă la fel de mult ca şi Chris, dacă nu mai mult.

Un lucru, cel puţin, îi era limpede: nu îi lipsea viaţa citadină. Adelaide era un loc frumos şi foarte ademenitor, dar ferma lui Ian însemna acasă.

Cu fiecare zi, senzaţia de nelinişte din stomacul lui Ian devenea tot mai acută. Vremea era mai caldă ca oricând, plutea

în aer senzaţia de incendiu iminent, un fel de prevestire rea a unei explozii.

În cea de-a treia zi a absenţei lui Jacy, în timp ce Ian şi Tom Senior dădeau jos gardul dintre ferma lui şi cea a lui Jake, pentru că acum era o singură proprietate, Ian a simţit cum i se ridică părul pe ceafă. Şi-a ridicat capul şi nu a văzut decât cerul feroce de albastru.

— Nu se vede niciun norişor, a comentat Tom, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Ca şi Ian, şi el era murdar din cap până în picioare şi avea cămaşa fleaşcă de transpiraţie. Cu o strâmbătură a gurii, s-a adresat soarelui: mai ia şi tu o pauză, ticălosule, i-a murmurat el astrului fierbinte şi mare şi atât de apropiat, încât părea că îl poţi atinge cu mâna întinsă.

Ian şi-a făcut privirea roată. Nu se vedeau decât calul lui, câinele Blue şi maşina veche a lui Tom Senior. Parcă cei doi oameni erau singuri pe o planetă aridă, în altă parte a universului.

— Vă uitaţi după cineva? a întrebat Tom Senior. Nu părea să aştepte vreun

răspuns, ceea ce era bine, pentru că oricum nu i-ar fi căpătat.

Ian a dat din umeri şi a prins un stâlp de gard cu mâinile înmănuşate, încercând să îl smulgă din pământ. Îi era foarte dor de soţia şi de băiatul lui, asta era tot, şi-a spus el. Până atunci nu fusese niciodată cu adevărat departe de Chris, iar în ce o privea pe Jacy, ei bine, aceasta îşi făcuse un loc al ei în inima lui şi în mintea lui, ca şi în casa lui şi fără ea se simţea ca fără o mină.

Cei doi bărbaţi au lucrat împreună încă o oră, fără să spună un cuvânt, trăgând din pământ stâlpii gardului şi tăind sârmă ghimpată dintre aceştia şi punând totul în camioneta lui Tom Senior.

Tom Senior a rupt liniştea cu un zâmbet binevoitor.

— Nevastă-mea a pus la rece nişte bere, a spus el. Propun să mergem la Corroboree Springs şi să bem o picătură.

Ian s-a gândit la *„Câinele şi gâsca”* unde fusese bine primit de când împlinise vârsta cuvenită şi a simţit o anume durere provocatoare.

— Doar nu o să se aştepte să picăm amândoi, ce crezi? Hai să mergem mai bine în oraş.

Tom Senior a dat din cap că acceptă şi a intrat în maşină.

— Ne întâlnim la fânar, a spus el, privindu-l pe Ian cum urcă în şa.

Ian şi-a pus mâna la borul pălăriei, ca să arate că a înţeles.

O jumătate de oră mai târziu, păşea pragul de la *„Câinele şi gâsca”,* cu Tom Mcallister imediat în spatele lui. Şi l-a găsit pe Redley Shifflet, la bar, mai viu ca oricând.

— Nu vii cu mine acasă, aşa-i? a întrebat Regina, în timp ce părăseau amândouă coaforul, în dimineaţa următoare, cu părul proaspăt făcut şi cu unghiile îngrijite. Chris se afla cu ele, dar purta pe urechi căştile şi asculta una din casetele pe care i le cumpărase Regina în prima zi.

Jacy a clătinat din cap.

— Nu numai asta, a spus ea cuminte. Abia aştept să ajung acasă. Îmi e atât de

dor de Ian, încât uneori cred că nu mai pot suporta.

Regina a suspinat.

— Hormonii.

Jacy s-a uitat la Chris, care mârâia tare după muzica pe care nimeni nu o putea asculta şi a şoptit:

— Nu mai vorbesc de ce simt eu pentru Ian, dar ai văzut ce s-a întâmplat aseară. Crezi că aş putea să îl părăsesc pe băieţelul acesta?

Faţa impecabil fardată a Reginei a părut că se topeşte.

— Bine, a şoptit şi ea, admit că va fi greu, foarte greu. Dar nu poţi să sacrifici totul…

— Nu sacrific nimic, a întrerupt-o Jacy cu o voce politicoasă dar fermă. De fapt, uneori sunt şi eu uimită de cât de fericită sunt.

Regina şi-a lipit braţul de al ei şi a bătut-o pe mâna uşor. Nu era nevoie să vorbească; suspinele ei spuneau cât volume întregi.

Şi-a petrecut restul zilei făcând cumpărături, comandând antena de

satelit, televizorul şi o grămadă de mobilă şi alte lucruri gospodăreşti, apoi s-au întors la hotel, ca să cineze mai devreme. Jacy era singură la masă, Chris şi Regina fiind plecaţi la chioşcul hotelului, ca să cumpere vederi. A apărut ca din senin din nou Andrew Carruthers.

Jacy a sărit în sus, speriată.

— Vă rog să mă iertaţi dacă v-am speriat, a spus repede Carruthers, înclinându-se.

Jacy a avut impresia că el o pândise şi aşteptase să rămână singură, iar descoperirea a făcut-o şi mai neliniştită. Imediat după aceea, a pus nervozitatea pe seama dorului de casă şi a picioarelor care o dureau.

— Se poate? a întrebat el, punând mâna pe scaun.

Jacy a încuviinţat.

— Luaţi loc, a spus ea.

— Presupun că ştiţi că noi, cei de la Merimbula, vrem să cumpărăm pământul lui Ian Yarbro, ca şi pe cel care a aparţinut tatălui dumneavoastră.

Jacy a sorbit o gură din paharul cu apă. Ce o avea omul ăsta de îi venea să se ridice şi să o ia la fugă?

Şi-a amintit că zilele în care fugea s-au terminat şi a rămas pe loc.

— Da, a răspuns ea. Şi ştiu că Ian v-a spus că nu vrem să vindem.

Carruthers şi-a arcuit o sprinceană şi a zâmbit calm.

— Suntem pregătiţi să plătim un preţ care vă va surprinde.

— Am toţi banii de care am nevoie, domnule Carruthers, a spus Jacy.

În acel moment l-a văzut pe Chris intrând împreună cu Regina. Zărindu-l pe Carruthers la masa mamei lui vitrege, băiatul a devenit atât de fioros, atât de asemănător cu Ian, încât Jacy a zâmbit.

Carruthers i-a urmărit privirea şi a zâmbit şi el, indulgent.

— Mi-e teamă că bărbaţii Yarbro nu mă prea agreează, a spus el. Nu ştiu sigur de ce.

— Poate pentru că nu sunteţi capabil să acceptaţi un refuz, a răspuns Jacy, privindu-l pe Chris cum îi ia la ochi, cu un

aer de parcă urma să îl provoace la o bătaie pe managerul de la Merimbula.

— Doamnă Yarbro, nu am ajuns unde am ajuns renunţând la lucrurile pe care le voiam.

Ceva în tonul lui, ceva rău, a făcut-o pe Jacy să îl privească din nou în faţă. El şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Când vreau ceva, a spus el, îndreptându-şi hainele perfect croite, nu ratez niciodată.

Jacy a refuzat să îşi arate frica.

— Domnule Carruthers, cu Ian şi cu mine veţi rata, a spus ea calm, în timp ce Chris îşi lua locul la masă.

Carruthers s-a înclinat încă o dată, i-a adresat băiatului furios o privire amuzată, după care a plecat.

— Ce a vrut? a întrebat Chris. Jacy i-a aruncat o privire admirativă fiului ei vitreg.

— Să ne cumpere pământul, a spus ea, nevăzând niciun motiv să ascundă adevărul. Iar eu i-am spus exact acelaşi lucru pe care l-ar fi spus tatăl tău, că nu vindem.

Chris s-a uitat cu ochii îngustaţi după Carruthers până când acesta a ieşit din salon.

— Are noroc că nu i-am tras una, a spus el.

Regina şi Jacy au schimbat o privire şi la fel de repede s-au uitat în altă parte, ca să nu râdă. Niciuna nu i-a spus lui Chris că domnul Carruthers este mai mare şi mai puternic decât el.

Şi-au petrecut seara la teatru, unde au privit o trupă itinerantă jucând *Mizerabilii.* Jacy văzuse piesa de câteva ori, dar era una dintre piesele ei favorite şi s-a bucurat de fiecare moment al reprezentaţiei.

Regina a plâns la scenele mai triste, tamponându-şi colţurile ochilor cu delicateţe, ca să nu i se strice fardul. Chris a stat pe marginea scaunului tot timpul.

Când s-au întors la hotel, secaţi fizic şi emoţional, becul roşu pentru mesaje de la telefonul fui Jacy clipea. Încă înainte să ridice receptorul, ea şi-a dat seama că se întâmplase ceva rău.

19

„Câinele şi gâsca” era mai tot timpul un loc liniştit. Tonomatul era pus în surdină, iar clientela – în majoritate lucrători la ferme, şoferi şi crescători de oi – vorbea nu prea tare. Cuvintele erau punctate de ciocnirea bilelor de biliard.

În după-amiaza aceea, când Ian a intrat împreună cu McAllister, locul a căpătat brusc o linişte mormântală.

Văzându-l pe Redley Shifflet stând indolent la bar, Ian a simţit exaltare şi uşurare, nu şi frică. E bine, el şi nu Jacy o să aibă de-a face cu acest gunoi. Era destul de bine, ţinând cont de cât de imprevizibilă este soarta.

S-a încruntat, şi-a scos pălăria şi s-a aşezat la o masă liberă. Pentru moment şi-a îndreptat atenţia spre Bram McCulley, ignorându-l pe Redley. Bram era încă încremenit, cu un pahar într-o mână şi cu o cârpă de şters în cealaltă.

— Mă dai afară, Bram? a întrebat Ian.

Mutra urâtă a lui Bram s-a strâmbat într-un zâmbet.

— Nu, pe tine, niciodată, prietene. Dar cu nevastă-ta aia, e o altă chestie, nu pot să promit nimic.

Ian a râs.

— E bine, a spus el. Cu coada ochiului a văzut că Redley părăseşte barul şi scoate de la cingătoare – un cuţit.

Ian era pregătit. Era pregătit de zile întregi.

— Hei, a strigat Bram, căutându-şi puşca, Shifflet, pune şişu' jos.

Ian a ridicat o mână ca să îşi liniştească amicul şi l-a privit ţintă pe Redley în ochii lui cei răi, plini de febra romului. Redley arăta pe jumătate nebun, ca un bivol sălbatic încolţit, iar murdăria făcea pe el un strat care părea să ţină loc de piele.

— Unde e fata? a întrebat Shifflet, ţinând sus cuţitul, ca să îl vadă toată lumea. Era bun cuţitar, pentru că fiind leneş avusese tot timpul să exerseze asemenea lucruri.

Ian şi-a pus mâinile în şolduri, rămânând în aceeaşi poziţie. Adrenalina îi făcea

sângele să curgă năvalnic, dar el era calm şi şi-a arborat zâmbetul cel mai provocator.

— De care fată vorbeşti?

Shifflet şi-a încordat muşchii şi tendoanele gâtului şi părea că acum-acum îşi înghite mărul lui Adam.

— La dracu', Yarbro, ştii despre cine vorbesc. Vorbesc despre Gladys a mea.

— E într-un loc sigur, a spus Ian. Mai mult nu ştiu nici eu, şi nici nu am nevoie.

Shifflet a pălit sub stratul gros de jeg.

— O să te aduc în faţa legii, porcule, mi-ai furat fata!

Ian s-a uitat la cuţit. Era pătat şi ruginit, ca şi stăpânul lui, şi la fel de periculos ca acesta.

— Legea, zici? Abia aştept să le pot explica poliţiştilor ce jigodie eşti.

Într-o secundă, paloarea prăfuită a lui Shifflet s-a transformat într-una roşie. Dacă nu o să aibă grijă, nenorocitul o să facă un atac de cord şi o să îl scutească pe Ian de efortul de a-i lua cuţitul şi de a-l da gata.

— Dacă nu îmi spui unde e fata, te omor!

Ian i-a făcut un semn de invitaţie cu degetele curbate ale mâinilor.

— Ia hai, a spus el. Dar hai afară. Nu vreau să îi murdăresc podeaua lui Bram cu sângele tău.

Ceilalţi oameni din cârciumă, inclusiv McAllister, rămăseseră tăcuţi, Ian nu îi putea vedea – se pare că formau un fel de cerc în jurul lui şi al lui Redley – dar le simţea prezenţa. Ştia că sunt de partea lui, deşi îi mai purtau pică lui Jacy pentru problemele pe care le iscase.

Redley a rămas holbându-se la Ian, o creatură nebună şi vicleană, lipsită de scrupulele pe care le are de obicei un om.

— Jigodia de nevastă-ta, americancă, ea a făcut totul. După ce te crestez pe tine, o să am grijă şi de ea, să sufere.

Ian a simţit dintr-odată impulsul de a-l omorî. A făcut un mare efort să îşi păstreze cumpătul. Nu trebuia să îşi piardă capul, tocmai atunci. A făcut un pas lateral şi l-a invitat pe Redley să iasă înainte pe strada prăfuită şi uscată de afară.

— Îţi place să dai în femei şi copii, aşa-i, Redley? s-a oprit când Redley a pornit cu picioarele ţepene, privind spre el cu ochii aceia mici şi strălucitori ca nişte mărgele. Asta pentru că eşti un laş. Un neputincios.

Totul în Redley arăta că vrea să ucidă; ura era vizibilă în el, se simţea ca un miros apăsător, acru.

— Ţi-e frică să întorci spatele, amice, ai? i-a bâiguit Redley batjocoritor.

— Mai degrabă las un crocodil în spate, a spus Ian, zâmbind din nou. Ajunsese la uşă şi o deschisese larg. Hai, că nu am timp, a adăugat el. Mi-e sete şi vreau să îmi beau berea şi abia aştept să te termin.

Redley a ezitat, apoi a trecut de Ian, peste trotuar şi a ajuns în stradă.

— Las-o baltă, Ian, a spus Bram de undeva de la marginea câmpului lui vizual, individul e nebun şi dacă poate, te omoară.

Ian nu a răspuns. L-a urmat pe Redley afară. Au rămas faţă în faţă, sub soarele puternic al sfârşitului zilei, ca doi pistolari dintr-un film american. Deosebirea era că Shifflet era înarmat, iar Ian nu.

Şi nici că îi păsa.

— Ia să te văd Redley, a spus el, cu mâna făcută streaşină la ochi, ca să se apere de lumina soarelui. Ai arătat că eşti viteaz cu femeile şi copiii, dar în noaptea aia nu ai ieşit prea bine, aud?

Redley a scos un şuierat inuman, straniu şi şi-a strâns cuţitul în mina. O parte din lamă a strălucit pe sub murdăria care o acoperea, iar Ian a remarcat cu satisfacţie că adversarul său mai avea pe faţă urmele întâlnirii lor de atunci.

Singurul răspuns al lui Redley a fost să scuipe în praf.

Ian aştepta. Ştia că arată calm pe dinafară, dar sângele era la presiune maximă şi el era foarte dornic să se bată.

În momentul în care Redley a făcut un pas spre el, cu cuţitul pregătit, din senin a apărut Nancy, care s-a aruncat între cei doi bărbaţi. Chiar înainte să înceapă să vorbească, Ian a simţit mirosul dezastrului şi a înţeles cu toată şira spinării de ce îi fusese teamă în toată săptămâna.

— Ard tufişurile! a strigat ea, arătând în direcţia unde se aflau Corroboree Springs şi Merimbula.

La orizont se rostogoleau nori de fum, cu marginile învăluite în purpuriu.

— Doamne, a şoptit Ian şi a simţit cum panica îl cuprinde. Oile mele! a uitat cu totul de Redley şi a fugit spre maşina lui Tom Senior. McAllister ajunsese deja acolo, iar la intrarea lui Ian în maşină motorul era pornit.

— Doamne, Dumnezeule, a spus cu glas pierdut McAllister, sper că nevastă-mea a avut gândul bun să se ducă, ea şi băiatul, spre apă!

În clipa următoare, străzile de obicei atât de liniştite ale Yoiandei s-au transformat într-un furnicar. Bărbaţii înjurau şi strigau şi săreau în maşini ca să se ducă la pământurile lor.

Tom Senior l-a lăsat pe Ian acasă şi s-a grăbit spre Corroboree Springs, cu promisiunea că o să se întoarcă după ce se va asigura că familia lui nu a păţit nimic.

Fumul era gros şi acru, iar Ian, deşi nu vedea flăcările, le simţea căldura, semn că focul era foarte aproape. Alice a ieşit din casă în goană şi l-a urmat la grajduri.

Ian a deschis uşile şi a scos animalele afară. Dacă situaţia nu era extrem de neprielnică, animalele îşi găseau din instinct drumul spre un adăpost, iar el avea să le strângă şi să le aducă acasă, mai târziu.

— Pisicile mele! bocea Alice, cu lacrimile curgând pe obrajii ei uscaţi. Doamne, Ian, ce s-a întâmplat cu pisicile mele? Trebuia să merg la ele!

Ian s-a dus la ţarc şi i-a gonit pe caii de acolo cu fluierături. Caii au fugit ca din puşcă, cu coamele în vânt.

Nu s-a uitat să vadă dacă rulota lui Alice mai există. Ştia că fusese devorată de foc. Nu avea nici timp de sentimentalisme.

— Prea târziu, i-a strigat el peste nechezatul îngrozit al căilor şi peste zgomotul focului. Urcă în maşină şi nu te opri până la Yolanda!

— Pisicile mele! a suspinat Alice. Fotografiile mele, cărţile mele cu cowboys

şi scrisorile mele de la fratele meu, din Războiul Mare.

— S-au dus, a strigat Ian, împingând-o pe femeie spre micuţa ei maşină. Alice, s-au dus toate, fugi!

Atunci şi-a găsit ea să se pună de-a curmezişul.

— Nu, a strigat ea la Ian, proptindu-se bine pe picioare. Era o femeie solidă, cântărea cât Ian, dacă nu mai mult, şi era de neclintit. Dacă nu pot să îmi salvez locul meu, măcar pot să ajut la salvarea ăstuia!

Ian vedea deja focul, o linie purpurie-portocalie, cu fum negru rostogolindu-se deasupra. S-a gândit cu durere la oi şi la oamenii şi câinii care le păzeau. Apoi a luat-o pe Alice de umeri.

— Dă-o încolo de casă! Salvează-te pe tine.

Ea l-a împins şi a pornit tuşind spre casă, iar în câteva secunde era la furtun şi stropea pereţii casei şi cât de sus ajungea din acoperiş.

Prin aer zburau scântei, care ici şi colo aprindeau iarba uscată pe care aterizau.

Sau se puneau pe hainele lui Ian, care mai verifică o dată dacă nu uitase vreun animal înăuntru.

Grajdurile erau goale, lucru bun, pentru că scânteile care au aterizat pe acoperişul bătut de soare şi uscat ca iasca l-au aprins într-o clipă.

I-a strigat lui Alice să fugă şi să scape. Ea l-a ignorat şi s-a dus în faţă, probabil după alt furtun.

Nu avea timp să se certe cu bătrâna, dar a ţinut minte că trebuia să o strângă de gât dacă vor fi destul de norocoşi să scape din acest coşmar.

Ian a intrat în maşina lui şi a gonit spre oi, să vadă ce mai putea face pentru ele, între timp privind cum flăcările devorează singură casă pe care o avusese vreodată.

Existau goluri între flăcări, iar Ian s-a strecurat prin ele, cu viteză maximă, ştiind foarte bine că în orice moment şi el şi maşina puteau să ia foc ca o torţă.

I-a mulţumit lui Dumnezeu că Chris şi Jacy nu sunt acolo, tuşind şi sufocându-se şi abia văzând pe unde merge din cauza fumului.

Curând a trecut de linia focului şi a ajuns pe un loc negru, pe care nu se afla nimic, doar cadavre de oi.

Ian a simţit lacrimile în ochi şi şi-a şters faţa cu mâneca. A accelerat şi a început să evalueze pagubele. Peste tot erau oi moarte şi încă alte oi moarte.

Într-unul dintre şanţuri a găsit o turmă destul de mare, neatinsă. Animalele behăiau, ridicându-şi capetele lor frumoase şi lipsite de minte. A oprit maşina şi a fugit spre ele, cu hainele pline de transpiraţie şi negre de funingine. Mioarele erau speriate de moarte, dar trăiau, asta conta.

Ian a căzut în genunchi. Nu ştia dacă să sărbătorească sau să jelească, aşa că le-a făcut pe amândouă. Apoi a simţit iar acea senzaţie de ridicare a părului de pe ceafă şi s-a întors şi l-a văzut pe Redley Shifflet la marginea şanţului, privind la el de sus, cu puşca lui de câini aţintită spre el.

Redley a rânjit şi a apăsat pe trăgaci, Ian a simţit cum glonţul îi pătrunde în carne şi apoi s-a prăbuşit, fără cunoştinţă.

În timp ce apăsa butonul care îi făcea legătura cu centrala, Jacy tremura. Chris îi simţise neliniştea şi stătea cu ochii mari deschişi pe marginea patului.

Telefonul a sunat de două ori, de trei ori, de patru ori. În sfârşit, cineva a ridicat receptorul. Jacy şi-a spus numele cu voce tremurătoare şi a cerut să i se spună mesajele.

Era un singur mesaj: Sun-o pe Nancy. E urgent.

I-a luat o eternitate să obţină legătura cu cafeneaua *Yolanda;* linia era veche. Vocea lui Nancy era acoperită de paraziţi.

— Legătura e proastă din cauza focului! a urlat Nancy în microfon peste zgomotul înfiorător. Ascultă-mă cu atenţie, draga mea. Ian a fost împuşcat. Collie l-a dus la Adelaide cu avionul – spitalul *Mercy,* pe strada Regina Charlotte. Ştii locul?

Jacy a închis ochii, lovită de şocul veştii, totuşi nu prea surprinsă.

— Da, a răspuns ea cu voce tare, nu pentru că s-ar fi simţit tare, ci pentru că acum ceea ce i se cerea era tărie. Şi Jake fusese la spitalul *Mercy.* Cât de rău e? a

strigat ea, deschizând ochii şi întâlnind privirea îngrozită a lui Chris.

— Nu ştiu, a strigat Nancy. Tot ce pot să îţi spun e că McAllister l-a găsit prăbuşit într-un şanţ, sângerând…

Apoi legătura s-a întrerupt.

Jacy a pus receptorul în furcă cu grijă.

— Tata a fost rănit, a spus Chris. A murit. S-a ridicat din pat cu o energie subită, violentă. Vocea îi era în creştere: a murit, a murit!

Jacy l-a luat pe fiul ei vitreg de încheieturile mâinilor lui subţiri. În durerea şi frica lui, el îi rezista şi se smucea fioros.

— Potoleşte-te! i-a strigat în cele din urmă. Nu ştiu cât de grav e şi nici la spitalul *Mercy* nu putem merge să aflăm ce se întâmpla până când nu îţi revii!

Chris s-a liniştit. Doar ochii i-au rămas injectaţi. A făcut un efort să se reculeagă.

— Redley Shifflet l-a împuşcat, a spus el, vocea lui sunând mai degrabă ca a unui bătrân, un bătrân de nouă ani. Sau ticăloşii ăia de la Merimbula.

— Asta nu are importanţă acum, a spus Jacy, luându-şi geanta şi cheia de la cameră, ca şi o haină uşoară care să o protejeze de frigul serii. Grăbeşte- te, Chris, tatăl tău are nevoie de noi!

S-au oprit doar ca să o ia pe Regina, care aproape că a leşinat când fiica ei i-a dat vestea împuşcării lui Ian. Jacy s-a repezit la ascensor. Au luat un taxi din faţa hotelului, cu ajutorul portarului, şi au gonit spre spitalul *Mercy.*

La sosire, Jacy a intrat în goană în spital şi a năvălit în biroul de internări. I s-a spus că Ian tocmai sosise cu o ambulanţă de la un aerodrom periferic. Fusese dus imediat sus, la chirurgie şi era în stare critică.

Trăia. Jacy s-a agăţat de asta şi şi-a repetat-o ca pe o litanie.

O infirmieră i-a condus pe toţi trei la etajul cu chirurgia şi le-a indicat camera de aşteptare. I-a adus lui Jacy o pătură şi i-a ordonat să se culce, spunând că arată de parcă ar intra în stare de şoc în orice clipă. Jacy a refuzat. Ea şi Chris s-au înghesuit împreună pe canapea, într-un

colţ, iar Regina a început să se plimbe în sus şi în jos, încă îmbrăcată în rochia albastră de seară pe care o purtase la teatru.

Şi Jacy purta rochia neagră de crep.

Au aşteptat, după ceasul mare care era pe hol, un sfert de oră. A venit Collie. Arăta ca o versiune stoarsă a vechiului Collie; avea hainele murdare şi zdrenţuite, iar faţa îi era abătută.

Jacy s-a ridicat în picioare şi s-a dus tremurând spre el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, aproape şoptind.

Collie era copleşit; parcă voia să o ia la goană. Când era vorba de zborul cu avionul lui astmatic, Collie era un erou, dar emoţional era foarte uşor de întors pe dos.

— Eu… a fost un incendiu… şi băiatul ăla, McAllister, s-a dus să îl caute pe Ian şi l-a găsit împuşcat.

Jacy a văzut limpede scena – o visase de atâtea ori în coşmarurile ei, ca şi în momentele conştiente în care temerile ieşeau la suprafaţă şi o prindeau cu garda

lăsată. Şi-a închis ochii pentru un moment, dar viziunea, în loc să dispară, a devenit şi mai vie.

Chris venise lângă ea şi ea l-a tras strâns la ea.

— Focul… Ai idee cât de mare a fost?

Collie s-a uitat atent la una din maşinile de Coca Cola, de parcă ar fi aşteptat de la ea să îi spună. Când a întâlnit iar privirea lui Jacy, ochii îi erau tulburaţi de amintirile recente.

— S-au dus o grămadă de oi şi multă iarbă. Dar s-a terminat.

Jacy s-a gândit scurt la Corroboree Springs şi la casa lui Ian, dar nu şi-a permis nicio clipă să se îngrijoreze pentru ele. Ce conta în momentul acela era starea lui lan.

— Redley Shifflet l-a împuşcat pe tata, a spus Chris cu o convingere absolută, cu un glas de om matur. L-au prins? E în închisoare?

Collie s-a apropiat şi i-a zburlit uşor părul. Jacy s-a gândit cu durere că îl văzuse pe Ian făcând de atâtea ori gestul

acesta şi că s-ar putea să nu îl mai vadă niciodată.

A încercat să se stăpânească, nereuşind să scape de această durere. Doamne, s-ar putea ca Ian să nu afle niciodată că o să fie tată şi să-şi ţină pruncul în braţe.

Din gâtul lui Jacy a izbucnit un strigăt animalic, incoerent. Collie i-a luat una din mâini, iar Regina pe cealaltă şi au dus-o înapoi la canapea, unde au obligat-o să stea jos.

Collie a rămas cât de mult a putut îndura, apoi şi-a cerut scuze şi a plecat. Jacy nu avea ce să îi reproşeze. Era în natura lui să stea puţin într-un loc, apoi să zboare şi să aterizeze în altă parte.

S-a lăsat noaptea.

Chris a adormit pe un scaun – dimineaţa o să aibă gâtul înţepenit, Jacy era sigură de asta, dar nu avea inima să îl trezească. Regina a căzut şi ea cu nasul în revistă pe care o citea, sforăind uşor.

Când doctorul a venit şi a trezit-o pe Jacy, încă nu se iviseră zorile – avusese un somn agitat şi pe apucate.

— Doamnă Yarbro?

Inima lui Jacy a trecut pe puls maxim. S-a ridicat, clipind din ochi ameţită, cu buzele rostind o rugă tăcută. „Doamne, fă ca Ian să trăiască!”

— Cum se simte soţul meu? vocea îi era o şoaptă, aspră şi grea.

— Domnul Yarbro se ţine bine, i-a spus chirurgul, un bărbat între două vârste, cu o faţă bună şi cu ochi plini de compasiune. Peretele toracic a fost serios atins, ca şi unele organe interne.

— E conştient?

— Se află la terapie intensivă cam de o oră. Probabil că e cel puţin parţial conştient de ce se întâmpla cu el.

— Vreau să îl văd, au strigat în cor Jacy şi Chris.

Doctorul a zâmbit şi l-a bătut uşor pe băiat pe umăr.

— Câte unul, a fost el de acord. Dar nu staţi mult.

A trezit-o pe Regina, care pentru prima dată în viaţa ei nu s-a mai interesat de machiajul deranjat şi de părul răvăşit. Şi-a pus o mână pe umărul lui Jacy.

— Stau eu cu Chris cât timp eşti tu înăuntru.

Chris nu a protestat, deşi voia să fie primul căruia tatăl lui să îi vadă faţa.

— Spune-i lui tata că sunt aici, a zis el.

Jacy a înclinat din cap, i-a atins blând părul şi l-a urmat pe doctor afară din camera de aşteptare, pe un coridor lung, pe care se găseau ferestre cu draperii şi uşi închise. Locul era aproape perfect liniştit, doar soneriile ascensoareior se auzeau.

Au intrat într-o cameră spaţioasă, luminată de primele raze ale soarelui, în care mai întâi Jacy a văzut paturi de spital şi aparate de care atârnau fire întinse pe podea. Apoi l-a văzut şi pe Ian.

Era istovit şi tras la faţă, iar în braţe şi în nas îi intrau tuburi. Şi-a deschis ochii şi a văzut-o. Când i-a atins cea mai apropiată parte – piciorul – mâna ei tremura.

Degetele lui i-au jucat pe palmă, apoi pleoapele i s-au închis, iar el a adormit sau şi-a pierdut cunoştinţa.

Jacy i-a strâns degetele de la picioare, cu ochii plini de lacrimi şi l-a rugat în tăcere să nu o părăsească.

— Puteţi vorbi cu el, a spus doctorul. Nu suntem siguri dacă pacienţii aud sau nu când nu sunt conştienţi, dar în străfundurile minţii lui va şti că sunteţi aici, iar asta s-ar putea dovedi foarte important.

Jacy a aprobat, a lăsat piciorul lui Ian şi s-a mutat spre capul patului. Privind la soţul ei de sus, văzându-l imobilizat, ea şi-a dat seama de vulnerabilitatea pe care el şi-o ascunsese atât de bine de când se cunoşteau. Voia să îi atingă faţa, să îi netezească părul cu gestul acela pe care îl folosea cu Chris.

S-a aplecat asupra lui, uitând de prezenţa doctorului, de infirmierele care mişunau pe acolo, de ceilalţi pacienţi.

— Te iubesc, Ian Yarbro, a spus ea clar. Mă auzi? *Te iubesc.*

El şi-a deschis ochii, iar ea a crezut că vede în întunecimea lor adânca un semn uşor de bucurie, dar el a adormit la loc, la fel de repede. Jacy nu şi-a dat seama dacă

chiar înţelesese cu adevărat, sau dacă fusese un reflex, sau poate o reacţie subliminală la prezenţa ei. I-a sărutat braţul musculos, a mai zăbovit câteva minute şi a plecat, pentru că ştia că şi Chris vrea să îl vadă.

După ce şi-a făcut vizita şi băieţelul – Ian nu a deschis ochii în timpul acesta –, Regina a insistat să meargă să mănânce ceva la bufetul spitalului. După ce au mâncat, mama lui Jacy a plecat la hotel.

Când s-a întors, o oră mai târziu, Regina purta tenişi şi o bluză uşoară. Părul şi machiajul îi erau impecabile, iar ea deborda de energie. Adusese haine de schimb pentru Jacy şi Chris şi aranjase să facă duş chiar acolo, în spital.

Jacy i-a fost recunoscătoare pentru prevedere, bucuroasă că o veghe care se anunţa grea va fi puţin mai uşoară.

— Am aranjat să ni se mute lucrurile la un hotel mai dubios de lângă spital, pe aceeaşi stradă, a anunţat Regina, după ce Jacy s-a întors de la duş în camera de aşteptare. Acum, că mâncase şi se spălase, se simţea mai puternică şi mai

curajoasă şi şi-a îmbrăţişat mama cu recunoştinţă.

Ziua s-a scurs, fără că starea lui Ian să se schimbe. Nu era mai rău, dar nu se făcuse nici mai bine. Părea să stea în cumpănă, indecis.

Când, în sfârşit, a fost mutat într-o rezervă, Jacy l-a vegheat pe o latură a patului, iar Chris pe cealaltă, în timp ce Regina intră şi ieşea, aducând sandvişuri, cafea şi lapte, discutând cu infirmierele şi chiar având grijă şi de ceilalţi pacienţi din camerele alăturate.

Pe la şase seara, Ian a început să se agite. După cam o oră, şi-a deschis iarăşi ochii, ţinându-i mult timp aţintiţi pe faţa lui Chris. Înainte să cadă iar în somn, buzele lui au încercat să schiţeze un zâmbet.

Regina l-a convins pe Chris să meargă la noul hotel pentru cină şi să se uite la televizor, acum, că Ian era pe vindecate, dar Jacy nu a vrut să îşi lase singur soţul. A rămas acolo încăpăţânată, scuturând din cap ori de câte ori o soră sau alta încerca să o convingă să plece.

A mâncat o parte din pizza pe care i-o trimisese Regina şi a adormit cu capul pe braţul lui Ian. Vocea lui a trezit-o, deşi nu era decât o şoaptă în mijlocul nopţii.

— Du-te acasă, porumbiţo, a spus el, chinuindu-se să scoată fiecare cuvânt. Pleacă în America, aici nu ţi-a mai rămas nimic.

Jacy s-a ridicat brusc. Toţi muşchii o dureau şi îi pulsau şi se simţea de parcă acum-acum urma să vomite, dar în viaţa ei nu fusese mai hotărâtă.

— Ce spui acolo, Yarbro? a întrebat ea cu un zâmbet ezitant, dar şi sfidător. Noroc că în cameră nu pătrundea decât puţină lumină din hol, iar faţa ei era ascunsă vederii. Vrei să scapi de mine şi să îţi iei altă femeie?

Ian şi-a închis ochii pentru o clipă, căutând tăria de a continua. Dumnezeule din ceruri, era magnific, chiar şi aşa, întins pe un pat de spital, cu tuburile alea şi cu acele înfipte în el, cu pieptul înfăşurat în bandaje chirurgicale.

El s-a uitat la ea. Direct, fioros.

— Nu te mai iubesc, a spus el.

Cuvintele au lovit-o pe Jacy ca un compresor care a luat-o cu el la vale, dar ea nu a lăsat să i se vadă durerea. Nu voia să-i sporească durerea lui Ian, alăturându-i-o şi pe a ei, oricât ar fi costat-o.

— Nici nu ştiam că m-ai iubit vreodată, a răspuns ea. Dar asta nu are importanţă. Nu trebuie să mă iubeşti. Deşi nu mă iubeşti, eşti un soţ bun şi un tată bun pentru Chris. S-a aplecat mai aproape şi i-a şoptit: ca să nu spun că la pat eşti colosal. Ne putem baza pe lucrurile astea.

Ian s-a uitat lung la ea, parcă vrând să îi ţină minte pentru mai târziu trăsăturile, iar durerea din privirea lui arăta mai mult decât simpla suferinţă fizică.

— S-au dus. Corroboree Springs. Oile. Totul s-a dus, a spus el după un timp lung.

Jacy şi-a mai adunat o dată puterile ca să se stăpânească. Mai târziu, când Ian nu o va vedea, o să găsească un colţişor liniştit, în care să poată plânge şi să zgârâie pereţii cu unghiile. Acum, însă, nu a scos decât un zâmbet abia vizibil.

— Putem să o luăm de la capăt, a spus ea. Suntem tineri. O să reuşim.

În ochii lui Ian s-au ivit lacrimi, care s-au strâns în colţul ochilor.

— Nu, a spus el, clătinând o dată din cap. Nu.

Jacy i-a simţit fizic durerea. S-a aplecat şi l-a sărutat pe frunte, mulţumindu-i în gând lui Dumnezeu că i-a cruţat viaţa. Orice altceva, în ce o privea pe ea, nu era decât o adunătură de fleacuri. S-a gândit să îi spună despre copii, dar nu era absolut sigură că este însărcinată, pentru că nu făcuse niciun test. În plus, Ian suferea. Nu voia să considere copilul ca pe o povară în plus.

— Odihneşte-te, a spus ea şi s-a cufundat la loc în scaunul ei, cu degetele încleştate de ale lui.

Ian a privit-o multă vreme, cu sufletul oglindit în ochi, dar în cele din urmă şi-a mutat privirea.

Dimineaţa devreme au sosit cu forţe proaspete Chris şi Regina, iar Regina i-a poruncit lui Jacy să meargă la hotel să se odihnească, amintindu-i de copil ca să îşi susţină punctul de vedere.

— Copil? a sărit Chris, care şi-a lăsat deoparte jocul video portabil.

Jacy i-a spus să tacă, uitându-se nervoasă în direcţia lui Ian. Din fericire, încă dormea.

— Despre asta vorbim mai târziu, i-a promis ea fiului ei vitreg.

Chris a zâmbit pentru prima dată de când auzise de rana lui Ian.

— Un copil, s-a minunat el, cu faţa luminată.

Atunci s-a trezit Ian. Era clar că auzise şi înţelesese; ochii lui erau trişti şi-i căutau pe cei ai lui Jacy. Ea s-a aplecat asupra lui, atingându-i fruntea, şi numai ea a auzit ce a spus el:

— Nu. Doamne, nu!

20

Parcă era o cizmă care îi apăsa pieptul, dându-i o durere care se revărsa în braţe, în picioare şi în cap. Iar disperarea îi era şi mai dureroasă.

Întins în patul lui, Ian s-a uitat mult timp la Jacy printre gene, în timp ce ea îl credea adormit. O iubea şi iubea şi copilul tor nenăscut, chiar dacă era gata să îşi ascundă bucuria în caz că testul ieşea pozitiv.

Nu mai avea nimic de oferit, cu aproape toate oile duse şi probabil şi cu casa arsă şi categoric nu avea ce să îi ofere unui nou copil. Nu, pentru Jacy era mai bine să plece cu mama ei înapoi în State. Şi la fel de bine ar fi fost şi pentru copil.

Viaţa printre tufişuri e prea dură, prea schimbătoare şi prea imprevizibilă. Mai ales pentru un copil nou-născut.

Privirea i-a alunecat spre fereastră, unde se afla Chris, care arăta foarte bine, în ciuda necazurilor recente. O să îi fie foarte greu să accepte plecarea lui Jacy; avea să o vadă ca pe o trădare şi nu era sigur că va recupera vreodată pierderea ei. Dar fuseseră ei doi, singuri, şi înainte; or să se descurce cumva.

Jocul electronic al lui Chris a scos un piuit chiar lângă tâmpla lui Ian şi i-a făcut capul să pulseze dureros. Băiatul îi

simţise privirea cumva şi venise la el, privindu-l direct în ochi.

Lui Ian i s-a înmuiat inima. Nu îşi mai putea permite să iubească încă un copil cum îl iubea pe acesta – era prea periculos.

S-a uitat după Jacy, care stătea în blugi şi tricou, cu părul ei blond nepieptănat, şi citea absorbită un roman.

Ian a simţit un fel de iritare. Adică el se chinuie atâta să scape de femeia asta, să o trimită să îşi facă bagajele şi ea stă acolo fără să se mişte şi e în stare să citească cine-ştie-ce porcărie de roman.

Dacă nu o să o convingă cu frumosul, s-a gândit el, se poate şi altfel. Dar cum? Chiar dacă îi mai plăcea să braveze cu băieţii la cârciumă, nu ştia să fie rău.

Ian şi-a muşcat buza de jos, întrebându-se dacă mai exista vechea cârciuma. Din câte ştia el, incendiul fusese în stare să radă toată Yolanda de pe faţa pământului, ca şi casa lui şi ce îi lăsase Jake lui Jacy.

O deprimare adâncă, mai rea decât rănile, s-a instalat în el.

— De ce nu pleci de aici, i-a mormăit el lui Jacy, care îl privea fericită, să laşi unui om posibilitatea să se odihnească?

Jacy a zâmbit.

— Nu sunt sigură că de odihnă ai nevoie şi nu de un adversar, i-a replicat ea cu dulceaţă în glas.

Ian a simţit cum i se urcă sângele la cap. La naiba, l-a înfruntat, şi încă în faţa băiatului. Nu avea importanţă că el o provocase.

Şi, ca şi cum nu ar fi fost destul, Chris a râs. Au schimbat chiar şi priviri complice, ca doi conspiratori, iar Ian a devenit de-a dreptul furios.

— Afară cu voi, amândoi, le-a strigat. M-am săturat să vă văd mutrele.

Jacy i-a făcut cu ochiul lui Chris, apoi şi-a îndreptat iarăşi spre Ian privirea ei luminoasă.

— Atunci nu te uita, a spus ea. Nu plecăm nicăieri.

Şi nu au plecat.

Ian a fost scandalizat de atâta lipsă de supunere, dar nu i-a trecut prin cap că există şi altceva decât supunerea. O parte

din el, bine ascunsă sub straturi de suferinţă şi durere, s-a bucurat că Jacy refuza să plece.

— Dă-mi şi mie aia, i-a cerut el lui Chris.

Băiatul i-a dat fericit jocul lui electronic.

— Nu vii cu mine acasă, aşa-i? a întrebat Regina posomorâtă în a cincea zi a veghii, în timp ce îşi beau cafeaua la cofetăria spitalului. Chris era sus, la tatăl lui ţâfnos.

Jacy a clătinat din cap şi a zâmbit tristă.

Regina s-a aplecat spre ea, cu vocea atenuată până la o şoaptă şuierată.

– Te-a respins, Jacy. A spus-o clar, nici măcar nu vrea să vorbească cu tine!

Era adevărat, Ian râdea şi vorbea verzi şi uscate cu Chris, dar nu mai vorbea deloc cu Jacy. Din când în când, îl surprindea privind-o, şi de fiecare dată privirea lui devenea urâta.

— Ian crede că mă salvează, ca şi pe copil, de o viaţă grea, într-o zonă aproape pustie, a spus Jacy. O să treacă peste asta.

Spera din tot sufletul că bănuiala ei era corectă, pentru că dacă reieşea că soţul ei

chiar nu o voia, ar fi fost distrusă. Dar acum trata crizele pe rând.

Jacy a văzut îngrijorarea din ochii mamei ei şi a înţeles-o. Şi-a pus o mână pe mâna Reginei.

— Mamă, du-te acasă, la Michael, a spus ea cu blândeţe. Eu am crescut mare, pot să am grijă de mine.

Regina a zâmbit.

— Da, cred că poţi. Dar să te las aici cu afurisitul ăla de bărbatu-tău – Dumnezeu ştie dacă mai aveţi măcar o casă în care…

— Ne descurcăm, a spus Jacy liniştită.

Regina a respirat adânc, hotărât.

— Foarte bine, atunci. Mă duc la hotel şi încep să împachetez. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat, dar s-a aşezat iarăşi, studiindu-i imploratoare faţa lui Jacy. Eşti *sigură* că nu vrei să te întorci la New York?

— Pozitiv, a spus Jacy. Ca şi de testul de graviditate.

Regina a scos un sunet de dezgust elegant şi afectat şi a ieşit din cofetărie.

Jacy a mai zăbovit în cafenea o vreme, apoi şi-a strâns toate forţele emoţionale şi

s-a dus sus, în bârlogul ursului. Nu putea să îl lase pe Ian să câştige.

Când a ajuns în pragul uşii camerei lui, s-a oprit surprinsă. Înăuntru se afla Andrew Carruthers, aşezat lângă patul lui lan, cu o servietă deschisă pe genunchi.

Ian s-a uitat la ea cu o expresie amestecată de sfidare şi de dezolare, şi a simţit cum i se duce tot sângele din faţă.

— Ce faceţi aici? l-a întrebat ea pe Carruthers, deşi ştia.

— Las-o baltă, Jacy, a spus Ian. Nu e treaba ta.

— Pe dracu’ nu e! a strigat ea, vocea ridicându-i- se puţin cu fiecare cuvânt. Încerci să îmi vinzi pământul de sub mine! A arătat spre Carruthers. Iar măgarul ăsta cu figură de nevăstuică vrea să îl cumpere!

Ian şi-a reprimat o strâmbătură de surpriză plăcută, nu înainte ca Jacy să o vadă.

— Porumbiţo, fără izvoare proprietatea ta nu valorează nimic. Apa e a mea. Dacă vreau, o vând.

Jacy s-a repezit în cameră, a luat vraful de hârtii suspecte din geanta lui Carruthers şi le-a fluturat ameninţător prin aer.

— Încearcă tu numai, Ian Yarbro! a strigat ea, ferindu-se de Carruthers, care îşi voia hârtiile înapoi. Te bag la închisoare pe tot restul vieţii!

Abia atunci şi-a amintit de Chris. Acesta stătea pe rama ferestrei şi se uita la ea mândru şi încurajator.

Măcar avea pe *cineva* de partea ei, s-a gândit Jacy, în timp ce rupea în bucăţele mici contractul şi îl arunca în aer, de unde acesta a căzut ca o ninsoare.

Carruthers bombănea ceva, iar pe faţa lui Ian nu se putea citi nimic.

— Am să pregătesc un alt contract foarte repede, a spus americanul, privind cu milă spre Jacy, de parcă această îşi pierduse minţile. Poate că chiar şi le pierduse, s-a gândit ea. Cel puţin temporar.

— Nu te osteni, i-a spus.

— Aţi pierdut aproape toate oile, i-a argumentat Carruthers, cu faţa roşie,

închizându-şi cu zgomot geanta. Casa şi grajdul de la Corroboree Springs, iar clădirile anexe la casa soţului dumneavoastră au ars şi ele – grajdurile, şoproanele, totul.

Jacy nu ştiuse cât de mari sunt pagubele; îşi închipuise *că* tufişurile se mulţumiseră cu sângele soţului ei. În loc de asta, au scuipat cu foc, ca un balaur, şi i-au distrus şi ei moştenirea.

— Afară! i-a spus ea lui Carruthers, dar vocea îi era deja pierdută, iar genunchii îi tremurau.

— Ce dracu' ţi-a venit? i-a şuierat printre dinţi Ian. Poate că banii ăia pe care mi-i dădea Carruthers nu sunt nimic pentru o fată răsfăţată şi bogată ca tine, dar pentru mine şi Chris ar fi însemnat o şansă să o luăm de la capăt.

— Doar noi? l-a întrerupt Chris cu voce tremurătoare. Zâmbetul îi dispăruse, iar pistruii stăteau gata să zboare de pe obraz, ca de fiecare dată când era tulburat. Şi mama? Şi puştiul?

Ian şi-a închis o clipă ochii, iar când s-a uitat iar la Jacy faţa îi era parcă sculptată

în stâncă. Cuvintele îi erau adresate lui Chris.

— Nu avem nevoie de ei, a spus el cu răceală. Ne-am descurcat foarte bine fără ei.

Jacy trecuse prin multe în ultimele zile. Era însărcinată şi epuizată, iar nervii îi erau întinşi, gata să îi plesnească. Mâncase doar cât să poate merge, iar tot ce se forţase să bage în ea dădea afară.

Şi, peste toate astea, cuvintele lui Ian, care umpleau paharul.

A izbucnit în lacrimi şi a început să bocească, dar, în loc să fugă din cameră, a luat o pernă de pe raft şi a început să îl lovească pe Ian cu ea. L-a lovit, până ce două surori au intrat în cameră şi au oprit-o.

Ian nu era rănit – nici nu intenţionase să îl rănească – dar în timp ce se uita la ea era palid, uluit de ieşirea ei. Chris îşi strângea la piept jocul electronic, umerii lui mici tremurau, dar Jacy nu putea să spună dacă râdea sau plângea.

— Vai, a spus o soră, îndemnând-o uşor spre uşă, fata asta e la capătul puterilor, are nevoie de multă odihnă.

— Da, şi-a ieşit din papuci, a spus şi cealaltă. Nici nu e de mirare cu ăsta, jumătate din timp o ignoră şi jumătatea ailaltă se uită pe lângă ea. A pufăit dispreţuitoare. Nerecunoscătorul!

Jacy s-a întins într-un pat liber. Nu mai avea putere deloc, Ian îi luase tot. A dormit neîntoarsă până dimineaţa.

După ce a trecut pe la hotel şi a făcut un duş, şi-a pus haine curate, s-a uitat la Chris, care încă dormea şi s-a întors la Ian. Acesta era singur şi nu s-a uitat la ea mai prietenos decât înainte.

— Să ştii că nu îţi foloseşte la nimic să te porţi ca un necioplit, l-a anunţat ea, deşi pot să spun că ţi-ai mai rafinat tehnica. Dacă vrei să mă scoţi din viaţa ta, Ian Yarbro, trebuie să apelezi la un avocat – pardon, aici îi zice consilier – şi să începi procedura de divorţ. Şi nici asta nu te ajută prea mult, pentru că din casă trebuie să mă scoţi cu forţa. Şi o să treacă destul timp până să poţi face asta, după

cum arăţi. S-a oprit să respire şi să se bucure de furia crescândă din ochii lui Ian. Sigur, dacă mă dai afară, îmi găsesc un loc la Yolanda. O să fii bătaia de joc de la *„Câinele şi gâsca”* că ţi-ai lăsat femeia gravidă şi neajutorată să se descurce singură. Poate că o să fie gemeni. Să vezi ce bine o să ne stea la toţi cu picioarele goale!

Ian a strâns din dinţi. Câteva clipe s-a luptat în sinea lui, apoi a mormăit:

— De ce, Jacy? De ce vrei să mai stai, când ştii că nu te iubesc şi nici nu mă interesează copilul?

Îi venea să dea drumul lacrimilor în faţa unei asemenea răceli, dar s-a ţinut tare. În ultimele săptămâni învăţase ce e curajul.

— Pentru că nu te cred, de aia. Cred că mă iubeşti, deşi ai vrea să nu o faci şi că o să îl iubeşti şi pe copilul nostru. Nu eşti tu omul – nu ai putut să îi întorci spatele lui Chris, nu o să îl întorci nici unui alt copil. Eu personal sper să fie o fetiţă, cu ochii tăi albaştri şi păr negru…

— Nu are niciun rost, Jacy, a întrerupt-o el întunecat. Vând totul la Merimbula. Nu

o să treacă mult şi Carruthers vine iar cu hârtiile.

— Idiotule! a şoptit Jacy, închizând uşa rezervei. Ţi-ai ieşit din minţi? Nu vezi că împuşcarea asta a ta a venit exact la timp şi că le convine ălora de la Merimbula?

Ian s-a încruntat.

— A fost Redley Shifflet – l-am văzut cum trăgea.

Jacy s-a oprit o clipă să vadă imaginea şi să lupte cu emoţiile. Apoi a venit lângă pat.

— Cine era mai potrivit? Voia să te omoare, toată lumea o ştia. Iar nişte bani de la Merimbula nu puteau decât să îi dea mai mult curaj şi mai multă plăcere.

— Te-ai uitat prea mult la televizor, a spus Ian, dar vorbea deja gânditor, nesigur.

— Bineînţeles, nu o să ai niciodată dovezi, s-a grăbit Jacy să bată fierul cât era cald. E o crimă perfectă. Nimeni pe lumea asta nu o să creadă că Redley a fost plătit să te omoare – toată lumea ştie că e turbat şi că te urăşte de moarte, i-a arătat cu degetul bandajele care îi înconjurau

pieptul. Aveai atâtea bănuieli în privinţa metodelor lui Carruthers, şi tu şi Jake.

Ian şi-a strâns ochii, rumegând situaţia. Când s-a uitat iar la Jacy, a făcut-o tot cu ostilitate.

— Ai dreptate, niciodată nu o să putem dovedi nimic. Dar, oricum ar fi, sunt terminat.

Jacy şi-a încrucişat mâinile la piept.

— În viaţa mea nu te-aş fi crezut atât de slab, a spus ea. Un foc mititel, acolo, şi eşti *terminat*?

Pe faţa lui Ian se aduna furtuna. Jacy şi-a închipuit că dacă ar fi putut să sară din pat – mai avea perfuziile intravenoase la braţul drept – ar fi strâns-o de gât.

— Da, un foc mititel, acolo, a repetat el lent. Adaugă la asta o împuşcătură care aproape m-a omorât, secetă şi recesiunea globală şi faptul că abia îmi târam zilele şi aşa, şi da, sunt terminat.

Ea şi-a muşcat limba, gândindu-se la enormităţile pe care le spunea el, apoi s-a uitat în zona din jurul lui Ian, ca să se asigure că nu are nimic cu care să poată arunca în ea.

— Ian, ai uitat că te-ai însurat cu o femeie bogată?

Mâna lui liberă s-a făcut pumn, iar el s-a uitat la tavan, fără să spună un cuvânt mult timp. Când a privit iar la Jacy, arăta lugubru.

— Nu vreau banii tăi.

Jacy a simţit cum pierde tot ce iubeşte, tot ce visase de la căsătoria ei încoace.

— De ce nu? a întrebat ea. De asta te-ai însurat cu mine, nu?

În ochii lui a avut loc o scurtă explozie de mânie, iar faţa i s-a făcut palidă.

— Nu, a răspuns el cu o voce rece ca o iarnă în Noua Anglie. Te-am luat pentru apă.

Ea s-a ridicat în picioare şi a apucat cadrul metalic al patului cu ambele mâini.

— Mincinosule! Ai uitat; Jake ţi-a dat izvoarele înainte. Nu era nevoie de căsătorie.

El a rămas tăcut, furios, distrus. Jacy tânjea să îşi pună braţele în jurul lui, să îl mângâie şi să îl asigure că totul o să fie bine, cum făcea cu Chris, dar nu avea timp de aşa ceva. Nu încă.

— Dacă nu banii, atunci ce a fost? a insistat Jacy.

Hotărârea lui de a o alunga era formidabilă. Jacy a avut sentimentul îngrozitor, disperat, că e pe cale să piardă bătălia.

— Sex, a răspuns el. Eşti bună la pat. Nu e destul?

— De ce vorbeşti urât?

Era neîndurător.

— Am minţit? a întrebat el privind pe fereastră şi nu la Jacy.

Ea plângea şi nu mai încerca să o ascundă.

— Nu face asta, Ian. Nu mă goni acum, când ai mai multă nevoie de mine. Şi gândeşte-te şi la Chris! Viaţa lui e în schimbare. Trebuie să îşi piardă o mamă vitregă care i-a promis că nu o să îl părăsească niciodată, orice ar fi?

— Nu te iubesc, a spus el, tot fără să se uite în ochii ei.

Jacy a părăsit camera cu fruntea sus, cu umerii ridicaţi şi cu inima zdrobită.

Aproape că s-a ciocnit de Nancy şi de Alice Wigget, care veneau pe coridor.

Nancy a prins-o imediat într-o îmbrăţişare lungă.

— Doamne, uită-te la tine. Ian a fost mitocan, se pare.

Jacy şi-a tras nasul şi a încercat să îi zâmbească şi nici măcar nu i-a păsat că nu a reuşit, pentru că femeile erau prietenele ei. Nu trebuia să se ferească de ele.

Alice purta o rochie, ciudatul ei tatuaj fiind acoperit de o mânecă lungă, iar pe cap avea o pălărie de pai care ar fi părut demodată şi în anii ’60. Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Ian al nostru poate fi uneori imposibil. Nu îţi face griji, draga mea, îl beştelesc eu de îi merg fulgii.

Jacy a zâmbit mai uşor de data aceasta.

— Merg eu să încep beştelirea, a spus Nancy, cu ochii îngustaţi şi s-a întors pe călcâie ca să intre în camera lui Ian.

Alice a luat-o pe Jacy şi a tras-o spre camera de aşteptare. S-au aşezat faţă în faţă la o masă de lângă aparatele de răcoritoare.

— Am venit să văd dacă Ian e sănătos, a spus Alice, arătând cam şovăitoare,

vinovată. Apoi a continuat cu un potop de cuvinte. Dar mai e ceva. Focul ăla mi-a luat tot. Mi-am găsit mâțele, Slavă Domnului, dar nu mai am fotografiile şi nici cărţile, tot la ce am ţinut, l-am dat pisicile Sarei McCulley – e soi bun şi poţi să ai încredere în ea – şi plec în America să caut un cowboy.

Jacy i-a luat lui Alice mina muncită, plină de simpatie şi de respect.

— Îmi pare rău. Pentru lucrurile tale. Cred că focul a fost cumplit.

Alice s-a scuturat.

— În viaţa mea nu mi-a fost aşa frică. E drept, am salvat casa mare, dar tot restul s-a dus. Caii lui Ian sunt acum împrăştiaţi pe la mama dracului, iar din oi i-au rămas doar câteva. Arse nu au murit multe, dar fumul le-a terminat.

— A... A murit cineva?

Alice a clătinat din cap.

— Nu. Adică nu pe loc. Dar mulţi crescători au pierdut toate turmele şi casele, ca şi Ian, şi asta pentru ei tot moarte e. S-a uitat la Jacy câteva clipe, ca şi cum ar fi testat rezistenţa ei la alte veşti

proaste. S-a dus şi Corroboree Springs – şi casa mare, şi restul, vreau să zic.

— Ştiu, a spus Jacy. Îşi închipuia că tragedia nu era reală dacă nu vedea cu ochii ei casa arsă a tatălui ei.

Alice a cotrobăit prin sacoşa ei mare de călătorie.

— Ellie McAllister a reuşit să salveze astea. M-am gândit că o să le vrei, sunt atât de frumoase.

Jacy a primit o cutie de pantofi, l-a ridicat capacul şi dintr-odată lumea nu mai era atât de urâta: înăuntru era colecţia ei de scoici.

— Mulţumesc, a murmurat ea.

Alice s-a ridicat în picioare şi şi-a îndreptat încurcată rochia mototolită.

— Păi, mă duc să îi spun la revedere şi lui Ian, acuma. Trebuie să prind avionul spre Los Angeles în curând.

— Cred că vrei să îl vezi şi pe Chris înainte de plecare, a spus Jacy, ţinând cu grijă cutia de pantofi. Putea să miroasă şi să audă marea, iar formele regulate ale scoicilor îi arătau că există o ordine în

lumea asta. E la hotel, aproape. Mă duc să îl aduc.

Alice avea în spate ani de zile de dat ordine, experienţă pe care nu a uitat-o.

— Pleacă de aici! Eşti pe cale să cazi latră. Găsesc eu singură locul şi pe băiat după ce termin cu taică-său.

Jacy i-a zâmbit.

— O să îmi lipseşti, Alice.

Menajera i-a întors zâmbetul.

— Eşti cel mai bun lucru care i s-a întâmplat lui Ian Yarbro, a spus ea. Dacă te lasă să pleci, e nebun.

Jacy nu i-a răspuns; nu putea. A privit-o pe Alice mergând să se întâlnească cu Nancy şi cu Ian, apoi s-a îndreptat spre lift, cu cutia de pantofi, plină de amintiri şi de siguranţă, bine strânsă sub braţ.

După cam o oră, Nancy şi Alice au venit la hotel. Alice şi Chris s-au dus să bea un ceai la Devonshire la micul restaurant de jos, iar Nancy a început să vorbească cu Regina. Ca şi Alice, mama lui Jacy avea un loc rezervat la un avion care plecă în curând.

După un pui de somn, Jacy se simţea mai bine. Aproape puternică, aproape sigură pe ea. Îşi împrăştiase scoicile colorate, culese cu ani înainte în Queensland şi le admira. S-a auzit o bătaie în uşă.

Vizitatorul era Nancy.

— Ei, parcă arăţi ceva mai bine, a spus aceasta cu vocea ei ca un clopoţel.

— Spune-mi de Yolanda, a chestionat-o Jacy. A ajuns până acolo focul? A fost cineva rănit?

Nancy arăta foarte încurcată.

— Focul nu a ajuns până la noi, nu. Dar a fost o ploaie de scântei, ştii şi tu, clădirile sunt vechi, toată lumea are pe acoperiş carton gudronat…

— Nancy, a insistat Jacy.

— Şcoala e dusă, Jacy, a recunoscut Nancy. Şi biserica.

Jacy s-a prăbuşit pe scaun. Şcoala. Acum, dacă Ian chiar o respinge, nu are niciun loc în care să se ducă.

Nancy s-a repezit la baie şi s-a întors cu un pahar cu apă pe care l-a pus în mina prietenei ei.

— Jacy, arăţi îngrozitor. Ce se întâmpla cu tine?

Jacy a scos un sunet pe jumătate râs, pe jumătate suspin.

— Sunt însărcinată.

Reacţia lui Nancy a fost o explozie de bucurie.

— Dar e minunat. Dar de ce te porţi de parcă s-ar fi anunţat că gata, de mâine, nu mai e soare?

Pe faţa lui Jacy au început să curgă lacrimi. Putea să plângă fără reţinere în faţa prietenei ei, avea nevoie disperată de uşurarea asta.

— Ian a hotărât că nu ne vrea – pe mine şi pe copil.

— Idiotul, a spus Nancy veselă. Şi-a pierdut mintea cu focul, cu glonţul şi toate celelalte. Nu s-a gândit nicio clipă la aşa ceva.

— Ştiu, a suspinat Jacy, balansându-se înainte şi înapoi pe scaun. Dar şi aşa mă doare!

— Normal că doare, a fost de acord Nancy, privind-o cu simpatie. S-a dus iar la baie, întorcându- se cu o cutie cu

şerveţele. Plângi după pofta inimii, draga mea, a spus ea. Face bine.

Furtuna a trecut repede, dar în poala lui Jacy a lăsat un munte de şerveţele ude.

Nancy a privit-o în tăcere, a ascultat-o când a vrut să vorbească, nejudecând pe nimeni şi neoferind soluţii. Acum se găseau faţă în faţă, într-o linişte confortabilă. Nancy a rupt tăcerea.

— M-am gândit că ar fi o idee bună să îl iau pe Chris la mine, a spus ea liniştit. O să am grijă de el până vă întoarceţi tu şi căposul de bărbatu-tău.

Jacy a încuviinţat din cap.

— Ian a fost de acord?

— Da.

Dar Jacy s-a gândit la ce putea fi mai rău.

— Ce se aude cu Redley? Mai bântuie pe acolo în libertate?

— Nimeni nu l-a mai văzut, a spus Nancy, încruntându-se uşor. După mine, e mort. Poliţia din Willoughby îl caută totuşi, pentru ce i-a făcut lui Ian.

Mintea lui Jacy era în fierbere.

— Dacă vrea să îi facă ceva rău lui Chris? a întrebat ea murmurându-şi cuvintele, crezând că Nancy nu o aude.

Nancy părea hotărâtă. Şi feroce.

— Nu o să poată. Dacă Redley Shifflet se apropie de copilul ăsta, îl împuşc în ambele rotule. Dacă nu ştie deja lucrul ăsta, o să o afle!

Jacy s-a cutremurat, dar ştia că poate avea încredere în Nancy în ce priveşte găzduirea şi apărarea lui Chris. Nu că ar fi contat ce spunea ea – Ian avea toate drepturile în privinţa copilului lui.

Era ziua despărţirilor.

Mai întâi a plecat Regina, plină de lacrimi; l-a sărutat pe Chris şi i-a cerut lui Jacy să îi scrie mai des decât până atunci. Apoi a plecat şi Alice, după ce şi-a luat rămas-bun de la toţi şi s-a îndreptat spre America şi spre Vestul de Aur. Iar după aceea au plecat şi Nancy cu Chris spre Yolanda, cu Collie.

După somn, o masă bună şi un duş, Jacy era mai în măsură să îi facă faţă lui Ian în seara aceea.

Când a intrat în cameră, el părea mai potolit. Tava cu mâncare stătea lângă el, neatinsă, iar el se uita pe fereastră. Nu a dat vreun semn că ar fi auzit-o venind.

Ea s-a apropiat de pat şi i-a luat mâna liberă cu ambele ei mâini.

— Totul o să fie bine, a spus ea blând. Crede-mă.

Ian şi-a întors capul şi s-a uitat în ochii ei, dar ostilitatea se dusese. Însă Jacy s-a gândit că mai bine era ostil. Acum, privirea lui era plină de acea disperare pe care o văzuse şi în ochii lui Paul când aflase că nu mai are mult de trăit.

La colţurile ochilor lui Ian se strânseseră lacrimi.

— Doamne, Jacy, a murmurat el. Ar fi trebuit să le vezi cum stăteau întinse acolo, toate răsucite şi negre.

Jacy ştia că vorbeşte de iubitele lui oi şi nu a tresărit, nici nu s-a uitat în altă parte. Nici nu a spus nimic, pentru că simţea că lan are nevoie să fie ascultat.

El a înghiţit cu greutate, iar o lacrimă i-a scăpat pe obrazul drept.

— Şi pământul. Doamne, Jacy, pământul, nu mai e acolo nimic, doar cenuşă.

Pământul o să se refacă, dar Jacy nu i-a spus-o. L-a ţinut mâna mai strâns şi a ridicat-o ca să îi sărute încheieturile degetelor.

Nefericirea din ochii lui aproape că a înspăimântat-o pe Jacy. Ian nu era un om slab; la cei douăzeci şi opt de ani ai lui trecuse prin multe nenorociri şi le făcuse faţă la toate. Probabil că acum suferea îngrozitor.

— O să plec în Queensland, cum se gândise Jake. Lui Chris o să îi placă, o să fim aproape de apă…

Jacy ştia că planurile acestea nu o includ şi pe ea, sau pe copilul care creştea sub inima ei, iar durerea a fost fără margini. Dar şi-a ascuns-o bine. Vocea i-a tremurat numai puţin când a vorbit.

— Nu te grăbi prea tare, dragul meu, a spus ea. Aşteaptă să te pui pe picioare ca să poţi lua hotărâri atât de importante. După ce te faci bine, vii acasă. Acolo o să ştii ce ai de făcut.

Singurul răspuns al lui Ian a fost o încuviinţare tăcută, întunecată. Curând a adormit, iar Jacy a stat cu el până când a venit doctorul şi a trimis-o la hotel cu ordinul strict de a se odihni.

Dar ea şi-a luat una câte una scoicile, depanând amintiri şi reflectând la faptul că viaţa, cu toate varietăţile ei infinite, cu toate formele pe care le ia, este trecătoare. Iar Jacy a fost cuprinsă de un fel de bucurie, căci avea o grămadă de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

A zâmbit şi s-a aşezat pe scaun, cu o mâna pusă pe abdomenul ei încă plat, gândindu-se la Ian şi la cât de mult îl iubeşte şi la Chris şi la buna ei prietenă Nancy.

Da. Avea o grămadă de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare.

21

Ian era în spital de trei săptămâni, când doctorii i-au dat drumul. Îşi petrecuse

majoritatea timpului uitându-se pe fereastră, privind-o cât mai puţin pe Jacy şi vorbindu-i şi mai puţin.

— Du-te acasă, i-a spus el arţăgos în ultima dimineaţă.

— Exact asta am de gând, i-a răspuns Jacy. Îi adusese nişte haine, ca şi o trusă de bărbierit şi nişte albituri. Scotea din sacoşă lenjeria, mototolită ca şi sentimentele ei. Casa de la Corroboree Springs s-a dus, aşa că trebuie să caut ceva gen rulotă în care să trăiască familia McAllister până ce reconstruim casa. Apoi mai e şi şcoala. Toate cărţile şi lucrurile pe care le-am comandat probabil că au sosit şi e nevoie de o sortare…

Ian stătea lângă pat, în picioare, arătând puţin cam rigid şi cam nelalocul lui în blugii nou-nouţi şi în cămaşa albă de bumbac care mai avea dungile de la împachetarea în pungă. Când s-a agăţat de bara de fier a patului, avea mâinile palide ca şi ceară.

— La naiba, Jacy, nu asta am vrut să spun când ţi-am spus să mergi acasă.

Jacy a strâns din dinţi. Fusese foarte răbdătoare cu Ian, dar atitudinea lui ţâfnoasă începea să o calce pe nervi.

— Ştiu perfect ce vrei să spui, a zis ea. Vrei să zbor înapoi în State, ca acum zece ani, ca să poţi *iarăşi* să îi plângi de milă bietului Ian. O să îţi spui şi ţie şi amicilor tăi de încredere că ai avut dreptate tot timpul, că nu sunt decât o pasăre călătoare şi că ai făcut foarte bine că ai scăpat de mine. A făcut o pauză, a inspirat adânc şi i-a întâlnit privirea intensă. Nu am de gând să te las cu una, cu două, Yarbro. E în regulă, mă duc acasă, la Yolanda. La casa noastră, dacă mai e în picioare. Mă duc să arunc o privire şi să văd ce trebuie făcut şi apoi să îmi suflec mânecile şi să trec la muncă.

Ian a rămas tăcut multă vreme, doar holbându-se la ea. Faţa lui era de nepătruns.

— Eşti nebună, a spus el cu voce joasă, plină de un amestec de uimire şi de iritare.

Chiar atunci şi-a găsit să intre Collie Kilbride.

— Hei, a spus el cu o veselie nervoasă, aşa se vorbeşte cu o doamnă? s-a uitat în jur şi s-a înfiorat. Locul ăsta îmi dă mâncărimi, a spus el, luând valizele lui Jacy, aduse de la hotel, ca şi sacul de rufe al lui Ian. Hai să ieşim de aicea.

— Ia-o înainte, Collie, a spus Jacy încet. Ne vedem jos.

Pilotul s-a uitat neliniştit la amândoi, pe rând, apoi a ieşit. Cei doi soţi nu şi-au spus un cuvânt. Era o bătălie dusă în linişte, pe care niciunul din ei nu a câştigat-o.

O infirmieră a venit cu un scaun pe rotile, iar Ian s-a aşezat în el, cu o strâmbătură, ştiind că orice protest nu ar fi făcut decât să îi întârzie evadarea din locul acesta, pe care îl ura. Jacy a mers lângă el, cu fruntea sus, cu umerii traşi, cu inima tremurând şi gata să se rupă din clipă în clipă.

Collie închiriase un microbuz, iar Ian a insistat să stea în faţă, lângă vechiul lui prieten. Jacy a urcat în spate şi şi-a pus centura de siguranţă fără să comenteze. Nu conta unde stă, câtă vreme mergea

acasă, la proprietatea pe care o iubea şi la toate visurile care o aşteptau acolo. Dar pentru Ian constituia încă un act făcut în speranţa că o va îndepărta.

Când au ieşit din oraş şi au ajuns, pe un drum cu hurducături, la un aeroport privat, Collie a şuierat fericit printre dinţi. Avionul lui era acolo şi îi aştepta, în timp ce încărca bagajele şi făcea controlul de rutină al motorului, Ian şi Jacy au aşteptat în autobuz.

— Tu nu ai ideea ce înseamnă să o iei de la capăt în mijlocul tufişurilor, a avertizat-o el. O să fie de zece ori mai greu decât ţi-a fost vreodată.

Jacy era foarte conştientă de ce o aştepta, trecuse totul în revistă şi era nervoasă şi speriată, dar nu avea de gând să i-o arate lui Ian. O să scrie despre asta cândva, în memoriile ei, s-a gândit ea, amuzată.

— Ai dreptate, a încuviinţat ea. Nu ştiu ce înseamnă să o iei de la zero în mijlocul tufişurilor. Dar nici tu nu ştii, dacă nu te superi că ţi-o amintesc. Dar o să aflăm noi, ce zici?

Ian a murmurat ceva care semăna cu o înjurătură, a deschis uşa maşinii şi a coborât băţos.

Într-un sfert de oră, bătrânul bombardier era în aer. Nimeni nu a încercat să vorbească: Ian bombănea, iar Collie era prins de plăcerea pură a zborului, ca de obicei. Jacy stătea ţeapănă la locul ei, rugându-se că această întoarcere la Yolanda să nu fie greşeala vieţii ei şi dorindu-şi că stomacul să-i mai coboare din gât.

După ceva mai mult de o oră, au aterizat pe familiara pistă de lângă Yolanda. Camionul lui Jake, acum proprietatea lui Jacy, era parcat în apropiere, unde îl lăsase probabil Collie la plecarea spre Adelaide.

„Ei bine, puiule, şi-a spus Jacy punându-şi o mână pe abdomen într-un gest de comuniune cu copilul ei nenăscut, iată-ne acasă”.

Ian a deschis uşa avionului şi a coborât pe aripă. Deşi a aşteptat-o pe Jacy jos şi a ajutat-o să coboare, nu s-a uitat în ochii ei.

Totul i s-a părut fără speranţă, iar Jacy a simţit cum i se strânge inima.

Poate că Ian chiar vorbea serios. Poate că chiar nu o mai voia lângă el, şi nici pe copilul lor.

Şi-a tras nasul şi şi-a amintit că omul ăsta se dusese la nouăsprezece ani la Adelaide să îşi ia fiul nou-născut. Era bărbatul care îşi crescuse cu dragoste şi răbdare copilul, trecând peste greutăţi inimaginabile. Îl voise pe Chris şi sigur îl voia şi pe noul copil, dar probabil că îşi spunea că e mai bine pentru el să nu fie cu el.

Nu, nu e aşa, a insistat inima lui Jacy.

Au intrat în maşina care îi aştepta cu Collie la volan şi au pornit spre pământul pe care se aşezase pentru prima dată bunicul lui Ian. Nici Jacy şi nici Ian nu se încumetau să întrebe ce vor găsi acolo, iar Collie nu se oferea nici el să spună. Doar conducea, fluierând printre dinţi şi ocazional bătând ritmul cu palma pe volan.

Au ocolit Yolanda – Jacy avea intenţia să se întoarcă mai târziu, singură, după ce

Ian va avea ocazia să vadă ce i-a mai rămas. O să vină să îl ia pe Chris, să se oprească la mormântul lui Jake şi să vadă rămăşiţele şcolii.

La început, toate păreau la fel. Iarba era uscată şi maronie, praful roşu, copacii, câţiva şi la mari depărtări unul de altul, cocârjaţi şi răsuciţi de lipsa apei. Apoi, brusc, totul s-a transformat într-un negru uniform şi pustiu în care părea că nimic nu poate trăi.

Din scaunul ei din spate, Jacy şi-a pus o mână pe umărul lui Ian, la intrarea pe proprietatea lui. El nu s-a scuturat, spre uşurarea ei, ci i-a acoperit degetele cu ale lui.

Grajdurile se duseseră, cum spusese Nancy. La fel şi gardurile. Jacy a simţit cum muşchii lui Ian freamătă sub mâna ei şi i-a strâns uşor umărul, încercând să îi ofere o încurajare.

Niciunul dintre ei nu ar fi putut fi pregătit pentru ce au văzut, s-a gândit Jacy.

Ea şi-a strâns ochii un moment, apoi s-a uitat la casă. Alice spusese că a salvat-o, dar nu spusese că nu ar fi pagube.

Jacy s-a simţit uşurată. Zidurile albe pe vremuri erau acum înnegrite, pline de cenuşă, o parte din acoperiş arsese, dar structura se ţinea dreaptă şi tare sub soarele strălucitor.

Ian a deschis portiera maşinii şi a ieşit fără să spună un cuvânt. Collie s-a întors întrebător spre Jacy.

— E în regulă, a zis ea răguşită, sperând că Dumnezeu va fi de partea ei şi va face cuvintele ei adevărate.

Ea ar fi putut să insiste să rămână pe proprietate, să trăiască în casă, dar dacă Ian îi bara accesul la sufletul lui? Dacă nu o va lăsa niciodată acolo?

Ian nu părea să vadă casa. S-a îndreptat ca un somnambul spre mult iubitele lui grajduri, mişcându-se încet şi ameţit printre scheletele negre ca abanosul ale acestora.

Jacy a ieşit din maşină, ca să meargă la soţul ei şi să îl ia de acolo, dar Collie a oprit-o, punându-i uşor mâna pe umăr.

— Lasă-l puţin, scumpo, i-a spus ei.

Jacy a înclinat din cap. Collie avea dreptate; Ian avea nevoie de timp ca să poată face faţă durerii. Ea a scos bagajele din camion şi le-a dus în casa rănită dar victorioasă. Collie a urmat-o, cu restul bagajelor.

Mişcându-se încet, cu lacrimi curgându-i din ochi, Jacy s-a îndreptat spre camera lui Chris. După ce şi-a făcut curaj, a deschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

Totul era la fel, cu excepţia unui miros slab de fum care umplea toată casa.

În sfârşit, a intrat în dormitorul ei şi al lui Ian. S-a oprit în prag, cu inima plină de dragoste şi de amintiri. Şi camera asta fusese cruţată – camera această preţioasă în care ea şi Ian se uniseră în pasiune şi concepuseră copilul purtat de ea chiar în clipa aceea.

Jacy nu l-a auzit pe Ian apropiindu-se şi a fost uluită să îl vadă chiar lângă ea când s-a întors. El nu a spus nimic, dar ochii lui spuneau totul, în timp ce-i cercetau faţa lui Jacy.

Ea a strigat uşor şi şi-a pus braţele în jurul lui şi obrazul pe pieptul lui, cu grijă să nu apese pe rana încă nevindecată. Era cald şi puternic, pieptul lui Ian, iar ea i-a simit inima bătând.

— Ian, i-a şoptit ea răguşit, agăţându-se de el. Lasă-mă să te iubesc. Te rog, te rog, nu întoarce spatele la tot ce am putea avea dacă rămânem împreună…

El a rămas mult timp aşa, ţeapăn, dar ea îl simţea cum se înmoaie încet şi i-a auzit suspinul pur al uşurării, al bucuriei. Braţele lui Ian s-au strâns în jurul ei, trăgând-o mai aproape, iar ea i-a simţit răsuflarea în păr.

— Dumnezeu să mă ierte, a murmurat el, am încercat să nu am nevoie de tine, Jacy, să nu te iubesc. Dar nu pot să îmi stăpânesc sentimentele, sunt la fel de primare ca focul care a distrus locul ăsta.

Ea s-a îndepărtat de el, cu uluiala întipărită pe faţă, cu frica să nu fi înţeles greşit.

— Tu mă *iubeşti*? Ai spus asta, asta ai spus pe ocolite?

Ian a zâmbit, zâmbetul acela care se formă încet, care-i făcea mereu inima să tresalte, dar în clipa următoare faţa lui a devenit iar serioasă.

— Da, a spus el grav. Te iubesc. Dar sentimente de-astea simandicoase nu au ce căuta aici. Jacy, aici e foarte greu…

Jacy s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe bărbie. Avea nevoie de un ras, pielea lui se simţea aspră sub buzele ei.

— O să ne îngrijim de dragostea noastră, Ian, a spus ea, şi o să se facă mare, mare de tot, mai mare decât orice ne-ar putea face pământul ăsta.

El i-a atins nasul, cu colţul gurii încă ridicat a zâmbet, dar în ochii iui albaştri mai erau încă umbre.

— O să fie greu să reconstruim locul ăsta, iubita mea.

Ea s-a dat un pas înapoi şi şi-a suflecat mânecile.

— La muncă, a spus ea, ridicându-şi semeţ capul şi zâmbind.

Ian a râs şi i-a prins faţa în palme.

— Yankee nebună, a murmurat el şi şi-a aplecat capul şi a sărutat-o atât de apăsat,

că la terminare, ea s-a sprijinit ameţită de cadrul uşii.

— Cred că trebuie să mă duc în oraş, să îl iau pe Chris, a spus ea, după ce şi-a recăpătat suflarea.

Ian a luat-o de mână şi a tras-o peste prag în camera răcoroasă şi mare, cu mobilă simplă şi cu promisiuni şi cu ecouri pasionale.

— Nu încă, a spus el, închizând uşa în urma lor.

Jacy s-a sprijinit din nou de el, predându-se total, în vreme ce el îi deschidea nasturii bluzei unul după altul. Nu mai făcuseră dragoste de săptămâni întregi, iar dorinţa lor era disperată. În câteva minute erau în pat, goi, îndesindu-se unul în altul în violenţa dulce a iubirii lor.

Jacy şi-a pierdut prima controlul, strigând şi arcuindu-se deasupra aşternuturilor. În timp ce trupul ei prindea puteri şi se încorda sub al lui, Ian gemea şi se încorda şi el, cu tendoanele gâtului întinse, pătrunzând adânc în căldura ei şi risipindu-se acolo.

După aceea, au stat unul în braţele celuilalt, Ian a căzut curând într-un somn de om epuizat, iar Jacy l-a ţinut, râzând şi plângând şi promiţându-şi ei şi îngerilor din ceruri că o să facă această căsătorie să stea în picioare, orice greutăţi s-ar ivi în cale.

Peste o oră, Jacy a lunecat din îmbrăţişarea lui Ian şi şi-a pus hainele pe ea. El a tresărit, dar nu s-a trezit, iar ea s-a aplecat să îl sărute pe frunte şi pe cicatricea lăsată de glonţul lui Redley Shifflet, după care l-a acoperit cu o pătură subţire.

Ian şi-a deschis ochii, s-a uitat la ea fără să o recunoască şi s-a cufundat iar în somn.

Jacy îl iubea atât de mult în momentul acela, încât emoţia a durut-o şi s-a întrebat dacă o să poată suporta profunzimea şi intensitatea sentimentului.

S-a dus la bucătărie şi l-a găsit pe Collie la masă, bând bere şi dezlegând cuvinte încrucişate dintr-o revistă veche. Spera să nu fi venit de prea mult timp în casă ca să îi audă făcând dragoste – în sălbăticia

dorinţei lor, nici unuia nu îi trecuse prin cap să fie liniştit –, dar a îndepărtat imediat gândul.

L-a invitat pe vechiul prieten al tatălui ei să stea la ceai, a luat cheile camionetei de pe bar şi a ieşit din casă înainte ca el să apuce să accepte sau să refuze.

În timpul drumului spre Yolanda, ea a ţinut fereastra deschisă, în ciuda mirosului de iarbă arsă şi a încercat să se pregătească pentru şocul care o aştepta: clădirea arsă a şcolii.

Era o privelişte oribilă. Jacy a stat minute întregi la poarta arsă, plângând. După care a plecat spre cafenea.

Chris a venit în fugă spre ea îndată ce a intrat în restaurant şi i s-a aruncat în braţe. Îmbrăţişarea lui a fost o mică consolare.

După un timp lung, el s-a depărtat şi s-a uitat la ea.

— Tata e bine?

Jacy a zâmbit şi i-a zbârlit părul mătăsos.

— Doarme ca un copilaş, a spus ea, în timp ce Nancy ieşea din spate şi li se alătura. Zâmbetul ei era tulburat.

— A venit ieri poliţia din Willoughby, a spus Chris, înainte ca Jacy să apuce să îşi întrebe prietena. Au luat-o pe Darlis.

Jacy a încremenit.

— Darlis? a întrebat ea, uitându-se la copil, apoi la Nancy şi iar la copil. De ce?

— L-a omorât pe Redley, a răspuns Chris.

Genunchii ameninţau să o trădeze pe Jacy. Şi-a tras un scaun şi a lunecat în el.

— L-a…

— … omorât pe Redley, a confirmat Nancy, aducând două cola dietetice şi aşezându-se în faţa lui Jacy. A venit acasă de la vânătoarea de câini Dingo, plin de rom şi de ură, şi a început să o bată. Ea a luat puşca şi l-a împuşcat drept între ochi.

Jacy a simţit că i se face rău. Îl dispreţuise pe Redley Shifflet, dar chiar în momentele ceie mai dramatice nu s-a gândit că îi vrea moartea.

— Biata Darlis, a spus ea, punând o mână tremurătoare pe sticla ei. Ce o să se întâmple cu ea?

— Nimic, sper, a răspuns Nancy. Suntem toţi gata să depunem mărturie, eu şi Sara şi restul, că lui Darlis i se umpluse de mult paharul. În plus, se afla în legitimă apărare, nu? A făcut o pauză, uitându-se la Jacy cu afecţiune şi îngrijorare. Cum e Ian?

Jacy i-a răspuns numai după ce Chris şi-a pierdut interesul faţă de discuţie şi a plecat afară să se joace cu unul din jocurile portabile pe care i le luase Regina.

— Aproape ca pe vremuri, a spus ea cu un zâmbet slab.

Nancy a râs.

— Norocoaso, a zis ea. S-a aşezat mai bine pe scaun şi a studiat-o pe Jacy o vreme, după care a vorbit din nou. Bănuiesc că ai văzut şcoala, sau ce a mai rămas din ea.

Jacy a înclinat din cap şt s-a întrebat unde va reuşi să ducă toate cărţile, echipamentul şi materialul didactic

comandat la Adelaide înainte de împuşcarea lui Ian. Puteau să sosească din clipă în clipă.

Nancy i-a zâmbit viclean.

— Nu îţi face griji, draga mea, am luat vechiul institut. Vreau să zic, noi, femeile din Yolanda. Am făcut şmotru de sus până jos. O să fie destul de bună până când ne ajută guvernul să construim una nouă, ce zici?

Jacy a izbucnit în râs, apoi a suspinat şi şi-a acoperit gura cu o mână:

— Da, da, cum nu?

Nancy s-a aplecat în faţă şi i-a şoptit confidenţial:

— Bărbaţii mai sunt puţin cam nesiguri în ce te priveşte, doamnă Yarbro, dar focul şi restul păţaniilor lui Ian i-au făcut să se gândească la ce e cu adevărat important. Au necazurile lor, Dumnezeu să îi ţină, dar sunt hotărâţi să îl ajute pe Ian să îşi reconstruiască fânarul şi restul. Tom McAllister i-a condus şi au prins şi caii ăia rătăciţi ai lui Ian.

Jacy era copleşită. Şi-a pus mâinile pe masă, şi-a lăsat capul între ele şi a început să hohotească.

— Ce s-a întâmplat? l-a auzit ea întrebând pe Chris.

— E fericită, a răspuns Nancy, parcă surprinsă de întrebare.

Următoarele săptămâni au fost foarte pline.

Proviziile comandate de Jacy la Adelaide au început să sosească prin poştă, iar antena de satelit şi televizorul au venit cu un camion. L-a sunat pe un om din Willoughby – Bram i-a dat numele – şi a cumpărat o rulotă pentru familia McAllister, ca să trăiască în continuare lângă Corroboree Springs. Bărbaţii din Yolanda au reparat acoperişul casei Yarbro şi, cu ajutorul celor veniţi de peste tot din ţara tufişurilor, au înălţat alte clădiri anexe.

Darlis Shifflet a fost eliberată din închisoare după o singură audiere, pe temeiul legitimei apărări. Nu s-a mai

întors la Yolanda, ci a plecat direct la Darwin, la Gladys.

Au primit o scrisoare lungă de la Margaret Wynne, prietena lui Jake din Queensland, scrisoare plină de durere şi de iubire şi de istorisiri amuzante despre timpul petrecut de ea cu Jake. Lui Jacy i-a plăcut femeia, chiar fără să o vadă.

Caii care nu apucaseră să fie prinşi de vecini au început să se întoarcă acasă şi să privească cum li se înalţă noile grajduri şi gardurile. Jacy şi Ellie McAllister îşi petreceau mai tot timpul gătind pentru oamenii care mişunau atât la casa Yarbro, cât şi la Corroboree Springs, dar când apucau puţin timp liber se duceau în salon să se uite la televizor, la seriale siropoase.

A trecut o lună până să poată Jacy să meargă la Corroboree Springs să vadă distrugerile. Când a văzut ruina care era în locul casei tatălui ei, a plâns. Apoi s-a dus la apă, la locul ei, şi s-a aşezat cu picioarele încrucişate. Iarba arsese dar, privind mai cu luare-aminte, Jacy a văzut că din cenuşă răsar nişte firicele verzi. A zâmbit, amintindu-şi că viaţa a apărut ca

urmare a unei catastrofe, că bucuria vine după necazuri, iar speranţa după disperare.

Abia atunci a crezut şi Jacy în propriile profeţii. Lucrurile chiar *mergeau* spre bine.

A mai zăbovit un timp acolo, lângă izvor, până şi-a recăpătat toată încrederea. Apoi s-a dus la maşina parcată în locul unde fusese curtea din faţă a lui Jake şi s-a întors acasă.

Muncitorii şi vecinii plecaseră pe la casele lor la ora sosirii ei. L-a găsit pe Ian sprijinit de gardul de lemn neprelucrat şi privind la iubiţii lui armăsari. El s-a întors şi a văzut-o pe Jacy venind spre el, în timp ce cheile maşinii din buzunarul blugilor ei decoloraţi zdrăngăneau.

— Tu ce doreşti, străine? a spus el zâmbind de sub pălărie. Era una nouă, cea veche fiind pierdută cu ocazia împuşcării lui de către Redley Shifflet, dar deja fusese trântită de pământ şi călcată în picioare, destul cât să arate cine îi era stăpânul.

Jacy l-a luat de braţ.

— Şi eu, pe aicea, a spus ea. Pentru totdeauna.

El a întors-o cu faţa spre el şi a tras-o în sus.

Tocmai se aplecă să o sărute, când au auzit la distanţă un motor de maşină. S-au desprins unul de altul.

Land Rover-ul modern de la Merimbula a intrat în curte şi s-a oprit la câţiva metri de ei.

Ian a înjurat printre dinţi şi s-a pregătit de încă o întrevedere cu Andrew Carruthers. La volan era Wilson Tate, dar lângă el era cineva pe care Jacy nu îl cunoştea.

A coborât un bărbat cu păr castaniu lucios şi ochi de chihlimbar auriu, prietenoşi, zâmbitori. Chiar înainte de a deschide gura, Jacy şi-a dat seama că e american, din stilul de cowboy al hainelor. S-ar putea, şi-a zis ea, ca Alice să fi plecat prea devreme în America.

— Jack mă numesc, a spus el. Jack Keegan.

Ian s-a încruntat spre *Land Rover* şi apoi la cowboy.

— Nu vindem, dacă pentru asta ai venit, a spus el.

Jacy i-a dat un ghiont soţului ei; era prea nepoliticos. Şi-a deschis gura să îi ofere noului-venit o băutură răcoritoare, dar acesta i-a luat-o înainte.

— N-am sosit pentru asta, le-a spus el vesel. Nici pomeneală. Sunt prea ocupat să pun la punct Merimbula. Nu am timp să mă gândesc la extinderi.

S-a lăsat liniştea, Jacy şi-a închipuit că Ian era la fel de surprins pe cât era şi ea.

Wilson Tate a lămurit lucrurile. A ieşit din *Land Rover* şi a venit lângă Keegan, zâmbind, cu un chibrit în colţul gurii.

— Domnul Keegan aici de faţă tocmai a cumpărat Merimbula de la corporaţie şi l-a trimis la plimbare pe amicul Andy Carruthers.

Ian era uluit – Jacy a văzut asta din suspinul lui şi din felul în care îşi tot aranjă pălăria.

— Ei bine, a spus el într-un sfârşit, cu un zâmbet brăzdându-i faţa, întinzându-i mâna lui Jack Keegan, bun venit la capătul lumii!

Keegan a râs şi cei doi bărbaţi şi-au strâns mâinile. Era un nou început, s-a gândit Jacy. Se întreba dacă Jack are o soţie şi spera că nu are.

Poate face pe peţitoarea…

I-a invitat pe american şi pe Wilson Tate la cină, iar el a acceptat, cum făcuse şi Collie mai înainte. Tot timpul, Ian s-a uitat ţintă la ea, dar ea s-a prefăcut că nu observă.

Târziu în noapte, după ce au făcut dragoste, el a întrebat-o direct ce crede despre Jack Keegan.

Jacy a zâmbit şi s-a cuibărit la pieptul lui.

— Cred că e perfect pentru Nancy, a spus ea. De altfel, chiar intenţionez să le fac lipitura cu prima ocazie.

Ian a râs, iar Jacy a simţit în râsul lui şi puţină uşurare şi şi-a iubit soţul şi mai mult, văzând că poate fi şi gelos, şi nesigur.

— Credeam că ţi-ai învăţat lecţia cu băgatul nasului în treburile altora, i-a spus el, ţintuind-o sub el, şi punându-i mâinile de o parte şi de alta a capului.

Ea ştia că ochii lui străluceau.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

El a sărutat-o şi a fost un nou început.

A venit iunie şi odată cu el iarna, iar burta lui Jacy era rotundă ca o minge de baschet. În ziua aceea făcuse teste la Willoughby, iar doctorul îi spusese că va naşte o fetiţă, dar nu îi dăduse încă vestea lui Ian. Stătea întinsă în pat şi savură noutatea, lăsând-o să îi încălzească inima.

A intrat Ian, direct de sub duş, gol, doar cu un prosop în jurul mijlocului, şi a venit lângă pat, uitându-se în jos la ea.

— Deci mai eşti aici? a tachinat-o el fals fioros. Spunea asta în fiecare seară; era jocul lor, unul din acele ritualuri care înseamnă atât de puţin şi atât de mult într-o căsnicie.

Jacy i-a răspuns la zâmbet şi şi-a pus mâinile pe burta ei proeminentă.

— Tot aici, i-a confirmat, ca în fiecare seară. Şi nu sunt singură.

Ian i-a sărutat burta goală şi dolofană, iar ea a roşit imediat, pentru că gestul a stimulat-o sălbatic.

El şi-a înălţat capul, i-a văzut roşeaţa şi strălucirea pasională din ochi şi a suspinat adânc, teatral.

— Nici să nu te gândeşti, a spus el cu un aer de resemnare. Vrei să te iubesc, aşa-i?

— Da, a spus ea, tremurând, în timp ce el o dezvelea ca să o admire. Să o posede cu ochii. Da, a spus ea din nou, cu o notă ascunsă de urgenţă în voce.

Ian a luat-o blând de şolduri şi a întors-o pe iatul patului, apoi a îngenuncheat între picioarele ei şi a început să îi mângâie coapsele cu vârfurile degetelor.

— *Ian.*

— Şşt, a spus el, atingându-i şi pântecul şi ridicându-i pe umăr piciorul drept, apoi şi pe cel stâng. Apoi s-a aplecat şi a atins-o cu gura. Ea s-a arcuit pe spate şi a strigat, dar vântul iernii a acoperit-o – sau o fi fost invers?

El era de fiecare dată blând, mai ales acum, când fătul era mare, dar nu a încetat să o satisfacă de câte ori au făcut dragoste şi să o aducă măcar o dată la extaz.

Ea încă icnea, când el a urcat şi a lunecat în căldura ei, iar ploaia a început să cadă ritmic, oferindu-i pământului hrana de care va avea nevoie la primăvară.

SFÂRŞIT

„*Dragoste Regăsită* este o poveste uimitoare despre dragoste adevărată.

O urzeală complicată, personaje pe care le îndrăgiți, umor, emoție intensă - toate acestea, precum și finalul exuberant vă vor face să fiți fascinați de acest roman."

Publishers Weekly

Frumosul Ian Yarbro este obligat de împrejurări să intre într-o căsătorie aranjată cu încăpățînata Jacy Tiernan. Cei doi soți vor putea să depășească dușmănia dintre ei, neîncrederea și ura și să se îndrăgostească unul de altul, pentru toată viața?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-1789-53-8
9 789731 789538